

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

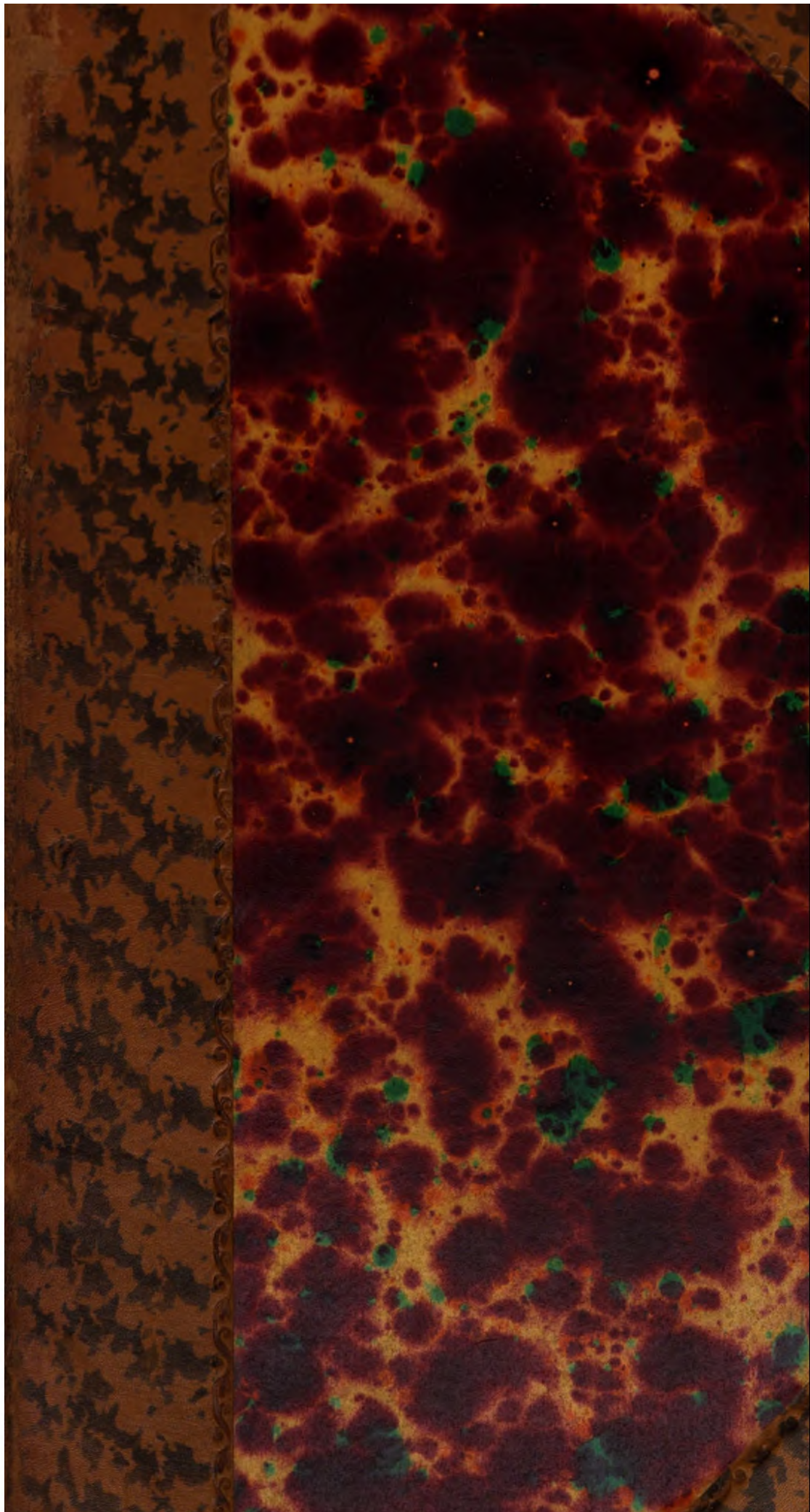
This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>

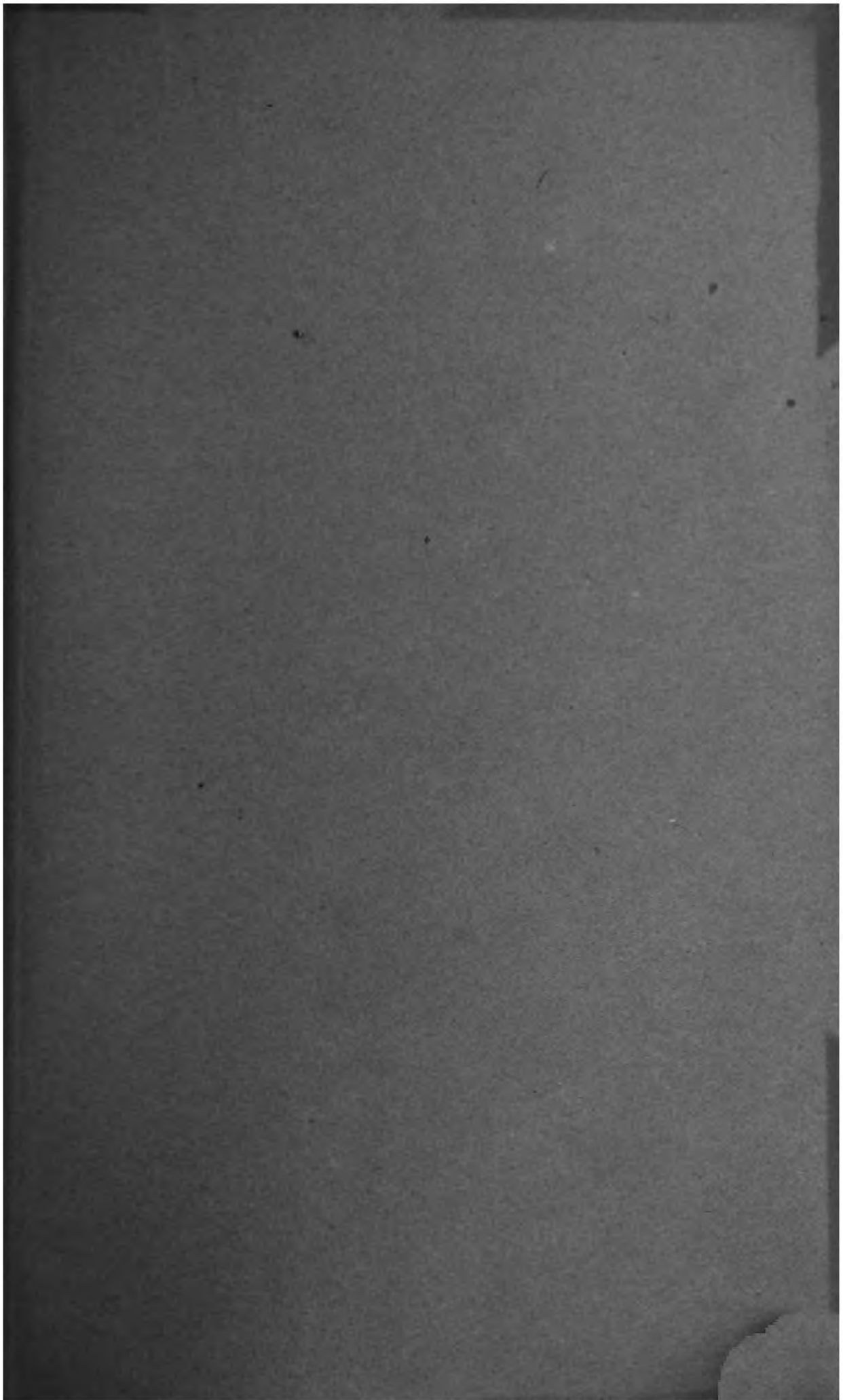

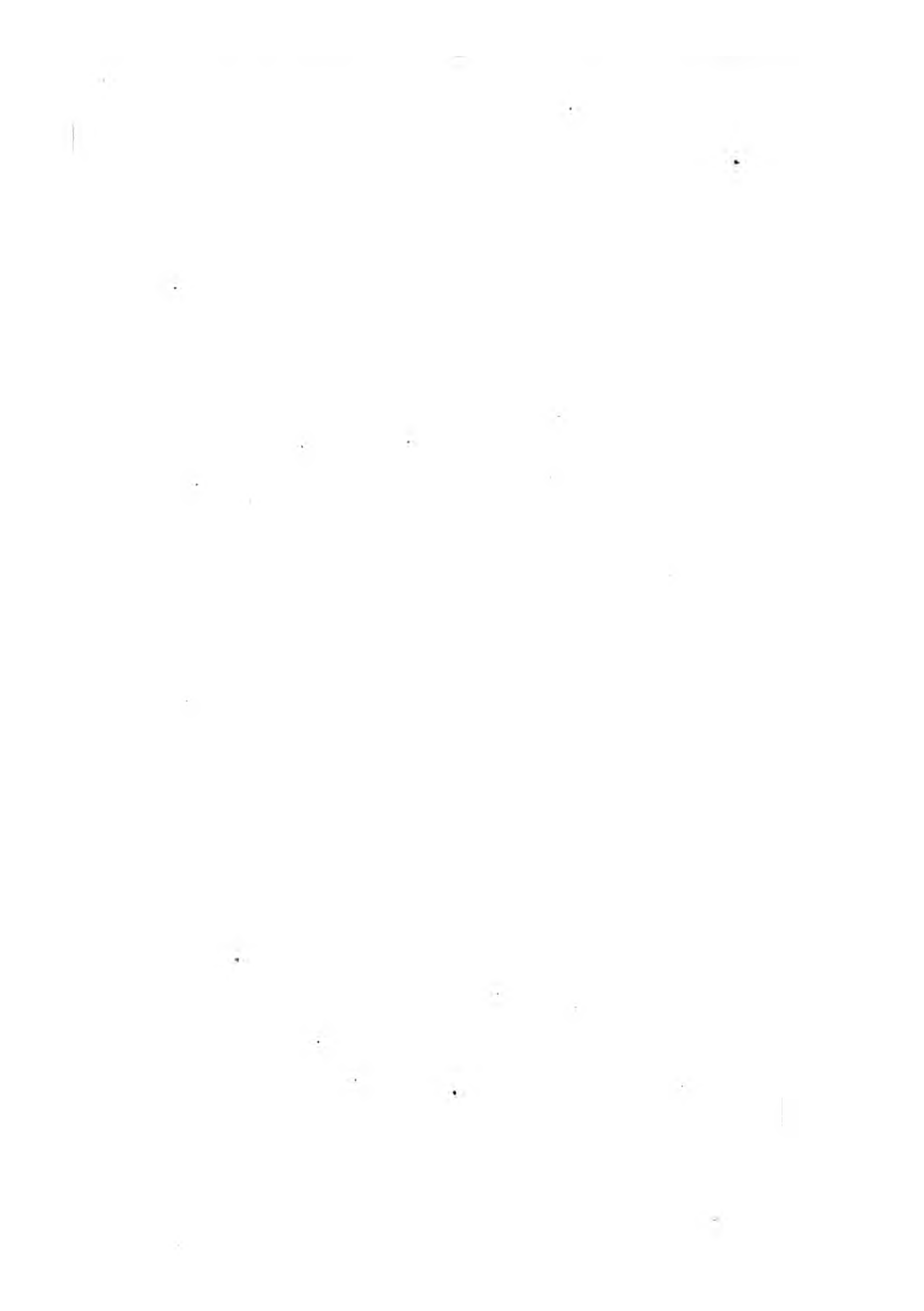
This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

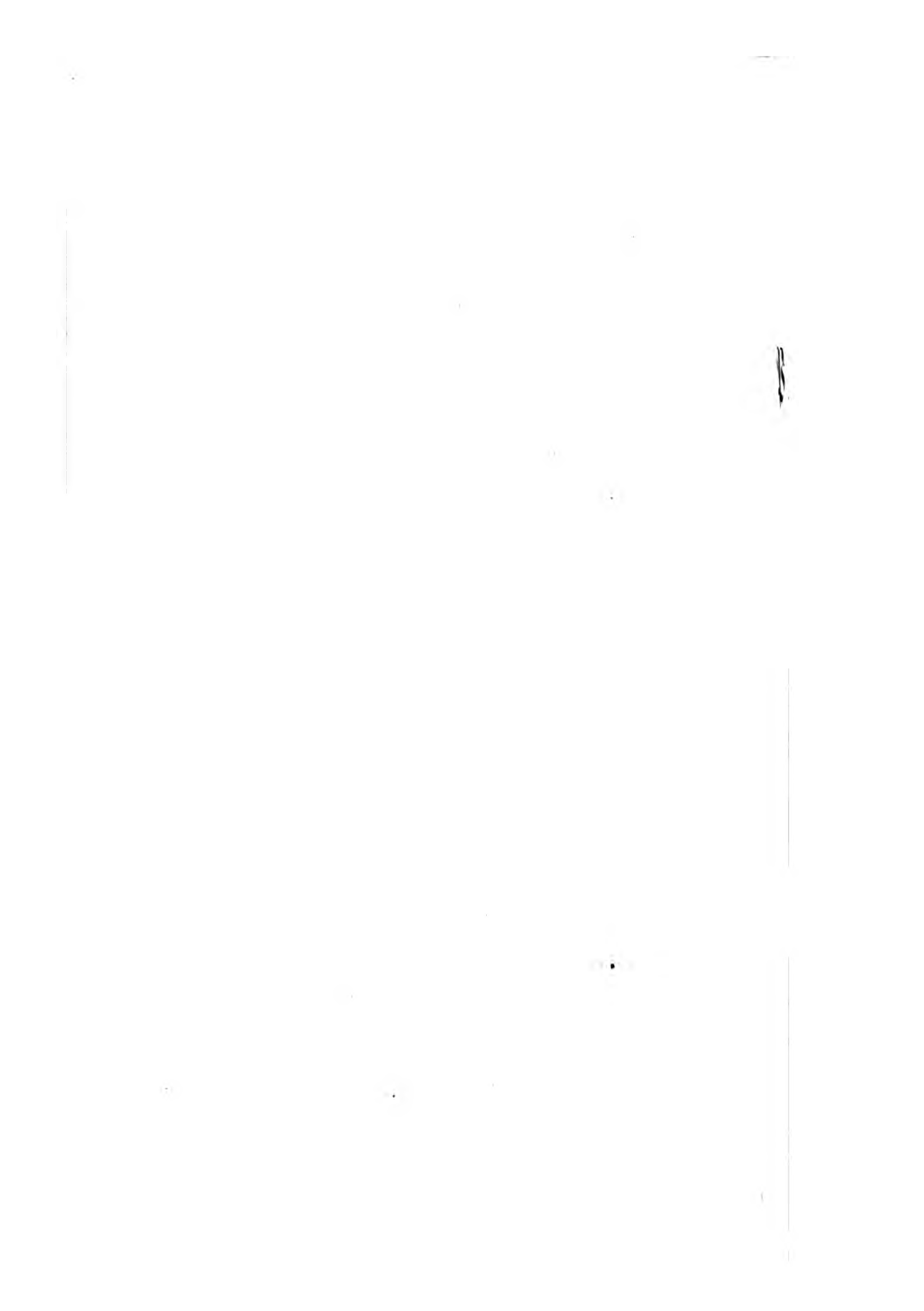

107. b. 22

Dehlenschlägers
Poetiske Skrifter.

Udgivne

af

F. L. Liebenberg.

En og Tyvende Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

Hovedcommissionair; Th. Lind, Store Kjøbmagergade Nr. 6.

1860.

Druck bei J. G. Schulz.

Oehlenschlägers Digte.

Udgivne

af

F. L. Liebenberg.

Tredie Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

Hovedcommissjonair: Th. Lind, Store Kjøbmagergade Nr. 6.

1860.

Druck von J. G. Schulz.

I n d h o l d.

Lyriske Digte.	Side.
Somands-Tak til Selskabet for Musikens Udbredelse. Marts 1822	1.
Sang paa Prinds Christian Frederiks Fødselsdag. Sept. 1822.	2.
De danske Studenters Velkomst-Sang til Prinds Christian Frederik. Sept. 1822	4.
Pebersvenden og Ugtemanden. Sept. 1822	5.
Da Kongen atter var kærsk	7.
Sang i Anledning af Dronningens og Kronprindsessens Fødselsdag. Nov. 1822	8.
Holbergs Skaal. Nov. 1822	9.
Til Emma. (Efter Schiller.)	12.
Selfirk i Robinsonshulen	—.
Sang i Anledning af Kongens Fødselsdag. Febr. 1823	15.
Til min Son	16.
Frederike von der Maase. Febr. 1823	18.
Til Morgensolen	20.
Afskedsang til Oberst Hegermann-Lindencrone. April, 1823	21.
Indskrift i det græske Tempel i Søndermarken	22.
Prindsesse Carolina Amalias Fødselsdag. Juni 1823	23.
Til en ung Pige	24.
Sang ved Rahbeks Sølvbryllup. Aug. 1823	25.
Prinds Christian Frederiks Fødselsdag. Sept. 1823	27.
Sang i Anledning af Dronningens og Kronprindsessens Fødselsfest. Oct. 1823	29.

II

	Side.
Uhret og Lamperne	30.
Ved Callisens Grav. Febr. 1824	32.
Nationalsang for Jyderne	34.
Sang i Anledning af Kongens Hiemkomst. Juli 1824.....	35.
Prinds Christian Frederiks Fødselsdag. Sept. 1824	36.
Sang i Anledning af et dramatisk Selskabs Stiftelsesdag.....	37.
Hilsen til Henrik Steffens. Sept. 1824.....	39.
Inscription paa Mindestøtten paa Tøhr	41.
Sang i Anledning af Kongens Fødselsfest. Jan. 1825	42.
Balvise i Anledning af Hans Majestæts Fødselsdag. Jan. 1825.	43.
Oversømmelsen	45.
Prindsesse Caroline Amalias Fødselsdag. Juni 1825.....	48.
Rahbets Jubelfest. Juli 1825.....	50.
Til Anna Werschall. Sept. 1825	53.
Prinds Christian Frederiks Fødselsdag. Sept. 1825.....	54.
Thalias Skaal	55.
Sang i Anledning af Dronningens og Kronprindsessens Ankomst i Skuespilhuset. Oct. 1825	57.
Orgelets Priis	59.
Sang til Jubelfesten i Den nye Forening. Nov. 1825	61.
Sang ved det Dram.-Litt. Selskabs 45 Aars Fest. Dec. 1825 .	64.
Juleaftens-Vise for Studenter-Foreningen.....	66.
Sang for Landcabetterne i Anledning af Kongens Fødselsdag. Jan. 1826	68.
Sang for Enigheds-Selskabet paa Kongens Fødselsfest. Jan. 1826.....	69.
Cantate i Anledning af Kongens Fødselsdag. Jan. 1826.....	71.
Til Anna Werschall, da hun havde været syg	73.
I Anledning af Prinds Frederiks og Prindsesse Wilhelmines For- lovelse. Mai 1826	74.
Sommertørken. Juli 1826	77.
Til min kiære Fader. Juli 1826.....	80.
Til en Veninde	82.
Prinds Christian Frederiks Fødselsdag. Sept. 1826.....	85.
Sang ved J. W. Hornemanns Solbrud. Oct. 1826	86.

III

	Side.
Nherups Jubelfest. Oct. 1826	87.
Huusalterne. Oct. 1826.....	91.
Carl Maria Webers Minde. Nov. 1826	95.
De fattige Fiskere i Aggersogn	97.
Den danske Sømand til Havet	100.
Søllings Minde. Marts 1827.....	101.
De fire Menneſke-Aldere	103.
Joachim Conrad Dehlenschläger. Mai 1827	106.
Prindsesse Caroline Amalias Fødselsdag. Juni 1827.....	111.
Prinds Christian Frederiks Fødselsdag. Sept. 1827.....	112.
Wilhelm Peter Zeuthen. Oct. 1827	113.
Til Gamma Rahbet.....	114.
Sange for Metropolitanſkolens Disciple. Den 31te Dec. 1827:	
Choral	— .
Nytaars-Sang	115.
Sang for Muſikconſervatoriet. Febr. 1828	116.
Prindsesse Caroline Amalias Fødselsdag. Juni 1828.....	117.
Sange for Skydeselskabet. Juli 1828:	
Til Kongen.....	119.
Fra den afgaaede Fuglekonge til Selskabet	120.
Dampſkibsfarten.....	121.
Indſkrifter til Transparenter. Nov. 1828	123.
De danske Studenters Lykonſkning til Kongehuset Nov. 1828.	124.
Danrigets Lykonſkninger. Nov. 1828:	
Gefion	126.
Baldemar	— .
En Guldre	127.
Den hvide Pige fra Møen	— .
Skirner	128.
Ugler fra Hlesø.....	129.
Gerda	— .
En Cimbrer	130.
En Bornholmer.....	131.
Snorro Sturlesen	— .
En Grønlander	132.

IV

	Side.
En Neger	133.
En Indianer	— .
En Genius	134.
Biskop Absalon	135.
Cantate i Anledning af Prinds Frederiks og Prindsesse Wilhel- mines Ægteforening. Nov. 1828	136.
Til Kongen. Med Hrolf Krake	138.
Til Dve Malling. Med Hrolf Krake	140.
Collins Solbryllup. Nov. 1828	141.
Hvo har Smag?	143.
Karen Margareta Rahbek. Jan. 1829	145.
Holbøll. Marts 1829	148.
Til Kronprindsesse Caroline. Mai 1829	150.
Til mine svenske Venner. Juni 1829	153.
Hilfen til vore svenske Venner. Juni 1829	155.
Caroline Amalia. Juni 1829	157.
Cantate i Anledning af Prinds Ferdinands og Kronprindsesse Carolinas Ægteforening. Aug. 1829	— .
Christian Frederik. Sept. 1829	160.
Cantate i Anledning af den polytechniske Lære-Anstalts Ind- vielse. Nov. 1829	162.
Til de danske Studenter. Nov. 1829	165.
Mallings Død. Jan. 1830	167.
Sangens Musa	170.
Sang i Anledning af Kongens Fødselsfest. Febr. 1830	171.
Frederik Münster. Apr. og Juni 1830	172.
Bed Fru Maria Hornemanns Jordefærd. Mai 1830	175.
Sange for Ækthedsselskabet. Mai 1830:	
Kongen og Dronningen	— .
Prinds Christian Frederik og Prindsesse Caroline Amalia.	177.
Rahbeks Minde. Juni 1830	178.
Sange for Ækthedsselskabet. Juli 1830:	
Til Kongen	181.
Til Dronningen	182.

	Side.
Til Humaniteten	183.
Til Studenter-Foreningen. Med Trillingbrødrene fra Damask	186.
Staal for de svenske Benner. Sept. 1830.....	188.
Til Charlotte Dehlenschläger.....	189.
Sang ved det Dram.-Litt. Selskabs 50 Aars Fest. Nov. 1830.	191.
Den gode Smag	192.
Riebuhr. Jan. 1831.....	195.
Schimmelmann. Febr. 1831	196.
Recitativ og Sang i Anledning af Prinds Christian Frederiks Fødselsdag. Sept. 1831	200.
Nicoline Reinhardt. Dec. 1831.....	202.
Den korteste Dag i Aaret.....	204.
Til Kongen. Sang for Skydeselskabet. Juli 1832	206.
Anders Sandøe Orsted. Dec. 1832	208.
Peblingesøen.....	209.
Ajtaarsvers	213.
Sange for Skydeselskabet. Febr. 1833:	
Til Kongen.....	217.
Til Dronningen	218.
Til Charlotte Bihster. Febr. 1833	219.
Den musikelskende Landsby-Pige	220.
Min Kaffelovn.....	223.
J. H. C. Andersens Album. April 1833	225.
Til Vaaren.....	—
Udsødeligheden	227.
Min Faders ældste Portrait	228.
Lindetræet i Regentsgaarden.....	230.
J en Englænders Stambog	231.
Norgesreisen. En Digtekrands. Sommeren 1833:	
Afskeden	232.
Dampskibsfarten.....	234.
Samlivet paa Dampskibet.....	235.
Kronborg	236.

	Side.
Kattegat	238.
Søshgen	240.
Christianiafiord	241.
Modtagelsen i Christiania	244.
Til Norges Sønner	250.
Omegnen	253.
Den unge Digter	255.
Reisen op i Landet	— .
Bærum	258.
Krogkleven	260.
Maleren	262.
Halfdan Svartes Grav	263.
Norderhougs Præstegaard	265.
Den dobbelte Skjælgut	267.
Elvene og Fossene	269.
Ringerige og Modum	271.
Bønderne	276.
Sanct Olafs Tertegn	277.
De tyske Studenter i Bigersund	280.
Kongsberg... ..	281.
Faldet i Hougfund	287.
Farten i Maaneskin	288.
Drammen	290.
Kirken i Drammen	292.
Paradisbakken	293.
Farvel til Norge	— .
Den sidste Morgenstund i Christiania	295.
Göthenborg	296.
Hjemkomsten	297.
Tilbageblif	298.
Armbaadene og Guldhornet	300.

Lyriske Digte.

Tredie Deel.

Sømands-Tak til Selskabet for Musikens Udbredelse.

Den 17de Marts 1822.

Vi Sømand gjør ei mange Ord,
Ei hylle eller prale;
Om hvad der i vort Hierte boer,
Bør Daad, ei Munden tale.
Dog, hvad i Hiertet foregik,
Dg Takken til den Høie,
Det tolker Taaren i vort Blik,
Dg Ilden i vort Die.

En Bombe er en hæslig Fugl,
Den kan i Luft sig svinge,
Som Ornen fra sit Klippefjæl,
Skiondt den har ingen Binge;
Dg naar den stiger med sin Glød,
Dg naar mod Jord den suser,
Den bringe Saar og Skræk og Død,
Dg Heltens Arne knuser.

Men denne her er mere mild,
Den hjælper dem, som trænge.

Den er ei fyldt med Krudt og Ild,
 Men kun med Sølv og Penge.
 Dg naar den brister uden Anald,
 Ei græde Børn og Modre;
 Den dræber Ingen i sit Fald,
 Men qvæger gamle Brødre.

Hil dette Selskabs Gavnildhed!
 Ei Hjertets Stemme tier.
 Den Armod's Kaar at lindre veed
 Ved hulde Melodier.
 Hil Danerkongen og hans Huus,
 Hil hver en ædel Borger,
 Som bygger Hytten af sit Gruus,
 Dg lindrer Somands-Sorger!

Sang

paa Prinds Christian Frederiks Fødselsdag.

Den 18de September 1822.

D Prinds, hvem vi saalænge
 Har savnet nu i Herthadal!
 Modtag ved Harpens Strænge
 Din Velkomst i din egen Sal.
 Bidt med din ædle Fyrstinde til Stæder,
 Floder, og Bierge med Skove du drog,
 Dg overalt med Hæder
 Man Skioldungen modtog.

Dg naar en Krands dig rattes
Af fremmed Haand, du høie Nar!
Saa stolt en Flamme vattes
Paa hver en Kyst, hvor Danske var.
Herlig, som Giegod, monne du drage,
Fester beredtes i Dal og paa Strand;
Men Christian kom tilbage,
Dg lever for sit Land.

Hvor herlig er en Reise!
I Levetid den glemmes ei:
Gi Alperne, som kneise,
For Blomster i en evig Mai;
Frankernes Hurtighed, Tydskernes Nemme,
Romernes Kunster, og Oldtidens Muur,
Dg Bretlands Folkestemme,
Dg Schweizernes Natur.

Men ingen Glands og Glæder
Kan trøste ret af Hjertensgrund,
Naar stille Hiemvee græder,
Dg længes til sin Ungdomslund.
Glad med den yndigste Biv vil du mindes
Herlige Vandring i sød Sympathie;
Men kun i Hiemmet findes
Det ægte Sorgenfri.

**De danske Studenters Velkomst-Sang
til Prinds Christian Frederik og Prindsesse Carolina Amalia.**

Den 18de September 1822.

Velkommen i din Ungdomslund
 Bed Lyst og Jubelhyd!
 Vi feire her din Fødselsstund,
 Du alle Danskes Fryd!
 Vor Glædesfang! udbryd:
 Ham atter bragte Østresaltets Bove.

I lang Tid han os vel forlod,
 Og yndig var hans Bei;
 Men hvor han gif, og hvor han stod,
 Han glemte Danmark ei;
 Ei Floras Rosenmai
 Han elskte meer, end. Freia! dine Skove.

Vor Christian! paa Drotters Biiis
 Du Verdens Vre nød;
 Dog ei med Hiertes, Aands Forliis
 Du Afkefrugter brød.
 Hvor Biiisdoms Kilde flød,
 Der, ædle Vandrer! lædsked du din Tunge.

At kiende Verden har du lært,
 At skatte Stort og Skiont;
 Og hvad du kiender, er dig kiært,
 Og med et Ewiggrønt
 Det har din Lof belønt.
 Du, elsket nu af Gamle som af Unge!

Vel høstet du i Syden Fryd;
 Dog Livets bedste Skat:
 En jordisk Skionhed, himmelsk Dyd,
 Drog med fra Nordens Nat;
 Den har dig ei forladt,
 Som Engel Carolina dig belønner.

Nu, danske Broderslok! istem
 Et høit: Velkommen vær!
 Fra gamle Rom, Apollos Hiem
 De drog til Herthas Træer.
 Og de har Musjer kjær;
 Thi juble dem i Møde Musafønner.

Pebersvenden og Ægteemanden.

Et Carmen i Anledning af den høilærde Doctor og Rector Peder
 Hjorts og den dnydzirede Mo Frøken Olivia Rasbechs
 Ægteforening.

Den 25de September 1822.

Forfattet
 Af et Öiebilde.

Det vise Barselsraad, min Ven!
 Vi hørte tidt gientage:
 Dø ei som gammel Pebersvend,
 Men tag betids en Mage.
 Thi uden Viv og uden Børn
 Du blier en gnaven, vranten Biørn,

Dg uden Roser staaer din Tiorn,
Dg uden Lys din Stage.

Hvo giver villig ei sit Ja
Til sliq en Lov om Kone?
Dog, Venner! nulla regula
Sine exceptione.

Der var engang en Dannemand
Med Bittighed og stor Forstand,
Men aldrig blev, ved ham i Brand,
Lenore Magdelone.

Dog har vi Pebersvenden kjær,
Erindt vil han Venner finde;
Thi uden ham sad ikke her
Vor Hjort med samt sin Qvinde.
Aun Fædrelandet var hans Biv,
Det offred han sit hele Liv,
Sit Arbeid og sin Tidsfordriv.
Thi leve Holbergs Minde!

Men dig nu før din Sorø-Fart,
Vor gode Hjort! vi ære.
Hvad Pebersvend har sammenspart,
Vor Ugtemand fortære.
For Resten gaa i Holbergs Spor,
At atter Sorø staaer i Flor,
Dg at en Sæd i ædel Jord
Kan gyldne Frugter bære.

Da Kongen atter var karst.

Bredelig brandguul, gold, som i en Orken,
 Sviende Græsset, hærgede kun Torken,
 Vænger ei Hertha Danerskoven frandsed,
 Kilderne standsed.

Sørgelig sludfuld ind sig hylled Egnen
 Skummelt i Taager, daglig fulgte Regnen,
 Tillod ei Solen, liflig i sin Lue,
 Rosen at skue.

Fredrik! din Hertha i sin Feberhede
 Berled med Mismod, Taarer, og med Brede;
 Bærter i Dalen hendes Haand ei planted,
 Medens du sfranted.

Men da du atter smiler os i Møde
 Frisk og husvalet, hendes Kinder gløde.
 Fredrik! din Herthas Frugtbarhed har tolket
 Glæden for Folket.

Duggen i Skoven nu de Krandsse bader,
 Bedbend og Geg til Fædrelandets Fader;
 Sundhedsgudindens Hænder dem har flettet,
 Dig dem forjættet.

Sildigt de pryde dine Lokker lyse,
 Lang Tid ei Folket, ei Naturen gysse;
 Kraftig som Olding, dine Sønner prise
 Fredrik den Bise!

Sang

i Anledning af

Dronningens og Kronprindsessens Fødselsdag.

Ufftingen i det Venfabelige Selskabs Concert den 3die November 1822.

Edle Moder! hulde Datter!
 Fredriks Glæde, Danmarks Fryd!
 Eders Fæst fremstraaler atter,
 Og fremkalder Bardelyd.
 Ingen Blomsterkrands vi have,
 Som vi eder værdig veed;
 O, men Skioldungs bedste Gave
 Er dog Folkets Kiærlighed!

Skiebnens Tordenskyer trued,
 Rysted ikke Fredriks Mod;
 Snart igien hans Dje lued,
 Karst han atter for os stod.
 Hvilken Salighed, o Dronning!
 Da han skienktes dig igien:
 Fædrelandet fik en Konning,
 Du en Husbond og en Ven.

Glædestaaren Djet bader,
 Mens det lyder høit fra Strand:
 Caroline fik en Fader,
 Og, som hun, det hele Land.
 Jubler med de høie Evende!
 Himlen skienkte Dagen Lyst;
 Froe, som deres Hierter, brænde
 Hver en ærlig Danskes Bryst!

Holbergs Skaal.

Vi veed, det er en ærværdig Skif,
Købt at begræde de Fædre,
Som kort for os ud af Verden gif;
Men lee med dem er dog bedre.

Til Grønnegade de tog der' Raas,
Naar dem en Spøg skulde glæde;
Vi Andre lee nu paa Hallandsaas,
Til Torv er vorden et Stræde.

Men skjøndt man stundom i Rummet vandt,
Dog ofte Tiden os svigter;
Hvad hjælper det, man Theater fandt,
Naar ei man finder en Digter?

Nu skrev man sagtens i anden Stiil,
Men ikkun til liden Gammen;
Thi ei en Bredal og Jomfru Biehl
Frembringer en Holberg tilsammen.

Med fransk og nydeligt Syngespil
Man vilde standse sin Klage;
Men Maaltid Latter maa stundom til,
Hvis det skal Dansken behage.

En ædel Digter, af Smerter træt,
Paa dette Savn vilde bøde;
Han skrev i Dynerne paa et Bræt,
Dg vakte Latter — og døde.

En anden, mere for Smerter fri,
 Elskværdigt loe under Masken,
 Og skrev en lystelig Parodie,
 Og drukned Sorgen i Flasken.

Nu var man atter da lige nær.
 Dog vared Savnet ei længe;
 Snart regnede Skuespil i en Hær.
 Hvad gjør ei Tydsken for Penge?

Med Latter blandte sig Taarer nu,
 Og Hver, som fandtes tilstede,
 Høit over Jffland og Kogebue
 Da maatte lee, maatte græde.

Tilfidsst dog af disse Finker kied,
 Snart Spøgen voxte til Alvor:
 Man plukked Blomster i bedre Bed,
 Og hylted Thaarup i Halvor.

Og skal der grædes, saa lad os faae,
 Hvad ret kan Længselen føle!
 De Skialde monne det Vink forstaae,
 Og lærte Folket at føle.

Nu blev der sørget af Hiertensgrund,
 Nu kunde sig Kinderne bade;
 Men græde daglig saa mangelund,
 Tilfidsst kan Dinene skade.

Der klang ei længer i Hal en Stræng,
 Som klynked ei over Helte,
 Dg selv paa Gaden den mindste Dreng
 Kort vilde Hierterne smelte.

Hvad var at giøre? Nu Bundt paa Bundt
 Tragødier fik Directionen;
 Men „gar zu viel ist doch ungesund“,
 Som Manden sagde til Konen.

Træt af at græde, man vilde see,
 For megen Klynken er daarlig.
 Men intet Livligt man fik at see,
 Thi Tiden var for alvorlig.

Tilbage maatte man gaae igien,
 Hvis man sig ret vilde more,
 Til vittig Munterheds gamle Ben,
 Dg hylde Ludvig den Store.

Saadan, som Phønix, han atter steg
 Forynget skion af sin Aske.
 Aarhundredet med sine Taager veg —
 De har ei bleget hans Maske.

Med liflig Farve den er at see
 Ved laurbær-flettede Kiæde.
 Af den vore Bornebørn vil see,
 Naar os de ei meer begræde.

Til Emma.

(Efter Schiller.)

I det Taagegraa, det Fierne
 Mine Glæder snart henrandt.
 End dog ei en deilig Stierne
 Ganske fra min Himmel svandt;
 Af! men, af! det skionne Lys
 Dæmrer kun i Nattens Gys.

Vaae du død udstrakt paa Baaren,
 Dyrebar dog var du mig;
 Dig tilhørte Beemodstaaren,
 Jeg min Fryd begrov med dig.
 Men du blomstrer frisk og ung,
 Føler ei min Skiebne tung.

Riærlighedens søde Længsel,
 Døer den med et jordist Bryst?
 Støvet's alt for snevre Fængsel,
 Favner det den hele Lyst?
 Nei, den røgindslorte Gnist
 Klarer sig til Flamme hist.

Selkirk i Robinsonshulen.

Her er jeg atter hjemme
 I hellig Genjømhed,

Dg henrykt kan jeg glemme
Alt, hvad jeg stred og leed.
Jeg efter Mennesker haged,
Nu boe de mig saa nær,
Dg Aftenstiernen blinker
I Hytten med sit Skær.

Saa hiertelig mig forlængtes
Alt efter en Menneskerøst,
Forladt og plat alene
Hist uden Haab og Trøst.
Min Ungdoms Kræfter svunde,
Mig Klippen blev alt for steil,
Mig Dyen sank af Hænde,
Dg Dinene sloge mig feil.

Da kom i Kanoen hisjet
Den brune Ven til Trøst;
Bed hans trofaste Hierte
Forsvandt min Sorg og Brøst.
Hvad havde jeg meer at vente,
Jeg Gubbe, Nodens Rov?
Med hvide Seil kom Skibet,
Dg ankrede ved min Skov.

Dg Længselen drev mig vældigt
At skue mit Fædreland,
Dg mig vinkte med Svanebarmen
Storseilet hist fra Strand;
Dg Flaget flagrede kjærligt —
Da vilde jeg der ei døe,
Besteg det gængende Dække,
Af, og forlod min D!

Forlod de fremmede Steder,
 Skiondt huusvant længst til dem,
 Dg stod som Fremmed atter
 Midt i mit eget Hiem.
 Da blødte mig Hjertet saare,
 Her havde jeg intet Hegn,
 Dg stod, som Lear paa Heden,
 I Nattens Storm og Regn.

Nu vender Glæden tilbage,
 Her finder jeg alt igien:
 Mit Bord, min Bibel, min Hylde,
 Min Løibænk, og min Ben.
 Med Mennesker kan jeg tale,
 Forglemme, hvad før jeg leed,
 Dg vederqvæge mit Hierte
 I hellig Gensomhed.

Jeg kan tilbage mig drømme
 Ved Dens Klippebrudd,
 Min Nabo stundom besøge,
 I Løndom bede til Gud.
 O, Tak den ædle Belgiorer,
 Som sliq en Trøst mig gav!
 Han vil og Selfirk skienke
 Sin smalbestedne Grav.

Paa Kirkegaarden sove
 Skal trætte Vandringsmand,
 I Christenjord begraves,
 Gi hist i vilden Sand.

Dg paa den Steen skal stande,
 Som ruger over mit Leer:
 „Han lærte Mennesker elske,
 Dg var ei ene meer“.

Sang

i Anledning af

Kongens Fødselsdag.

Opført i Selskabet for Musikens Udbredelse, den 2den Februar 1823.

For Fredrik, Fædrelandets Ven,
 Nu juble Nord!
 Hans Fæst os hilser skion igien,
 Hver ærlig Danske feire den!
 Vor Drot, vor Fader og vor Ven!
 Hør Glædens Chor;
 Den Fryd dig tyde Toners Brag,
 Som Læben tolker alt for svag
 Med Ord.

Kun kort vor Sol formørket var
 Af Sorgens Sky;
 Nu skinner Straalen atter klar,
 Belgiørende som dyrebar.
 Sit Sæde Glæden atter har
 I Fredens Ly;
 Thi karst, med kraftigt Manddomsblik,
 For Danmark smiler Frederik
 Paa ny.

Virk stærk endnu halvhundred Aar,
 Du Danstes Trost!
 Til Solvet om dit lyse Haar
 Sin Oldings-Kongekrone slaaer.
 Skienk os din Sommer, som din Vaar,
 Skienk os din Høst,
 Skienk os din Vinter, reen som Sne!
 Paa den skal Himlens Stierne see
 Med Lyst.

Til min Søn.

J et Exemplar af den latinske Grammatik.

En Gave her, min Søn! du fik,
 Som vel i første Dieblif
 Dig inderligt behager;
 Thi Bogen smukt er bundet ind
 I Glandspapir med gule Skind,
 Dens Ydre dig indtager.

Dog (modsat Mandelens Natur)
 Du Skallen sød, og Kiærnen suur
 Af denne Frugt vil finde;
 Og mensa, dominus, hic, hoc
 Vil gjøre dig det broget nok.
 Du maa dig overvinde.

Thi naar du heller ud gad gaae,
 Du sidde maa i stille Braa,
 Og læse paa din Læxe.
 Dog ei om liden Evang dig bryd!
 Snart mærker du med megen Fryd,
 At denne Bog kan hege.

Et Eventyr du jo har hørt
 Om ham, som blev i Bierget ført,
 Blot ved et Ord at fatte;
 Og nævned han det Trolddomsord,
 Da Tryllebierget strax opsoer,
 Og bød ham sine Skatte.

Her maa du sagtens lære fleer;
 Men, Hans! hvad siger det saa meer,
 Om Fliden du forøger?
 Naar denne Bog du først forstaaer,
 Da Nøglen pludselig du faaer
 Til hundred andre Bøger.

Studeer da nu med al din Flid!
 Tak Gud, du lever ei en Tid,
 Som revser strengt for Løddel;
 Hvor Barnet ikke længer fandt
 I en utaaelig Pedant
 Sin Afsty og sin Bøddel!

Men heller ei forføres du
 Af dovne Lapseri, som nu
 Kun følger Flaneskikken!

Gi til det Slette declineer,
 Dig med det Gode conjugeer!
 Saa veed du Grammatiken.

Frederike von der Maase.

Februar 1823.

Overskridt du har, Veninde!
 Bennen stirrer ved dit Munde
 Løvsveemodig paa din Grav.
 Sneens Vinterliljer sige:
 Du er salig, fromme Pige!
 Himlen tog, hvad den os gav.

Selsom var din Gang i Livet:
 Skønhed blev din Ungdom givet,
 Dog du ingen Rose brød;
 Nær en Dronning var dit Sæde,
 Kummer mørkned dog din Glæde,
 Malurt i dit Bæger flød.

Men saa lidt, som Hovmod, mægted
 Sorg en Siæl med Gud beslægtet
 At berøve Indets Magt.
 Paa dit Kammer over Muren
 I dit Bindve stod Naturen
 Huldt i Hyacinthens Dragt.

Kunsten elskte du, dens Blæder.
Ridderfrøknens vene Sæder
Du med Genfold sødt forbandt.
Dg med himmelsk Søstervarme
Fromt husvæled du den Arme,
Som i dig sin Tilflugt fandt.

Spændte Skiebnen tungt dit Hierte,
See, da lindred du din Smerte
Bed at søge Trost hos Gud.
Ingen Tvivl i mørke Blikke!
Engle tog vor Frederike,
Bragte hende til sin Gud.

Selv vor gode Dronning græder,
Gensom hun i Hallen træder,
Nært hun under Bøgen gaaer.
Store Tab for en Fyrstinde:
En hengiven, tro Veninde
Fra de første Ungdomsaar.

Alage! ti. Paa Englevinger .
Frederike ned sig svinger,
Hun er ikke langt herfra.
Tidt i Vaar, naar Blomster bæve,
Arm i Arm to Skygger svæve:
Hist hun fandt Amalia.

Til Morgensolen.

Tak, du himmelske Lys, som atter straalere
 Paa min Bog, min Haand, og paa min Kind!
 Glæden drikker jeg nu af dine Skaaler,
 Thi du fylder med Mod og Kraft mit Sind.

Naar du længe bag sorten Sky dig skjuler,
 Nedslaaes Kræfterne, Dunsten stiger af Hav,
 Taagejetten staaer frem af sine Huler,
 Hele Jorden er lig en fugtig Grav.

Jetten af sortgraat Band et Fængsel hvælver,
 Trækvind suser igiennem Murenes Rift;
 Ruet i Vænker, mørk Naturen skjælver,
 Glemmer sit Haab, Grindring, sin Bedrift.

Skilt fra Straalerne gaaer den bedrovede Sanger,
 Søger en Gienstand, søger i Vintren Vaar,
 Finder den ei, og som en jordisk Ganger
 Pegasus mat med sunkne Binger staaer.

Men naar, Phoebus Apol! du atter luer,
 Brister trykkende Fængselhvælving brat;
 Orion og Himmelvognen jeg skuer
 Atter i Glæds fra mørke Midienat.

Dg den smilende Morgen savner Muren,
 Som indflemte saa tungt min Følelse nys.
 Phoebus elsker med Sværmeri Naturen,
 Skienker den hele Skabning Morgentys.

Vær, o himmelske Lys! min Land at vaage,
Vær den frydes ved Alt, hvad stort er og smukt;
Da skal ingen jordisk Taage
Stække Siælens hellige Vingeflugt.

Afskedsang

til

Kammerherre og Oberst Hegermann-Lindencrone.

Fra det jydskke Jæger-Corps.

Den 29de April 1823.

Nu op, Kammerater! ved Hornenes Klang
Et Bæger til Minde vi drikke;
Men i Staldbroðrenes Afskedsang
Indblande dog Sorgen sig ikke.
Vor Oberst ei faldt ved det hvinende Bly,
Han smiler som Høvding os nær paa ny.

Han følger sin Pligt og sin Konges Kald,
Dog nødigt sin Flok han forlader.
Som Broder den Ældre dig elske skal,
Den Yngre dig elske som Fader.
Thi Jæger du var med Siæl og med Liv;
Vor Jagt var din kiæreste Tidsfordriv.

Og hvergang vi fulgte dit venlige Vink,
Dit Bisald os monne belønne;
Da matted ei Solen med brændende Blink,
Da kvæged os Træerne grønne,
Rask gik det da let over Grøst, giennem Hæf,
Kun lædsfed, ei standsed den rislende Bæk.

D, Hegermann! aldrig du kommer forbi
 Derude de Fædrenehøie,
 Den blomstrende Bust paa sin eensomme Sti,
 Før Taaren dig staaer i dit Øie:
 Du mindes de Dage, da, let som en Fugl,
 Du ilte med Brødre fra lovrige Skiul.

Naar langsomt du gaaer ad den støvede Bei
 I rolige Marsch med de Røde,
 Og hurtigt derude blandt spirende Mai
 En Flok af de Grønne dig møde,
 Da Hjertet vil svulme dig høit i dit Bryst,
 Du mindes ungdommelig Jægerlyst.

Gud signe dig, Edle! Vi takke dig troc
 For alle de samnydte Dage.
 Gid længe saa munter, saa ivrig og fro
 For Skioldungens Kæmper du drage!
 Saa venlig som tapper, saa tapper som mild,
 Du styrke de Yngre med Manddommens Ild!

I n d s k r i f t

i det græske Tempel i Søndermarken.

D, søde Sommer! aldrig skal dit Minde
 Af dette Bryst forsvinde,
 Naar atter Flora her mig favner,
 Og længselsfuld jeg mindes, hvad jeg savner.

Prindsesse Carolina Amalias Fødselsdag.

Den 28de Juni 1823.

Hulde Fyrstinde! saa gierne jeg vilde
Kransen dig ræffe;
Ik, men jeg frygter, jeg kommer for silde,
Fagre Blomster dit Alter bedække.

Hvor du drog frem som en straalende Hertie,
Bandt du hvert Hierte,
Ridderne knæled, og Skialdenes Bise
Horte man kun din Guldsalighed prise.

Kransen af grønnende Ranke ved Rhinen
Katte Germanen;
Studsende Franker, beundrende Danen
Billed dig purpurne Knop i Jasminen.

Schweizeren saae dig paa Fjeldet, Hyrdinde!
Monne dig binde
Venligt af Vedbend og blaalige Klokker
Yndigste Krans i de fagreste Loffer.

Men hvor de deilige Kildevæld styrte,
Templerne stande,
Romerne slyngte sin friskeste Myrte
Fro dig, med Lauren, om hvælvede Bænde.

Kranset af Alle, du kommer tilbage.
Bil du ei vrage
Blomsten, som voger i Daniens Skygger,
Hvor under Bøgeløv Alferne bygger?

Nei! du vil ikke dit Danmark forsage,
 Christians Mage!
 Trofast, som han, kan du aldrig forglemme
 Disernes Skov, hvor din Æt havde hjemme.

Har vi ei Roser, og har vi ei Bøge?
 Skulde vi søge
 Længe da Krandsen, hvortil du er baaret?
 Selv har dig Freia den slynget om Haaret.

Hulde Fyrstinde! din Fødselsdag kommer
 Herlig hver Sommer.
 Naar sig Naturen med Roserne pryder,
 Dig det, den skønneste Rose, betyder.

Lev med din Christian lykkelige Dage,
 Freidig tilbage
 Steds paa de svindende Timer du tænke;
 Himlen dig altid dem gladere skienke!

Til en ung Pige paa hendes Fødselsdag.

Den 30te Juli 1823.

Med samlede Digte, I.

Juli er skønneste Maaned i Aaret,
 Rosen er Julis sagerste Bryd;
 Huldere Blomst dog end Rosen er baaret:
 Pigen med Ynde, med Hierte, med Dyd.

Juliusrose! livsalige Gave!
Længe du pryde Forældrenes Have.

Sindrige Læser er fielden at finde,
Gierne sin Ven i ham Digteren seer;
Men en begeistret og varm Læserinde
Findes dog fieldnere, glæder dog meer.
Modtag da nu, hvad tildeels du alt kiender:
Samlede Biser fra Digterens Hænder.

Engang i Tiden, naar Roserne blegne,
Vil det dog røre dig, Bogen at see.
Juli er evig i Musernes Egne,
Om end Naturen sig hyller i Snee.
Siælens Blomster har Englenes Binge,
Dem kan ei Tiden og Rummet betvinge.

Sølubryllups-Sang

i Anledning af

Hr. Studiosus K. P. Rahbeks og Frøken K. M. Hegers
Ægteforening.

Den 31te August 1823.

Sølubryllupsfolk, mig meest bekiendt,
Er gierne Folk med Lokker graae,
Med Toure, med Parykker paa,
Som alt har Verden Nyggen vendt.

Men disse vende Brystet til;
 Og skiondt de just ei lide Støi,
 Beboe de dog en venlig Høi,
 Hvor man kan høre, hvad man vil.

Sølvbryllupsfolk, mig meest bekiendt,
 Har gierne mange Store, Smaae,
 Med Baffenbart, med Faldhat paa,
 Som reent gjør Huset endevendt.

Men dette Ægtepar vi see
 Paa samme Viis i samme Huus,
 Hvor Ungersvenden fra en Ruus
 Tilbagevendte tidt i Sne.

Som Alt nu har beholdt sin Skif
 I hine fem og tyve Aar —
 Det næste Sæt, som forestaaer,
 Bist ligner dette paa en Prif.

Dg uforandret blier igien
 Det Venfskab da, det Hiertelag,
 Hvormed I mangan svunden Dag
 Imodtog mangan trofast Ven.

Dg ærligt lover eder een,
 Om fem og tyve Aar, i Fald
 Han eders Glæde dele skal,
 At slynge jer en Egegreen.

Sølv er vel godt, og Guld er meer;
 Men bedre dog, end begge to,
 Er Nøisomhed og Hiertero,
 Som Himlen i Naturen seer.

Prinds Christian Frederiks Fødselsdag.

Den 18de September 1823.

Sislunda glædes atter
Til Christians Fødselsfest,
Og Gefion, Odins Datter,
Har smykt sin D som bedst.
Hun saae ham bange drage
Fra hendes Helligdom;
Dog med sin hulde Mage
Han tro tilbagekom.

Ei over Alpen glemte
Han Danmarks grønne Dal.
Apol sin Lyra stemte
For ham i Musers Sal;
Det smelted vel hans Hierte,
Ham gjorde Barmen trang,
Dog glemte han ei, Herthe!
Sin Barndoms første Sang.

Vel taarner ikke Fjeldet
Sig her mod Himlens Sky,
Hvor yndigt Kildevældet
Kun søger Græssets Ly;
Men bag de grønne Grene,
Men under gamle Træer
Staae store Bautaftene,
Dem har Skioldungen fiær.

O, Danmark er et Eden,
 Et lidet Paradiis!
 Naar os beskiermer Freden,
 Hvad skader Vintrens Is?
 Saa let den atter smelter,
 Og Vgier frisk fra Grund
 Igien sin Bølge vælter
 Igiennem Drefund.

Og stærk i Solens Flamme,
 Som alle Glæder spaaer,
 Bor gamle Skioldungstamme
 I Danerdalen staaer.
 Saa froe vi om den bygge;
 Alfader! hør vor Bøn:
 Ufsaliggjør dens Skygge,
 Og hold dens Krone grøn.

O, Christian! skændt du fiender
 Nu Kunstens største Glands,
 Modtag af vore Hænder
 En dunkel Egefrands;
 Sæt Krandsen om din Tinding,
 Og glæd dig, thi du veed:
 Skioldungens bedste Binding
 Er Folkets Kiærlighed.

S a n g

i Anledning af

Dronningens og Kronprindsessens Fødselsfest

den 28de October 1823

ved deres Ankomst i Skuespilhuset.

Hæver, o Brødre! forenede Stemmer,
Giger og Fløiter forstærke vor Røst.
Yndige Søstre! nu Frygten forglemmer,
Istemmer froe med deeltagende Bryst:
Maria! vor Moder! vi signe din Føst;
Hvor Hjertet er Skialden, der Sangen er bedst.

Kiærlige Moder end aldrig har savnet
Festen i Hytten, for Børnene kjær;
Evhedsblomster da slynges om Navnet.
Dronning! hvad bringe dig Børnene her?
Vi bringe vort Hjerte — Maria! modtag
Det Bedste, vi eie, til Tak paa din Dag.

Fryd dig, o Danmark, som stedsse beredte
Wdle Fyrstinder taknemmelig Priis!
See din Maria, saa høi som Margrete,
Yndig som Dagmar, som Thyra saa viis.
Som Freia med Siofna, med venlige Snos,
Saa straalere Maria med Døttre for os.

Signede Dag! vi dig skue saa gierne.
Pryd dig, o Høst! med det gyldneste Blad.
Selsomme Nat med den dobbelte Stjerne!
Moder og Datter de følges jo ad.

Som Maanen med Hesper paa Himmelen's Blaa,
 Vi see Carolina hos Moderen staae.

Venlige Stierner! o, længe de funkle!
 Skælver med Glæde, men aldrig med Gys!
 Vinter-Orkanernes Mulm ei fordunkle,
 Nordens October! dit yndige Gys.
 Vi elske dem begge, den ædelste Ziir,
 De bedste Demanter i Frederiks Spiir.

Uhret og Lamperne.

Da Hans Høihed Prinds Christian havde hændret Digteren med
 disse Gaver.

„At bruge sin Tid, og sit Gys holde tændt,
 Det ei under Skieppen at skiule,
 Den Lærdom har Himlen til Jorderig sendt,
 Fra Nazareth lod den, til Thule.
 Thi Tiden er lang, mens den varer; og kort
 Den tykkes kun Ladheden, naar den gaaer bort,
 Naar ei den har bygget sig Mærker;
 Men Evighed selv kun af Tider bestaaer,
 Hvad Himlen os sendte, det aldrig forgaaer,
 Det lever i Manderne's Bærker.

Dg Lyset, saa lidet det blusker paa Jord,
 Dg taber sig mat imod Polen,
 Er altid en Jld, som fra Himmelen før,
 Dg langt ud beslægtet med Solen.

Den Gnist, som paa Arnen hufvaler en Vt,
 Det Glimt, som i Matten ei lyser os ret,
 Er altid dog Støvet til Nytte.
 Thi bør vi bevare den hellige Glød,
 At ikke den blaaner i tidlige Død,
 Og slukkes som Mørkhedens Bytte.

Aladdin! din Lampe, din Timernes Ring,
 De fiendne Klenodier kiære
 Er ei Phantasier, men virkelig Ting,
 Som Digteren mindst kan undvære.
 Thi lyser ham Manden, han Alting formaaer,
 Dg hvad han sig ønsker, for Diet ham staaer,
 Dg stiger saa lifligt af Dampen.
 Dog Lykken maa følge den kraftige Flid,
 Dg Flammen kun lyser for dannede Tid." —
 Det sige mig Uhret og Lampen.

Tak, ædlest Fyrste! for Gaverne to,
 For hvad du ved Gaverne tænker:
 Du ønsker mig Lysning og Timernes No,
 At Manden ei lægges i Lænker.
 Saa længe nu banker mig Dagenes Uhr,
 Saa længe min Lampe mig viser Natur,
 Min Harpe skal høres i Lunden.
 Dg tro, som en Biggo, der Hæderen fandt,
 Da Rolf ham om Armen en Guldslange vandt,
 Til Døden jeg er dig forbunden.

Ved Callisens Grav.

Februar 1824.

„Naar skal da min Tid faae Ende?
 Naar min Aand tilbagevende?
 Brister dog, I Baand! itu,
 Slipper løs omfider nu
 Siælen af sin Fængselsmuur,
 Fuglen af sit Fuglebuur.“

Saa hiin fromme Olding sukked.
 Da ham Døden Diet lukked.
 Han sov ind med sneehvidt Haar,
 Danmark græder ved hans Baar.
 Ingen Sorg dog trykker ned,
 Taaren er kun Kiærlighed.

Lyffelig og alderstegen
 Stod han kongelig som Egen.
 Kun Beundrings Taareglands
 Falder i Cypressens Krands.
 Ungling, Gubbe, Biv og Mand —
 Hører dem ved Kistens Rand!

Jeg var Barn, Forældres Lykke,
 Solens Glæde, Baarens Smykke.
 Da kom Døden med sin Vee,
 Trued mig med bittre Bee;
 Callisen i Favn mig tog,
 Døden til sin Hule jog.

Jeg var Brud; min Brudgom smilte,
 Vi til Herrens Altar ilte.

Mat jeg standsed paa min Bei;
 Rosen blegned, dusted ei.
 Callisen sin Hielp mig bød —
 Rosen blussed atter rød.

Jeg var Fader; Døden trued,
 Bed min Seng jeg Flokken skued,
 Arme Pige, stakkels Dreng!
 Da treen Helten for min Seng,
 Har mig Liv af Kilden øst;
 Barnet blev ei faderløst.

Du, som trøstet har saa Mange!
 Hør Taknemlighedens Sange.
 Længe Døden skaante dig,
 Ei han turde nærme sig;
 Han har ikke Leen brugt,
 Du faldt af som moden Frugt.

Verden skatter Lægens Lære.
 Skal ham Ormen nu fortære,
 Sønderlemme disse Been
 Under denne kolde Steen?
 O, kun Jorden vorder Jord,
 Siælen til sin Skaber foer.

Krandsen Graven, Søn og Datter,
 Som fik Fader, Moder atter!
 Sundhedsurter! voxer skönt,
 Dækker ham med Haabets Grønt.
 Lærke! sæt paa Graven dig,
 Siung: Han er udødelig.

Nationalsang for Jyderne

ved Kongens Besøg i Landet 1824.

Baaren er kommen med Blomst og med Green,
 Himlen er reen,
 Heden staaer fuld af det rødmende Lyng;
 Trist i Skoven og Rattergal! syng:
 Hvi glædes Naturen? hvi bygger den stort
 Sin Ureport?
 For Danemarks Fredrik, som drager omkring
 Paa Kongething.

Jyderne glædes. Vor venlige Drot!
 Langt fra dit Slot,
 Langt fra din Throne vi boe i dit Land,
 Gieste kun fielden den siællandske Strand.
 Naar Karlen med Bøsse, med Fjær i sin Hat
 Har os forladt,
 Og kommer tilbage med øvede Sværd
 Fra Baabensfærd:

Rundt da ved Arnen ham Kredsen omsnoer,
 Hører hans Ord,
 Hører om Kongen, hans Børn og hans Liv,
 Ønsker dem Lykken og Sundhed og Liv.
 Nu selv du er kommen, du red under D,
 Nu Svend og Mø,
 Nu Qvinde med Olding staaer Frederik næst,
 Du er vor Giest;

Over dit Mandskab, og hører dit Folk,
 Sandhedens Tolk;
 Hædrer med Bifald den ærlige Svend;
 Fredrik den Siette, Retfærdigheds Ven!
 O, mindes vil Jyden i Fremtidens Aar,
 Naar Lærken slaer,
 Den Sommer, da Liimfiord og Skodborg=Na
 Dit Billed saae!

Sang

ved det borgerlige Militaires Høitidelighed
 i Anledning af
Kongens Hiemkomst.
 Den 18de Juli 1824.

Kong Fredrik stod ved Arelstrand,
 Da lød hans Ord:
 „Jeg gieste vil det jydsk Land,
 Thi kjær er mig hver Dannemand,
 Og Liimfiord har saa smuk en Strand,
 Som Isefiord“.
 Som Solen varmer Kongens Blik;
 Og huldt bestraalte Frederik
 Sit Nord.

Og hvor han drog, var Vaaren Giest,
 Den kom fra Syd,
 Den tilberedte selv hans Fest.

Da mødte Kriger, Borger, Præst,
 Hver vilde stande Kongen næst
 Ved Jubellyd.
 Han drog i Mark, han sad paa Thing,
 Da dandsed jydsk Møer i Ring —
 O, Fryd!

Nu atter hjem til Arelstad
 Stod Kongens Hu.
 Hver Arelborger føler glad,
 At Fredrik elsker Arelstad,
 Og høit vi siunge Rad ved Rad:
 Velkommen du!
 Til Døden er os Fredrik kjær,
 Gud signe Kongen fiern og nær,
 Som nu!

Prinds Christian Frederiks Fødselsdag.

Den 18de September 1824.

September! med de gyldne Dage,
 Med Himlen blaa
 Du vender atter skøn tilbage,
 Som vi saamangen Høst dig saae.

Fløi Somren hen paa lette Binger
 Letsindig smukt,
 Du er den sande Glædes Bringer
 Med sunde Luft og modne Frugt.

Du, som den Bises Glæde ligner!
Du prises skal;
Thi Christians Fødselsdag du signer
Imellem dine Dages Tal.

Hans Aand, som du, saa skøn og rolig,
Til Danmarks Held,
Har viis, med Frugterne fortrolig,
Dog ikke Blomsten sagt Farvel.

Forund ham rigeligt og længe
Din rene Fryd,
Mens alle danske Harpestrænge
Sig blande høit i Glædens Lyd.

Alfader! du beskiermer Dine,
Og din er han.
Du, som ham skienkte Caroline!
Skienk Danmark længe Christian.

Sang

i Anledning af
et dramatisk Selskabs Stiftelsesdag.

Et Aar er forløbet. nu samler som Giest
Sig Broder med Broder igien til en Fest,
En Fest for Thalia, den venlige Mø,
Hun tidt nu besøger, o Gesion! din D.

Hun bygger sig Templer i Arelstadby,
 Dg tungfjndigt, kjedeligt Mørke maa flye
 For lysende Lamper og munter Musik
 Dg Digternes Fabler og Deiliges Blik.

Dg Norden er ikke saa vinterlig meer;
 Naar Boreas hylter, dog Vittighed leer.
 Thalia sig hylter i Zobel og Maar,
 Dg selv hun med Barry til Nordpolen gaaer.

Hvor Aaret sex Maaneder Sol ei kan see,
 Hvor Jisbjørne klavre paa Jis og paa Snee,
 Hvor Beien man søgte, som ikke man fandt,
 Thalia med Trosten dog aldrig forsvandt.

Dg hvor hun sig sætter, Gudinden saa blid,
 Omtryller hun Vinter til sommerlig Tid,
 Hun Blumphed forjager, og hvor hun er nær,
 Indblander i Skyggen hun Rosernes Skær.

Hvi flage de Gubber? hvad kalde de Tant?
 De vrede vel, Bacchus! fordi du forsvandt.
 Nu gaaes ei saa hyppigt paa Viinkjelder meer,
 Dg fielden en Drukken paa Gaden man seer.

Dg Søstrene samle sig ikke, som før,
 I Kaffeord-Kredsen, Masoeur ved Masoeur,
 Dg hylde — fordi de af Andet ei veed —
 Bagtalelsen blot af Riedsommelighed.

En aandelig Glæde, uskyldig og skøn,
 Forener nu Fædrelands Datter og Søn;
 Den dyrker Forstanden, forædler vort Bryst,
 Forlyster os alle, skjøndt blot ei til Lyst.

Men Bacchus er ikke af Landet forviist,
 Fordi han endeel af sin Magt har forliist;
 Sam Muserne hylde, Melpomene gaaer
 Med spulmende Druer i lokkede Haar.

Dg glad for Thalia han Bægret i Dag
 Har fyldt os til Randen i broderligt Lag.
 Thi tømmer hans Bæger, og sjunger derpaa:
 Gid enigt og længe vort Samfund bestaae!

Hilsen til Henrik Steffens

i Studenter-Foreningen. Den 23de September 1824.

Vort Danmark var et mægtigt Rige,
 Før Odins Billedstøtte faldt,
 Dg førte stedse Hæderskrige
 Ved Alpen og i Ostresjalt.

Men da det fiden blev poleret,
 Da virked Kraften ei fra Nord;
 Fra Syden, hvor man var studeret,
 Treen Klerken ind for Heltens Bord.

Dg Hælvten tydsk blev Danersproget,
 Dg Saga talte selv Latin.
 (Dog havde Klerken Ret i Noget,
 Thi han forvandlede Miød til Biin.)

Fra Syden maatte Værdom hentes,
 I Kongens Gaard man glemte Tydsk;
 Dg hvis der Noget skulde prentes,
 Det maatte være fransk og tydsk.

Den gamle Mimer fra det Høie
 Blev nedtrykt i sin mørke Bo.
 Før havde Odin kun eet Die,
 Nu misted han dem begge to.

Men Baldur ei sin Vt forlader,
 Til Gimle fik han Bragi sendt;
 Med Bønner treen han for Alfader,
 Dg brat sig havde Bladet vendt.

Med Musen Aser sig forened,
 Dg atter blomstred Danavang;
 Ei længer Idun stod forstenet,
 Thi hendes varme Sønner sang.

Dg Snillets Gaver kom ei ene
 Fra Syden stoltelig til Nord;
 Nei, Ygdrasil! nei, dine Grene
 Sig bredte over viden Jord.

Fra Siolund blev ei længer hærget,
 Dg høit erkiendte mangt et Sted,
 At som der findes Folk bag Bierget,
 Saa findes de bag Havet med.

Nu sendte Frigga sine Sønner
 Til Frankrig, Tydskland, og til Rom;
 Dg med en Egefrands hun lønner
 Hver, der som Helt tilbagekom.

Nys hædred vi bag Aegelmuren
Vor Thorvald, Kunstens store Præst;
Vor Steffens forsker i Naturen,
Han er i Aften Hædersgæst.

Du kom ei blot, for med din Hammer
At hugge Malm af Klippens Blok:
Dit Hierte, som for Venskab flammer,
Drev dig til gamle Benner's Flok.

Og Troskab du med Troskab lønner,
I Diet straalers Taarens Glands,
Mens alle danske Muijasonner
Dig række velfortiente Krands.

Inscription

paa Mindestøtten, der opreistes paa Föhr

i Anledning af Kongens Nærværelse paa Den i Sommeren 1824.

Kong Baldemar i Oldtid besøgte denne Ø;
Men ubesøgt af Konger den vented i sin Sø,
Mens Tiden sig udvikled, og fire Sekler gif.
Da kom de Danskes Fader, den siette Frederik;
Han vilde see sit Rige, han giested sine Der,
Og Vesterhavets Bølger ham bragte til sit Föhr.
Tafnemmelig Grindring har reist ham denne Steen,
Aarhundreder den smykke med Baarens friske Green!

Sang

i Anledning af

Kongens Fødselsfest.

Den 28de Januar 1825.

Fra det kongelige københavnske Skydeselskab og danske Broderskab.

Nu Festens Horn med ædel Drik vi fylde,
 Det gaae fra Mand til Mand!
 En Hædersskaal vor Frederik vi fylde;
 Thi glæd dig, Fædreland!

Et Aar svandt hen. Ei Skyen Solens Flamme
 Har grumt os udeluft;
 Den friske Green paa gamle Skioldungstamme
 Bar atter Lov og Frugt.

Trygt bag dens Lov, i Læ for Kuld og Hede,
 Vi Fredens Frugter brød.
 Ei gystes der for Magtens vilde Brede,
 Hvor Faderhertet bød.

Han er vor Ven, han deler Fryd og Sorger
 Med Fredens Mand, med Helt;
 Og vennesæl med københavnske Borger
 Han sidder fro i Telt.

Som Drotten før ved gamle Hroars-Kilde
 Paa Bænk med Kæmper sad,
 Saa ynder han det gamle danske Gilde,
 Ham gjør vor Glæde glad.

Vort Broderlag! du sølte steds den Lykke,
At yndes af din Drot;
Med Contrafei du kan din Hal udjmykke,
Som gamle Ridderslot.

Beltrufne, blidt de gode Konger smile
Til os fra Bæggens Rand;
Ei tykkes os, du gif endnu til Hvile,
Vor fierde Christian!

Du lever, dig ei Graven har nedtynget,
Du atter for os staaer;
Dig Tiden kun for Danmark har forynget,
Dg du fik lyse Haar.

Ja, Frederik! som Christians, dit Hierte
Kun staaer for Danmarks Gavn;
Thi jubler nu ved Glædens Høitidskerte
Det gamle Kiøbenhavn.

Balvise

i Anledning af

Hans Majestæts Fødselsdag.

Den 28de Januar 1825.

Naar Sommeren smiler, og Blomsterne groe,
Forsembles de Bønder paa Græsset saa froe;
Der tumler sig Knøsen med Pigen omkring,
Dg Solen bestraaler den brogede Ring.

Naar Vinteren hylr i Skov og i Dal,
 Da vinker i Staden den lysende Sal;
 Der Ynglingen svinger den svævende Mø,
 Dg bryder sig lidt kun om Frost eller Tø.

Hvad er nu det Bedste? De Skialde saa tidt
 Idyllisk om Landlivet fablede lidt.
 At dandse paa Græsset, det falder for blødt;
 Paa Lilie svæver den Lilie sødt.

Dg har vi om Vintren ei Blomster, ei Sol?
 Betragter de Piger i flagrende Kiol:
 Hift Rosen paa Kinden, Auriklen i Lof;
 Af deilige Blomster har Vinteren nok.

De andre paa Marken, saa kolde, saa smaae,
 Opveier ei disse, som tale, som gaae.
 Dg lyser i Diet ei Solen saa huld?
 Hvad klages der da over vinterlig Kuld?

Hvor Glæde, hvor Ungdom, hvor Skønhed er nær,
 Der savnes ei Baaren med Græs og med Træer.
 Hvor Gratier dandse, har Baaren en Fest;
 Dg Amor incognito kommer som Giest.

Dg herligt forbinder os Glæden i Dag
 Ved klingende Fløiter og Lurernes Brag.
 Vor elskede Konge! din Fødselsdag stor
 Forener de Svende med Pigerens Chor.

Bel tømmer ei Skaalen den Skønne til Bund,
 Hun nipper til Randen med smilende Mund;
 Men troer mig, I Brødre! ei Kongen forsmaaer
 En Skaal, som han sødt af den Indige faaer.

Saa binder da Krandsen, I siællandste Møer!
 Og rækker den Drotten for Daniens Der.
 Vor Frederik leve! Vor Fader, vor Ven!
 Din Fæst komme stedse lykkelig igien.

Overfømmelsen.

Du skionne Livets Element,
 Der, som en søsterlig Veninde,
 Med Jorden monne dig forbinde,
 For ret at giøre den bekiendt;
 Der slaaer dit Skærff omkring dens Bryst,
 Og snelt — som Buen sine Pile —
 Henskyder Sneffen hundred Mile
 Til fremmed Folk paa fierne Kyst!

Du, som Europa giennemskar
 Med Bække, Søer, og med Floder,
 At danne hende til en Moder,
 Pallas Athene dyrebar;
 At intet dunkelt Barbarie
 I golde Orkner skulde raade,
 Som ingen Tid og Kamp formaaede
 Fra tykke Dunster at befrie!

Du, som har aabnet Kiølen Pas
 Didhen, hvor bredt fra Syd til Norden
 America bedækker Jorden
 Med Haabets store Timeglas;

Hvor Moderlandes Colonie
 Skal eengang skionne Frugter bære
 Til Jordens og dens Skabers Ære,
 Naar Aanden vorder ægte fri!

Du Søverbølge, Solen fæer,
 Hvori sig yndigt Maanen dukker,
 Naar saligt Philomele kluffer
 Bag Herthas gamle Bøgetræer;
 Der sender Regn fra dine Skyer,
 For Bondens Haab ei at forspilde,
 Og sprudlende, som Blomsterkilde,
 Fortæller Hyrden Eventyr!

Hvi er din Harmen nu saa stærk?
 Hvi fnyser du, som Kæmpekriger?
 Hvi brækker du de fiøre Diger,
 Adsplitter dine Bankers Bærk?
 Selv Graven har du væltet op;
 Og medens bange Slægter sukke,
 Hensvømmer Barnet i sin Bugge
 Bed Kisten med den døde Krop.

Hvor Bacchus bygger ved sin Flod,
 Og planter sine gyldne Druer,
 Og koger dem ved Solens Luer,
 Der overdrev du først dit Mod,
 Forspildte mangan herlig Høst,
 Og tykt bedækt med Skum og Fraade
 Du dine Skranter overtraade,
 Forfærdelig, mod Jordens Bryst.

Og Peters stolte Marmorstad,
 Hvor Slot ved Slot med Bælde kneiser,
 Og vidner om den store Keiser,
 Forvandlede du til Styrtebad.
 Og tirret af den norske Kant,
 Hvis haarde Steen sin Dal beskytter,
 Du vendte dig mod Marskens Hytter,
 Og let du der din Seier vandt.

Neptunus! tving igien din Harm,
 See, Danmarks Sønner ere dine;
 O stands, med din Quos-ego-Mine,
 Dit Forspand med en vældig Arm.
 Du er ei ond, du er vor Ven;
 Vel stundom du i Harmes skummer,
 Men, rørt af tappre Sømands Kummer,
 Erstatte Skaden du igien.

Selv, med en kraftig Straale, god
 Du hielpsom dig mod Ilden vender;
 Naar Røgen hvirvler, Huset brænder,
 Du slukker Luen med din Flod.
 Saa ras ei selv, som Flammen heed!
 Hvor er en Kæmpe stærk, som Vandet?
 Mod ham beskiermer intet Andet,
 End Himmelens Barmhiertighed.

Alfader! red dit bange Folk,
 Lad Havet os ei underkue.
 Paa Himlen satte du din Bue
 Skionfarvet, evig, Haabets Tolk.

Syndfloden kommer ei paa ny;
 Men Lidet kan den Svage fælde,
 Beskyt os med din Guddomsvælde,
 Og skienk den Fattige sit Ly.

Prindsesse Caroline Amalias Fødselsdag.

Den 28de Juni 1825.

I Skovens gamle Bøgeklynge
 Sad under Træets grønne Skiul,
 Sin Rede nær, en lille Fugl,
 Som fandt sin Belyst i at synge.
 Et Slot tilhørte Fyrstevælden;
 Der blomstrede den Lilievand,
 Hvis Aand, hvis Hierte, hvis Forstand,
 Som hendes Deilighed, var fielden.

Og alle hendes Fødselsdage
 Lod Somren sine Roser see,
 Som for den kongelige Fee
 Beskedne maatte staae tilbage.
 Da klang i Hallen Lyst og Gammen,
 Da stimled did til hendes Buur,
 Omkrandsjet af en skøn Natur,
 De Fruer og de Riddre sammen.

Og hver en Læbe, hver en Tunge
 Bestræbte sig for hendes Priis,

Dg hun paa vant huldsalig Viis
 De Gamle takked og de Unge.
 Stormanden kom, og Kunstner, Tænker;
 Thi Helteslæggt og Edelsglands
 Fordunkler ei den Laurbærfrands,
 Som sine Børn Apollo skienker.

Den lille Fugl sig og mon vove,
 Af Dagens Fest begeistret varm,
 Til Hallens aabne Bindveskarm
 Fra Skyggen i de stille Skove.
 Dg altid — skiondt den samme Vise —
 Sin Hylding sang den, sagte bly.
 Naar Alle juble høit i Sky,
 Hvi skulde jeg ei hende prise?

„Dg frygter du ei for at kiede?
 Dig overdøver Sværmens Klang;
 Dg hvad i Nar du atter sang,
 Det sang i Fjor du allerede.“
 Jeg veed det nok; men Christians Qvinde
 Dog lytter gierne til min Røst,
 En Følelse fra rørte Bryst
 Kan ei mishage min Fyrstinde.

Min Vise ligner Kildevældet,
 Der altid mumler samme Ord;
 Men Trolddom dog i Klangen boer,
 Der suser selsomt ud fra Fieldet.
 Dg gierne der, hvor Bækken hvisker,
 Jo lytter Blomsten ved dens Rand,
 Thi der er Liv i Kildens Vand,
 Som selv en Fyrstebloomst forfrisker.

Amalia! gid længe, længe
 Du blomstrende for Danmark staae.
 O, du vil sikkert ei forsmaae
 En Dirren fra de vante Strænge!
 Naar Hertha dine Lokker kroner
 Med Roser af en nyfødt Flor,
 Du med et Smil, et venligt Ord
 Belønner Skialdens Harpetoner.

Rahbeks Jubelfest,

helligholdt i Studenter-Foreningen.

Den 16de Juli 1825.

Halvhundred Aar svandt hurtig hen
 I Evighedens Rige;
 Dog er ei mangan Mand igien,
 Om hvem vi kunne sige:
 Den Ven saa fri, naturlig staaer
 I Dag, som for halvhundred Aar;
 Hans Høst har Blomster, som hans Vaar,
 Hans Vinter vil ei svige.

Held os! vor Formand er en Mand,
 Som ei sin Ungdom mister;
 Hvem Tiden ikke kue kan,
 Og tæmme til Philister.

Paa fiorten Aar han var Student,
 Dg han er saa endnu omtrent,
 Ham ingen Titel har ombendt,
 Ham Tiden ikke frister.

Et Ungkarls-Lag ham fryde kan,
 Han sig som Yngling glæder,
 Skiondt halve Secul som en Mand
 Han danned Mand og Sæder.
 Han for Minerva Skioldet svang;
 Dg mens hans egen Harpe klang,
 Han førte Skialdene til Sang,
 Dg deelte deres Hæder.

Han skued Ewald, Wessel døe,
 Han var en Ven af begge,
 Dg Thaarups første Digterfrø
 Hjalp Rahbek ned at lægge.
 Den ædle Samsøe, fiække Pram
 Forlod for tidlig os og ham;
 De vidste, hvad de skyldte ham,
 Nu Laurbær dem bedække.

Dg du har følt for Rieærlighed,
 Dit Hierte Flammen kiender,
 Som reen sig og uskyldig veed,
 Naar den for Skionhed brænder.
 Dg mangen yndig Tidsfordriv
 Du skienkte ædle Danneviv,
 En Saga om sit eget Liv
 Af dine Digterhænder.

Men skielmst var du ei mindre dog,
 Bor værdige Knud Lyne!
 Paa Bakkehuset i din Krog
 Blev alskens Ting tilsyne.
 Der ned du hugged din Allee,
 For Kiøbenhavn ret at besee;
 Og naar de gjorde To til Tre,
 Du rynked dine Bryne.

Men aldenstund som du blev vred,
 Du dog en Trøst istemte;
 Mod Daarfskabs Ildbrand, du veed,
 Det nytter ei at flemte.
 Du sang — og Alle drak dertil,
 Kun Bacchus ei, han lytte vil,
 Saa ficert var ham dit Strængepil,
 At han sit Bæger glemte.

Og nu en Skaal til Rahbeks Priis,
 Bor Formand og vor Broder!
 O, dæk ham ei med Vinter=Iis,
 Natur! vor fælles Moder!
 Lad som Anacreon ham staae
 Med Oldings=Blomsterfrandsen paa.
 For Rahbek vore Hierter slaae,
 Bor Formand og vor Broder!

Til Anna Werschall.

Den 4de September 1825.

Tilfældet er en Alf af sær Natur;
 Snart er han venlig, og snart er han suur.
 Han Hiertet mangen Fryd berøver, streng;
 Snart hjælpsom, ret en lille Engledreng,
 Han skienker, hvad vi mindst os ventet har,
 Og gjør os Glæden dobbelt dyrebar.

Din Fødselsdag, Veninde! var mig ei
 Endnu bekiendt, jeg troede den i Mai;
 Da førte Alfen venligt mig til dig,
 Som Ungdomsaaret atter endte sig,
 Og skienkte mig den Lykke, fro i Mand
 At hilse dig og trykke glad din Haand.

September er, som Maien, yndigskion,
 Meer rig paa Frugt, men ikke mindre grøn;
 Dens Malve lilierant og rosenrød,
 Dens Reseda af Duft som Rosen sød,
 Dens Maane sværmerisk og underfuld,
 Dens Løv et deiligt Haar af spundet Guld.

O, venlige September! straal da blidt
 Til min Veninde, med et Sind som dit.
 Keen hendes Himmel er, for Storme fri;
 Ei kold: et helligt Kunstnersværmeri
 Omjævver hendes Blik i Diets Blaa,
 Som Maanen, der i Sølvskyen saae.

Skienk hende, Livets Fader! mangen Arands
 For Aandens Adel og for Indets Glands,
 Og und den danske Digter, hendes Ven,
 Som fik ved hende Scenen fær igien,
 Den Fryd, at staae den Gulde længe nær,
 Besælet af det friske Blomsterfær.

Prinds Christian Frederiks Fødselsdag.

Den 18de September 1825.

Nys slynged vi med Rosenbugter
 En Arands til Carolines Fæst;
 Vor elskte Christian bringes Frugter
 Af Høsten, af hans vante Gæst.
 Nys Aftensolen stod paa Boven,
 Og skilte Purpurfænen ad;
 Nu smiler Maanen giennem Skoven
 Paa Egens dunkle Hædersblad.

Hvor smukt Naturen det bestemte:
 Fyrstinden Blomster, Fyrsten Frugt!
 Det Gavnlike den aldrig glemte
 Ved hvad der yndigt er og smukt.
 Skiondt Høst og Sommer begge skionne,
 I Solglands og i Maanebad,
 De med forskiellig Gave lønne,
 Og følges dog saa venligt ad.

Vær, Hertha! i din Siølund's-Have,
 Du Christians Stammemoder huld,
 Som sender ham din modne Gave,
 Og spætter dine Løv med Guld!
 Vær, Ydun! bag din Ubleklynge,
 Vær, Baldur! fra din Himmel blaa,
 Skjoldungen værdigt at besynge,
 Og Bragis høie Harpe slaae.

Dog — bort, I gamle Phantasier!
 Mon Følelsen behøver Pragt?
 Tidt siger meer det Blik, som tier,
 End Læben, der har meget sagt.
 Vær Christian! alle vi tilstede
 Med ærlig Trostøb hylde dig.
 Vær længe gamle Danmarks Glæde,
 Og vær, som elsket, lykkelig!

Thalias Skaal.

I Syden, hvor ei Sol nedgaaer,
 At mørkne halve Dagen;
 Hvor Vintren intet Fierdingaar
 Udbreder Sneens Lagen;
 Hvor ingen Bind og ingen Frost
 Indslutter Folk i Stue:
 Der trænges ei til kunstig Kost,
 Og ei til Lampers Lue.

Bag Alperne man kiender ei
 Ret synderlig til Drama;
 Der viser i en evig Mai
 Naturen Panorama.
 Der læses ikke stort i Bog;
 Der kimpres paa Guitarre,
 Mens Amor Tossen gjør til Klog,
 Og kloge Folk til Narre.

Derover blev Thalia vred;
 Thi skændt af sydlig Fødsel,
 Hun dyrkes slet i Blomsterbed,
 Hvor Flora stadser ødsel.
 Naturen tie maa en Stund
 For Hiertet og Forstanden;
 Thi ellers sladdre de jo kun
 I Munden paa hinanden.

Thalia over Alpen foer,
 Sit Hiem hun vilde bytte,
 Og standsed i det mørke Nord,
 Bed lune Hyrdehytte.
 I Rænestol en Fader sad,
 Og læste Folianten,
 Mens Børnesflokken, tyst i Rad,
 Omfrandsed Bordefanten.

„Her,“ tænkte hun, „her er det godt,
 Her kan min Glæde nytte.“
 Og snart stod hendes Trylleslot,
 Hvor før kun stod en Hytte.

Hun Nordens Folk indbød til Fest,
 Hun Vintren lod forsvinde.
 Og hvo var ikke gierne Giest,
 Hvor selv hun var Bertinde?

Og længe vared det ei nu,
 Saa stod der flere Stæder,
 Hvor, yndige Thalia! du
 Udbredte dine Glæder.
 I Axlstad med fielden Kraft
 Særdeles man dig dyrker,
 Og hylder dig ved Druesaft;
 Thi vi er ingen Tyrker.

I dette Samfund man især
 Fandt ved eenstemmig Bælgen,
 At den Gudinde, vi har kjær,
 Bør nævnes som vor Helgen.
 Du Fadder selv til Barnet stod;
 Hvi skulde vi da tie?
 Op, Brødre! sjunger froe i Mod:
 Hil være vor Thalie!

Sang

i Anledning af

Dronningens og Kronprindsessens Ankomst i Skuespilhuset,

den 29de October 1825.

Atter Danersolket iler
 Til Octobers kiære Ffest.

Mildt Naturen, skøndt den hviler,
 Smykker sig dertil som bedst.
 Sine modne Gaver sender
 Idun os i Duggens Bad;
 Dagen sine Straaler vender
 Mod det gyldne Egeblad.

Sølvermaanen ogsaa gierne
 Bryder Himlens Mørkeblaa;
 Solen med sin Aftenstjerne
 See vi klart i Vesten staae.
 Hvad betyder dette Følge?
 Sol og Stjerne sig saa nær?
 Benner! vi os det ei dølge:
 Moder har sin Datter kjær.

Sol og Stjerne! Skønt, som hine,
 Følges ogsaa her de To:
 Seer — Maria, Caroline!
 Det er Sol og Stjerne jo.
 Deres Fødselsdag vi hævde
 Med et muntert Skuespil.
 Bedste Fader iblandt Fædre,
 Fredrik, glæder sig dertil.

Eders Held ei Skiebnen rokke!
 Svind ei, Fryd! kom tidt igien.
 Altid kalde Tidens Klokke
 Lykkens Alf, som eders Ven!
 Og, som Solen fra det Fjerne
 Er vort Dø Glædens Dolk,
 Straal, Maria! med din Stjerne
 Rænge Glæden til dit Folk.

Orgellets Priis.

Hymne.

Nu, Orgel! med fornyet Brag
 Ledslag vor fromme Sang i Dag,
 Lad mægtig dine Toner klinge,
 Løft Siælen paa din Ornevinge,
 At Stemmerne fra Støvet's Bryst
 Forstærkes ved din Kæmperøst.

Ei skurre dine Fløiter meer;
 Til Get nu sammensmelte fleer,
 Som vore Tanker ved at stige
 Mod Evighedens skjulte Rige,
 Hvor Sorg opløser sig i Fryd,
 Hver Mislyd i en Englelyd.

Ja, dicerve Orgel! fiæk du tvang
 Flerstemmigt Raab til hellig Sang,
 Du Martin Luther hialp at kæmpe,
 Og Munkelyrens Toner dæmpe,
 Du luttred Siælen, ædelfri,
 Til Følelsernes Harmonie.

Men ogsaa Melodiens Lyst
 Udstrømmer fra dit Kæmpebryst.
 Du Psalmen ei sin Kraft berøver,
 Med Bulder ei den overdøver;
 Som Alfesang et helligt Ord
 Tidt klinger fra dit gamle Chor.

Hvor findrigt, og hvor underfuldt!
 Snart vældigt, og snart barnlighuldt,
 Alt som din Mesters Finger griber,
 Besæltes dine blanke Piber.
 Nu hist, nu her staae Toner frem,
 Og Andagt svæver over dem.

Da føler Hjertet intet Savn,
 I Straaler staaer Jehovas Navn,
 Og Helligaanden som en Due
 Slaaer Bingen i sin Morgenslue;
 Fra sorte Kors, hvorpaa han leed,
 Sødts smiler Jesus til os ned.

Ja, Orgel! som Basunen stærk
 Forsamler Mænd til Kampens Bærf,
 Foren, hvor Lammets Fane vaier,
 Din Menighed til Hjertets Seier.
 Pust Gnisten op, i Aften svag,
 Til Altarild paa Herrens Dag.

O, kære Siæl! af Orglet lær:
 Til Samklang sig forene Hver!
 De Store med de Smaa, de Ringe
 Fromt med de Høie sammenflinge:
 Kun Kiærlighed var Jesu Bud,
 Og kun i Kiærlighed er Gud!

S a n g
til Jubelfesten i Selskabet Den nye Forening.

Den 26de November 1825.

I Arelstad der stander en Gaard,
Som lidt kun sin Plads har forandret,
Imedens et heelt Halvhundred-Aar
Er hen i sin Ewigbed vandret.

Halvhundredtallet — et Fem og et Nul —
Det sagt, og end lettere skrevet;
Men, Venner! i Femtallets bundløse Hul
Hvad er der ei nedskænket blevet?

En sexogtredivte Deel og en halv
Fra Trodes Tid her i Norden,
Fra den Tid Mørket for Lyset skialv,
Og Guddommen vandred paa Jorden.

Syng, Bragi! Navne ved Harpens Klang,
Som mægtigt i Tidsrummet funkled,
Og Oldtidens Stjerne selv mangen Gang
Med stærkere Straale fordunkled.

Syng jublende Borgeren Washington,
Elskværdig, og stærk dog som Cato;
Navn Hannibals Broder Napoleon,
Syng Kant, der ei viger for Plato.

En Orbis pictus i Haandsformat
Det halve Secul mon være;
Snart hæved sig atter, snart sank en Stat,
Og tidt fulgte Skammen paa Gre.

Gi Nero sad paa barbarisk Biis
 Med Dren, Fornuftens Foragter;
 Men Friheden bandt sig sit eget Riis,
 Og Folket blev selv sin Slagter.

See Ebros Helte med Oldtids Mod
 For hellig Selvstændighed kæmpe;
 Men Taagen sig lægger om Biergets Fod,
 For Fremgangen atter at dæmpe.

I Vinterens Mørke Moskau see,
 Hvor Flammen alt Skyerne møder,
 Mens Frankerigs Kæmper som Liig paa Sne
 Omfrandse de slukkede Gløder.

Germania følte da lidet sig fro
 Med Børn af forskiellige Mødre;
 Men kraftigt ved Leipzig og Waterloo
 Slog Goethes og Schillers Brødre.

Imens sad vi her i rolige Nord,
 Bort Samfund monne florere,
 Europa sig dreied omkring vort Bord,
 Kvadrater vi saae circulere.

I Fredens og Velstandens venlige Skied
 Høirostede førte vi Ordet;
 Vi viste hinanden, hvor Donauen flød,
 Og væltede Dunken paa Bordet.

Vel kom der imellem et Dommedags-Slag,
 Mens vi med Politica spøgte:
 Jeg mindes endnu i April den Dag,
 Da Tordensfiolds Mand os besøgte.

Dg skiondt vi leged til Tid og til Sted
Med Skaffavl, Lærning og Rhombre,
Vi dukked dog ikke med Hovedet ned
I Regn af de britiske Bomber.

Vi misted vor Flaade, vort Slot og vor By;
Men Frederiks Sønner er raske:
Nu stander vor Axlstad skion paa ny,
Dg Phønix staaer op af sin Aske.

Saa hil dig, gamle Halvhundred=Åar!
Et vigtigt Capitel i Tiden.
Bed Siden af Ares Athene staaer,
Dg haabefuld skuer til Striden.

Dplysningen mægtigt i dig fremstred;
Bel bragte du trykkende Dunster,
Men Taagen ærbødigt faldt atter ned
For Videnskaber og Kunster.

Selv Kundskab Dunsten og Dampen tvang
Til Menneket Byrden at lette,
Dg Skibet nu selv imod Bølgernes Gang
Henslæber den lænkede Jette.

Mens Jenners beseired en Helvedes Bee,
Dg standsed ved Graven en Brimmel,
Lod Herschel Diet i Ratten see,
Dg aabned Forstanden en Himmel.

Bort Samsfund hædrede Videnskab,
Her stemte de Sangere Harpen;
Vi mindes med Taarer de Udles Tab,
Fra Isefiord, Elien og Sarpen.

Vi mindes vor Trojel, vor Thaarup og Storm,
 Vor Zetlig, og Stifteren Lode,
 Som, naget af Lamheds bedøvende Drm,
 Saa venlig iblandt os dog boede.

Dg drikker nu alle ved Harpens Klang
 En Skaal for de hensvundne Dage!
 Naar Jublen fornyer sig næste Gang,
 Er Faa kun iblandt os tilbage.

Dog Tiden gjør selv hverken Ondt eller Godt,
 Saa siunger da Helten til Vre:
 Vor Skytsaand i Tiden er Fredrik, vor Drot,
 Dens Bover ham jublende bære!

S a n g

for det Dramatisk-Litteraire Selskab
 ved Femogfyrgetyveaars-Festen

den 21de December 1825.

En gammel Bøg sig hæver ene
 Paa Marken mellem Korn og Straae,
 Dg vinker hid med svale Grene
 De Bønder, som i Marken gaae,
 At hviles og forfriskes der
 I Høstedagens Aftenstær.

Da samles under Bøgens Stamme
 De unge Folk fra næste Byer,

Dg i violne Aftenflamme
Fortæller Hyrden Eventyr.
Dryaden, som i Barken boer,
Glad lytter til sin Hyrdes Ord.

Dg høit den Dag, da gode Fædre
Her planted først det skionne Træ,
Med Lystighed de Unge hædre,
Dg dansse trindt om lune Læ;
Dg Bøgen fletter selv sin Krands,
Dg glæder sig ved Pigers Dans.

Bort Samfund er en saadan Stamme:
Et Digtertræ i Livets Mark,
Dg Musa i Begeistringens flamme
Ung lytter bag den runkne Bark,
Dg Enigheden Krandsen selv
Forfrister ved Castales Elv.

Bor Bøg! fast nu et halvt Aarhundred
Din Bul forbi jo Flugten tog;
Men skøndt saamangen Torden dundred,
Med i din Top ei Lynet slog.
Thalias Sol dig skienker Lys,
Dg Melpomene Maanegys.

Vel Faa kun af de fiære Gamle
Dig gieste, hvor end frisk du groer;
Men yngre Slægter sig forsamle,
Dg træder i de Gamles Spor.
Bor Glædes Skaal! den Skaal er din;
Thi vande vi din Rod med Viin.

Juleaftens-Vise

for Studenter-Foreningen.

Froe til Festen samles vi
 Bed den muntre Høitidslue;
 Aaret er nu snart forbi,
 Dertil hører Julestue.

Julestuen aaben hiemme
 Denne Gang for os ei staaer;
 Men kan vel en Yngling glemme
 Glæden fra sin Barndoms Aar?

Muser vinkte til Homer
 Os fra Evangeliebogen;
 Cicero kun sielden leer,
 Og vor Riephest staaer i Krogen.
 Men af gode danske Svende
 Glemmes Børnelærdom ei;
 Naar Trekonge-Lys vi tænde,
 Hedenskabet gaaer sin Bei.

Nu for Nisser Julegrød
 Sætter man i Krog paa Vinde,
 Noies ei med Smorrebrød,
 Og i Glas maa Binen rinde.
 Uden Skaansel Gæs vi spise,
 Skiondt engang de frelste Rom;
 Ingen hedensk Digtervise
 Passer i vor Helligdom.

Vi Poeter har, som Rom,
 Der kan synge, der kan drikke,
 Der kan giøre Visen om,
 Naar den gamle duer ikke.

Get kun mangler i vor Glæde,
 Saa bar Rosen ingen Tiorn:
 Her er ingen Børn tilstede,
 Det vil sige — Pigebørn.

Dog dem ikke savne vi
 Her paa vore Selskabsbænke.
 Har du Hierte, Phantasie,
 Hvo forbyder dig at tænke?

Lad sig altsaa Tanken lægge
 Sød i Virkeligheds Favn;
 Herligt sig forene begge,
 Saa har Hiertet intet Savn.

Nu en munter Glædeskaal,
 Mens det høit i Hallen runger,
 Lommer ud de fulde Maal,
 Med begejstret Stemme sjunger:
 Vor Forening iblandt Klubber,
 Som en Teg i Dalen, staae!
 Gid vi alle froe som Gubber
 Denne Aften mindes maae!

S a n g

ved Heitideligheden paa Landcadet-Academiet i Anledning af

Kongens Fødselsdag

i Aaret 1826.

For Talen.

O, Gud! du, som bestemte mig
 For Danmark Sværd at føre!
 Mit unge Hierte takker dig,
 Du vil mit Løfte høre:
 For Fredrik og for Fædreland
 Jeg stride vil med Kraft, som Mand,
 Men aldrig vildt udsteie,
 Min Gud! fra dine Beie.

End er jeg liden kun og svag,
 Min Arm dog alt er hærdet;
 Jeg frygter ikke Kampens Dag,
 Min Barm slaaer usorfærdet.
 Jeg hviler tidt i Sommertelt,
 Og drømmer der om Nordens Helt.
 Gud! lad mig Helten ligne,
 Min Idræt du velsigne.

End bærer ei mit elskte Sværd
 Det gyldne Hæderssmykke,
 Dog er det mig vel Livet værd,
 Det skienker al min Lykke.
 Seer jeg paa det med freidigt Mod,
 Da luer kiæft mit unge Blod;
 Jeg smiler usorfærdet,
 Thi Kongen gav mig Sværdet.

Efter Talem.

Men nu til Fjest og Baabendands!
Paa Arbeid følger Glæde.
Ei blot for Grens Egefrands
Vi Kæmpeviser qvæde.
See, Skionheds Blomst paa Fredens Bei
Lilsmiler huldt vor Ungdoms-Mai;
Thi lad os Fjesten feire
For elskte Drot i Leire!

End er ei Fredriks Fødselsdag,
Men, Brødre! snart den vinker;
Bed Midnatsklokkens tolvte Slag
Os Fjestens Stierne blinker.
Da sjuunge vi: Vor Konge god!
Dig offre vi vort Liv og Blod.
Dit Fadersmil belønner
De unge Danmarks Sønner.

Sang

for Enigheds-Selskabet paa
Kongens Fødselsfest,
1826.

Enighedens skionne Navn
Samler os til Glæde
I det gode Kiøbenhavn,
Venstabs gamle Sæde.

Barnlighedens rene Lyst
 Manden ei forlader:
 Broderbryst er Sonnebryst,
 Vi har fælles Fader.

Axel er vor Helgen her,
 Axelstad han grundet.
 Bispen havde Kongen fiær,
 Fast med ham forbundet.
 Og som Axel Baldemar
 Elsked tro med Gre,
 Ewig Fredrik dyrebar
 Axelhuser være!

Konge! for den gode Sag
 Virked du med Iver.
 See, du est vor Atterdag,
 Du est Fredens Giver.
 Snart igjen af Kampens Gruus
 Kunstens Blomst sig reiiser,
 Og det gamle Axelhuus
 Over Byen kneiiser.

Fredrik! i den mørke Tid
 Gi dit Folk forsaged;
 Solen skinner atter blid,
 Skyen bort er draget.
 Himlen smile venligblaa,
 Altid Lykken seire,
 See dig fro som Olding graa
 I dit elste Leire!

Cantate

i Anledning af

Kongens Fødselsdag,

affiungen i Regentskirken den 4de Februar 1826.

For Talem.

Lyd høit, vor Sang!
Med Jubelklang;
Nu Fredriks Fødselsfest vi hædre.
Hvor skiont, at kalde sig hans Søn,
Den bedste Fader iblandt Fædre!
Bort Norden kiender ingen bedre;
Thi lønner ham med Hjertets Løn.

Bed Bautasteen
En fager Green
Af Ygdrasil nedsatte Balder.
Den oldenburgske Stamme steg,
Hvor frugtbar Urdurs Kilde falder;
Dg skion den blev i moden Alder,
Da Stormen taug, og Taagen veg.

Med Laurbær ei,
Med unge Mai
Af denne Stamme vi os smykke.
Vor Fredrik! din er Danmarks Sag;
At være din, er Danskens Lykke.
Ei meer skal tunge Taager trykke
Vor Baldemar, vor Atterdag.

Efter Talen.

At elske sin Konge, det byder sig selv.
 Naar elsked ei Dalen en rigelig Elv,
 Som venligt befrugter hver blomstrende Kyst,
 Og slynger sig huldt mellem Bakkernes Bryst?
 Men Kiærlighed, skiondt i hver Alder saa god,
 Især dog besjæler ungdommeligt Mod;
 Thi sjunger, I Svende! saa høit nu i Sky:
 Vi hædre vor Konning i Absalons By.

Soldaten, naar han har sin Fællede forladt,
 Og iler til Hiemmet med Lov i sin Hat;
 Matrosen, som stiger fra Dækket paa Strand,
 Og gienhilser henrykt sit Fædreneland;
 Selv nyttige Svend med en Bylt paa sin Ryg
 Jo raaber et Hurra for Kongen, saa tryg:
 Og skulde Studenten ei raabe mod Sky,
 Hvor Hoiskolen blomstrer i Absalons By?

Jeg elsker min Drot, og i Død for ham gaaer,
 Saa sikkert som Danmark og Stormgaden staaer.
 Naar Faren os truer, Studenten er kold,
 Da møder han rolig paa Mark og paa Bold;
 Men gienmiler Freden, da banker min Barm,
 Som varmt for min Pige, for Frederik varm.
 For Fredrik, for Danmark vi leve, vi døe,
 Og Gud skienke Held til det spirende Frø!

Til Anna Werschall,

da hun havde været yng.

Du skyldfri Barm, et yndigt Giemme
 For bedste Hierte, skionne Stemme!
 Hvad trykte dig en søie Tid?
 Var dig en Svartalf ikke blid?
 Mon lumskelig han Buen spændte,
 Og grumme Piil imod dig vendte,
 Misundelig, naar mangan Gang
 Din Stemme sødt i Hallen klang?

Saa være Freia da velsignet,
 Som gierne seer sig efterlignet,
 Og finder i din Ungdomsbaar
 Sin Bæxt, sit Die, sine Haar!
 Med hviden Haand hun Pilen mødte,
 Saa den kun svagt mod Barmen stødte;
 En lille Draabe Blod faldt ned,
 Som Purpurplet i Blomsterbed.

Nu Stemmen atter sig forstærker;
 Og frist med Baarens muntre Lærker
 Du siunge kan din Skabers Priis,
 Og smelte selv et Bryst af Iis.
 Nu styrkes efter Freias Billie
 Igien din Barm, den hulde Lilie,
 Alt Mismod viger fra dit Sind,
 Og Rosen smiler paa din Kind.

O, drag kun ud i skønne Sommer,
 Som snart med sine Blomster kommer;
 Forfrisk dig sødt ved Kildens Fald!
 Tilbage bliver her din Skjald.
 Dit Minde skal bag Aftenbøge
 Med Maanen ofte ham besøge.
 — Hvis den dig standser paa din Bei —
 Bluf ham en lille Glemmigei!

I Anledning af
**Prinds Frederik Carl Christians og Prindsesse
 Vilhelmine Marias Forlovelse.**

Foraaret 1826.

O Freia, som med Rosenqvist i Armen
 I gyldne Tid for høie Guder sang,
 Foer, som en Aftenstjerne, klar paa Karmen,
 Og med din Tømme fik selv Tigren tvang!
 Du letted hver en Barm, som svulmed trang,
 Du mildned Alt — selv Thor — og Gudens Torden
 Kun sendte Regn og Frugtbarhed til Jorden.

Men da du blev din Ddur grumt berøvet,
 Da giested du ei længer Gunders Hal;
 Som Maane smutted du bag Aftenløvet,
 Og lytted til veemodigt Kildesald.
 Forstemt sin Harpe fandt den bange Skjald;
 Og Baaren stod kun som et større Fængsel,
 Hvis blege Rose tolked Savn og Længsel.

Da planted man ei meer ved Kongesale,
D Kiærlighed! din hulde Rosentorn;
Med vilde Kæmper Drotten i sin Svale
Kun tømte barsk de store Drikkehorn.
Dg Lærken steg ei kiæk fra gyldne Korn,
Dg sang sin Lyst i glade Foraarsmorgen;
Kun Skovens Nattefugl forkyndte Sorgen.

Forvandlet til en ringe Hyrdepige
Da Freia gif den stolte Borg forbi.
I Mørket saae man hende taus sig snige
Til Hytten ad den ubekiendte Sti.
Opdaged hun et kiærligt Par deri,
Hun signed dem; og Hyrden i sin Hytte
Ei vilde med de stolte Jarler bytte.

Da raste Sorg i unge Kæmpes Hierte,
Ei Elskov sig med Lykken meer forbandt.
End synger Barden om skion Signes Smerte,
Først hidsset hun sin elskte Hagbarth fandt.
Ei Lægedommen kom, skiondt Tiden randt;
Dg Kiærlighedens Savn og Længslens Laare
Forvandlede unge Ridder til en Daare.

Han sukked for et Intet i det Fierne,
Hver yndig Mø han for en Freia tog;
Adskilt fra dem, som Jorden fra en Stierne,
Med overdrevne Blus han sig bedrog.
Dphidsset de ihjel hinanden slog;
Dg Elskovs Smil, som burde dem formilde,
Blev kun et Tvedragtsfrø, en Hevnens Skilde.

Imidlertid skøn Freia tidt besøgte
 Den bolde Hyrde, frække Fiskerknøs;
 Hvor Bimplen vaied, og hvor Lammet spogte,
 Der ofte Glæden atter slog sig løs.
 Imens i Kongesalene det frøs,
 Og Fyrster efter lykkelige Seier
 Forelsked sig — i malte Contrafeier.

Er den lykkelig Fader for sit Rige,
 Der selv er lykkelig som Fader ei?
 Hvad vil den hele Herlighed vel sige,
 Naar Livet savne maa sin bedste Mai?
 O, takket — o, velsignet være Frei!
 Hun vendte længst, som før i gyldne Dage,
 Til Veirehallen smilende tilbage.

Bor Kongeslægt ei stolt med Flitter brammer,
 Og savner midt i Pragten ei Natur.
 Misundes vel en purpursmykket Jammer,
 Hvis kolde Hierte slaaer kun som et Uhr?
 Bed Hallen staaer det skønne Jomfrubuur,
 Og Fredrik Vilhelmine kan besøge,
 Hvor lyse Alfer froe i Græsset spøge.

Og dobbelt nu og hellig Elskovsflammen
 Dpluer fra den gamle Dffersteen;
 Thi Rosen slynger sig om Skioldungstammen,
 To Qviste sig forene til en Green.
 Alfader skierme den for Stormens Meen,
 Og Fremtids Slægter sidde glade, trygge,
 Og nyde Frugten i den friske Skygge!

Glød dig, du vennehulde Vilhelmine!
 Du Freias Datter med de lyse Haar!
 Nu hendes bedste Glæder ere dine.
 Men græm dig ei, naar Afstedstimen slaaer:
 En deilig Sommer følger skionne Vaar,
 Du seer din Beiler bort som Yngling drage,
 Som moden Mand han vender tro tilbage.

Og, Fredrik! hisjet du ved Gensersøen
 Vil daglig tænke paa det danske Hav.
 For Jurabierget ei du glemmer Den,
 Skion Gefions D, som dig din Elste gav.
 Imens du drager om med Vandringsstav,
 I Barndomslunden Vilhelmine trøster
 Den bedste Moder med den bedste Søster.

Snart skal hun atter dig til Hiertet trykke,
 Og høiere da lyder Glædens Raab,
 Og stærkere da deler Dan din Lykke,
 Naar du med Daad retfærdiggjør vort Haab.
 Du Fredriks, Christians Navn fik i din Daab;
 Vign begge disse elskelige Fædre,
 Og gamle Danmark kan ei ønske bedre.

Sommertørken.

Skrevet i Juli 1826.

Du Livets Kilde, friske Regn,
 Som sjunken ned fra dine Skyer

Naturens unge Kraft fornær!
 Hvi est du flygtet fra vor Egn?
 Hvi har du svigtet Gefions D?
 See, Skoven staaer i tørre Børster,
 Og gold det arme Siølund tørster
 Midt i sin Sø.

Og du, Allivets Konge, Sol,
 Som breder ud din Skabers Vre,
 Hvem ingen Skabning kan undvære!
 Siig, vil du smelte Nordens Pol?
 Afbrænder du dit eget Bærk,
 Den skionne Bygning sønderbryder,
 Mens Jlden af din Urne flyder,
 Som Lava stærk?

Hvor er nu køle Morgendug?
 Hvor Friskhed sødt i Aftendale?
 Af, intet Blomsten kan husvare,
 Selv Rosen er ei længer smuk.
 Den lille Kilde neppe kan
 For Angest hulke meer i Lunden,
 Og Grønningen er reent forsvunden
 For gule Sand.

J aabne Dør til qualme Bo
 Den rædde Bonde staaer om Ratten:
 Nys paa hans Ager bølged Skatten,
 Nu svandt den med hans Rattero;
 Til Sommerfrugten Haabet stod,
 Men visne Straae kun Marken dækker,
 Sin Haand til Himmelen han strækker
 Med bange Mod.

Du Himlens Die, lyseblaa!
 Hvo skulde troe, din skionne Farve
 Forsærde kunde, som en Larve,
 Hvorunder lumst en Morder saae?
 O, stir ei meer med Diet blaat,
 Kun for den tørre Jord at svække,
 Lad snart din stolte Pragt bedække
 Med venligt Graat!

Kun Vanden drømmer tung og mørk,
 Og Hjertet selv kan neppe føle.
 Smaa-Alfer vil ei Luften føle,
 Og Livet gisper i en Drf.
 Selv træet og langsomt med sin Bog
 Gaaer nu den lille Dreng i Skole,
 For varm er ham den tynde Kiøle.
 Du arme Bog!

Hvad hjælper dig Solstiermen vel,
 Du rene Mø i Flaggerklæder?
 Du gisper dog, hvorhelst du træder,
 Om nok saa seent du gaaer i Dvæld.
 Selv Elskov neppe trives kan,
 Mens disse fæle Luer brænde.
 Forgieves plaske matte Svende
 I lunkne Vand.

Du vakkre Haandværksmand! din Jd
 Betvinges af de grumme Flammer,
 Qvalmt fylder Heden dig dit Kammer,
 Berøver Styrken, standser Flid.

Ja, Sønnen selv, den fidsfe Ben,
Som ellers fvigter ei i Nøden,
Den udeblev, og Morgenrøden
Seer aabent Die mat igien.

Op, Auka=Thor! beftig din Karm,
Taal ei, at Surturs grimme Luer
De fktionne Herthadale truer,
Kul dine Hiul paa Sky, flaa Larm,
Kynk mørk de tætte, tykke Bryn,
Hvor Mofen op mod Himlen ryger,
Da blander Niord de stærke Byger
Med dine Lyn.

End er ei dødt vort Sommerhaab;
Snart Urten fltaaer igien fornøiet
Med Glædeftaarer født i Diet,
Gienfødt ved en velfignet Daab.
Da styrkes atter Stovets Bryft,
Sin Ladhed dorffe Jord indhenter,
Dg flienker — hvad nu Ingen venter —
En gylden Høft.

**Til min kiære Fader, Joachim Conrad
Oehlenschläger.**

Paa hans Fødselsdag den 31te Juli 1826.

Danemark har ingen Klipper, ingen gamle Borgruiner,
Ingen Flod, hvori fig Muren fpeiler, medens Stormen hviner;

Danemarck har grønne Bakker, har et yndigt Sommerslot,
Slyggelunde, hvorom Havet bælder sig saa mørkeblaat.

Slottet er ei faldefærdigt, som et halvforraadnet Gierde:
Stærke Fløie staae paa Fladen, bygt af Frederik den Fierde.
Frederik den Siette nyder der den hele Sommerpragt,
Dg hans gamle Slotsforvalter er, som Slottet, vel ved Magt.

Gode gamle Slotsforvalter! ei du er i Alder steget
Slet saa høit, som selve Borgen; men der mangler ikke meget.
Siette Christians Buegange, hvori nu du har din Braa,
Reisje sig vel ikke længe, før dit Die Lysset saae.

Bakken med de grønne Lunde, som dig gav din sieldne Styrke,
Gav din Adam Skialdefunsten, lærte ham Apol at dyrke.
Gierne nu skal Harpen klinge paa din Dag, os dyrebar;
Men — hvad skulde jeg vel ønske Oldingen, som Alting har?

Sundhed? Jngen Bonderose stærkere med Sundhed brænder;
Kraft? O, der endnu er Kræfter nok i dine runkne Hænder.
Velstand? Alt, hvad du behøver, i din Gie vel jeg veed,
Dg det Allerbedste, Fader! — en beskedne Nøisomhed.

Benner? du har ægte Benner, som kun paa dit Bedste tænke,
Glade ved at du din Lillid, ædle Olding! dem vil skienke.
Alle Danske ynde Gubben, som paa Sommerbakken boer,
Dg din gode Konge lønner dig med mangt et skiemtsomt Ord.

Dine Born — af, Gud! Sophia kaldte tidlig Dødens Engel;
Hos sin Moder — — Over Graven gynger hvide Liliestængel.
Intet Lys er uden Skygge; Fader! græd i Mørket ei,
See, igiennem muntre Roser slynger sig din Oldingsvei.

Alt, hvad altsaa jeg kan ønske, Alt, hvad der mig er tilbage:
 Skienk, Alfader! denne Gubbe mange slige Vinterdage,
 Lad som Brud og lad som Brudgom sine Børnebørn ham see,
 Og lad længe Sundhedsrosen voge midt i Vintersnee.

Til en Veninde.

Du vil, Veninde! jeg skal prise
 Det ynderige Ermelund?
 Jeg digted gierne det en Vise,
 Men kiender det saa lidet kun.
 Hvad kan det hielpe vel, man higer
 Derefter, hvad man ikke faaer?
 Jo stærkere tidt Ønsket stiger,
 Deslængere borte Maalet staaer.

Tre Gange kun i denne Sommer
 En Kudst mig førte lidt derud,
 Og hvis den fjerde Gang jeg kommer,
 Jeg finder der — kun Regn og Slud.
 Hvis nu jeg priser Sondermarken,
 Det af den samme Marsag skeer,
 Som hvorfor Noah priste Arken —
 Den Staffel eied intet meer.

Jeg negter ei, at skion er Skoven
 Med sine Ege-, Bøge-Træer,
 Hvorfra man skue kan til Boven
 Af Østersøen, Landet nær.

Men — at man noies kan med Lidet,
 Og at tidt Meget kun er lidt,
 Forflarer jeg, hvis du vil vid'et,
 Dig gierne her med Sort paa Hvidt.

Mod Landet er vel Jntet Staden,
 Og imod grønne Ermelund
 Er endnu mindre Laregaden
 (Dprigtig talt af Hjertensgrund).
 Og dog kan Laregaden blive
 Mig meer end selve Skoven kjær;
 Hvor Mennesker mig Venstak give,
 Jeg trænger ei til Bøgetræer.

Om jeg de venlige Veninder
 Nu ei i Skoven faaer at see,
 Naar kun jeg ved et Bord dem finder,
 Besat med Kopper og med Thee —
 Det er mig næstendeels det samme;
 Jeg glemmer Herthas Lovgemak,
 Og hvorfor skulde jeg mig skamme,
 Hvis Theen her jeg foretrak?

Vel heller hist jeg Blomster møder,
 Der sendtes os fra Guderne,
 End jeg seer Ansigter af Jøder
 Den hele Tid bag Ruderne.
 Men een — een Ting har Laregaden,
 Som overveier Skoven stor:
 Den ligger midt i Hovedstaden,
 Ei langt fra, hvor Poeten boer.

Her kan han oftere husevæle
 Sin Tunge med den fiære Drif,
 Og høre sin Veninde tale
 Med yndigt Smil og Tankeblif.
 Her kan maaskee han atter haabe
 (Endskiøndt hans Haab kun er en Dverg),
 Veninderne i Sommerhaabe
 Vil gieste ham paa Fredriksberg.

Endskiøndt nu altsaa Søndermarken
 For Ermelund tilbagestaaer,
 Som for en Rigsbankdaler Marken,
 Og af — som Høsten for en Vaar:
 Du indseer dog, jeg kan ei vrage
 Gen Fugl i Haand for ti i Luft,
 Saalænge Himlen mine Dage
 Bestierer med en sund Fornuft.

Jeg skal vist aldrig, aldrig glemme
 Det nydelige Skovens Huus,
 Hvor min Veninde havde hiemme,
 Og hvor jeg drak af hendes Kruus;
 Hvor hun et Jordbær til mig plukte
 Og en beskeden Reseda;
 Selv naar mig Skiebnen Døren lufte,
 Og hun maaskee er langt derfra.

Prinds Christian Frederiks Fødselsdag.

Den 18de September 1826.

Den Udling, som Kunsten beskytter;
 Som Musernes Dyrker har fier;
 Som gierne til Tonerne lytter,
 Sig fryder ved Farvernes Skær;
 Hvem Marmorets Skikkelser fryde;
 Som finder i Digtet Behag —
 Hvad Under, at Hymnerne lyde
 Til Hæder og Fæst paa hans Dag?

Den Mand, som kan Skønheden fatte,
 Og virker til Kunsternes Glands,
 O, hvor saa end Skiebnen ham satte,
 Hans Jøse fortjener en Krands.
 Men satte den ham ved en Throne,
 Og blev han dog Muserne huld —
 O, dobbelt da Laurbærrets Krone
 Sig slynger i fyrsteligt Guld.

Men, Christian! et Hierte, som føler,
 Behøver ei glimrende Pragt;
 Autummus, som Luften os køler,
 Dig Egeløvs-Krandsen har bragt.
 Men Egeløvs-Krandsen er sprungen
 Af Danemarks hellige Rod;
 Og den foretrækker Skioldungen
 For Laurbær ved Tiberens Flod.

Med Laurbær kan Egen sig maale;
 Og Musen, som Syden, har Nord:

Omkrandsset af Skionhedens Straale
 Dig hylder et quindeligt Chor.
 Amalia med Bilhelmine
 De Skionne saa villige fandt:
 De række med venlige Mine
 Den Krands, som dig Kunsterne bandt.

Hvert Hierte din Salighed fatter,
 O, Christian! din herligste Lon:
 Da Frederiks Barn blev din Datter,
 Din Søn blev vor Dankonges Søn.
 Nu spaltes ei Skioldungestammen,
 Dens Grene sig favne paa ny;
 Og Himlen med Kiærlighedsflammen
 Belsignelse sender fra Sky.

Sang

ved

Professor J. W. Hornemanns Søløbryllup.

Den 9de October 1826.

Du, som studeerte vel i Bogen,
 Der med Genie forfattet blev,
 Vi mene nemlig: Catalogen,
 Som (efter Pram) Linnéus skrev,
 For, naar vor Herre vilde sælge
 Engang Naturen ved Auction,
 Enhver lysthavende Person
 Sig da det Bedste kunde vælge!

Dig her hver Giest, som han kan bedst,
 Lykønsker paa din Jubelfest.

Dig hylder ogsaa Æsthetiken,
 Og Skialden ved Castales Elv;
 Du lærte blot ei Botaniken,
 Men har frembragt som Kunstner selv.
 Forenet med en ædel Qvinde
 Du dannet har en Blomsterflor:
 En Borneslof omkring dit Bord,
 Som signer eders Dages Minde;
 Et Vennechor, som svagt med Ord
 Udtrykker, hvad i Hjertet boer.

Og Huuslighedens ægte Dyder
 En Sølvrelilie planted her,
 Hvorved den hele Slægt sig fryder
 I Sommersolens Aftenstær.
 Og naar den sene Vinter kommer,
 Guldalderens Aurikler smaae
 Som Guld om eders Loffer staae,
 Og trylle Vinter om til Sommer!
 Lykosalighed! værn med din Fred
 Om dette fiældne Blomsterbed.

Nyerups Jubelfest.

Den 15de October 1826.

Der var engang en Fyenbo, en Bondesøn,
 Han gjorde til sin Fader saa ydmyg en Bøn

Om Orlov og Forlov,
 At ride under D
 Og fæste sig en Mø.

Nu med den sorte Kiøle han prydede sin Krop.
 Den Tid end ei med Dampe man foer ad Bølgens Top,
 Thi drog han paa en Smak,
 Og gled med gunstig Bør
 Fra Nyborg til Korsør.

I Arelstad studered han i Aarene vel fem;
 Hans ridderlige Rygte vel spurgetes udi dem.
 Han kom til gamle Suhm,
 Den Videnskabers Drot,
 Og boede paa hans Slot.

Den deiligste Fyrstinde, som Nogen havde kiendt,
 Var Saga, Tidens Datter; af Kiærlighed optændt
 Blev Svendens Hierte strax,
 Han elsked tro i Løn
 Den Jomfru, huld og skøn.

Herr Rasmus ogsaa hende i stille Tanker laae;
 Papiret skifted Farve, naar de hinanden saae.
 Han tegnede mangt et Sagn,
 Og mangt et Elskovsbrev
 I Løn han hende skrev.

Men Sagas Slegfredsøster, som kaldtes Modesmag,
 Fandt i den giæve Fyenbo ret inderligt Behag.
 Da gamle Drot var død,
 Hun vilde ham forført;
 Men hun blev ei bønhørt.

Derover blev hun bister, som hun var blid tilforn;
 Den gode Rasmus kasted hun i det runde Taarn,
 Som stod i Axlstad
 Med favnetykke Muur,
 Et sikkert Fangebuur.

Herr Rasmus monne sukke i Taarnet, hvor han laae:
 „Af, jeg elendig Fange! her maa jeg vist forgaae.
 Dog smerter det mig meest:
 Jeg ikke Saga seer
 Med mine Dine meer.“

Da Alle var til Senge, skion Saga tænkte paa,
 Hun vilde til Herr Rasmus i Drmetaarnet gaae.
 Hun ind ad Døren treen,
 Og hilsende sin Ven
 Ret hjerteligt igien.

De favnede hinanden, og græd af Kiærlighed,
 De smaae, de lyse Alfer sig frydede derved.
 Hun aabned Fængslets Bæg,
 Og viste ham en Hal
 Med Bind i Tusindtal.

Og nu blev Fangetaarnet hans allerbedste Hiem;
 Saamangt et støvet Billed han traf af Krogen frem,
 Som der i Mørke stod.
 Han vifted Støvet af,
 Og det til Verden gav.

Særdeles ham fornøied fra Glemsel at befrie
 De Billeder, hvoraf han som Dreng alt saae Copie:

De vige Mestre syv,
 Marcolfus, Ridder Rød
 Han frem for Dagen bød.

Selv Uglspil og Herr Mikkel kom nu til Værdighed,
 Og Alle saae det gjerne, naar Raven Gaasen beed.
 Og mangen Folkesang
 Om Jephtha, Tordensfiold
 Ud gav den Herre bold.

Han gif omkring i Hallen, og med andægtigt Sind
 Han ordned og opstilled de mange tusind Bind,
 Saa ret det var en Lyst
 At komme paa det Taarn,
 Hvor Støvet laae tilforn.

Hvad skal jeg meer opregne den bolde Fyenboes Værk?
 I kiende hannem alle, den muntre Gubbe stærk.
 Paa hans Guldbryllupsdag
 Med Saga, med hans Biv,
 Vi ønske varigt Liv.

Følg længe, gode Nyerup! din gamle Banes Hang:
 Gaf op og ned ad Taarnet; du gaaer ei Sneglegang,
 Blier svimmel ei derved.
 Bring længe Skatte frem
 Af Sagas dunkle Hiem!

Saa længe Bøger læses, og Mundetaarnet staaer,
 Dit elskelige Minde, vor Nyerup! ei forgaaer.
 Der svæver du som Alf,
 Og vækker Læselyst
 I yngre Brodres Bryst.

Huusalferne.

Romance, helliget Dronningen og Kronprindsessen paa deres
Fødselsdag.

Den 28de October 1826.

Vi smaae Huusalfer kiedes grumt
Paa dette øde Slot her hiemme;
Nu Alting staaer saa taust og stumt,
Der toner ingen Lyd og Stemme.
Vi elske Menneskenes Røst,
Og smuk Musik vi gierne høre;
Men i den dunkle Efterhøst
Haaer ingen venlig Lyd vort Dre.

Vi elske Skioldungstammen troe,
Thi selv vi er fra Odins Dage;
Da Jetter veg til Biergets Bo,
Vi Alfer bleve her tilbage.
Os skrækker Christendommen ei,
Vi er kun skielmske, men ei onde,
Og hilste tidt paa Astenvei
Den dicerve Ridder, trætte Bonde.

Paa mangen Borg vi boede godt,
Bar tidlig, silde der paa Færde;
Helst paa det røde Riderslot,
Som hused Christian den Fierde.
Men da den fierde Frederik
Lod dette Huus paa Baffen bygge,
Til Fredriksberg vi gierne gif
I Lindetræers svale Skygge.

Her traf vi vor Skioldunges Børn,
 Og leged tidt med dem i Baaren,
 Vi gav dem Roser uden Tiørn,
 Os fryded Moder-Glædestaaren.
 Naar Fader Fredrik steg til Hest,
 Men kysked først de kiære Piger,
 Da var vor Dands, vor Jubel bedst;
 Thi Alfen ei sin Konge sviger.

Da, Christian! din Frederik
 Sin Vilhelmine havde vundet,
 Den bedste Krands, hun dengang fik,
 Den havde de smaae Alfer bundet.
 Vel græmmed os, at Skiebnen drev
 Ham bort, at hun ham maatte savne;
 Dog trosted det, at her hun blev,
 At hendes Fod vi kunde savne.

Da Caroline elskelig
 Bed nye Lysthuus stod, ved Parken,
 Og Sommerfolket skyndte sig,
 Som Noah skyndte sig med Arken:
 Vi selv de friske Græstørv skar,
 Og vanded dem med Dug i Mørke,
 Vi Blomster did i Potter bar,
 Og vogted dem for Sommertørke.

Nu, tænkte vi, nu blier hun vist,
 Sin Fødselsdag hos os at feire!
 Vi hentede mangan Eggeqvist
 Alt fra den gamle Lund i Leire;

Vi haabed til en dobbelt Fest
 At hilse hende med sin Moder,
 Thi end var Flora Haugens Giest,
 Dg Frugten hang som Blomstens Broder.

Men, ak! det nye Lysthuus staaer
 Forladt, naar Fødselsdagen kommer;
 Hun bortsvandt, som den hulde Vaar,
 Dg seer os først igien til Sommer.
 I Dag hun staaer i Festens Hal,
 Dg fryder sig ved Folkets Stemme,
 Et Jubelchor i Tusindtal —
 Men kan hun sine Alfer glemme?

Dg du, vor Dronning! kunde du
 Saa reent os at forlade nænne?
 Vi blev saa froe, saa froe i Hu,
 Da røde Rudske førte Brænde;
 Nu, tænkte vi, nu ei hun flyer,
 Her skal ei Blæsten hende ramme,
 Nu faae vi høre Eventyr
 Ved Kaffelovnens Aftenflamme.

Ak! ak! det var en herlig Tid,
 Da Luerne, med glade Miner,
 Med Lusten førte lystig Strid
 I marmorfrandsede Kaminer;
 Det var en Fest for Alfer smaae.
 Nu har man ganske dem tilmuret,
 Nu maae vi her i Kulden staae
 Dg see paa sorte Barmeburet.

Som saadan i den ode Hal
 Vi stod i vore Sørgetanker,
 I Drømme mødte os en Skiald,
 Som gierne der alene vanke.
 Han træder ofte til os ind,
 Naar stærke Vinterstorme brage,
 Og mindes med bevæget Sind
 De svundne unge, gamle Dage.

Hør, raabte vi, du skrive maa
 For os en Sang, du Danedigter!
 Saa lidt som gode Aljer smaae,
 En ærlig Skiald Skioldungen swigter.
 Betinget han det strax indgif:
 En Tonekunstner skulde bringe
 De skrevne Riim i smuk Musik,
 Og hæve dem paa Sangens Binge.

Nu er det skeet, som vi kan bedst.
 Her sendes Bisen, tag til Takke:
 Marias, Carolinas Fest,
 Lykønsket fra den grønne Bakke.
 Og hvis det godt nok ei er skeet,
 Sig Alf og Sangeren beklager.
 Tidt ønsker man sig en Poet,
 Og finder kun en Versemager.

Carl Maria Webers Minde.

November 1826.

Den hulde Tone lyder, og forstummer;
 Hvor kom den fra? hvor veg den atter hen?
 Besøget er saa kort. Af tause Slummer
 Dog vækker skionne Kunst den let igien.
 Men gjør os ædle Kunstner selv den kummer,
 At gaae herfra — da har vi tabt en Ven,
 Hvem Intet meer af dybe Slummer vækker,
 Naar kolde Liigsteen tause Stov bedækker.

Naar Musachoret lærer Jordens Sønner
 Og skionne Døttre sine Harper slaae,
 Guddommelig er Gaven. Anden skionner
 Paa Lykken, som kun Anden kan forstaae.
 Men tidt forfængelige Sværm belønner
 En Kunst, der sendtes fra det Himmelblaa,
 Med følesløse Lyst til blot at høre
 En Klang, der smigre kan et jordisk Dre.

Derfor, Apollo! sender du tilbage
 En Yndling stundom med dit Himmelblik,
 Som bringer os igien de gamle Dage,
 Da du som Hyrde med din Fløite gif;
 Som tolker Siælens Glæder og dens Klage,
 Og som den Almagt, Fader! af dig fik,
 At bringe os med Taaren i vort Die
 Til Nattens Afgrund, Morgenrødens Høie.

Dig, Carl Maria Weber! blev det givet,
 At stemme Hjertet, som det faldt dig ind.
 Med dig beundred vi Zigeunerlivet

I grønne Skov, i klare Maanestien;
 Den sømme Pige skælved ræd, som Sivet,
 For Ulvesvælget, hvor i Hvirvelvind
 Den vilde Samiel, sin Doms Forkynder,
 Medtordned streng den skumle, frække Synder.

Dg hvilken Sødhed i din Harpetone,
 I Preciosas sværmeriske Sang,
 Dg naar Agathe kvad om Skovens Krone,
 Dg tolked Kierlighed i Engleklang!
 Nu smiler selv du ned fra Herrens Throne,
 Hvergang vi glædes ved din Mestersang;
 Dg som en Cherub venlig du nedstraaler
 Til Krandsens smaae, taknemlige Bioler.

Du vendte dig fra Sachsens mørke Bierge,
 Hvor skumle Jette spogte lumst og stum;
 Dg lyse Alfes blev de sorte Dverge,
 Dg Oberon fortrængte Jetten grim.
 Da bragte dig paa Lethes lette Færge
 De milde Alfes til Elysium.
 Din Harpes sidste Lyd var Engletoner,
 Dg Engle viste dig din Stiernekrone.

Straal ned til os fra Haydns, Mozarts Side,
 Dg send den yngre Kunstner Kraft og Smag!
 Dit Navn i Skjoldet staae som en Vgide
 Mod Smagløshed og sandseligt Bedrag!
 Du var den stærke Sanger, som den blide;
 Hvi skienktes Verden du saa kort en Dag?
 I dine Bærker den dig evig eier.
 Endt er din Kamp — og salig var din Seier.

De fattige Fiskere i Aggersogn.

Stands ei din Bogn
 Ved Aggersogn,
 Hvis der forbi du fører!
 Fra hullet Tag
 Du Nat og Dag
 Kun Suf og Klage hører.
 Ved solblaa Strand
 Rast Fiskermand
 Ei længer der du finder;
 Det Mod, som ildned Diet før,
 Det muntre Blik forsvinder,
 Og Sorgen sidder ved hans Dør
 Med blegt-indfaldne Kinder.

Hvad var hans Feil?
 Mon spændte Seil
 Ei turde Binden møde?
 Mon ræd han laae
 I lune Braa,
 Og hørte Stormen støde?
 Ei længer stærk
 Til Helteværk
 Bag Dynen han sig skjulte,
 Naar Skade slog sit hvide Skum
 Og sorte Bover huulte,
 Og med forfærdelige Brum
 Op Østenvinden kuulte?

Er sliq en Færd
 Vel Hielpen værd?

Vi Ladhed understøtte?
 Lad feige Flok
 Da længe nok
 Hentæres i sin Hytte! —
 Forsynd dig ei,
 Gaf ei din Bei
 Fra Kammers mørke Bolig!
 Din Broder har din Agt fortient,
 Han sad ei feig og rolig;
 Men Haabet blev til Smerte vendt,
 Og Nøden er utrolig.

Du Taler hist!
 Din Tunge mist,
 Og prøv, om du kan tale.
 Tab, Kunstner fiin!
 Dit Farveskriin,
 Og see, om du kan male.
 Du rige Mand
 Med Uforstand,
 Som ei vil Nøden lindre!
 En Tyv tog Guldets af dit Skiul;
 Men est du derfor mindre?
 Ustadigt løber Lykkens Hiul,
 Dets Flugt kan Ingen hindre.

Først Egir mild
 Gi Stimer Sild
 I Nar til dem lod komme.
 Hvi var han vred?
 Det Ingen veed;
 Men Garnene blev tomme.

Saa Solens Rand
 I Jettebrand
 Kun hærged og fortærte;
 Pulsvaaden brændte Hedens Blod,
 Som stedse Rov begierte,
 Dg raadne Net den sønderbrød,
 Der før en Hytte nægte.

Den Haand, som spandt,
 Gi Hampen fandt,
 Hvoraf den Net kan tvinde;
 Thi uden Skieru
 Hvad er Erhverv
 Selv for en flittig Qvinde?
 Ja, magre Ro
 Ved Fiskerbo
 Gi Melken gav den Spæde,
 Thi Solen svied tynde Græs,
 Hvoraf den skulde æde;
 Dg paa det golde danske Næs
 Saae man den Kiække græde.

Med smeltet Vand
 Luf op din Haand,
 Din Broder hielp, den Arme!
 Thi usfortient
 Blev Kiækkehed vendt
 Til Undergang og Harmen.
 Skal danske Mand
 Ved elskte Strand,
 Som Træl i Drken, stonne?

Er Fiskeren ei Kystens Pragt,
 Som Urt ved Bækken grønne?
 Hil dig, som har ham Haanden raft!
 Alfader vil dig lønne.

Den danske Sømand til Havet.

Jeg elsker høit det sølvblaa Hav.
 Den Mark er let med Kiøl at pløie;
 Dg skiondt den ingen Frugter gav,
 Det taer Matrosen ei saa nøie.
 Dens Dale vegle brat med Høie;
 Dg blev den end min visse Grav,
 Jeg siger med et muntert Die:
 Jeg elsker høit det sølvblaa Hav.

Jeg agter høit det store Band,
 Som mellem Verdens Dele rinder;
 Der, som en Flydebro, forbinder
 Selv China med mit Fædreland.
 Jeg svømmer let fra Strand til Strand,
 Som Fisken, jeg i-Bandet finder.
 Skiondt intet Mærke har dets Minder,
 Jeg agter høit det store Band.

Mit Hierte flaaer for aabne Sø,
 Hvorhelst den møder mine Blikke;
 Endskiondt paa den jeg finder ikke
 Den vakre Hustru, vene Mo.

Endskiøndt den skienker intet Frø,
 Selv ei en Draabe Vand at drikke,
 Min største Fryd er dog, at stifke
 Med Skuden i den aabne Sø.

Naar Vand og Himmel skiule Jord,
 Naar hist og her kun trætte Fugle
 Sig i det sorte Lougværk smugle,
 Og uden Pas gaae med ombord;
 Naar Solens røde Skive stor
 Bortjager Maanens blege Kugle,
 Naar Stormen hylér som en Ugle,
 Og Skummets Ræmpelilie groer —

Da føler Siælen fordums Roes;
 Oldtids Bedrift blier ei forgiettet.
 End er mig Dannebrog forjettet,
 Og Wren er sin egen Lods,
 Saa vidt som denne Jord beboes.
 Og blier mig end ei Krandsen flettet,
 Og surres end mit Liig til Brættet —
 Jeg døer dog som en dansk Matros.

Søllings Minde.

Marts 1827.

De grumsede Bølger med lydeligt Skrig
 Mod Korriges Fjeldstene synge;
 Som Havfruer grumme de vente paa Liig,
 Og hovne med flugende Dynge.

Dg modige Somænd forloffe sig lod,
 Den Riække paa Faren ei tænker.
 Forfaldne paa Kysten kun Hytterne stod
 Med Børn og med grædende Enker.

Herr Sølling — det være hans Minde til Roes —
 Saa lystig en Broder ved Disken,
 En Dannebrogss-Søn og en ægte Matros,
 Dg hjemme paa Vandet, som Fisken;

Herr Sølling blev rørt ved at skue de Liig,
 Dg, for paa de Banheld at raade,
 For hielpsom at standse de Klagendes Skrig,
 Han bygged til Lodjerne Baade.

Dg lystigt nu Baaden i Bølgerne foer,
 Beskyttet, som Træet, af Barken;
 Dg tryk sad Matrosen ved kraftige Ror,
 Som Noah paa Syndflod i Arken.

Nu foer han ad Rattedgats hvirvlende Vand
 Til Kysten, hvor Urelstad ligger;
 Sølvhaarede Søgut ham mødte paa Strand
 Med Hatten i Haand, som en Tigger.

„Hvad Dævlen, min Broder! gaaer af dig i Dag?
 For Satan! du skammer dig ikke?
 Kan den, som har sejlet med Danemarks Flag,
 Redlade sig feig til at tigge?“

„Nød lærer at bede, og Alder gjør frum,
 Dg tvinger til ydmyge Tanker.
 De fiendtlige Bomber med frygteligt Brum
 Har kappet mit Haab fra mit Anker.““

„Har Bomben dig skadet, skal Bomben igien
 I Slummer dig Kummeren dnyse;
 Dens Indhold skal vorde din avægende Ven:
 Jeg skaber af Bomben en Bøsse.“

Han skabte dem Bøssen; den ikke blev tom,
 Og Nøden dem endte han ganske,
 Thi gierne til Hielp ham i Udelmod kom
 Barmhiertige, frelsende Danske.

Nu lider ei længer den Aldrende Nød,
 Luunt sidder i Læ han for Binde.
 Men Sølling, som reiste jer Hytten — er død;
 I Gubber! velsigner hans Minde.

De fire Menneske-Aldere.

Hvilken Alder er vel skønnest?
 Barndomsvaaren yndiggrønnest
 Vinker med sit Trylleri.
 Phantasien let sig svinger;
 Som en Alf med smukke Binger
 Drengen gaaer ad eensom Sti.
 I den lille Phantasie
 Hvert et Billed dybt sig præger,
 Hiertet ingen Sorg bevæger.
 Træer og Maane, Sol og Skyer,
 Huse, Mennesker og Dyr,
 Alt fortæller Eventyr.

Af, men af en Taage dækkes
 Diet, Siælen er ei fri;
 Og naar vi af Drømmen vækkes,
 Er den søde Lyst forbi.

Fryd dig, unge Bryst! nu kommer
 Kiærlighedens vaagne Sommer,
 Rosen staaer, hvor Knoppen stod.
 Styrkens Binge sig udbreder,
 Og til alle Muligheder
 Har det raske Hierte Mod,
 Banker med et kraftigt Blod.
 Helten vil kun Laurbær vinde,
 Og den glade Elskerinde
 Nævner omt hans kiære Navn,
 Trykker ham til henrykt Favn;
 Livet kiender intet Savn.

Af, men Haabet kan bedrage,
 Taarer følge tidt paa Smil;
 Og de skionne Rosendage
 Ise smelt, som Amors Piil.

Manddoms Høst med gylden Grøde
 Bølger modent os i Møde,
 Frugten dækker Træets Green,
 Manden fri med Bærf og Skrifter,
 Sindrig Daad, og med Bedrifter
 Rister sig sin Bautasteen.
 Livets Kilde flyder reen.

Muddret ei af Videnskaber,
 Strømmen i en Sump sig taber,
 Bølter af sit Klippekiul,
 Knækker mangen Stamme huul,
 Driver stærke Møllekiul.

Ik, men mange hule Stammer
 Fældes ei paa flade Mark;
 Skiebnelynet oftest rammer
 I den stærke Egebarf.

Glæd dig, Siæl! naar uden Fare
 Din Grindringsfrugt bevare
 Kan den sunde Binterfuld.
 Ingen Hede den fordærver.
 Oldingen vel ei erhverver,
 Men han eier Livets Guld.
 Børneklyngen, kærlighuld,
 Sig som unge Roser flokker
 Om hans hvide Lilieloffer.
 See som Bisdom Gubben staae,
 Føl det gamle Hierte staae
 Barmt end for de hulde Smaae.

Ik, men snart har Ild og Tanke
 Til sit Hiem tilbagevendt;
 Hiertet hører op at banke,
 Og — den hele Drøm er endt.

Blev jeg født kun for at gieffes,
 For at standses og forstrækkes

I mit halvfuldendte Værf?
 Barndomstillid — for at daares?
 Ungdomsømhed — for at saares?
 Fiendskab i min Manddom stærk?
 Skal jeg, klædt i Dødningsærk,
 Tiene Ormen saa til Føde? —
 Nei! en salig Morgenrøde
 Straaler gennem Tidens Slud,
 Folder mine Binger ud,
 Svinger Haabet op til Gud.

Barndomspøg og Ungdomsglæde,
 Manddomskraft og Oldingsro
 Bæves til mit Straaleklæde
 I Udødeligheds Bo.

Joachim Conrad Oehlenschläger.

Mai 1827.

Den unge Mai udspringer atter fro,
 Dg Sangfugl-Skaren vender glad til Nord,
 Med Græsjet dækker sig den skjøre Jord,
 Dg spæde Blade frem af Knoppen groe,
 Dg regnbufarvet Blomsterskaren staaer;
 Alt sig fryder,
 Alt ting tyder
 Paa et nyt livsaligt Aar.

Paa Bakken hæver sig den sunde Borg
 Med sine ranke Floie, som tilforn;
 Men Kloffen kimer hist fra Kirkens Taarn,
 Den lille stille Skare tyder Sorg.
 En Kiste bæres hen paa sorten Baar
 Giennem Haven
 Ned til Graven
 Paa den øde Kirkegaard.

Hvo bringes did? — Af, savner du ham ei:
 Den Olding, som saa tidt med muntre Blik,
 Med sneehvidt Haar imellem Blomster gif,
 Selv en Decemberrose — frisk i Mai;
 Som ene, med sin Stof, sin lille Hund,
 Bar at møde
 I den søde
 Aftenklare Sommerstund?

Haandværkeren med Kalk og Kosten her
 Oppudser flittigt end den smukke Muur,
 Der kneiser kongelig i fri Natur;
 Men Borgens gamle Foged savnes der.
 Han passer længer ei opmærksomt paa;
 Lyse Die
 Maatte bøie
 Sig i Dødens skumle Braa.

Du dicærve Gubbe, som blev aldrig træt,
 Som slog dit Orgel, sang med stærken Røst!
 Tilfidsst dog isnet Døden har dit Bryst,
 Betale maatte du Natur sin Ret.

Halvhundred Aar paa Bakken ung du gif,
 Saae de Andre
 Heden vandre,
 Kraftig end, med stærke Blik.

Da Døden blev fortørnet, for den ei
 Dig kunde saare langsomt med sin Lee;
 Din Kind kun rødmed mere frisk i Enee,
 Og Høsten saae dig stærk paa gyldne Bei:
 En Feberalf til Hielp den kaldte frem,
 Dine Kræfter
 Seent gav efter —
 Og din Gud dig kaldte hjem.

Nu sidder du ei meer ved Vintertid
 Nær Buegangen i den lune Krog,
 Og stirrer tausopmærksom i din Bog,
 Mens Storm og Skyer larme vildt i Strid.
 Fra Bindvet glimter ikke meer dit Lys.
 Det er sluffet,
 Diet luffet,
 Brustet, af! i Dødens Gys.

De Træer, du planted i din Urtegaard
 For mange Somre siden, savne dig;
 Naar Gravenstenen atter pynter sig,
 Og hvid af Blomster, guul af Æbler staaer,
 Du paa det skionne Træ ei henrykt seer.
 Ingen Sommer,
 Naar den kommer,
 Glæder dig paa Bakken meer.

Dg naar jeg digter et begeistret Qvad,
Dg Danerfolket lytter til min Sang,
Da gjør det dig ei meer — som mangen Gang —
Saa stærktbevæget og saa faderglad.
Dg dine Børnebørn, den hulde Flor,
Skal ei trykke —
Tabte Lykke! —
Dig til Hjertet, modenstor.

Men glemmes vil du ei paa Fredriksberg,
Saa længe Slottet kneiser, Kirken staaer;
Thi virket har du der halvhundred Aar,
Bergelmer, for det hulde Fredens Bierg.
Dg mangt et Sagn om dig der høres vil,
Naar i Kammer
Maanen flammer,
Dg ved helligt Orgelspil.

Om Aftnen tidt, naar Skyggen falder lang,
Bil Pigen gysse, naar hun troer, din Aand
Staaer bleg med Hovednøglen i sin Haand,
Dg skynder sig hen ad den dunkle Gang.
Hun troer, du syssler end paa fiære Borg,
Paa de Steder,
Hvor med Glæder
Stundom blandte sig din Sorg.

O, frygt kun ei! thi saligt er hans Liv;
Høit over Luften blaa i Englebo,
Der finder nu hans varme Hjerte Ro
Hos sine Døttre, hos sin Venneviv.

Hans Søn med Hustru, Børn ved Graven staaer —
 Taaren flyder,
 Dnftet lyder:
 Skient os, Gud! hans Kraft, hans Aar.

Men ikke vi blot røres ved hans Savn:
 Han var sin Konge kjær, en ærlig Svend;
 Han glemmes ei af vakkre Dannemænd,
 Thi i sin lille Kreds han stifted Gavn.
 Dg tidt afhjalp han arme Broders Nød,
 Skabte Glæder;
 Derfor græder
 Ærlig Trostak ved hans Død.

Ja, Somren selv med et bevæget Sind
 Farvel ham sagde: Dagen før hans Død,
 Du lille Rattergal! din Stemme lod
 Tæt ved hans Bindver i den grønne Lind.
 Jeg aldrig før har hørt dig synge der,
 Ikke siden —
 Kun i Tiden
 Af hans Aftens sidste Skær.

D, alt for skionne Vaar ved Gubbens Grav!
 I dig ei skumle Mismod trives kan.
 Hist smiler Tidens Segl med blegen Rand,
 Dg Solen synker i et Rosenhav,
 Dg Haabets Grønt selv farver Skyen varm.
 Ingen Klage!
 Kun tilbage
 Sank han i sin Skabers Arm.

Prindsesse Caroline Amalias Fødselsdag.

Den 28de Juni 1827.

Min lille Sang! hvi est du ei
En Urt, Fyrstinden i sin Hauge finder,
Der spirer aarlig eens paa hendes Bei,
Dg steds dog hendes Bifald vinder?
Thi Siælen bliver aldrig fied
Af Skovnaturens Herlighed.

I Digterblomsten ei sliq Ynde boer,
Med sin Gensformighed den trætter,
Dens Duft er Niim, dens Blad er Ord,
De farveløse Krandsø Kunstø fletter.
Dg sliq en Krands, saa bleg som Snee,
Den tør du byde Baarens Fee?

Min Sang! var du en Rose skøn,
Som stod med dine Purpurflokker,
En Gave fra Naturens Søn
Til Danmark's Huldgudindes blonde Lokker!
Dog nei — sliq Higen var for stærk;
Hvad ligne tør Naturens Mesterværk?

Min lille Sang! var du paa hendes Bei
I Sommerlunden, fri fra Sorgen,
En blaanende Forgiøtmigei!
Hun plukte dig maaskee, og tog dig med paa Borgen,
Dg i et Glas, hensjat af hendes Haand,
Dit Hoved bøied du, og sødt udgav din Aand.

Dog jo, min Sang! — Kiærminde blaa,
 Det vorder du ved Hiertets Stemme.
 Skiondt dine Blade kun er smaae,
 I dig dog Troskab boer, som ei kan Godhed glemme.
 Saa iil til Sorgenfri, du kiender Veien nok,
 Og bland dig i den store Blomsterflok!

Prinds Christian Frederiks Fødselsdag.

Den 18de September 1827.

Christian! hvergang din Fødselsdag September os bringer,
 Svulmer os Hiertet af Lyst, loffer mig Harpen til Klang.
 Baaren bestæler den quiddrende Fugl, naar Bakkene risle;
 Fyrsten er Baar for en Skiald, og hans Bevaagenhed Baf.
 Trænger ei Frugten til Sol for at modnes? Trænger ei Træet
 Tidt i en vinterlig Storm til et beskyttende Læ?
 Hil dig, o danske Skiald! i Skioldungstammen du finder
 Sol-Baar, qvægende Regn, Læ for den modnede Frugt.
 Lad da den lille taknemlige Fugl dig ikke, min Fyrste!
 Trætte, fordi den i Aar synger paa vanlige Viis.
 Kunsten ei her, men Villien blot, men Hiertet dit Bisfald
 Skienke du mildt! Hvad Kunst virked, det eier du alt.
 Længst indviet, i Musernes Lund din Aand sig forlystet
 Bed hvert Skionhedens Værk: Rafael dypped for dig
 Penslen i Morgenrøden; og Michael Angelos Strengthed
 Stor, som en Sirius, dig blinkte fra blaalige Nat.
 Phidias og Praxiteles dig Lysalferne sendte,
 Unge, fra Hedenold, stod de i Marmoret klædt.
 Herligt feires endnu det aldobrandiniske Bryllup,
 Selv i den farvede Kalk dvæled Athenernes Kunst.

Kiær da blev dig den klassiske Grund, og selv af dens Jordbund
 Aftefrukterne du bragte til Gefions D.
 Bruneleschis Hvælvinger dig, den fiække Bramantes,
 Manden mod Himmelen svang; smeltet den høiere steg,
 Da Pergoleses Toner, da Leos, hellige fyldte
 Kuplen med himmelske Lyd, Siælen med salige Haab.
 Men dit Fædreneland selv i Rom ei, Christian! du glemte.
 Thorvald Kunsternes Grav signed med Hamren, som Thor;
 Gotterne seired igien: hvad barbarisk Fædrene fordem
 Sønderflog, ved hans Bud reiste sig yndigt paa ny.
 Da du følte dig skioldungstolt, fra Fædrenelandet
 Hellige Minder dig klart stod i den natlige Drøm,
 Binkte til Tsefiorden dig hjem, hvor reist af din Fader
 Bautastenenes Kredss pryded den hellige Lund.
 Gierne lytted du her til din Skialds oldprisende Sange,
 Abent var Hiertet for hver ærlig og stræbende Kraft.
 Derfor hylde dig Kunst og Videnskab som Beskytter,
 Og paa din Fødselsdag ræktes dig Musernes Krands.

Vilhelm Peter Beuthen.

October 1827.

I Livets Sommer stod saa smukt
 Dit Manddomstræ, sin Skabers Ære.
 Til Himlen foer din Blomst; sin Frugt
 Den skal i Evigheden bære.

Hist vender sig vor Klagesang
 Til Fryd, naar vi dig atter møde.
 Du os bedroved første Gang,
 O elskte Vilhelm! da du døde.

Til Camma Rahbek.

Paa hendes Fødselsdag.

Til Fødselsdag en Bog at yde
 Dig midt i Poesiens Skjod,
 Det, kiære Camma! var at byde
 Kun Bagerbarnet Hvedebrød.

Alt er din Hylde saadan proppet,
 Saa der er ikke Rum til fleer;
 Thi Rahbek har den overstoppet,
 Saa den kan ikke taale meer.

Men byde dig, som venlig skienker
 For hele Verden gierne Thee,
 To slige Skaaler til — jeg tænker,
 Den Gave lod sig bedre see.

Drik Sundheds Thee, som Sorgen slukker,
 Dig Himlen skienke Livets Band,
 Og aldrig mangle Glædens Suffer
 For dig og for din Ægtemand!

Sange for Metropolitan skolens Disciple.

Den 31te December 1827.

Choral.

Du, som tændte Kundskab's Kerte,
 Viisdoms Fader! paa vor Bei,

Styrk det barnligunge Hierte,
 At vor Stræben svigter ei.
 Barndoms Blomst kun voxer smukt
 For at vorde Manddomsfrugt.

Flid og Dyd vor Lærer lønne!
 Gierne lyde vi hans Bud.
 For det Gode, for det Skønne
 Abne du vort Hierte, Gud!
 At enhver som Dannemand
 Bærdig blier sit Fædreland.

Nytaars = Sang.

Et Aar igien er lagt tilbage,
 Snart Midnatstimens Klokke slaaer.
 Hvor blev de af, de sagre Dage?
 Hvor flygted hen det gamle Aar?
 Nu, som de andre, dybt forborgen,
 Det skiuler sig bag Tidens Slør;
 Men Solen stiger Nytaars-Morgen,
 Ei Evighedens Straale dør.

End fielden kun vi saae det skønne,
 Det Skuespil af alle bedst,
 Med Maane, Sol, med Baaren grønne,
 Med Sommerfrugt og Vinterblæst.
 End selv som Blomster kun i Baaren,
 Udsat for Stormene, vi staae;
 Og kun som Dug vi kiende Taaren,
 Der smiler paa Kiærmindeblaa.

O, Livets Fader i det Høie!
 Vær os at nyde dette Liv,
 At ei vi os for Stormen bøie
 I vilden Strøm, som svage Siv.
 Skienf Blomsten til vor Ungdoms Dage,
 Og lad den bære Manddomsfrugt,
 At, naar vor Alder seer tilbage,
 Den finder Gaven umisbrugt.

Skienf Lykke til det Aar, som kommer,
 Forældre, Søstre, Lærere, Ven;
 Lad broderligt i modne Sommer
 Os ofte mødes frøe igien.
 Forsvunden Oldtid skal os lære,
 Det døde Sprog, den døde Helt,
 At virke til Fremtidens Ære
 For Livet ved det danske Bælt.

Sang for Musikconservatoriet.

Den 10de Februar 1828.

Himmelske Lyd! som en Engel med Binger
 Flyver usynlig fra Gud du til Jord;
 Trøsten du stærk den Bedrøvede bringer,
 Glæden ved dig vorder dobbelt saa stor.
 Oldingen lytter — Grindringen klinger
 I dine mægtige, rolige Chor.
 Haabet ved dig sig til Barndommen svinger,
 Smiler igiennem det dæmrende Flor.

Himmelske Lyd! din Almagt vi hylde,
 Dig de uskyldige Glæder vi skylde,
 Bær da vor Tolk, hvor ei Læben har Ord,
 Følg os i Livet, vær stedse tilstede,
 Lee med vor Munterhed, smil, naar vi græde!
 Maatte vor Røst, ei uværdig din Ynde,
 Enes, Grato! med liflige Klang;
 Lær vore barnlige Stemmer forkynde
 Danemark Tak, som os vied til Sang.
 Himmelske Lyd! som en Engel med Vinger
 Flyver usynlig fra Gud du til Jord;
 Haabet ved dig sig til Barndommen svinger,
 Smiler igiennem det dæmrende Flor.
 Himmelske Lyd! din Almagt vi hylde,
 Dig vore reneeste Glæder vi skylde,
 Bær da vor Tolk, hvor ei Læben har Ord.

Prindsesse Caroline Amalias Fødselsdag.

Den 28de Juni 1828.

Vor Amalias Fødselsfest
 Bilde vi saa gierne siunge.
 Alt for svage Digtertunge!
 Taushed tyder Glæden bedst.

Naar i venlig Pragt fremtræder,
 I smaragdengronne Skrud,
 Med de blomstersmykte Klæder

Flora fom en deilig Brud,
 Med den liliehvide Hud,
 Og med Morgenpurpur-Rinder,
 Straalehaar, i Zephirblæft,
 Og med Dine fom Kiærminder —
 Feirer hun iblandt Hyrdinder
 Vor Amalias Fødselsfest.

Naar i Gry da Lærken hæver
 Solverrene Glædesflang;
 Naar med Susen Lovet bæver,
 Hviſlende fin Sommerſang;
 Og naar Bækken giennem Bang,
 Hvor det røde Blomſter ſtaaer,
 Sender fine Bølger unge;
 Og naar Nattergalen ſlaaer,
 Priefende Fyrſtindens Vaar —
 Vilde vi ſaa gierne ſiunge.

Men naar Mnaturen ſelv
 Til den hulde Feſt bidrager:
 Luſt og Mark og Fugl og Elv;
 Mon da Skialden ei forſager?
 Blid hun vel til Takke tager,
 Vor Fyrſtinde, huld og god,
 Med den Viſe, ſom vi ſiunge;
 Men i denne Overflod
 Taber du dit hele Mod,
 Alt for ſvage Digtertunge!

Og om du nu ogsaa tier;
 Om du din Taknemlighed

Ei i Dag at tolke veed
 Smukt ved Harpens Melodier;
 Glæden dig til Tausshed vier —
 Troer du ei, Fyrstinden mærker
 Sin taknemligstumme Giest?
 O, for alle skionne Bærker,
 Naar sig Følelsen forstærker,
 Tausshed tyder Glæden bedst.

Sange for det kongelige københavnske Skydeselskab.

Den 31te Juli 1828.

Til Kongen.

Til aarlig Fryd os samler her
 En aarlig Fest;
 Hver Skytte, som har Danmark kjær,
 Er Glædens Giest.
 Den gamle Leeg os tidt har mindt
 Om Hedenold,
 Da fiække Borger stod med Flint
 Paa Axelvold,
 Og skød for sit Land og sin Konge.

Fra den Tid hændred danske Drot
 Bort Borgerlag,
 Og hidreed ofte fra sit Slot,
 Som nu i Dag.
 Men ingen Drot var elsket meer,
 End Frederik,

Som sine Sønners Glæde seer
 Med Faderblik,
 Og sidder iblandt os som Fader.

Ja, Fredrik! fierde Christian du
 Os gav igien.
 Sid længe, lykkelig som nu,
 Blandt dine Mænd!
 Nu grønne Fugl i Luften blaa
 Kun naaer vort Skud;
 Men freidigt vi til Kampen gaae
 Paa dine Bud,
 I Alvor dig troe, som i Glæde.

Dog — Danmarks Engel svæver ned
 Med Fredens Trøst,
 Og Kampen flyer for Kiærlighed
 Paa Danerkyst.
 Thi Frodes Tid os gav paa ny
 Vor Konge viis;
 Nu truer ingen Fremtids Sky
 Bort Paradiis.
 Gud signe Kong Fredrik den Siette!

Fra den afgaaede Fuglekonge til Selskabet.

„Jeg nød, hvad kun de bedste Konger nyde,
 Jeg nød, hvad let ei nogen Konge nød:
 Den Fryd, som Ven blandt Venner her at byde;
 Ustyrrer No, da man mit Scepter brød.

Jeg kan, hvad end ei nogen Konge kunde:
 Forlade glad min kongelige Stand;
 Mit Kongedom, min Magt en Anden unde,
 Og synge: Leve værdig Eftermand!"

Saa Bøssel sang. Hvad kan vel bedre synge
 Den Fugledrot, som stander ved sit Maal?
 Hver Broder Held i denne Samfundsklynge!
 Det gode gamle danske Gildes Skaal!

Dampskibsfarten.

Du stærke Damp, usynlig i din Bælde
 Med Lynet i din Tordensky,
 Som fordem monne Heltestkaren fælde,
 Naar ud du sendte morderst Bly!

Kied af at dræbe nu, kied af at vække
 Den grumme Tvedragt, slumrer du;
 Kun for at drage fredelige Snekke
 Du fylder dine Lunger nu.

Ei over fierne Bove gaaer din Bane,
 Som Skibets med det høie Bryst,
 Der spiler sine Vinger, som en Svane,
 Fra Verdenskyst til Verdenskyst.

Som Støtterøgen hoit i Drken over
 Det Folk, der drog til Canaan,
 Saa vinker du paa Ostresaltets Bover
 Fra Naboland til Naboland.

Dg Freden følger dig, og Venſkab følger
 Fra fremmed Stad til fremmed Stad;
 Dg over Vgirs rolig kruſte Bølger
 Gaaer Qvinden med ſin Huſbond glad.

Ungmøen følger; og mens Dækket gynger
 Til Skaane fra vort Herthedal,
 Et Chor af Ungersvende lyſtigt ſynger,
 Dg Snekken er en Selſkabsſal.

Ei mødes Svensk og Danſke meer ſom Fiender,
 De ſamles til en Sommerfeſt.
 En venlig Bert i Svensken Danſken finder,
 Dg Danſken er en venlig Gieſt.

Ei meer fra Lübeck glubſke Bullenweber
 Dg Marcus true Kiøbenhavn;
 Der ſmile muntre, fredelige Læber,
 Som i en Broders Fødeſtavn.

Du lille Poſt med dine magre Heſte!
 Din ſtorſte Fart er nu forbi.
 Var dine Landeveie ſelv de bedſte,
 Vi følge dog en anden Sti;

En Sti, hvor aldrig Broen ſønderføres,
 Endſkiøndt den aabner ſig med Brum;
 Hvor der om Sand og Bakker Intet høres;
 Hvor toldes ei til nogen Bom;

Hvor ingen Regn os drøvelig forfølger,
 Til Dynd forvandler tykke Støv;
 Kun Hiulet juſer i de klare Bølger,
 Dg Seilet ſkygger ſom et Lov.

Hvor før Normannen — kun sin Landsmands Broder,
 Og mod hver Fremmed grum Barbar —
 Drog ad Europas store ferske Floder,
 Til Rædsel i sin Brynie svar;

Der glide nu den travle, blide Borger,
 Den gode Kunstner, Lærdoms Ven.
 Europa glemmer sine gamle Sorger;
 At haabe vover hun igien.

Naar Menneskene først hinanden kiende,
 Naar Venskab stiftes overalt,
 Naar Luerne paa Fredens Altar brænde,
 Naar Hevnens Ildblus vorde qvalt —

Da kan de bedste Jordens Bærter trives,
 Som trædes ned i fiendtlig Kamp.
 O, selsomt! — at saa hurtig de oplives,
 Det skyldes vi en flygtig Damp.

Indskrifter til Transparenter

paa det kongelige Theater ved Illuminationen i Anledning af
Prinds Frederik Carl Christians og Prindsesse Wilhelmines
Formæling.

Den 1ste November 1828.

Crato, Amor, Hymen.

Alt anden Sang i Dag du glemme,
 Crato! sving i Sky din Mand,
 Og lad din Lyra færligt stemme

Til Folkets Fest af Amors Haand.
 Til Vilhelmines, Fredriks Hre
 Skal Hymen klar sin Fakkell bære.

Melpomene, Thalia, Terpsichore.

I Dag ei Melpomene græder,
 Hun skuer glad et henrykt Folk;
 Beskeden hun tilbage træder,
 Thalia være Glædens Tolk!
 Terpsichore med Musen dandse,
 Mens Danmark fletter Myrtekrandsje.

De danske Studenters Lykønskning til Kongehuset

den 2den November 1828.

Elfv, som til Jordens Glæde
 Smiler som en Engel skion!
 Danmarks Ungersvende qvæde
 Her din Lov med Christians Søn.
 Venus, som med Hymen kommer
 I fortroligt Favnetag!
 Du vor Vinter gjør til Sommer,
 Og din Fakkell Nat til Dag.

Gamle Slot sig reiser atter
 Stort og prægtigt af sit Gruus;

Front for Altret Fredriks Datter
 Kælte nys i Arelhuus.
 Nu ved Hymens hellige Flamme
 Favner hun sin Brudgom glad.
 Hil dig, oldenborgske Stamme
 Med det eviggrønne Blad!

I de muntre Festens Dage
 Stimler Hver til Kongens Slot.
 Ei Studenten staaer tilbage,
 Thi han elsker tro sin Drot.
 Sønner af de bolde Fædre,
 Som i tredie Fredriks Færd,
 Kierlighed til Kongen hædre
 Steds vor Flid og vore Sværd!

Huus og Gaard og Tabernakel,
 Alt saa lyst i Aften staaer;
 Kun Studenten kom med Fakkell,
 Thi han har ei Huus og Gaard.
 Men langt meer end disse Kerter,
 Fredrik! flamme, troe til Død,
 For din Stamme vore Hierter,
 Som Taknemligheden bød.

Hør da, Konge! venlig atter
 Unge Skares glade Røst;
 Bønner for din Søn, din Datter
 Stige fra de Danskes Bryst.
 Fredrik og Maria ligne
 Hver en Fremtids Kongeslægt!
 Elskte Brudepar velsigne
 Himlen med sin Baretægt!

Danrigets Lykønskninger.

Allegorier

i Anledning af Prinds Frederik Carl Christians og Prindsesse
Wilhelmine Marias Ægteforening.

Gefion,

med Egeløv om sit Klædebon og med Roser i Haaet,
bringer Prindsessen en Krands.

Blandt alle Nords udstrakte Lande
Lod Gylfe vælge Valhals Mø;
Da Gefion drog i sølvblaae Bande
Bort Sicellands grønne Blomster-D.
Dens Bøgeskov, et evigt Gierde
Mod Vinterstormen, er dig kjær.
Den Høi, hvor Frederik den Fjerde
Sit Slot har sat, staaer dig saa nær.
Did ofte vende du tilbage!
Da fiender Hjertet intet Savn;
Lyksalig, som i Barndomsdage,
I Fader- og i Moderfavn.

Baldemar.

I Harnisk med Hielm, Sværd og Skjold.

Bed Bordingborg, høit i Naturen,
Sees Levning af mit gamle Taarn.
Nu staaer forladt og dunkel Muren,
Et muntert Slot var der tilførn.

Did tidt min Aand tilbagevender;
Dg ved hver Skioldungs Bryllupsfest
Alfader mig fra Himlen sender,
Dg jeg er en usynlig Giest.
I Aften synlig frem jeg træder,
Betsignelsen er eder bragt.
Jeg værne skal om eders Glæder,
Dg følger Brudgommen paa Jagt.

En Guldre.

Med Solmors Slæb og Siv om Haarene.

Jeg kommer fra det gamle Leire,
En Havets Mø, fra Isefiord,
For Glædesfesten med at feire,
Hvor Freias bedste Rose groer.
En Lilie fra den Fiord jeg bringer,
Hvor Danmarks ældste Bøge staae,
Hvor Hroars Bølge helligt klinger,
Hvor Heltens Bakker ei forgaae.
Jeg kommer eder at velsigne,
Gid I de bedste Slægter ligne!
Sun rækker Bruden sin Lilie.

Den hvide Pige fra Møen.

Fra Møen I see den hvide Pige,
Min Arands jeg bringer her til Held.

Jeg er en Mand, fom Mange fige,
 Men Manden fra det hvide Fjeld.
 Den Klint, fom steil mod Himlen rækker,
 Den sender eder her fin Mø.
 Saa gierne see vi danfke Snekker
 Ved Møens, ved Falsters, Laalands D.
 Besøg os ofte, Vilhelmine,
 Som jeg, en kongelig Blondine!
 Hun rækker fin Krands.

Skirner.

I himmelblaa Kiortel, gylden Pandferplade paa Bryftet,
 en Hielm med store brogede Vinger, et Spyd i Haand.

Til Brindsen.

Fra Odinsø mig Odin sender,
 Den snelle Skirnir er mit Navn.
 Valfader strækker fine Hænder
 Fra Sky, og figner Axlhavn.
 Hvor Odin sad i fordums Dage,
 Der, Fredrik! sees din Fader nu.
 Til Skierm og Støtte for den Svage,
 Som han for Landet virke du!
 Hvergang din Daad os Held bebuder,
 Da glædes alle Valhals Guder.

Egir fra Hlesø.

I mørkeblaa Dragt, med en Siskeraare i Haand.

Med broget Hielm af Muslingskaller
 Fremtræder Egir, Havets Gud,
 I Christian Fredriks Høitidshaller,
 At signe Brudgom, signe Brud.
 Saa længe som jeg Bølger vælter
 Fra Hlesø, fra min faste Grund,
 Igiennem Danmarks skionne Bælter
 Og giennem stolten Drefund,
 Saa længe skal jeg stærk bevare
 Skioldungen ved mit Konge-Ror,
 Bestierne Landets Kyst fra Fare,
 Og sende Snekker til min Fiord.

Gerda.

Med sorte Loffer og Halsbaand af Granater; hun er klædt
 i en sort Silkefiole, funklende med Rubiner og Edelstene
 af alle Farver, og har et Diadem paa sin Tøse.

Først Gerda var en stolt Jetinde;
 Men da hun ægted Asa-Freir,
 Sig monne Jotherne forbinde
 Med Gotherne, til fælles Seir.
 Nu broderligt Halvøen værner
 Om Østersfaltets Søster-Der;
 Og ei sig trofast Tyde fierner,
 Hvor Danersfolkets Blomster strøer.

Med Høitid feire Bryllupsdagen
Fra Ribe Jyderne til Skagen.

En Cimbrier.

Med lange gule Haar ned til Hosterne, over Harnisket;
Hielm paa Hovedet, Stridsøxe i Haand.

En gammel Cimbrier jeg fra Marken kommer,
Fra Belskland, fra min Kæmpehøi;
En Oldtids Helt, en Nutids Dommer,
Til Jylland tidt min Aand langt over Alpen fløi.

Jeg mod Papius Carbo gif at stride,
Saa Scaurus flygte fra sin Leir;
Dg Romerne jeg lod i Græsset bide,
Til Marius vandt en listig Seir.

Tidt fløi min Aand til Gimbrien tilbage,
Dg altid glædte mig mit Folk,
Saa tappert som i gamle Dage,
Paa sadlet Ganger, paa bevinget Holfk.

Særdeles hued mig den sidste Prove,
Da de dem viste Fædres Æt
Med Rankau og med Gyldenløve
Bed Hochstädt og ved Malplaquet.

Nu — da jeg kom igien — rundt hersked Freden;
Der ligned ingen Tordensky.
Jeg ei misunder dem Lyksaligheden,
Som blomstrer under Egens Ly.

I Balhal har jeg Freia lært at kiende,
 Hun er saa skøn, som Thor er stærk;
 Ei mindre heftigt hendes Vær brænde —
 Og kraftigt er Gudindens Værk.

Mit Folk mig bad, at lade Stemmen lyde
 For Kongen, for hans Born, som Landets Tolk:
 Jeg kommer her som trofast Syde,
 Belsigner Skioldungstammen fra mit Folk.

En Bornholmer.

Med en lille Wsfe.

Bornholm har fattige Demanter,
 Dog, hulde Brud! forsmaa dem ei;
 Trofast med fine Klippekanter
 Den elsker, og den svigter ei.
 Skiondt fiernet langt fra danske Stranden,
 Vi ynder intet Udenlandsk.
 Den største Fryd for Dannemanden
 Er der, som her, at være dansk.

Snorro Sturleson.

Med Jarlering paa Kofte,
 Med Sværd ved Hofte,
 Med Dommerstav, med Bindet
 I Faareffindet,
 Den gamle Snorro kommer,

Den Heltedommer,
 Som samlede Nordens Sager,
 Hvor Hekla knager;
 Hvad Oldtids Skjalde sjuunge
 Med danske Tunge.
 Fra Islands Fokuldale
 Til Kongesale
 Min Aand sig hurtig skynder;
 Thi Hiertet ynder
 Den gamle Skioldungstamme,
 Og evig flamme
 Skal Islands ædle Bønder
 Fra Nord til Sønder
 For Hæfiordens Konning.
 Idun sin Honning
 Steds i hans Bæger blande!
 Gid alle Strande
 Hans Faderglæde nyde!
 Gid Hver udbryde
 Bed Hekla, som paa Sletten:
 Hil Skioldungætten!

En Grønlænder.

Jeg føler ogsaa Borgerpligter;
 Jeg kommen er til Danmarks Dør,
 At vise: Hiertet ikke svigter,
 At selv hos os ei Glæden døer.
 Tag denne Urt, som Solen klækked
 Saa sparsomt i min Sommer ud.

I Mossen den min Kyst har dækket;
 Forjmaa den ikke, skionne Brud!

En Keger.

En lille Grund kun Danerkongen eier
 Paa Africas, americanste Strand;
 Dog vor Hengivenhed for ham opveier
 Besiddelser af større Land.
 Vi veed, han var den første Drot i Norden,
 Som fri de sorte Brødre gav.
 Vi elske ham, skiondt halve Jorden
 Os stiller fra ham ved uhyre Hav.
 Sin Datters Bryllup her han holder,
 Med Christians ædle Søn hun stander Brud.
 Den stakkels Keger sine Hænder folder,
 Og sender varmt for dem sin Bøn til Gud.

En Indianer.

Stor Kiærlighed til Dansten har
 Hist Asiens Folk ved Tranquebar
 For Mildhed og for Venligheden.
 Hvis Alle havde virket saa,
 Behøved intet Sværd at slaae
 Mod Oprør, for at vinde Freden.
 I stamme ned fra User dog,
 Thi Himmelen i eders Sprog
 Jo kom fra Himalayabierget;

Og Mennesket, med Siælen fri,
 Jo nævne næsten J, som vi.
 Mod Landsmænd drage vi ei Værgen.
 Jeg bringer, høie Brudepar!
 En Krands, som Øst udklækket har
 Med al sin Skønhed og sin Styrke.
 Sign, Brama! Fyrsten og hans Brud.
 Om end dig her de kalde Gud,
 Gen Skaber vi dog alle dyrke.

En Genius.

Til Prindsessen.

En Foraarsblomst jeg her dig bringer.
 Hvad den betyder, vist du veed.
 Den faldt fra Sky paa Englevinger,
 Dens Navn er Søsterkiærlighed.

Ei vil du glemme, Vilhelmine!
 De Dage ved Forældres Bryst,
 Da med den hulde Caroline
 Du deelte Livets unge Lyst.

O, see den venlige Fyrstinde,
 Hvor mild hun ved dit Bryllup staaer!
 Og hendes Glædestaarer rinde,
 Mens henrykt hendes Hierte staaer.

Giem Søsterblomsten ved dit Hierte
 Med himmelblaa, beskedne Blad;
 Og medens brænder Livets Kerte,
 J aldrig, aldrig skilles ad!

Biskop Absalon.
—

Absalon med Stav og Hæue
Træder glad fra Nattens Bue,
For Skioldungers Fryd at skue.

Axelstad, som jeg har bygget,
Bed Skioldungers Bold betrygget,
Huldt af Fredens Palme skygget —

Axelstad mig lod for Thronen
Træde frem, som Skytspatronen,
Stemme med i Glædestonen.

Evig tro mod Skioldungstammen
Brænder helligt Borgerflammen,
Deler eders Fryd og Gammen.

Himmel! vi din Fred nedbede,
At i „tredie Fredriks Rede“
Sværdet slumre trygt i Skede.

Alle fiendtlig-lede Trolde
Flygte langt fra disse Volde
For de gamle danske Skiolde!

Herre! send din høie Gave,
Lad kun Bolden som en Hæue
Slynge sig om Byens Grave.

Modtag, kongelige Frænder!
Arandsen da fra disse Hænder,
Hvori Elskovsrosen brænder.

Axelstad har Krandsen flettet,
Kongens Hiem har ei forgiattet,
Hvad den Fædrene forjettet.

Cantate til Universitetsfesten

i Anledning af

**Prinds Frederik Carl Christians og Prindsesse Wilhelmi
Ægteforening.**

Den 11te November 1828.

Chor.

D Kierlighed, som evig boer,
Hvor Landens Glæder pryde Livet,
En Maane for den dunkle Jord,
En Morgenstjerne klar os givet,
En Sol, hvorved hver Blomst udspringer,
En Engel med de stærke Vinger!

Solo.

Varmt slaaer dit Hierte, Biisdoms Søn!
Du signer Kierlighedens Naade;
Dens rene Glæde blier din Løn,
Naar du har løst den tunge Gaade.
En sandet Orken, gold og heed,
Er Lærdom uden Kierlighed.

Chor.

Dg derfor varmt til Gud vor Bøn
Fra Videnskabens Haller stige

For Fredriks Datter, Christians Søn.
Nu glæder sig det hele Rige.
Thi, Fædreland! høit i din Fryd
Indblande sig vor Jubellyd.

Efter den theologiske Promotion.
Paa Fredriks, Vilhelmines Fæst
Religionen dem velsigne!
Thi Himlen skienker Glæden bedst.
Din Moder, hulde Brud! du ligne.
Gudsfrøgtig i din høie Stand,
Vær Mønster for det hele Land.

Efter den juridiske Promotion.
Vor elskte Drot, som Baldemar,
Forjager Trældoms fæle Skygge:
Han paa sit Dombuus skrevet har:
„Med Loven skal man Landet bygge“.
Tænk, unge Frederik! som han,
Da signer dig dit Fædreland.

Efter den medicinske Promotion.
O, Lægedom med Haabets Røst,
Som sjunkne Mod opliver atter!
Du er ei blot den Syges Trøst,
Men du er ogsaa Sundheds Datter.
Lad Sundhedsurten stedse groe
Blandt Roser for de hulde To!

Efter den philosophiske Promotion.
Hør Skarernes foreente Bøn!
Da Viisdom aldrig os forlader.

Elsk Videnskaben, Christians Søn!
 Fryd dig ved Kunsten, som din Fader;
 Som Frederik, vor elskte Drot,
 Lad Lauren pryde Kongens Slot!

Slutningschor.

Klinger, I Harper! Muntre Fløiter! klinger.
 Hæv dig, vor Land! paa Glædens lette Binger.
 Troe for dit Held de danske Hjerter flamme,
 Oldenborgs Stamme!

Fredrik! Maria! glæder eder atter.
 Haabefuld Skioldung favner eders Datter.
 Roser og Myrter, lysteligt indblandet;
 Frugter for Landet.

Herre! velsign dem med din høie Naade.
 Elskeligt Mønster skienke de os baade.
 Lykkelig, Danmark! skienk du dem et Eden,
 Saligt i Freden.

Til Kongen.

Med Heltebidtet Hrolf Krake, 1828.

Naar jeg saae Hrolf henride,
 Lyshaaret, faderlig,
 Ved sine Kæmpers Side,
 Da tænkte jeg paa dig.

Naar stort og blaat hans Die
Ham viste kongegod
Mod Ringe, som mod Høie —
Dit Billed for mig stod.

Naar Slethed han forfulgte,
Men var den Uedles Trøst;
Gi Følelserne dulgte,
Som svulmed i hans Bryst;
Naar, billig i sin Tale,
Retfærdig han mon staae
I giestfri Kongesale —
Da Frederik jeg saae.

Dg sad Hrolf Krakes Skygge
Paa gamle Thing i Skov,
Da Fredrik saae jeg bygge
Sit Fædreland med Lov.
Stod han med Barnet lille,
Den høie Drot i Dan;
Saae jeg hans Taare trille —
Du elsker Born, som han.

Saae jeg ham Hjerter vinde
Bed reen Ustyldighed,
Saa selv hans fordums Fiende
Fik Helten kjær i Fred:
Du vandt en lige Seier,
O Fredrik! til vor Trøst;
Thi Kongehiertet eier,
Som Hrolf, du i dit Bryst.

Dig elste dine Sønner
 I Hal, paa Mark og Thing;
 Thi dine Mænd du lønner,
 Som Hrolf, med gyldne Ring.
 Mig har du meget givet,
 Du hædret har din Skiald,
 Og til han mister Livet,
 Han tro dig elste skal.

Du faderlig modtage
 Da denne Heltesang!
 Hrolf kommen er tilbage
 Til elste Danavang;
 Ham ingen Farer true,
 Han smiler fiækt og trygt,
 Og andre Konger skue
 Paa ham med Urefrygt.

Til Ove Malling.

I et Exemplar af Hrolf Krage, 1828.

Du, som alt for et halvt Aarhundred siden
 Hrolf Krage læste, som din Ewalds Ven;
 Du, som gik stedse frem med Tiden,
 Og blomstred sund og smuk med hver en Vaar igien;
 Du vise Olding! blide Fadergubbe!
 End føler du med danske Skiald,
 Naar Qvisten spirer grøn fra Herthadalens Stubbe,

Naar Harpen klinger høit om Heltedaad i Sal.
 Modtag min Hrolf, og Tak, fordi du skienker
 Den faderlig Dpmærksomhed til Lon.
 Du fine Føler! sunde Tænker!
 Tilgiv den Stolthed, at jeg kalder mig din Son.

Collins Solobryllup.

Den 13de November 1828.

Dg nu en Skaal for den Dannemand,
 Som virker kraftigt for Fædrelandet,
 Dg hvad ei enkelt saa Mangen kan,
 Det kan han med, som han kan det Andet;
 Med Flid og Iver steds uførtroden,
 Dg Pligten tro, som sin Drot, til Døden:
 Den Borgers Skaal!

Hvad allervanskeligst i en Stat
 At ordne bliver; hvortil vi trænge,
 Som Olie paa vores Livs Salat;
 Dg hvad i Prosa man kalder Penge:
 Dem kan han tælle, dem kan han flytte,
 Som Klogskab bød, uden Egennytte;
 Ei Guldets Træl.

Hvad mere vanskeligt selv end Guld
 At ordne blier i Apollos Stater:
 En Kube selsomt af Bier fuld —
 I Prosa kalder man det Theater;

Det kan han passe, skøndt selv ei spille,
 Og Arbeidsbien fra Vandbi stille,
 Til Kubens Tarv.

Og hjælpsom er han, som Faa i Nord,
 Det Hver erkiender, det Alle vide.
 Gi er en Ven han af mange Ord,
 Men paa hans Ord kan man sikkert lide.
 Og snelt han rækker, ved Armod's Klage,
 Sin Haand til Redning for mange Svage.
 Den Edles Skaal!

Og derfor lønner ham Gud i Dag,
 Som han har lønnet ham hele Livet;
 I Hustrues kære Favnetaag,
 Af Børneskloffen saa trindt omgivet.
 Som steds beskeden, han vilde flygte
 Fra Kiøbenhavn, fra sit Bryllupsrygte,
 Til Søllerød.

Men Musen finder ham ogsaa der;
 Hvis han kan ride, saa kan hun flyve;
 Nykønster ham og hans Hjertenskiær,
 Som begge fylde de fem og tyve.
 Med lige Held gid I dobbelt længe
 Blandt Børnepiger og Børnedrenge
 Jer Fæst fornye!

Hvo har Smag?

Hvo har Smag?

Holberg havde Smag.

Holberg? gammel Holberg? Jo, han har en god Dag.

Af Bittighed en Stump,

Men væmmelig og plump.

Studenter mod Soldater de segte jo med Bog,

Og hvad skal Jean de France i Sorte Christianskrog?

Han passer ikke længer for Tiden.

Hvo har Smag?

Plautus havde Smag.

Plautus? selle Plautus? Han fare kun i Mag!

I Møllen var han Træl,

Det mærker man for vel;

Og plump var han, den Grobian, ei pyntelig, ei fin,

Og alt for overdreven, paa vanskeligt Latin.

Han passer ikke længer for Tiden.

Hvo har Smag?

Aristophanes, det Plag?

Gud hielp ham! O, skynd jer, giv ham et Raffedrag!

Han vækker som en Frø;

Som Hund han burde giøe.

Den Græker var en Gisgler. Gid nu ham Tyrken flaae!

At Plato ham beundred, det kan vi ei forstaae.

Han passer ikke længer for Tiden.

Hvo har Smag?

Moliere havde Smag.

Moliere, Kammertieneren? Paa ham vi kaste Brag.
 Malade imaginaire?
 O, havde vi ham her!
 Ja, hvor han lod sig raade ved Boileau, enfin!
 Men selv var han en Sganarel, en væmmelig Dandin.
 Han passer ikke længer for Tiden.

Hvo har Smag?
 Shakespeare havde Smag.
 Shakespeare? gale Shakespeare? Det er et strandet Brag.
 Han spased reent forkeert,
 Og han var ustudeert.
 Han narres i Tragødien med Dødningbeen og Skæl,
 Og Falstaff i Comødien gaaer med i Fyrstehal.
 Han passer ikke længer for Tiden.

Hvo har Smag?
 Goethe havde Smag.
 Nei, vi er i det Rene nu med den hele Sag:
 Man holdt ham for Poet,
 Det var i Taaget skeet;
 Pustkuchen nu har pustet af Dinene vort Blaar,
 Og han kan bage Røge, som Goethe slet forstaaer.
 Han passer ikke længer for Tiden.

Hvo har Smag?
 Ewald havde Smag.
 Ewald? salig Ewald? Til ham vi bær ei Nag.
 Høit i Thalias Hiem
 Hans Hoved stikker frem —
 At sige over Logen, men vover han sig ned
 Paa Scenen over Lamperne, da han sin Skiebne veed.
 Han passer ikke længer for Tiden.

Hvo har Smag?
 Det er en egen Sag.
 Hvo rigtigt kan bedømme nu Smagen og Behag?
 Lidt Flitterstads — det hialp!
 Som Hunden sliffer Hvalp,
 Bør Elegancen sliffe Thalias Foster reent,
 Saa kommer sikkert Smagen, om end den kommer seent.
 Den nok forbedrer sig med Tiden.

Karen Margareta Rahbek, født Heger.

Den 27de Januar 1829.

See Graveren i aarle Stund
 I Dødens kolde, sneebedækte Have,
 Han hugger i den frozne Bund
 Et Hul paa ny blandt de nedsiunkne Grave.
 I klare Luft fra Taarnet Kloffen klinger,
 Mens man en Kiste ned fra Bakken bringer.

Hvo kommer der ved sørgelige Giald,
 Hvis Veemodstøner giennem Luften bølge?
 En Præst, to Brødre med en gammel Skiald;
 Det er det hele høitidsfulde Følge.
 Han ønsked ingen Vidner til sin Klage,
 Bestedent traadte Bennerne tilbage.

Thi Benner havde hun, som Faa,
 Og Faa, som Gamma, Bennerne fortiente.

De skal ei meer til dig paa Bakken gaae,
 Hvor Giestfrihed og Munterhed dem vente;
 Hvor yndig Bittighed, som Livet fryder,
 Dem strax paa Tærskelen velkommen byder.

Hvi døde du i Vintrens Kuld,
 Du, alle Blomsters kiærlige Veninde?
 Hvi maatte de, fremspiirt af Foraarsmuld,
 I store Krands sig ei omkring din Kiste vinde?
 Naar næste Vaar den unge Rose kommer,
 Den boier sorgfuld Knoppen i sin Sommer.

Forladt man visne Grønning seer,
 Thi ei du vander meer de spæde Buske,
 Og maler ei med stærke Farver meer
 Paa hvide Bræt de jagre Blomsterduske.
 Hvergang din Hauge, Gamma! du besøgte,
 Da smilte Flora selv, og Vestenvinden spogte.

Men ei kun Blomsterbladet blev
 Dit Hierte kiært, du findrige Veninde!
 Det Blad, som Tænker og som Skiald beskrev,
 Det yndte du, som Roser og Kiærminde,
 Og Sproget kiendte du i hver en Farve,
 Der smykke Følelsen som Blomsterlarve.

Det er forbi. Nu staaer du ikke meer,
 Og danner smukke Skriin til Bennegave.
 I sidste, sorte Skriin jeg seer
 Dig langsomt bæres til de Dødes Have.
 I treti Aar du bar alt paa din Smerte;
 Ei nænte Dødens Haand at knuse store Hierte.

Dit stakkels Legem tær'des hen,
 Lidt efter lidt forsvandt de sidste Kræfter;
 Men Siælen var dog karst igien,
 Og ei dit Mod gav slap for Angsten efter.
 Og hvad til sidste Stund selv Qual ei kunde bøie,
 Det var dit herlige, dit tankefulde Die.

Det ned sank aldrig svagt og mat,
 Det mægted ingen Piinsler at fordunkle;
 Som Stierne i sin sorte Nat,
 Vi saae det giennem Lidelserne funkle.
 Da brast det endelig ved Dødens Stemme;
 Dets Engleblif kan ingen Ben forglemme.

Hvor meget sig forandred ei,
 Mens Bassehusets Braa stod uforandret!
 Jeg vandred paa min Ungdoms Bei,
 Hvergang jeg ud til Digterhytten vandred.
 Nu Tæppet faldt. — Dog nei, du ficere Stue!
 End vinker venligt mig din Arnelue.

Der finder jeg min Ungdoms Ben
 Paa Bakken, tæt omringt af Floras Dale;
 Der skal endnu vi tidt igien
 Med Rieerlighed om dig, vor Gamma! tale.
 Naar ved dit Minde da vort Die flammer,
 Som Stierne blinker du fra Himlen til dit Kammer.

Ja, Margarita! reen og klar,
 Med alle Mandens Gvner, Hiertets Dyder,
 Du var en Perle dyrebar,

Du var, hvad os dit elste Navn betyder.
 Vi sees igien! Den fromme Tanke trøster
 Din Mand, din Slægt, din Ven, din Broder og din Søster.

Holbøll.

Fremfagt ved en Mindesfest i det Dramatisk-Litteraire Selskab,
 hvor den Afdøde havde været Medlem.
 Den 4de Marts 1829.

Vor Freds! af, savner du igien
 En ædel Ven?
 Har Døden ham os røvet?
 Ja, kort er Jordens skionne Glands,
 Og Tidens Arands
 Snart visner, taber Løvet.
 Men, Fader! paa dit Almagtsbud
 Blev Evighed os givet,
 Og Siælen flagrer til sin Gud,
 Naar Støvet taber Livet.

Vor Holbøll, viis og elskelig!
 Hvo kiendte dig,
 Og skatted ei dit Hierte?
 Thi huld, som Flora, var din Aand;
 Hun ved din Haand
 Besøgte Nordens Herthe.
 Et Tempel har du hende bygt,
 Det efter dig skal stande,
 Hvor alle Bærter blomstre trygt
 Fra Jordens fierne Lande.

Som i et Trylleslot man der
 Kan finde hver
 Guds Urt, hvorum man leder;
 Der Palmen tæt ved Birken staaer,
 Og Granens Haar
 Berøre grønne Ceder.
 Der ingen Bæxt er det formeent
 Bed eget Bærd at gielde;
 Selv staaer i Bedet, luget reent,
 Den haardtforfulgte Nælde.

Vor Holbøll! i Naturens Skiod
 Du Livet nød,
 Og lærte blide Sæder.
 Den Esterlevende nu staaer
 Bed sorten Baar,
 Og Vennesiet græder.
 Men Kærlighed fortvivler ei,
 Og mild er Bennetaaren;
 Hift finder du en bedre Mai,
 Der blomstrer evig Baaren.

De smaae Guds-Engle møde dig
 I Himmerig;
 Med Blomster hver en Engel.
 Som falmet Blomst dit Hoved her
 Sig heldte; der
 Det kneiser paa sin Stængel.
 Der florer ingen Taagedamp
 Dit vennehulde Die;
 Thi Sløret brast i Dødens Kamp,
 Du skuer i det Høie.

Her var du os en fielden Ven;
 Saasnart igien
 Din Lige vi ei finde.
 Derfor skal ærligt Broderord
 I Broderchor
 Høit lyde ved dit Minde.
 Thalia mangen Glæde nød
 Med dig i Livets Scene,
 Og derfor flager ved din Død
 Den rørte Melpomene.

Til Kronprindsesse Caroline.

Mai 1829.

Hør, ædle, blide Kongemø!
 Hvad Skialden har at sige:
 Han hilser dig fra Land og D
 Og fra det hele Rige.

Imellem tusind Harpers Klang,
 Ved Baarens rige Gave,
 Forsmaaer du ei en ringe Sang
 Hift fra den fiære Have.

Jeg sætter under Træet mig,
 Som snart nu Blomster skyder.
 Dets Frugter sendtes os fra dig,
 Jeg veed, hvad det betyder.

Begeistret, Bacchus! i dit Haar
Du bærer tungen Druer;
En Laurbærfrands, Apollo! slaaer
Sig om din Pandes Bue.

Men Carolines Kirsebær
Paa Laurbærfrandsen bøde.
Hun skienkte mig i fulde Kurv
Grindringerne søde.

Begeistret jeg min Harpe slaaer
Til Carolines Glæde,
Dg siunger, hvad den unge Vaar
Bød Skialden her at qvæde.

Paa Jorden kolde Vinter laae
I stærken Pandserplade;
Der funkled ingen Himmel blaa,
Der spired ingen Blade.

Kun Skyer frandsed dunkle Pol,
Kun Stormen hørttes lyde;
Ei kunde selv den varme Sol
Sit tykke Fængsel bryde.

Da slagred hulde Freia ned
Til Isefiord og Bæltet;
Dg danske Fyrsters Kiærlighed
Har hele Isen smeltet.

Da, Fredrik! dine Børn blev rørt,
Naturen snelt oplives;
Thi der, hvor Freias Karm har ført,
Kan Sneer ei længe trives.

Da Frederik og Ferdinand
 Sin Viv, sin Brud omfavned,
 Igien sig Vaaren snelt indfandt,
 Og rigt erstatted Savnet.

Nu atter, hulde Kongemø!
 Vil du i Græsset finde
 Den blaa Viol, ved klaren Sø
 Den smilende Kiærminde.

Da du Kiærminden først forstaaer;
 Snart vil du Rosen bryde,
 Og vide, hvad i lyse Haar
 Dens Fletninger betyde.

Alfader hist din Glæde seer,
 Han smiler i det Høie;
 Thi ingen Blomst han elsker meer,
 End dit og Fredriks Die.

Kiærminden i sin Sommerbo
 Vel blaa forskionner Herthe;
 Men den er ikke nær saa tro,
 Thi den har intet Hierte.

O, hvilke Roser uden Tiørn!
 O, Fredrik og Marie!
 I stilles ei fra eders Børn;
 Thi Frigga skal dem vie.

Bor Hylдинг, Dronning! imodtag,
 Du Fædrelandets Smykke!
 Din og din Datters Fødselsdag
 Er een, som eders Lykke.

Alfader! sig et dobbelt Par,
 Et dobbelt Held du give;
 Og stor, som Folkets Glæde var,
 Lad stedse Glæden blive.

Til mine svenske Venner.

Juni 1829.

Som lille Gut fra, Fredriksberg! din Bakke,
 Jeg daglig saae den svenske Strand,
 Med hviden Seil den Smakke,
 Som drog til fjerne Land.

Naar Rattergalen høit sin Foraarstone
 I Træet hæved, reen og klar,
 Da Malmø med Landskrone
 Jeg saae i slebne Glar.

Min Faders gamle Ben! du var fra Skaane;
 Tidt har du om dit Hiem fortalt,
 Naar Glands af køle Maane
 Hen giennem Bøgen faldt.

Og længe før som Svend jeg Saga kiendte
 Med Asa-Thor og Hakon Jarl,
 Mit unge Hierte brændte
 For Gustav og for Carl.

Som fierde Christian vare de mig fiære,
 Som Rangau, Juel og Tordenstiold;

Thi de var Nordens Ære,
Dg Hver en Helt saa bold.

Til Politiken lidet da jeg kiendte,
Jeg kiender endnu lidt til den;
Men steds mit Hierte brændte
For Nordens store Mænd.

Bed Krig de vilde Slægter først sig nærme,
Der ellers ei blev sammenbragt;
Dg Landet de beskierme
Med ufrivillig Agt.

De agte Fiendens Kiækhed, Heltemodet,
Imens de vrede følge Thor.
Hvor Jorden suger Blodet,
En ædel Spire groer.

Humanitetens Lilie der sin Stængel
Har hævet af en blodig Grund,
Dg Freden som en Engel
Staaer over Dresund.

Nu længer ei med dundrende Kartover
Staaer Christian ved sin høie Mast;
Ei bære frosne Bover
Carl Gustavs Kæmpelast.

I Damp opløste sig den vilde Harmen.
End ile vi ved Røg og Damp,
Men kun i Broderarme,
Thi der er ingen Kamp.

Dg Svensk og Dansk af samme Heltestamme,
 Men af den lange Feide kied,
 Forbinder Baldurs Flamme
 Til Broder=Enighed.

Nu Kiøbenhavn og Malmø Venskab stifter,
 Mens Baaden er i flittig Brug,
 Dg Sveaqvinden vister
 Farvel med hviden Dug.

Men jeg — o, alt for stor var denne Hæder!
 I yndte Danerskialdens Sang;
 Til Tak, for hvad han gavder,
 Jert Høimod føler Trang.

Som svenske Bøggur for Hrolf Krake smeltet
 Stod, da han fik den gyldne Ring,
 Staaer jeg fra Danerbæltet
 Paa svenske Folkething.

Men hør mig, Hertha! du, vor fælles Moder!
 Hør, Axel! hvor din Kirke staaer:
 Jeg elsker dem som Broder,
 Saalænge Hiertet flaaer.

Hilsen til vore svenske Venner.

Den 28de Juni 1829.

Velkommen, Venner! til Danmarks Skov,
 Hvor Bøgen svaler med bredden Skygge;

Hvor under Skioldungens Fader-Lov
 Vi dyrke Kunster og Landet bygge.
 Fra Stadens Mure
 Til grønne Bure,
 Bekrandst af Agerens gyldne Fure,
 Velkommen Hver!

J viste venligt os Giestfrihed
 I skaanske Byer med de gamle Kirker.
 Velkommen atter til Danmark ned,
 Hvor Frigga Baaren sit Tæppe virker
 Med røde Blommer,
 Som friske kommer
 Med dobbelt Skionhed igien hver Sommer.
 Velkommen Hver!

Her risler daglig med lystig Jil,
 Med Siv og Græsset til begge Sider,
 Den rige Kilde, som Kirsten Piil
 Engang opdaged i fierne Tider.
 Men Vandet drikke
 I Dag vi ikke;
 Det vilde slet sig blandt Benner stikke,
 Som skienkte Biin.

I skienkte Biin, og I skienkte meer:
 I skienkte Venskab, ustrømtetvarme.
 Saa gierne derfor igien vi seer
 Den skaanske Flok i vort Siolunds Arme.
 Gi Dansken svigter
 De giestfri Pligter.
 Thi Skaal for eder og eders Digter!
 Den Udles Skaal!

Caroline Amalia.

Den 28de Juni 1829.

Camoenen kommer i din Skov, Fyrstinde!
At see den Fest, hvortil din Høitid byder.
Rubinen liig, din Morgensol frembryder,
Og Rosen vugger sig i Bestenvinde.

Langt mere skion end Rosen dog vi finde,
Jndtagende! din Ynde, dine Dyder.
Naar med et venligt Smil du Folket fryder,
Er Himlen blaa, og Skyerne forsvinde.

Alt ofte lod paa dine Fødselsdage
Min svage Sang — o, lad mig atter quæde,
Amalia! du Christians, Folkets Glæde!

Lad en Sonet, en Blomst, dig ei mishage,
Jndsluttet af dit Navn. Dit Navn den smykke!
Alfader skienke dig sin bedste Lykke!

Cantate

i Anledning af

Prinds Frederik Ferdinands og Kronprindsesse Carolinas
Ægteforening.

Opført ved Kiøbenhavns Universitets Fest den 8de August 1829.

Før Talen.

Chor.

Festlige Tone
Gienlyder atter.

Roserne frone
 Frederiks Datter.
 Nys Vilhelmine
 Smiled i Glandsen;
 Nu Caroline
 Flette vi Krandsen,
 Krandsen af Egen,
 Frodig og prud.
 Hil dig, vor Ferdinand!
 Værdig din Brud!

Recitativ.

Bor Dagmar er hun, og, som Dronning Dagmar,
 Danfolket fiær. Natur og Venlighed
 Udstraaler af det kongelige Die.
 Man glemme maa Fyrstinden, naar hun taler;
 Men hvis en Hyrdpige talte saa,
 Hun vilde synes kongelig. Thi Adels
 Naturens, Siælens Adels, Caroline!
 Staaer paa din Pande, smiler i dit Blik.
 Hil dig, vor Dagmar! Alle danske Hjerter
 Lykønske dig, du vone Kongemø!

Aria.

Vi frygted at miste
 Den yndige Mø Caroline;
 Men Blændværk ei friste
 Kan Følelser, rene som dine.
 Nei, aldrig os Glade
 Du kunde forlade.
 Da bandt dig til Danmark et stærkere Bænd:
 Du rakte din Ferdinand Haand.

Chor.

Caroline! Ferdinand!
Fredrik! Vilhelmine!
Himlen Rosenbaandet bandt,
Froer vi hilset Hine;
Nu med Jubel, Dannemænd!
Sjunger høit med Fryd igien:
Gud velsigne Ferdinand
Med sin Caroline!

Efter Talem.

Quartet.

Vor Ferdinand! dit Die
Er, som den Guldes, blidt.
Velsigne dig den Høie!
Dit Hierte valgte frit.
Den modne Manddom lærte
Dig kiende først din Brud;
Det Benskab, Tiden næerte,
Da slog til Flamme ud.

Naar Rivalighed med Tiden
Til Benskab overgaaer,
Det tykkes os, at Striden
Et heldigt Udfald faaer;
Thi Videnskaber true
Den svage Støvet's Barm,
Og slukke tidt den Lue,
Som brændte stærk og varm.

Men naar til Kiærligheden
 Sig Venfkab hæve kan,
 Da vinkes til et Eden
 Lyfsalig Biv og Mand.
 Da ftraaler Aftenrøden,
 Som Morgenrøden, fmuft;
 Og, Elfte! førft i Døden
 Blier eders Flamme fluft.

Slutningschor.

Nys bandt vi Violer til dig, Vilhelmine!
 Med blomftrende Brudgom, i tidlige Vaar.
 Tiig Sommerens Engel nu du, Caroline!
 Med Rofer og Myrter i Lokkerne ftaaer.
 O, herlige Sommer! livfsalige Vaar!

Befigne jer Gud i den dobbelte Kiæde,
 Og nære den Ild, fom opflammer jert Bryft,
 Til Danemarks Glæde, til Frederiks Glæde,
 Til Fryd for Maria, til Fremtidens Troft,
 Til vordende Slægters Beundring og Lyft!

Christian Frederik.

Den 18de September 1829.

Christian! fra Bragis og Eivinds Oldtid
 Til den Festens Dag, da din Son for Freia
 Anæled, lytted froe Skioldunger i Hal til
 Skialdenes Drapa.

Frederik Qvaden lønnede tidt med Fader=
Smil; Maria kom med de vene Døttre,
Naar Guldharpn toned, og Festens Arandse
Møerne fletted.

Kunstens Ven! Amalia glad dig fulgte
Did til Romas Dal, hvor med Tidens Flugt, guul,
Gamle Liber skynder sig sorgfuld langs ad
Siunkne Ruiner.

Men ei sørged du; thi som Sommerfuglen
Larven bryder, vidste du, Psyche folder
Ud af Sarcophagernes brustne Steenlaag
Ewige Binger.

Men du tog af classiske Grund de Præg, som
Elio Malm gav, og det skønne Billed,
Som Karfunklen glemte, medtog du; Graven
Skienkte dig Urner.

Men du levede varm for Naturens Skønhed.
Sydens muntre Genius med sin Cithar,
Med sin sødt-indsmigrende velske Stemme
Rørte dit Hierte.

Alpen hæved mægtig din Siæl. Din Hammer
Klaved findrigt stærken Granit og Porphyr,
Hvor med Stenen glimter yndigt Metallets
Egteforening.

Videnskab og Kunsten var steds dig hellig;
Dg som Daphnes Træ, som Apollos Laurbær

Bandt sig om Dørstolpen i Cæsars Forgaard,
Bandt den om din sig.

Dog — for fremmed Kunst du ei Nordens glemte,
Gi for Syd=Naturen du glemte Danmark.
Derfor hylde Kunst og Natur din Festsdag,
Venlige Skioldung!

Høsten hilser dig fro: den klare Stjerne
Funkler fra Blaahvælvingen ned til Jordens
Astre; duftende sig i Pragten blander
Yndig Reseda.

Cantate,

opført i Anledning af

den polytechniske Lære-Anstalts Indvielse, ved Kongens høie
Nærværelse,

den 5te November 1829.

For Talen.

Chor.

Natur! du af din Fylde skienker
Betsignelser til Jordens Søn;
Den stærke Forster, dybe Tænker
Beriger du med værdig Løn.
Den, som med Videnskabens Fakkell
Nedstiger i dit mørke Hiem,
Ham lønner du med dit Mirakel,
Og Aander kan han mane frem.

Recitativ.

Ei længer Lynet slaaer i Hytten ned,
 Den flogne Franklin tvang det med sit Staal,
 Og Tordendampen, som før i Kartoven
 Befordred Heltes Død i Tusindviis,
 Nu slutter ind sig i et venligt Rum,
 Og fører frem den fredelige Snekke,
 Der aves ei af lunefulde Vind.
 Ei Trælledaad nedbøier Bondens Ryg,
 Den stærke Biælke virker for hans Arm,
 Og Hiulet røres for de trætte Sener.
 En bedre Ploug nu furer bedre Jord,
 Hvor flogne Haand har nedlagt bedre Sæd.
 Det snevne Rum benyttes; dobbelt Kraft
 Fremvirker dobbelt Gavn for mindre Guld,
 Og Elementerne, der fordum rased
 Som vilde Jetter, tvinges nu i Lænker,
 Vulcan! og smedde lydigt i din Gæsse.

Sang.

Og Kunsternes hulde Gudinder
 Nu Arbeidet see med Behag;
 Hver glæder sig høit, naar hun finder,
 At Nytten forenes med Smag.

Som fordum i kraftige Hanse,
 Forædles nu Borgerens Værk.
 Om Jæsen faae Mestrene Krandsse;
 Ei Haanden blot længer er stærk.

Nu tænker den kraftige Pande,
 Ei flottrer kun slittige Haand,
 Og Huusgeraad, Bygninger stande,
 Som vidner om Skionhed og Aand.

C h o r.

Thi sjunger den venlige Muse
 Til Ære for findrige Sands,
 Og sætter paa Borgernes Huse
 Sin høie, sin dustende Krands.

Efter Talem.

S a n g.

Glaa, Hammer! paa dit stærke Jern
 Til Ære for vor Konge.
 Drag, Snekke! hen ad Bølgen fiern
 Til Ære for vor Konge.
 Drei, Mølle! dig med snelle Hiul
 Til Ære for vor Konge.
 Bølg, Ager! med din Hvede guul
 Til Ære for vor Konge.

Han ændser Alt, han ynder Hver,
 Som virker, og som nytter;
 Thi Dygtigheden er ham kjær,
 Han Fliden understøtter.
 Fortienester, ei Flitterbram
 Bemærker Fredriks Die;
 Thi om Belsignelser til ham
 Vi bede fra den Høie.

C h o r.

Som fierde Christian han staaer
 Og støtter sig til Sværdet,
 Og om den danske Urtegaard
 Er hellig Trofskab Gierdet.

Alt trives i en kraftig Sol;
 Thi lyder Harpens Tone.
 Taknemlighedens blaa Viol
 Sig slynger i hans Krone.

Til de danske Studenter,

som Ratten mellem den 14de og 15de November 1829 hædrede mig
 med et Bivat.

Den, som Apol til Skiald har kaaret,
 Den nærer han med Baarens Kost;
 Og selv i sildig Vinterfrost
 Snøe Roser sig om Sølvhaaret.

Den raske Ungdom er hans Folk:
 Den frække Kraft, det Underige,
 Den flinke Knøs, den skionne Pige,
 Dem tiener daglig han til Tolk;

Den unge Moder med sit Noer,
 Den muntre Faer med sine Sønner.
 Et Haandtryk og et Smil ham lønner.
 I Skionhed er Naturen stor.

Men hærdes Hjertet, smaat og koldt,
 Og vender Verden tidt ham Ryggen,
 Da sidder rolig han i Skyggen,
 Og harmes ei; thi han er stolt.

Naar kun sin egen Kraftløshed
 En lunken Sværm ham forekaster,
 Og ham for egne Mangler laster,
 Fordi den savner — Kiærlighed:

Da trøster snart han sig igien,
 Paa ny den stemte Harpe klinger;
 Den unge Mø ham Blomster bringer,
 Og moden Frugt den unge Ven.

Men hvilken freidig Ynglingshob
 Med største Hæder Skialden lønner?
 Minerva! Moder! dine Sønner
 Ham hilsed med et Ratteraab.

Han spandt dem Hør af Freias Rok,
 Han sang, hvad deres Hierter ane,
 Han bar som Yngling deres Fane,
 Han har en Søn i deres Flok.

Belsign, Apollo! deres Færd,
 Og lad dem dine Laurbær bære
 Til Fredriks og til Danmarks Ære,
 Og gjør mig deres Venfskab værd.

Mallings Død.

Cantate ved Universitetets Sørgehoitid den 23de Januar 1830.

Før Talem.

Chor.

Stemmer i med sagte Sorgetoner,
 Huld Grindring følge Strængens Klang!
 Som en Lustning i Cypressens Kroner,
 Venligt lyde du, vor Sang!
 Vi har tabt en Fader; men vi græde
 Bittert ei: han lod Naturens Krav,
 Oldingen gif til sin Herres Glæde.
 Fletter Krandsen til hans Grav!

Recitativ.

Sees Døden, svovlsblaa som et Syn,
 At slaae sin Lee dybt i den Unges Hierte,
 Hvad heller dræber den med langsom Smerte,
 Da gysse vi ved dette Syn.
 Men kommer Døden
 Som Aftenrøden,
 Et Purpurglimt igiennem Skyens Bryn,
 Og vinker Frugten moden fra sin Stængel —
 Da skrækker os ei Evighedens Engel.

Sang.

Edle Gubbe! vi dig flette
 Mangen Krands, saa frisk og grøn.
 Laurbærkrandsen først vi sætte
 Paa din Urne, Gløds Søn!

Helten med sit Sværd, sin Landse
 Priste du med sindrig Sands;
 Derfor Herthas Egefrands
 Vinde sig i Daphnes Krands.

Dannemøer og Danneqvinder
 Føle dybt, som vi, dit Savn;
 Derfor Lilier og Riarminder
 Vikles om dit elskte Navn.

Borgerven! med kraftig Tone
 Fredens Bærf sin Roes du gav;
 Derfor skal en muret Krone
 Hvælve sig om Mallings Grav.

Chor.

Danmark! du hans Bærd paastionner.
 Haand i Haand, med Taareglands,
 Fletter, Fædrelandets Sønner!
 Om hans Grav en Broderfrands.

Efter Taler.

Recitativ.

Hvad seer jeg hist?
 En Lysning giennem Skyens Mørke bryder.
 En Sværm af Aander
 Gaaer Oldingen i Møde,
 Hvem did Udødeligheds Engel bringer;
 Forsvundne Seflers store Siæle,
 Om hvem han talte Sandhedsord.
 See Adelsstein med Gulethingets Lov,
 Og Axel Erkebiskop med sin Krumstav,

Niels Lembak med sin Ploug, Juel med sit Flag,
 Med brudte Stavnsbaand vinker fierde Fredrik,
 Anna Colbiørnsen smiler, Tordenskiold
 Paa Skyen tumler fro, som før paa Bølge.
 Hvo nævner dem, de Myldrende, som stimle
 Nysgierrikt did, at hilse deres Talsmand?
 Men tys! To ædle Skialde møde ham,
 Det er Johannes Ewald, Thomas Thaarup —
 De trykke ham saa broderligt til Hjertet.

Sang.

Du var din gode Konge fiær,
 For Fredrik, Malling! høit dit Hierte brændte.
 Du elsket, du beundret var af Hver,
 Som i fortrolig Kredts dig kiendte.
 Du Olding skion med Manddoms Mand!
 Dit Die funkled tidt med Ynglingslue;
 Og — med det blaa, det hvide Baand —
 Var du en Borger i din Stue.

Chor.

Fædrelandet sørger ikke;
 Skiont og langt og kraftigt var dit Liv.
 O, men paa din Grav med Beemodsblikke
 Stirre Sønner, Døttre, Venneviv.
 Stor var dine Venners Skare;
 Mangen Søn en Fader mistet har.
 Hjertet evig skal bevare
 Din Erindring dyrebar.

Sangens Musa.

Digtet til en Melodie af Schall.

Du hulde Sang, min Ven i Livet!
 Kom, skienk mig din Fortrolighed.
 Du blev til Trøst vor Længsel givet,
 Thi du bønholder Kiærlighed.
 Du saarer ei med stolte Kulde
 Den Barm, som ømt du smeltet har;
 Grato! Musa! Vennehulde!
 Thi vær mig evig dyrebar.

I Manddoms Aar, som modne Siælen,
 Du skienker Fred og Harmonie;
 Ei følesløs, og ei for kiælen,
 Ei alt for streng, og ei for fri.
 Den Samflangs Fryd, som Viisdom favner,
 Det Baand, som holder Livets Arands,
 Det finde vi, naar du os favner,
 Dpløst er hver en Dissonans.

Da hylér meer ei Sorgens Ugle,
 Med Blomster dækt hver Tidsel staaer;
 Thi dine Roser, dine Fugle
 Forvandle Vinteren til Vaar.
 Usynligt er dit skionne Rige
 I Luften blaa, dit Wetherhav.
 Opsving mig ad din Himmelstige,
 Naar du har tonet ved min Grav!

Sang

i Anledning af

Kongens Fødselsfest.

Udførelsen i Skjedeselskabet den 4de Februar 1830.

Blomstrer den varme, den kraftige Sommer,
Naar den med Frugt og med Roserne kommer,
Samles vi Skytter, som Skytter i Skov.
Fuglen derude paa Stangen os vinker,
Solverne har til Belønning os blinker,
Lystelig dundrer den stærke Kartov.

Kommer den strenge, den sneehvide Vinter,
Sættes i Krogen de træffende Flinter,
Dog vi forenes ved jublende Brag.
Kort efter Julens og Nytaarets Fester
Samles i Hallen de sønlige Gæster,
Feire ved Bægret den kæreteste Dag.

Festlige Maaned, du Fyrste for Aaret!
Du til vort Held har vor Konge frembaaret,
Nordiske Vinter den nordiske Drot.
Blaat som din Himmel jo smiler hans Die,
Lyse som Sneen sig Lofferne bøie,
Kraftig som Stierne han staaer paa sit Slot.

Oste vi saae ham vort Samfund at hædre,
Gierne han hørte, som venlige Fædre,
Sønnerne siunge til Bægerets Lyd.
Elskede Fredrik! gid længe du være
Danemarks Lykke, som Danemarks Ære!
Intet fordunkle, vor Fader! din Fryd.

Frederik Münter.

—
April 1830.

Atter Sørgearpen klinger,
Hyllet i det sorte Flor.
Dødens Engel! paa de kolde Binger
Hyppigt søger du vor Jord.
Mangen Blomst har du os røvet,
Mangen ædel Vinterblomst;
Taareblændet og bedrøvet
Skue vi din Atterkomst.

Hvorfor søger du Minervas Tempel,
Grumme Død! med igientaget Lyst?
Har ei Evigheden sat sit Stempel
Paa den Edles Pande, paa hans Bryst?
Ak, men Støvet kun tilhører Jorden —
Vel, saa lad ham vorde Støv,
Men først længe glæde Norden
Med sin Hæderstrones friske Løv!

Intet smelte kan den Grumme,
Ogsaa Münter faldt for Leens Klang.
Men ei Harpen skal forstumme,
Sorgen trøster sig i Sang.
Ewalds Ven! du saae ham Diet luffe,
Tidt var du ham Fryd og Trøst!
Ewalds Broder! ved din Asketruffe
Talker dig en Skialderøst.

Aldrig koldt og hierteløst du dyrked
 Videnskaben, som den gylde Mark.
 Livet dig, Naturen, Kunsten styrked,
 Ei din Værdom var en visse Bark;
 Som et Træ med Marv, i skønne Bugter
 Skød den mangle løvfuld Green,
 Og nedskænte fine Frugter
 Over Oldtids Bautasteen.

Syden vinkte — du betragted
 Gamle Tegne med Kundskab og Forstand,
 Og en Borgia dig agted,
 Som han agted Winckelmann.
 I den svundne Tid du stirred,
 Saae i gamle Kirkerister ind.
 Ei dit skarpe Blik forvirred
 Midnatssmaanens blege Skin.

Mangt et Billed du os hentet,
 Tørte Støvet af med varsom Haand,
 Hvad ei Nutid havde ventet:
 Mærket af en svunden Aand.
 Kirkesædrene nu hist dig skue,
 Glade, Mønter! nævne de dit Navn,
 Bringe dig ved Morgenrødens Lue
 Til din Jesus i Apostelfavn.

Af, men ingen Høitidsfester
 See dig meer blandt os med fromme Sind;
 Ingen Herrens Tjener meer du giester,
 Som du selv har viet ind.

Paastemorgens Klokke lyder,
 Kalder dig til Kirken ei paa ny — —
 Men den gyldne Sol frembryder
 Giennem sin fulsorte Sky.

Ja, livsalig er din Morgenrøde,
 Sødte Langfredags Minde svandt;
 Du paa den med Jesus døde,
 Og med hans din Paastesol oprandt.
 Signet være da dit Minde!
 Evighedens Blomst din Grav har dæft.
 Beemodstaaren kun skal rinde
 For din Ben og for din ædle Slægt.

Juni 1830.

Ja i Morgenrødens Purpur, see, til Himlen Skyen svæver,
 Som din Aand, forklaret herlig, til Jehovas Throne hæver.
 Hør Basunens Toner lyde, som med Saligheders Klang
 Sprænger Graven, og dig bringer til din Gud med Englesang.

Engle kappes dig at skue. Luther dig til Thronen bringer,
 Hvor paa dine Skuldre sættes Evighedens hvide Vinger.
 Absalon dig gaaer i Møde, svundne Tiders store Mand;
 Thi, som han, en Herrens Tiener var du for dit Fædreland.

Kiærligheden, Troen, Haabet hilse dig i Himlens Eden.
 Troen skienkte dig sit Anker, og sin Rose Kiærligheden.
 Rosen sig i Ankret slynger, du har naaet en sikker Havn,
 Og fra Himlen du nedsmiler salig i din Jesu Favn.

Ved Fru Maria Hornemanns Jordefærd.

Den 19de Mai 1830.

Med hellig Andagts stærke Mod
 Du Jorden og dens Qual forlod.
 De fiære Børn i ængstlig Klynge
 Dig maatte Trøst i Dødens Time synge;
 Nu lyder atter ved dit Liig,
 Gulde! den Sang, som kaldte dig.

Maria! smil en salig Trøst
 Fra Himlen i din Elsktes Bryst.
 De brudte Blomster paa din Baare
 Bedugged han med Sorgens stille Taare.
 Af, hvi forlodst du Børn og Ven?
 Signe dig Gud! — Vi sees igjen!

Sange ved Høitideligheden i Skydeselskabet

den 26de Mai 1830.

Kongen og Dronningen.

Naar atter Baarens grønne Vinge
 Bedækker Bang og Mark og Skov;
 Naar tusind Fuglefloiter klinge
 Til Skionheds og Naturens Lov,
 Da folder ogsaa Benskab ud
 Indig sin Blomst, som Baarens Brud!

Den springer af sin faste Farve,
 Af Aazels gode, gamle Stad,
 Og slynger med forskiellig Farve
 I Haugen her sin Bunterad.
 Og Blomster store, Blomster smaae
 Broderligt nær i Krandsen staae.

Som Baaren selv sin Kongelilie
 Forener med den bly Viol,
 Saa satte Fredriks Fadervillie
 I Borgerfreds sin Kongestol:
 Vor Fredrik, vor Maria fier
 Modtog en Plads iblandt os her.

O, takker Himlen, glade Brødre!
 Mens sønligvarmt hvert Hierte slaaer;
 Hun staaer som Mønster os for Modre,
 Han Mønster os for Fædre staaer.
 O, takker Gud, hver Danmarks Ven!
 Han gav dem deres Barn igien.

Den første Skaal, som Flora krandsfer,
 Nu for det høie Par bereed,
 Som føler: Kongens bedste Pandser
 Er Undersaattens Kiærlighed!
 Hvor Glæden er de Danskes Giest,
 Er Fredriks og Marias Fjest.

Prinds Christian Frederik og Prindsesse Caroline Amalia.

Bor Christian drog til Odins D
 Med ædle Biv;
 Men Gesion, Siølund's Gudemø,
 Har vaft hans Liv:
 Du gav ham Hierters Sympathie,
 O Fødestavn!
 Han aldrig glemmer Sorgenfri
 Og Kiøbenhavn.
 Der smiled de blomstrende Dage.

For Videnskab og Kunsten slaaer
 Skioldungens Bryst;
 Men Borgerværdet ogsaa naaer
 Til Siælens Lyst.
 Bindskibeligheds stille Fryd
 Er Christian huld;
 Meer er ham kraftig Borgerdyd,
 End Rang og Guld,
 Og tidt har han skienket den Krandsje.

Hans Mand er her blandt os i Dag;
 Hvor ofte sad
 Han venligt i vort Broderlag,
 I Borgerrad!
 Beltalende fra Læben lod
 Da Christians Ord,
 Mens Suttungs Drif i Bægret flød,
 Til Held for Nord;
 Og Skioldungens Ord os besicæled.

Amalia! Fyrstinde skion!
 Du Dannevid!
 Dig skienkte Gud til værdigst Løn
 For Christians Liv.
 Dig hilse fiærligt Sorgensfri
 Og Arelstad.
 Slynng længe dine Roser i
 Hans Egeblad!
 Vor Christian, Amalia leve!

Rahbeks Minde.

Cantate,

opført i Studenter-Foreningen den 16de Juni 1830.

Qvartet.

Et venligt Billed til os seer,
 Fra Bæggen hist det smiler;
 Men gamle Rahbek ikke meer
 Nu til vort Samqvem iler.
 Af, dybt i Graven hviler
 Vor Bens affælte Leer!

Chor.

Men med fiærlige Krandsse vi pryde
 Faderens, Bennens, Broderens Træk;
 Og vore sønlige Sange skal lyde.
 Harpe! kling, som veemodige Bæk,
 Over den Bølge, med venlige Klage,
 Af — som aldrig vender tilbage;

Mens med færlige Krandsse vi pryde
Faderens, Bønnens, Broderens Træk.

Recitativ.

Vi høre ham ei meer fra Lærerstolen;
Han fører os fra Skyggen ei i Solen,
Hvor Kunstens skionne Blomster staae,
Der aldrig visnede forgaae.
Den vise Gartner ikke længer
Gjør os opmærksom paa det fine Blad.
Nu Sorgens Lilie skiller Kalken ad,
Dg paa hans lille Grav med Stikken hænger.

Sang.

Men aldrig skal en Sang vi synge
Til Vinens Priis i Broderklynge,
Dg mindes, Kahbek! ei din Sang.
De friske Blomster af dit Lune
Skal ingen høstlig Kulde brune,
De spire skal ved Bægerklang.

De skal med friske Farver dufte
I mangen Unglings Foraarsluste,
Dg stemme Siælen glad og mild;
Med Lastens fine Gist ublandet,
For Kongen og for Fædrelandet
Opflamme Kærlighedens Ild.

Efter Talem.

Sang.

Naar Fanen os til Marken vinker,
 I Solen Bajonetten blinker,
 Dit Minde, Rahbek! for os staaer.
 Det Sværd, som rustent paa din Kiste
 Din Kiærlighed til Standen viste,
 Var du i tretti Hædersaar.

Skiondt ikke du var vaabenøvet,
 Din Mand dog var i Faren prøvet,
 Begeistret var du for din Stand.
 Og gjerne havde strax du Livet,
 Hvis Pligten kræved det, hengivet
 For Konning og for Fædreland.

Duet.

Videnskaberne vare dig fiære,
 I din Kundskab du satte din Ære,
 Sad i den lille, slygfulde Krog,
 Glad ved den Bises findrige Bog.
 Ak, nu stande de herlige Skatte
 Støved', forladte,
 Savne den vittige, tænksomme Ven,
 Spredes vel snart, som Avnerne, hen!

Chor.

Han var en brav Student,
 Det er hans Monument,
 Og derfor skal Studenten høit ham prise
 Med hæderlige Bise
 Til sildig Alder, velfortient.

Han Musers Ild i mangen Barm har tændt.
 Og stod det ei paa Prent,
 Vi vidste det dog alle;
 Vi hørte ham i Axelhalle.
 Vor elskte Lærer var en brav Student,
 Taknemligt mindes vi ham alle.

Sange for Skydeselskabet.

Den 29de Juli 1830.

Til Kongen.

Vor Konge drog i Landet om,
 Og hvor han kom,
 Der smilede Egnen, stolt og mild,
 Med Grepport og Festensild;
 Fra Liimfiord ned til Eiders Bred,
 Var Glæden med.
 Og fro var mangen lille By,
 Og takkede Himlen høit i Sky,
 Fordi dem signede huldt paa ny
 Dit Blik,
 Vor Frederik!

Og mangt et Sted, som før ei saae
 Dit Die blaa,
 Bist aldrig glemme vil den Dag,
 Da Kongen sad i Borgerlag,

Dg drak ved Bacchi Purpurvæld
 Sin Kiøbsteds Held.
 Dg Fremtids Slægt vil skue glad
 Den Stol, hvor siette Fredrik sad,
 Dg fransse den med Rosenblad.
 Hver Egn
 Et Hæderstegn!

Men, Arelsonner! vi, som faaer
 Den Fryd hvert Aar,
 Hvor lykkelige, stolte maae
 Ei vore danske Hierter slaae
 Ved — Rose! Somrens Kongeblomst!
 Din Utterkomst!
 Du bringer Fredrik i vor Hal,
 Han lyder Faderhertets Kald.
 Belsign nu ved Kartovers Skald,
 Vor Fæst!
 Din høie Gæst.

Til Dronningen.

Vor Dronning fæer!
 Vi kan dig ikke skue nu
 Iblandt os her,
 Dog er tilstede du.
 Hvor Fredrik hædrer Folkets Fæst,
 Der er din Aand,
 Der steds dit Hierte Glæden fandt;

Usynligt Baand,
Men stærkt som Diamant!

Du sidder hist
Nu paa det fiære Kongeslot
Bag Lindens Qvist;
Men Knaldet lyder godt:
Kartoven dig fortæller høit,
Bed fulde Maal,
Maria! paa det gamle Sted
Vi drak din Skaal,
Og Frederik drak med.

Dit Lysthuus leer
Fra Bakken under Lovets Hang,
Dets Bindve seer
Hen mod vor Fuglestang.
Maaskee du venligt lytted der;
En Taare stod
For Danmark i dit Glædesblik,
Vor Dannebod!
Og for din Frederik.

Til Humaniteten.

Skrevet efter Julirevolutionen 1830.

De vilde gjerne myrde dig hernelen,
Guldsalige Engel! træde paa din Hals;

Men Kiærlighed og Freden
Er ei for Mord tilfals.

En billig Frihed kan os kun betrygge
For Barbariets Ravnensat;
„Med Lov man Land skal bygge“,
Har paa sit Dombuus selv en Konge sat.

For tretti Aar et Folk, nedtrykt i Støvet
Af slappe Hovmod's Overmod,
Al Borgerret berøvet,
Sig styrted i sit eget Blod.

Men arme Folk, henloft i Frækhed's Snare,
Snart misted hver en ærlig Mand;
En nedrig Bøvelskare
Blev atter det's Tyran.

Tyran og Bøvel — hiin en Boaslange,
Som sluger levende sit Rov;
En Hydra denne: Hovederne mange;
Men begge uden Lov!

Gud frie fra begge! Oprør Krigen vakte;
Bedrifterne da vexled snelt,
Dg Giæringen frembragte
En stor og fielden Helt.

Han døde Robinson. Men Adelskaren,
Som gif med Kræmmerkurven nys,
Kom hjem, da endt var Faren,
Dg gav sig Broderkys.

Den gamle Fordom hæved Raffen atter,
 Retfærdig Frihed blev forhaant,
 Og Himlens ædle Datter
 For intet Skieldssord skaant.

Man svor til Loven, men man brød den gierne,
 Da man Kartoven fik i Bold;
 Og bort man vilde fierne
 Humanitetens Old.

Bastillen og Richelieu tilbage,
 Det Kirken var, det var den Helgen stærk,
 Som Ultra skulde tage
 Til Monster for sit Bærk.

En indisk Kaste skulde nu fortrænge,
 Som før, Fortieneste, Talent,
 Begeistring skulde bort sin Harpe hænge,
 Og Løgn kun staae paa Brent.

„Skyd dem kun ned! I har jo dets Kanoner,
 Skyd Folket ned, saa tier Folkets Ret!“
 Saa lod de frække Toner
 I Hovmod's sidste Spræt.

Kartoven skød — dens Lyd blev til en Torden,
 Hvorved Tyrannen selv forsvandt;
 Og Enighed og Orden
 Igien et Fristed fandt.

Ustyldige, som sank for Morderhænder!
 I Overmodets Glavind brød;
 Humaniteten tænder
 Sin Fakkell ved jer Død.

Til Studenter-Foreningen i Kiøbenhavn.

Med Lytspillet Trillingbrødrene fra Damask, 1830.

Halvhundred Aar alt af sin Livets Bane
Den danske Digter saae tilbagelagt;
Dog kunde han ei glemme gamle Bane,
End randt ei Blodet i hans Aarer svagt,
Med Ungdomsmod det blussed paa hans Kinder,
Og end han Harpen som en Yngling slog.
Hans varme Følelse sig ei bedrog,
I Andres Barm den vakte kiære Minder.

En Ynglingsflok af Landets ædle Sønner
Et Bivak bragte ham hans Fødselsnat;
Ved deres Ild for ham, ved deres Bønner
Han følte sig hen i sin Ungdom sat.
Ei agted han i Natten Sneens Kampe
Med Stormen, og den kolde Vinter-Tis;
Han stod i Østens Morgen-Paradis,
Aladdin kom, og vinkte med sin Lampe.

Det var ved Juletime just, den søde,
Minervas Sønner samlede sig hist,
For i det vittigmuntre Svendemøde
At glæde sig ved Mummespil, som sidst.
Alt ofte havde denne Spøg ham gottet,
Hvor Klogten sig med Skielmeri forbandt.
Et gammelt Eventyr i Hu ham randt,
Fortalt ham af hans Moder hist paa Slottet.

Dg neppe med sit Mørke var forsvundet
Den hvide Januar med Stormens Gang,
Saa havde han alt Bei til Bagdad fundet,
Dg stod igien ved Veire med en Sang.
Med Masken for sit Ansigt venligt smilte
Den brogede, den lette Phantasi;
Dg mangan Blomst paa kiendte Barndomssti
Fandt han igien ved Palmen, hvor han hvuilde.

Dg eder, Brødre! denne Krands tilhører,
Ihi til min Digtning mig besjæled I.
Bag muntre Fabel sig kun Sandhed florer,
Den dækkes ei af mild Allegorie:
Stærkt ligne Mennesker paa denne Klode
Hinanden jo, med Ansigt, Hænder paa;
Men nogle Siæle store, nogle smaae,
Dg mange Hierter flette, mange gode.

Gid altid ædelt I hinanden ligne,
Som Ibad, Syahuf hinanden værd;
Da vil den store Fyrste jer velsigne,
Som svinger over hele Jorden Sværd.
Gid ingen gnidsk Babekan eder saare,
Dg vise jer ud af sit Broderhuus;
Gid Lykken følge jer med fyldte Kruus,
Dg gid I kun maae fælde Glædestaare!

Skaal for de svenske Venner.

Studenter-Foreningen den 30te September 1830.

Videnskab og ædel Kunst formaae
 At flytte Bierge, hvad vel Umagen lønner;
 De kan Broen over Havet slaae,
 Og Brødre føle sig Minervas Søner.

Ei den Bises Tanke
 Meer i snevre Skranke
 Ringe Kredss kun glæder;
 Men til fierne Steder

Videnskab og ædel Kunst formaae
 At flytte Bierge, hvad vel Umagen lønner;
 De kan Broen over Havet slaae,
 Og Brødre føle sig Minervas Søner.

Syden seer ei længer med Foragt
 Dig, ædle Nord! nu, som Kæmpen i en Kæmpe;
 Du har atter vundet Verdens Agt,
 Thi du har viist, at du kan føle, tænke.

Gimbrer og Teutoner
 Ei fra Odins Zoner
 Storme meer med Torden;
 Nu er Fred i Norden.

Videnskab og ædel Kunst formaae
 At flytte Bierge, hvad vel Umagen lønner;
 De kan Broen over Havet slaae,
 Og Brødre føle sig Minervas Søner.

Smaalig, kummerlig Genfædighed
 Et oplyst Folk med sit Blus ei meer kan blænde;

Kun een Forskiel vi at giøre veed,
 Imellem Mennesker og Dyr paa Evende.

„Alle Hannibaler

Cre Cannibaler.

Hvilken grusom Cre!

Jeg blier ved min Lære:“

Videnskab og ædel Kunst formaae
 At flytte Bierge, hvad vel Umagen lønner;
 De kan Broen over Havet slaae,
 Og Brødre føle sig Minervas Søner.

Fylder Bægret nu i festlig Stund
 Med trofast Bryst, og med Jld i glade Blikke!
 Mimers Børn fra Upsal og fra Lund!
 Jer Skaal vil Axelstad=Studenten drikke.

Benligt Dresundet

Har os nær forbundet.

Aldrig det os stille,

Mens dets Bølger trille!

Videnskab og ædel Kunst formaae
 At flytte Bierge, hvad vel Umagen lønner;
 De kan Broen over Havet slaae,
 Og Brødre føle sig Minervas Søner.

Til Charlotte Dehlenschläger.

Mit elskte Barn! jeg fandt mig taaligt i,
 At du for nogen Tid forlod de Kære.

Ei spørre vilde jeg din Blomstersti;
 Hvi skulde jeg din Fredsforstyrer være?

Du horte var. Saa venligt Solen leer
 I Hiørnestuen — dog forsvandt ei Sorgen;
 Dit Sytøi laae i Bindvet ikke meer,
 Du kom ei ind at hilse mig Godmorgen.

Dog blev jeg rolig. Ak, men da jeg saae
 Pianofortet, da jeg det berørte,
 Da randt min Taare, og jeg tænkte paa,
 Hvor tidt jeg her din skønne Stemme hørte.

Det staaer forladt. Nu du min Digteraand
 Ei med det søde Trylleri forlyster;
 Nu paa Tangenterne med uvant Haand
 Kun spiller mig en Sang din lille Søster.

Reis lykkelig! Favn mig til næste Vaar,
 Saa vil jeg Savnet og min Længsel glemme.
 Naar Rattergal igien i Bøgen flaaer,
 Da lyder kærsligt mig Charlottes Stemme.

Hun kom igjen. Da klang den hulde Røst
 Mig atter yndigt — men kun nogle Dage;
 Da drog hun til den ubekjendte Kyst,
 Hvorfra man aldrig kommer meer tilbage.

S a n g
for det Dramatisk-Litteraire Selskab
til dets Halvhundredears-Fest.

Den 24de November 1830.

Halvhundred Aar som Drømmen svandt
Med Tidens Flugt;
Men man kan ogsaa drømme sandt,
Og drømme smukt.
Her Venskab, skyldfri Munterhed
Var ingen Drom,
Og derfor see vi freidigt ned
Ad Tidens Strøm,
Der fierned de flygtige Dage.

Af tynde Skierme blot bestod
Bort Selskabs Borg,
Og Phantasiens lette Flod
Gav Glæde, Sorg;
Dog disse Skierme, bygt i Hast,
Stod trygt i Dan,
Mens mangan Bold og Fæstning brast
I fremmed Land.
Der rysted de stærke Coulisser.

Skiondt Politiken fiender lidt
Til Poesie,
Var den i sine Digte tidt
Langt mere fri:
I hver en Scene vexlet blev,
Ei Noget stod;

Dg Mars Tragødierne skrev
 Med Borgerblod.
 Men rolig stod Hallen i Sielund.

Gid den igien halvhundred Aar
 Uroffet staae,
 See mange blonde, sorte Haar
 Som sølvergraae!
 Som vore Ældste glædtes her,
 Vi glædes vil.
 I Livets virkelige Færd,
 I Skuespil
 Foreen os, o Danmark! som Brødre.

Den gode Smag.

Den gode Smag — det er en herlig Sag;
 Men sieldent finder man den gode Smag.
 Hvoraf det kommer, vil jeg eder siunge:
 Fordi ei træffe sammen just saa let
 En saftig nærende, vellavet Ret,
 Og saa en sund, en usfordærvet Tunge.

Som det gaaer Legemet, det gaaer vor Aand;
 Vi sammenholdes ved et Tryllebaand,
 Som Bæfener af Idealers Rige.
 En Gienstand Kraften først maa virke paa;
 Og kun forstaaes af den, som kan forstaae.
 Her hedder Rige det, som steds, for Rige.

Bed Phantasie, ved Følelse, Forstand,
 Bed Vid, ved Ild en Digter virke kan;
 Men disse Evner skal af Evner fattes.
 Det kolde Bryst koldt byder Ilden Trods,
 Forstanden aldrig agtes af en Klods,
 Og uden Phantasie hvert Billed mattes.

Luf Bindveskoddet i en Malersal!
 Og til den bedste Kunstners store Qual
 Forsvinde brat i Mulm de skionne Farver.
 Det Store da blier lige med det Smaa;
 I Mørke synes alle Ratter graae,
 Man leger Blindebuk med tomme Larver.

Man tidt har flaget over flette Kunst,
 At den forfængelig blev idel Dunst —
 Vel sandt! Men de, som over Smagen vaage,
 Hvor ofte flagede de med falske Mund!
 Critikens Bygning stod paa fugtig Grund,
 Og der udflækkedes den værste Laage.

Forfængelighed! Fordom! Pedanterie!
 Jeg vilde gierne bede jer: o ti!
 Hvis det jer muligt var, at holde Munden;
 Den flette Kunst I komme vel tilpas.
 En broget Harlekin, en kaad Bajas —
 O! begge skade saare lidt i Grunden.

Beundre taabeligt et aandløst Værk —
 Den Daad er slem, men den er ikke stærk,
 Og Skrøbeligheds Synd bør man tilgive.

Men med sin Hovmod gaae for fulde Seil,
 Dg dadle sund Naturlighed som Feil,
 Det kan den bedste Frugtbarhed fordrive.

Spidsfindighed selv vrager gode Kost —
 Ondskab, Misundelse som Nattefrost
 Paa Træet falder, dræber spæde Knopper.
 Saa kommer Lummer-Heden — gode Gud!
 Græshopper, Orme flækker Somren ud —
 Dg snart paa Marken staae de nøgne Stubber.

Det let opdage kan et stærket Blif:
 Slet Kunst fordærver — mere slet Critik,
 Som blind, forvoxen, gjør sig selv til Dommer.
 Den svage Kunst kun famler som et Barn,
 Den sig forvikler i sit eget Garn,
 Dg Rimen smelter snart, naar Solen kommer.

Men Oprør i de skønne Musers Land
 Af en vantreven, kaad og skæv Forstand,
 Som daarer Mængden med sin Kiendermine,
 Som fræk bedømmer Alting — Rub og Stub,
 Letfindig i sin Jacobinerklub,
 Dg slæber Uskyld til sin Guillotine —

Det skader meer. I Musers Tempel gaae
 Da Ingen uden Bryllupsklæder paa,
 Det rene Hjertes ædle Bryllupsklæder!
 Hvis ei, forvises han fra Ufset brat,
 At skære Tænder i sin egen Nat,
 Men ei med egen Sod at plette Hæder.

Niebuhr.

Januar 1831.

Europas Himmel graaner Aar for Aar,
 Og Aandens Lys hendøer i skumle Sky;
 See Videnskabens Sol for Natten flye!
 Hvor nys var Aftenrøde, Taage staaer.
 Geniets Carlsvogn i den mørke Nat
 Snart ruller længer ei paa skionne Hiul;
 Og Orion, i Flammerustning guul,
 Ei klarer Mulmet — som en Tanke brat.

Men længe smerted Muser ei et Tab,
 Som Niebuhrs Død. Han var et Kæmpelys.
 Skiondt ofte Sygdom trued ham med Gys,
 Han brændte mægtig for hver Videnskab.
 Opfødt ved Daddelfrugt i Morgenland,
 Han drak af Kilden, hvor Ferdusi drak;
 Han i sin Vandringstaske Blomsten stak,
 Og tog den gierne med til Tiberstrand.

Og Agt han nu med Flid paa Runen gav,
 Som ruged over Romerheltens Been.
 Han læste findrigt paa den brustne Steen
 Og paa hvert grønsværdækket Architrav.
 Nys Sandhed han i Eventyret saae,
 Nu blev Historien ham Eventyr;
 Og mangt et Træk skarpsynet han fornær,
 Som selv en Livius ei tænkte paa.

Hvo troer, at han, som Smag i Digtning fandt,
 Som lytted barnligrørt til Bækkens Fald,

En Mester ogsaa var i brudne Tal,
 Dg regned trods den koldeste Pedant?
 Dog var det saa. Thi Alt, hvad mægtigt ind
 I Livets Samfund greb til Binding, Tab,
 Det rørte Niebuhrs Aand til Mesterskab,
 Det vakte Berdensvennens Tankesind.

Man brugte ham. Dg snildt han sig forstod
 Paa Sølvbet — paa den Bind, der ei slaaer feil,
 Der høit opsvulmer Handelsflibets Seil —
 Det borgerlige Legems Riød og Blod.
 Med sikker Daad han virked, hvor han kom;
 Men Videnskaben atter Seier vandt,
 Sin Cicero i Aften han gienfandt,
 Dg moderligt ham vinkte gamle Rom.

Ei meer Politiker, Beregner flog —
 Høilærer han i Skolen atter stod;
 Misundelig ham Døden ei tillod
 At ende sin udødelige Bog.
 Han var en Danske, født i Kiøbenhavn,
 Dg gamle Danmark var ham altid kjær;
 Dg derfor lyder Danersangen her,
 Dg Mnemosyne glemmer ei sit Savn.

Schimmelmann.

Februar 1831.

Sølyst! yndigt over Vandet
 Grøn du smiler høit fra Landet;

Mange Danske tidligt, silde
 Dreied snelt forbi din Kilde,
 For i Baarens lyse Leire
 Herthas Atterkomst at feire.
 Yndige blandt danske Steder!
 Kildenympkens Dje græder
 I din Lovsal, Taarer rinde
 Bed et kærligt Ungdomsminde.
 Men i Fald du meer vil græde,
 Hamadryas! græd af Glæde:
 Schimmelman har Palmen vundet,
 Hisset har han atter fundet
 Sin Emilie, Charlotte
 Langt fra denne dunkle Grotte.

Da Emilies unge Hierte
 Brast i Kampens sidste Smerte,
 Bilde hun en Blomst ham række;
 Men da skjulte Dødens Dække
 Hendes Blik — og uden Klage
 Sank den Yndige tilbage.

Som en Olding, kort før Døden,
 Drømte han: i Morgenrøden
 Stod Emilie; hun rakte
 Blomsten atter. Dagen vakte
 Drømmeren, just da han tænkte
 Bist at gribe, hvad hun skienkte.

Hulde Barfel! Himlens Engel
 Binkte med sin Liliestængel.

Lilien er en Rose vorden,
 Skion som ingen Blomst paa Jorden.

Kiære Sølyst! saa alene
 Staaer du nu bag dine Grene.
 Brat dit Trylleri forsvinder.
 Siig, hvor jeg dig atter finder?

Dg hvad er da vel at tale
 Meget om sliq Sommersvale?
 Gives der ei tusind Steder,
 Hvor man til en Stormand træder,
 Som ret venlig i sit Eden
 Deler Overflødigheden,
 Festens Glæder, Livets Fylde
 Med de Skarer, som ham hylde?

Stille, Dadler! stille, stille!
 Længe vel vi vente ville,
 Før igien, til Udles Gammen,
 Slige Stierner funkle sammen.

Statsminister, Digter, Tænker,
 Fri for alle Fordomslænker,
 Sund, dog øm for Andres Smerte,
 Munter, med et Englehierte,
 Følsom, som en Mø i Baaren,
 Diet skarpt, men mildt af Taaren,
 Tankfuld, i Viisdom kyndig,
 Vilde, bleg, og dog saa yndig —
 Saadan ind til os han traadte,

Dg et Bennesmiil forraadte
 Al den Godhed, Hiertet giemte,
 Som til Glæde Flokken stemte.

Saadan staaer han for mit Die
 Hift paa Siolunds Blomsterhøie.
 Blikket med Begeistring brænder;
 Videnskabens, Kunstens Kiender!
 Videnskabens, Kunstens Dyrker!
 Mangen Ynglings Mod du styrker.

Dg saa mit du styrked, hæved;
 Da min Knop i Stormen bæved,
 Banded du dens Rod, og satte
 Huldt i Sol den fast Forladte.

Derfor aldrig nogen Sommer
 Paa sin grønne Binge kommer,
 Hvor jeg ei med Mindets Glæde
 Vandrer til dit øde Sæde,
 Tænker henrykt der i Lunden
 Paa den Fryd — som er forsvunden.

Naar en Bind i Krattet hvisler,
 Naar dernede Kilden risler,
 Naar en Sky hen over Søen
 Nærmer sig saa langsomt Den —
 Troer jeg, Schimmelsmann! at skue
 Dig i Aftenrødens Lue.
 Stolberg dig og Klopstock bringer
 Smilende paa Englevinger.

Recitation og Sang

i Anledning af

Prinds Christian Frederiks Fødselsdag,

fremfagt og sunget paa Sorgenfri Slot, ved Festen den 18de
September 1831, af Musikconservatoriets Elever.

En Ungling.

Tor en Ungdomsflot vel vove,
Neppe traadt af Barndomsaar,
Sig at nærme Herthas Skove,
Hvor Skioldungens Lysthuus staaer?
Mon vel Christian fornemmer
Vore Toner's svage Klang?
Tor vi blande vore Stemmer
Med en kraftig Folkejang?

En Pige.

Christian vil Stemmen høre,
Han vil Sangen ei forsmaae;
Thi han laaner venligt Dre,
Som til Store, saa til Smaa.
Kransen om hans Fyrstetinding
Ei bestaaer af Laurbær blot,
Hvert et Blad i Blomstervinding
Klæder ham om Lokken godt.

Unglingen.

Nei, jeg vover ei at tale
Til den store Kunstens Ven,
Som fra fjerne Field og Dale
Drog til Danemark igien.

Bed Apollos Alterflamme
Luttred han sin sieldne Smag;
Nei — jeg vover ei at stamme
Toner paa hans Fødselsdag.

Pigen.

Nu velan! saa vil jeg finde
Veien til hans Hierte da.
See den venlige Fyrstinde
Caroline Amalia!
Hvis hun naadigt laaner Dre
Til et velmeent Hierteqvad,
O! saa vil os Christian høre;
Ei han negter, hvad hun bad.

Ynglingen.

Dnsket, som i Solens Bue
Ofte frygtjomt mangler Ord,
Til dit Lys paa Himlens Bue,
Sulde Maane! sig betroer.
Tal da for os, Caroline!
Lor vi feire Christians Ffest?

Pigen.

Venligt smiler Begges Mine!
Syng nu hver, som hver kan bedst!

Chorsang.

Christian, som elsker de yndige Muser!
Muserne dale kjærligt paa Sky.
Om end paa Sletten Boreas bruser,
Vil han for Høitidsharperne flye.

Kunsternes Himmel fielden kun regner,
 Solpurpur sees i Gry og i Dvæld;
 Saarende Tidsler, dækkende Bregner
 Bøge, Castale! slet ved dit Væld.

Kunstens Beskytter! elskede Fader!
 Christian! vi signe glade din Fæst.
 Der hvor ei Magten Skionhed forlader,
 Der er Apollo Glædernes Giest.
 Christian! din Høitid rørte vi feire,
 Feiret jo blev den steds, hvor du kom;
 Dnsket, som stiger høit nu fra Leire,
 Høit over Alpen lyder fra Rom.

Oldenborgs Stamme! Egen i Dalen!
 Kunsternes Ranke Bullen omsnoer.
 Lunden har Blomster, Billeder Salen,
 Harpen har Toner, Skialden har Ord:
 Alt sig til Christians Hæder forene,
 Eldgamle Slægters værdige Søn!
 Dan! ved din Gravhøis mosgroede Stene
 Breder sig Lauren frodig og grøn.

Nicoline Reinhardt, født Hammeleff.

December 1831.

En Due blid, med Smaae, med elskte Mage,
 Ved yndig Nøisomhed du Glæden fandt;

Da slagred du mod Himlen og forsvandt,
 Og lod dem trostesløse her tilbage.
 Ei trostesløse — jelsv i Dødens Strid
 En Due blid!

En Kvinde bold — af, nu den Kreds berøvet,
 Med hvilken Livets skionne Blomst du brød;
 Hvem, Elfte! første Gang du ved din Død
 Har viist Koldfindighed og gjort bedrøvet!
 Før fandt hver Ven, som græmmed sig,
 Sin Trost hos dig.

Dit Liv svandt hen, som Bækken, naar den rinder
 Med Demant-Klarhed over hviden Grund:
 Lidt efter lidt udtørredes dens Bund,
 Men himmelblaa staaer Nanden med Kiærminder.
 Selv hver en Blomst du plantet har,
 Os dyrebar.

Du ædle Husbond, bolde Normand, græder,
 Forladt — af, i din Børnerad!
 Thi tom er Stolen, hvor hun sad;
 Men hellige dig vorde disse Steder:
 Reliquier, i elsket Egn
 Et Mindetegn!

Og, kære Smaae! Bedrøvede! jer trøster:
 Hun har jer ikke plat forladt;
 I Moders Sted hun har indsat
 Sit Livs Veninde — hende værd — sin Søster.
 Hun leder jer i Nicolines Aand
 Med Moderhaand.

Men, Brødre! vi, som skatted hendes Dyder
 I Hallen her, hvor mangt et vittigt Ord
 Fra yndig Læbe lød ved Bennebord —
 Ved hendes Kiste nu vor Taare flyder;
 Men bittert ei — den rinder sød
 Ved salig Død.

O du, som yndte Skjaldens Hiertetale,
 Og naar hver Pligt var opfyldt først,
 Dig gierne lædsked Siælens Trøst
 Med rene Draaber af Castale!
 Dig planter jeg paa Dødens Bei
 En Glemmigei.

Den korteste Dag i Aaret.

Til Anders Sandoe Orsted paa hans Fødselsdag.

Min Anders! det dig tidt fortrød,
 At jeg dig intet Carmen bød
 Paa Dagen, da du først fik Patte;
 For altsaa ei at ærgre dig,
 Vil jeg i Dag anstrenge mig,
 Og dig paa Timen et forfatte.

Vel Fødselsdagen gjør dig Tort,
 Du veed, den kom med dig tilkort,
 Saa kort en Dag har Ingen levet.

Hvi hyller den sig mørk i Løn?
 Mon den sig skammer for sin Søn?
 Det er dog alt for overdrevet.

Du døbtes jo dog til en Christ,
 Endskjøndt du siden blev Jurist,
 Og monne Præstekiolen vrage.
 Men trøst dig, Anders! viid, min Ven!
 Du fødtes kun i Dæmringen,
 For Mørket kraftigt at forjage.

I gamle Dage gif man op
 Hiin korte Dag paa Fjeldets Top,
 Og saae, hvor Solen af var vorden.
 I Mørket blev man angst og bleg;
 Man slagted Mennesker og Dvæg,
 For at forsjone den med Norden.

Tak Gud, du dengang ei blev fød!
 Da var du nu alt længe død,
 Da drak vi ei din Skaal i Vinter;
 Thi den Tid man sig ei forstod
 Paa Rettergang og Mandebod.
 Dog — du frabe'er dig alle Finter!

Og derfor vil jeg slutte nu
 Med Bøn til Himmelen, at du
 Maa leve mange korte Dage,
 Og som Jurist fra Sogn til Sogn
 End mangan Sommer i din Bogn
 Paa Roser og Rieerminder age.

Til Kongen.

Sang for Skydeselskabet

den 26de Juli 1832.

Vort gamle Gilde feirer
 Sin Fests igien i Aar.
 Raft Tiden det beseirer
 Med sine sølvgraae Haar.
 Men Sølvets kan ei skade,
 Thi Gubben staaer som Mand;
 Med Blomster og med Blade
 Sin Tinding frandses han.

Hvor gammel er den Gamle?
 Det ret ei selv han veed;
 Men Sønerne sig samle
 Hos ham med Kiærlighed.
 Gienfødt paa glade Fester
 Sig føler Gubber stor;
 Thi Danerkongen giester
 Ham ved hans eget Bord.

Omreiser alle Riger,
 Gaaer om fra Slot til Slot,
 Seer Fyrsten der, og siger:
 Om end I fandt en Drot,
 Der Pragt og Hovmod hader,
 Ved Borgerglæden glad,
 Liig Frederik, vor Fader,
 I sine Søners Rad.

Hvert Aar, naar Danerfloven
Staaer smykt til Freias Lyst,
Han „bygger Land med Loven“
Dg giester fierne Kyst;
Dg Borgerne sig samle
Kundtom til Glædens Fest.
Men Arelstad, den gamle,
Har det blandt Stæder bedst.

Thi her er „Fredriks Rede“,
Hans elskte Biv, hans Børn;
Derfor paa Binger brede,
Liig fierne Kongeørn,
Han vender snart tilbage
Til, Absalon! din By,
Dg Festens Toner brage
For Frederik i Sky.

Nu sjunger høit, I Skialde!
For Gildets høie Giest.
Gid vore Bøsser knalde
Kun til hans Glædesfest!
Som Vin' i Glasset flyde,
Bort Blod vi offre froe;
Men Himlen det forbyde,
Dg skienke Fredrik No!

Anders Sandse Orsted.

Den 21de December 1832.

J Bennesamfund mellem adle Mænd
 Til Dagens Fest sig hæver Skialdens Stemme.
 Den Fødselsdag oprunden er igien,
 Som aldrig gamle Danemark vil glemme.
 Et Lys oprandt i mørkest Vinterstund,
 Et Fyrtaarn liigt, for Faren at bortfierne;
 Og Solen skiulte sig paa Himlen kun,
 For mere Glands at skienke til sin Stierne.

Vi samles paa vor Orsted's Fødselsfest —
 At synge for ham pleie vi just ikke,
 Men høit begeistret, hierteligt hver Giest
 Hans Sundhed vil af fylde Bæger drikke.
 Men flinger Glasset, svulmer Bennens Aand,
 Da føler Læben tidt sig som i Lænke —
 Vel! Skialden skaaren er for Tungebaand,
 Saa lad ham rime, hvad J andre tænke.

Vi elske ham, hans Godhed er det værd;
 Men Godhed blot Beundringen ei skienker.
 Vi agte ham, thi han er flog og lærd,
 Og meer — han, Themis! er din bedste Tænker.
 Men ei blot god, og ei blot lærd og flog —
 En kraftig Wiisdom har han selv sig givet;
 Hans eget Levnet er den bedste Bog,
 En Kongelov for Hiertet og for Livet.

Hvad han for Danmark er, det veed Enhver;
 Mens os kun skienket blev den skionne Lykke,
 At see ham som en Broder ofte her,
 Og inderligt til Barmen ham at trykke.
 Som for sit Land, han føler for sin Ven;
 Her saae vi Skyen fra hans Pande vige,
 Her saae vi ham at vorde Barn igien —
 Han tog os med til Himmeriges Rige.

Skiondt ikke Fader selv — hvor fandt en Slægt
 En bedre Patriarch og kjærlig Fader?
 Alfader! tag ham i din Baretægt,
 At silde først han sine Børn forlader.
 Sit Fædreland med Biisdomskraft og Aand
 Han længe vederqvæge, længe glæde!
 Som Baldur længe være han det Baand,
 Der sammenknytter denne Vennekæde!

Peblingesøen.

Ballade.

Jeg gif mig ud over Byens Bro
 En tidlig Aftengang.
 Stormvinden havde sig lagt til Ro,
 Men Dagen var end ei lang;
 Snart Solen skulde til Hvile gaae,
 Snart Glandsen var forbi.
 Jeg iled ud i min Kappe blaa
 Til Kiærlighedens Sti.

Den er ei meer, som i Sommer, grøn;
 Gi Lovet i Træet staaer.
 Men, som Naturen, Menneskets Søn
 Faaer ogsaa hvide Haar.
 Grindringen er dog frisk endnu;
 Afsted kun! uforsagt!
 Men, Aften! ei, hvor skøn est du
 I nøgne Vinterdragt.

En Aftenrøde saa skær at see,
 Som i en Sommerqvæld;
 De lange Straaler i Skyen lee,
 Op Skyen taarner Fjeld.
 Nu grønne Farve, nu lysguul,
 Og nu violne Brand;
 Og Solen vender sit Purpurhiul
 Mod Jordens sorte Rand.

Og Møllen rører Bingen let,
 Og Broen stander saa skraa,
 Som i et Billed — en Marionet,
 Med trillende Bogne paa,
 Og unge Møer i Zobel og Maar,
 Og Mænd og Qvinder til.
 Men hvi mon Alle til Søen gaaer?
 Ha, hvilket Skuespil!

Paa Dammens Flade glindsjer en Blot
 Af Is, og den gjør tryg.
 Der sværmer en lystig Drengeslof,
 Som Aftenrødens Myg,

Dg Ynglinger med — som Fuglen fast,
 Snart nær, snart atter fiern,
 Dg vove saamangt et kunstigt Raft
 Paa snelle Skøitejern.

Laan, gamle Maler af Nederland!
 Din Pensel mig et Blund,
 At jeg med Farver male kan
 Den yndige Vinterstund.
 Hvi skal den svinde saa snelt og brat?
 Den kvæger alt for smukt.
 Lær mig, fra Evighedens Nat
 At gienne Tidens Flugt!

Jeg gif den lystige Sværm forbi
 Ud Frederiksberg til Giest,
 Dg kom igien paa Kiærlighedssti
 Ved fulde Maanes Fæst.
 Det var en stille Midienat,
 Men klar var Nattens Bei;
 Den øde Sti var nu forladt,
 Men Søen var det ei.

En Skare sværmed atter der;
 Men langsomt glede de Smaae
 I Maanens blege Dødningsfæer —
 Dg med Liigstiofter paa.
 Den falske Skorpe tidt med dem brast;
 De sank, men dukkede frem.
 Jistapper hang i Haarene fast,
 Dg Bandet qualte dem.

Sanct Jørgen kom fra Jørgens Sø;
 Og Dragen, han fordum vog,
 Saae jeg, som Sky, i Luften døe,
 En lang, en spraglet Snog.
 „Jeg redded fordum Byens Møer
 Fra Dragen,“ var hans Ord;
 „Men den i disse ferske Søer,
 Den er for lumst og stor.

Hver Vinter kræver den sin Fangst.
 Hiin Drengeslof, der gaaer,
 Den druknede her med Skræk og Angst;
 Sit Bytte fik hvert Aar.
 Og Petri-, Frue-Kirke lang,
 Som hist fra Bolden dem see,
 Gav til Farvel en Klokketlang
 Hen over Gravens Sne.“

Sanct Jørgen svandt — og Skaren svandt,
 Og Alting var forbi,
 Og jeg mig atter ene fandt
 Paa Kiærlighedens Sti.
 Da lød en Røst: „Thor ynder vel
 Hver Yngling varm og fræk;
 Men den nedsynke maa til Hel,
 Som kun er kold og fræk.“

Men mildere lød en Alferøst:
 „Ufskyldig, skiondt ei klog,
 Bortlokket fra sin Moders Brøst
 Blev mangan herlig Pøg.“

Da skued jeg mod Himlens Blaa,
 Saa freidigt og saa trygt —
 Og jeg en Engleskare saae,
 Som var med Stierne smykt.

Nytårsvers.

Erotiske.

Man siger: Ringen uden Ende
 Er evig Kærligheds Forkyndelse;
 Tillad mig, Elskte! denne dig at sende.
 Sod var vor Kærligheds Begyndelse;
 Og det betyder her Smaakerterne,
 Der sammensmelte Hierterne.

Skal jeg et Shawl dig række, hulde Pige?
 Jeg handler jo min Fordeel reent imod;
 Jeg skjuler derved disse Ledemod,
 Som ikke finde deres Lige.

Lag disse Handsker! Slangen i sin Bram
 Er allerdeiligst, naar den skyder Ham.

O, lyffelige Kam, som af de hvide Hænder
 Skal daglig tages fat, og bore Tænder
 Ned i det bløde Guld, det lange Haar,
 Som sig saa tykt i fulde Fletning slaaer!

En Parasol jeg skienker dig.
 Brug den forsigtigt, Skionne! thi man siger,
 At Solen er misundelig,
 Og derfor bruner den de blonde Piger.

Tag disse Skoe!
 Man skulde troe,
 Det var et Barn, som fik dem paa.
 Den, som dem faaer,
 Er atten Aar;
 Dog er de sikkert ei for smaae.

Smaablomster hulle sig i Lovet, naar de fryse,
 Derfor jeg sender dig en lille Kyse.

Tag den Canarifugl! Skiondt mere fri,
 Hvor jeg misunder den sit Slaveri!
 Usynligt ogsaa mig du ind i Buret luffer;
 Men — Staffel — jeg faaer intet Sukker!

Comiske.

Maa jeg, min Broer! dig byde denne Pibe?
 En Pibe rober altid stor Forstand;
 Man i det mindste kommer ei i Knibe:
 Naar ei man gider talt — saa smøger man.

Jeg vilde gjerne Noget dig forære,
 Men da jeg Intet har, er jeg saa fri
 At lade reent det Andet være;
 Din bedste Ret er jo dog Poesie.

Du gjerne vide vil, hvad Folk bestiller,
 Og derfor sender jeg dig et Par Brillen.
 Hvis Verden driller dig, og blier dig alt for gal,
 Saa følger med et Futteral.

En lille Tubus jeg min Ven leverer,
 Som — paa Comodien — Astronomie studerer.

Du, som til Giestfrihed saa gjerne Haanden rækker!
 Forsmaa ei denne Proppetrækker.

Odip os løste Gaaden jo,
 At først paa Fire, saa paa To,
 Og endelig ved Stav paa Tre
 Forsigtigt vi os lade see.
 Skiondt end ei Gubbe — tag den Stok!
 Man aldrig er forsigtig nok.

Du, som Historien langt over Digtet priser!
 Her sendes dig et gammelt Bundt Aviser.
 Om end der findes Løgne nok deri —
 Trøst dig, min Broer! det er ei Poesie.

Min gamle Ven! her sendes dig en Lygte.
 Diogenes med sig gif ad den lyse Bei,
 Og Menneskene søgte —
 Men fandt dem ei.
 Du seer nok heller ikke mange,
 Naar du fra Gildet gaaer de sene Nattegange.

Næst Mad og Drikke, Ven! i denne Taageby
 Hvad trænges mere til, end til en Parapluie?

Tag denne Daase, som Tobakken huser,
 Og tænk derved imellem paa mig lidt,
 Skiondt ikke just, hvergang du snuser —
 Det vilde være noget tidt.

En Bog med hvide Blade jeg dig giver.
 Bent aldrig anden Bog fra mig!
 Jeg veed, du læser helst, hvad selv du skriver,
 Og tvivler ikke om, at den vil more dig.

Til Læseren.

Nu intet meer for dette Dieblif,
 Endskiondt du denne Gang ei heller Noget fik.

Sange

i Anledning af

Kongens Fødselsfest,

affsiungne i Skydeselskabet den 7de Februar 1833.

Til Kongen.

Mens Oprørsaanden fiernt og nær
Sin Fakkell svinger over Jorden,
Boer Fredens Genius i Norden,
Dg reiser sine Templer der ;
Dg ei paa Sand de Templer bygges,
Thi ei ved Charter de betrygges,
Men ved vor Kongens Kiærlighed.

Her spørges ei om Parlament,
Thi Danmark's Drot er Danmark's Fader,
Hvis Omsorg ei sit Folk forlader ;
Hvis Blik paa Landets Held er vendt.
Han lindrer de Betrængtes Jammer,
Dg raadspør i sit stille Kammer
Sin Gud og sin Samvittighed.

I fem og tyve lange Aar
Med frie Hænder holdt han Staven,
Dg frodigt spirer trindt i Haven
Hvert Sædekorn, Kong Fredrik saaer.
At virke for sit Riges Hæder,
At skabe sine Sønner Glæder :
Det er hans Stolthed og hans Lyst.

Derfor, før sidste svage Spor
 Af Danstes Stordaad er udslettet,
 Og før hvert Minde er forgiettet,
 Forglemmes Fredrik ei i Nord.
 Til sildigst Slægt skal Saga tale
 Om Fredegod — og Høie, Dale
 Skal give Gienlyd af hans Roes.

Til Dronningen.

For Landets Fader nylig klang
 Bort Høitidsraab;
 For Landets Moder nu en Sang
 Med freidigt Haab!
 Thi aandeligt hun er os nær,
 Skiondt ei vor Giest;
 Hun har dog sine Sønner kjær
 Og deres Fæst.
 Gud signe vor elste Maria!

Fra Fredriksberg til fierne Bang
 Tidt har hun smiilt
 Til grønne Fugl paa høien Stang
 Med Bingen spiilt;
 Og naar for Skioldungstammen lod
 Kartovens Skud,
 Den gode Dagmars Taare flød
 Med Bøn til Gud.
 Thi from er vor elste Maria.

Gid længe til din Sommerhal
I Herthas Fred
Kartoven tolke med sit Skrald
Vor Kærlighed!
Steds bringe Somren dig sin Lyst
Med Atterkomst;
Dg vær i Fredriks sene Høst
Hans bedste Blomst!
Gud signe vor elskte Maria!

Til Charlotte Phister, født Dehlenschläger.

Februar 1833.

Du valgte selv en steil, en farlig Bei,
Dog blomsterfuld og smuk, til Musalunden.
Strax med min Billie var det ei —
Jeg frygted Revner skjult i Klippegrunden.

Dog — dristigt hopper du hen over tynde Bræt —
Det lader til, du kommer over,
At du begyndte Beien ret,
Dg styrter ei i Fossens kolde Bover.

Saa gik da frem! En Fader giver dig
Belsignelsen dertil. Han er ei fremmed
I Lunden hist; nei, sandelig,
Du finder ham igien i Digterhiemmet.

Dg det dig tiene til Undskyldning kan,
Det vil ei Billigheden dølge:

Du spille Bingen ud paa Redens Rand,
Dg vilde mig i Flugten følge.

Jeg stod beflemt, da for et samlet Folk
Du ængstlig traadte frem, som bange Qvinde;
Dog var din Røst alt Hiertets Tolk,
Dg mangen Taare saae jeg rinde.

Fat Mod! gaf frem! Du vinder vist en Krands.
Min Frygt forsvandt, jeg haaber atter.
Dit Skridt var sieldent hertillands,
Men ogsaa sielden er en aandfuld Digterdatter.

Jeg agter høit den ædle Biv,
Som virker qvindligt i sin stille Hytte;
Men Gud gav os forskielligt Liv,
Det qvindlige Talent kan ogsaa nytte.

Den dumme Fordom ligger alt
I sidste Krampetræk med stolte Fagter.
Den har saa mangen Spire qvalt.
Men dens Foragt jeg dybt foragter.

Bær god og ædel, dyrk din skionne Kunst,
Blis Gubben — naar det vorder filde —
Apollos Himmel giennem Jordens Dunst,
Dg ræk en Lædskedrik mig af min egen Kilde!

Den musikelskende Landsby-Pige.

Jeg vandrer her alene
Bag Skovens høie Træer;

Bag Bøgens tætte Grene
 Mig Harpen dog er nær.
 Det som i Kirken klinger,
 Naar Gubben Strængen slaaer;
 En Englehær med Binger
 Mig hilser i min Vaar.

Min Siæl forstaaer
 Den Harpeklang, som bringer
 Mig Engle til min Vaar.

Jeg vandrer her alene
 Bag Skovens høie Træer;
 Bag Bøgens tætte Grene
 Mig er Dboen fiær.
 Hiin unge Knøs den spiller,
 I den er Fryd og Trøst.
 Hør! ligner ei dens Triller
 En menneskelig Røst?

O, Fryd! o, Lyst!
 Dboe! ja, dine Triller
 Har menneskelig Røst.

Jeg vandrer her alene,
 Hvor Skyggen sval jeg fandt,
 Og hører fiernt bag Grene
 Saa mangan Musicant.
 Violoncellen sværmer.
 O, søde Phantasi!
 Snart fiern, snart den sig nærmer
 Med hulde Melodie.

O, bi! o, bi!
 Forlad mig ei saa flygtig,
 Du søde Melodie!

Jeg sidde vil ved Grotten,
 Hvor Kilden rinder klar.
 Nu toner mig Fagotten,
 Den er mig dyrebar.
 Med Visdom dybt den lyder;
 I den jeg høre troer
 De Raad, som Gud mig byder
 Fremt i en Faders Ord.

Ja ja! jeg troer,
 Fagot! i dine Toner
 Alt høre Faderord.

Hvor herligt leger Straalen
 Med Skovens Bladefrands!
 Nu spilles paa Violen,
 Den kalder mig til Dands.
 Naar skal jeg Harald favne?
 O, muntre Violin!
 For Alt, hvad jeg maa savne,
 Kom, send mig Trosten din.

Ja din, ja din
 Er Munterheden, Glæden,
 Du flinke Violin!

Men af — han er der ikke!
 Beemod betager mig.

Nu hænge mine Blikke,
 Forgietmigei! paa dig.
 Men — klare Baldhorn klinger
 Høit over Dal og Elv,
 Og Haabet det mig bringer.
 Nu synger Skoven selv.

Ja selv, ja selv!
 Naar klare Baldhorn klinger,
 Da synger Skoven selv.

Men, Gud! — troer jeg mit Dre?
 Den velbekjendte Sang
 Mig Harald lader høre
 Med fierne Fløiteklang.
 Han kommen er tilbage,
 En Fløitespiller stor —
 Nu svinder al min Klage,
 Nu savner Glæden Ord.

Ei Ord, ei Ord,
 Kun Fløiteklang gientage,
 Hvad dybt i Hjertet boer!

Min Kakkellovn.

At, min Trost! min Elskerinde!
 Hvor din Ynde loffer mig.
 Altid her i Stuen inde
 Ventende jeg finder dig.

Alderen paa dig ei tager,
 Skiondt din Ungdom ligger fiern;
 Og dit Hierte mig behager,
 Skiondt det hamret er af Jern.

Kold du est vel af Naturen,
 Men du let kan vorde heed;
 Naar kun bruges Bøgecuren,
 Strax du føler Kiærlighed.

Da mit mørke Vinterkammer
 Livner du med munter Brand,
 Og din Mund — med Heimdals Flammer —
 Viser mig sin Gyltentand.

Da med roligtstille Hierte
 Stirrer hen jeg uden Ord,
 Drømmer ved din Trylleferte,
 Til der kommer Lys paa Bord.

Hvert et Barndomsminde hitter,
 Som en Alf, i Stuen ind,
 Mens derude Maanen titter
 Fra sin Sky med blege Kind.

Ingen Veemod, kolde Maane!
 Det er Livet ei til Gavn;
 Hist hvor dine Straaler blaane,
 Drømmer Længsel kun og Gavn.

Her ved Kaffelovnen's Lue
 Synes Verden mig saa smuk,
 Og i dæmringsløste Stue
 Leger Alfen Blindebuk.

J. H. C. Andersens Album.

Den 19de April 1833.

Lad nu din Digterphantasie
 Dmsvæve som en lystig Bi,
 Og bringe dygtig Honning hjem;
 Og midlertid os ikke glem!

Til Vaaren.

Du kommer end saa frisk og ung,
 Som for en fiirti Somre siden;
 Jeg føler mig lidt mere tung,
 Da var jeg smidig, let og liden.

Men med den samme Kiærlighed
 Mit Die seer paa dine Blade;
 At jeg er ældre, vel jeg veed,
 Dog kan det Følelsen ei skade.

Hvis den med Tanken lever meer,
 End da som Barn jeg gif og drømte,
 Deri jeg intet Uheld seer;
 Ei Phantasien sig forsømte.

Jeg føler mig igjen et Barn,
 Naar roligt jeg din Bei betræder;

Ei Beemod længer i sit Garn
Bortfanger mine stille Glæder.

En Yngling troer: i Sympathie
Han lever med det friske Grønne;
Hvert Blad er ham Allegorie,
Hvori han henrykt seer den Skønne.

Hver Kilde græder, hvert et Træ
Maa med sin Bladehvislen sukke;
Hver Rattergal — det lille Kræ —
Maa med en kærlig Yngling klukke.

Nu — Gud skee Lov! — er Træet Træ,
Dg Blomsten Blomst, og Fuglen Fuglen,
Dg i det mørke Skyggelæ
Jeg sværmer ikke meer med Uglen.

Som Barn ved Alnaturens Bryst
Igien jeg freidig suer Die,
Dg til den elskelige Lyst
Skal Aftenrøden mig indvie.

Vel lukket er nu mangen Dør,
Hvor før jeg fandt mig atter hjemme,
Dg hvor en Ven mig hilste før,
Der lyder nu en fremmed Stemme.

Vel mangt et Bryst, som for mig slog,
Slaer ikke meer — thi Bennen sover;
Dg mangen Rose Liden tog
Afsted paa sine kolde Bover.

Alt meer forsvandt den lille Sum,
 Der samlet var fra mange Kanter;
 Grindringens Herbarium
 Dog giemmer mig de visne Planter.

Det Gamle svandt, da kom det Ny;
 Hvis Himlen Spiren vil beskytte,
 Da kan i svale Træers Ly
 Endnu jeg bygge mig en Hytte.

Udødeligheden.

Intet Støv ophører jo paa Jorden,
 Alt forvandles i en evig Orden,
 Riget giøder — lifligt Græsset groer.
 Aanden var ei Støv, men Støvet's Herre;
 Skulde den da, underordnet, værre,
 Birke kun stavnsbunden til sin Jord?

Nei, den hører til et bedre Rige,
 Aanden stiger til det Aandelige,
 Naar det Jordiske sank i sin Krog;
 Hvordan Skaberen det har besluttet —
 Denne Hemmelighed er indsluttet
 I den store Fremtidsbog.

Bogens Segl formaae vi ei at brække,
 Men Mysteriet kan ei forskrække
 Paa den skionne, korte Livets Bei.

Hvortil Frygt, og hvortil Baanderaabet?
 See! Barmhertigheden sendte Haabet,
 Og dets Anker brister ei.

Hulde Beemod! naar vor Kraft vil daane,
 See, da smiler klar du, som en Maane,
 Bederqvæger, som en Sol, vor Mand.
 Dnsket i vort Bryst er dog tilbage,
 Menneſket er ikke skabt til Klage,
 Herrens Billed af hans egen Haand.

Barnet Ting at danne kun begynder,
 For dem strax igien at bryde sønder,
 Men udødeligt er Kunstens Værk;
 Og, vor Skaber! du med grusom Kulde
 Selv dit Værk tilintetgiøre skulde?
 Nei, dertil est du for viis og stærk.

Læg, min Mand! dig roligt til at sove.
 I den lille Kirkegaards=Alkove
 Følger du i Mulm ei Støvet ned.
 Baagnet — en fornyet Ungdomsmorgen —
 Dig den Fryd, som nu dig er forborgen,
 Overrasfer med Guds Kiærlighed.

Min Faders ældste Portrait.

Du hænger der igjen, du gamle Billed:
 Min Fader sidder munter, venlig, tryg;

Som smuk ung Mand jeg seer ham forestillet,
Graa Kiøle, rødlig Vest og hvid Paryk.

Saaledes saae jeg Billedet paa Borgen,
I fjirti Aar paa Fredriksberg det hang,
Naar Glæden var der, naar os trykte Sorgen,
Bed Vinterstorm, ved Nattergalens Sang.

Som lille Dreng jeg skued dig saa gierne,
Som voksen Knøs, og som den yngre Mand;
Du forekom mig ofte som en Stierne,
Hvis Form og Stilling Intet rokke kan.

I mangt et Aar du saae den gamle Foged
Dig nær, ei meer saa smuk som i sin Vaar;
Han Rynker fik, og han blev stiv og kroget,
Men kraftig dog endnu, med eget Haar.

Nu puøler han ei hist i Trøien, Frakken,
Længst tog ham Døden i sin kolde Favn.
Du med den Gamle maatte ned af Bakken,
Han i sin Grav, og du til Kiøbenhavn.

Lidt efter lidt du seer hans Søn at graane —
Selv altid ung, med Haanden i din Vest.
Lidt, naar paa dig henstraaler Aftnens Maane,
Jeg drømmer mig hen i min Barndoms Fest.

Naar jeg er død, skal du min Æt tilhøre;
Og paa dens Børn du atter rolig seer.
Men dette lille Qvad vil Hjertet røre,
Naar du er der — og Skialden ikke meer.

Lindetræet i Regentsgaarden.

En Studentervise.

Naar Skoven grøn i festligt Løv sig klæder,
Den vinker Sværmen i sin Favn;
Men sparsomt vi kun nyde Somrens Glæder,
Minerva boer i Kiøbenhavn,
Dg fielden vexler med Natur
Regentsens gamle røde Muur.

Men ogsaa smuk er Videnskabens Have,
Dg Oldtid skienker evig Mai,
Dg Hellas yder os en Blomstergave,
Som selv i Vintren falmer ei.
Thi ynde vi den gamle Muur,
Hvor Kunsten boder paa Natur.

Dg reent er ei Naturen udeluffet,
Dg ei vor Ungdoms muntre Sind;
Hvor mangen Glædeskaal er her ei druffet?
Thi Skoven skienked os — en Lind,
Dg under dette Kundskabstræ
Alt vore Fædre søgte Læ.

Bort Kundskabstræ er Livets Træ tillige,
Thi her forfører ingen Snog.
Her tænker Ungersvenden paa sin Pige,
Naar han er træt af gamle Bog;
Dg i et trofast Broderlag
Glad Aften ender travle Dag.

Thi siunge vi vor gamle Lind til Ære,
 Den hørte mangen lystig Sang,
 Dg den skal endnu længe Løvet bære
 Dg vinke med sit Bladegang.
 Som Ygdrasil den frodigt staae,
 Naar langsomt vi som Gubber gaae!

Som Iduns Træ den Ild og Mand skal bringe
 Studenten med sin Aftensang;
 Dg ofte Bragis Harpe her skal klinge,
 Som alt i Ewalds Tid den klang.
 Op, Brødre! drikker froe i Sind:
 Skaal for Regentsens gamle Lind!

I en Englænders Stambog.

En Angelsaxe var min Fader,
 Min Moder var fra Jyllands Kyst.
 Ei Landet Dansken nu forlader
 Til Eventyr og blodig Dyst;
 Men hver en engelsk Saxe føler
 Endnu sig Blod af danske Blod,
 Dg intet langt Aarhundred føler
 Det lige Sind, det lige Mod.
 Nei, Danmark fro sig kalder Søster,
 Britannia! til din Blomsterstrand,
 Mens Bølgen naaer fra jydsk Kyster
 Ostangeln og Northumberland.

Norgesreisen.

En Digtefrands.

Sommeren 1833.

Afskeden.

Hvorfor flyder Beemodstaaren
 I hver Afskedsstund,
 Som om bort svandt Blomstervaaren
 Brat af Livets Lund?
 Hvorfor synes korte Reise
 Dig saa svarlig lang,
 Som om Farens Seil vi heise
 Til vor Undergang?

„Kort er Tiden, som os skiller,
 Stort det vide Rum;
 Derfor Afskedstaaren triller,
 Og gjør Læben stum.
 Mangen Fare skiult kan vente,
 Selv paa Fredens D,
 Bærre svæver Farens Glente
 Over Fjeld og Sø.“

Kiære! Skiebnen ikke trænger
 Til et Fjeld, en Baad;
 Over os jo Sværdet hænger
 I den tynde Traad.
 Mod maa styrke, Gud beskytte —
 Her, som paa et Hav.
 Nær ved hver en Livets Hytte
 Staaer jo dog en Grav.

„Men det er ei Reisen heller,
 Som os rorer nu.
 Svundne Glæder Hjertet tæller,
 Kommer dem ihu.
 Hvergang atter Afskedstimen
 Skiller Støvet fort,
 Ane vi den sidste Rimen,
 Da Enhver maa bort.“

Ja, hvi skulde vi det dølge?
 Timen slaaer, min Ven!
 Da den Reisende, vi følge,
 Kommer ei igien.
 Denne Følelse besjæler
 Hvert et kærligt Sind;
 Derfor ned sig Taaren stjaeler
 Selv af Kjaekkes Kind.

Lad os leve med hverandre,
 Som i Morgen vi
 Gensomt skulde Veien vandre
 Ud den mørke Sti;
 Lad hver Atterkomst os bringe —
 Thi vi mødes vist —
 Bished paa sin Englevinge
 Om et Møde hist!

Dampskibsfarten.

Du stærke Damp, usynlig i din Bælde,
 Med Lynet i din Tordensky,
 Som fordem monne Helteffaren fælde,
 Naar ud du sendte morderst Bly!

Kied af at dræbe nu, kied af at vække
 Den grumme Tvedragt, slumrer du;
 Kun for at drage fredelige Snekke
 Du fylder dine Lunger nu.

Ei over fierne Bove gaaer din Bane,
 Som Skibets med det høie Bryst,
 Der spiler sine Binger, som en Svane,
 Fra Verdenskyst til Verdenskyst.

Som Støtterøgen høit i Drken over
 Det Folk, der drog til Canaan,
 Saa vinker du paa Ostresaltets Bover
 Fra Naboland til Naboland.

Dg Freden følger dig, og Venskab følger
 Fra fremmed Stad til fremmed Stad;
 Dg over Vgirs rolig krusste Bølger
 Gaaer Qvinden med sin Husbond glad.

Du flinke Post med dine raske Heste!
 Vi skyde dig dog snelt forbi.
 Bar dine Landeveie selv de bedste,
 Vi følge her en anden Sti;

En Sti, hvor aldrig Broen sønderføres,
 Endskiondt den aabner sig med Brum;
 Hvor der om Sand og Bakker Intet høres;
 Hvor toldes ei til nogen Bom;

Hvor ingen Regn os drøvelig forfølger,
 Til Dynd forvandler tykke Støv;
 Kun Hiulet suser i de klare Bølger,
 Og Seilet skygger som et Løv.

Samlivet paa Dampskibet.

Hvor forunderlig snart paa det snelthenilende Dampskib
 Border den reisende Flok bekiendt, endskiondt man tilforn ei
 Kiendtes. Man deler den fælles Nød og de samtlige Glæder.
 En Familie fast er Sværmen. Der spises ved eet Bord
 Frokost, Middags- og Aftensmad. Man klæder fortrolig
 Sig i hinandens Nærværelse paa. Man morer hverandre
 Tid; Samtalen er lang, men Tiden er længer paa Reijen.
 Naar den skulende Qvind, som fischer i oprørte Bunde,
 Naar Havfruen, den blegeste Hæx, mens Bølgerne vugge
 Skibet, sig sniger ombord — og rækker de bestere Skaaler,
 Hielper den Ene den Anden, som tumler fra gyngende
 Skibsdæk

Ned i den lune Kabyt, til Kois. Men straaler igien Sol,
 Boltrer sig Solverbolgen, og hielper de blide Favoner
 Heit fra svulmende Seil Vulcan i det fnærkende Bærksted,
 Hvor Jernhiulene gaae ved hans Damp — da glæde sig Alle;
 Glasjet da flinker i muntre Kabyt, og da drikker man Skaaler.
 Næsten paa Skibet det gaaer, min Læser! som hisset paa
 Fastland.

Liigheden heller ei her fandt Sted : de betalende Glæser
 Skille sig ad efter Pladsen, de fik, og mødes paa Grændsen,
 Som i et borgerligt Liv, heel tidt, og blande sig stundom.
 Selsomme Liv! Man lever fortroligt, som hist i en Hytte
 Fader og Moder med Frænder og Børn; dog kiender den Ene
 Videt den Anden, og neppe ved Navn, og hvorfor han reiser,
 Hvordan hans Livs Omstændighed er — men hvad han for
Liden
 Foretager, det veed man, som en særdeles Fortrolig.

Er ei Reisen et Billed af Livet, min Kiære! paa Jorden?
 Kiende de Fleste hverandre vel meer? Og maa sig Enhver ei
 Skaffe ved eget Erhverv de nødvendige Penge til Reisen?
 Snelt man Bekiendtskab gior, et Stykke man vandrer tilfammen
 Af eensformige Liv, saa skilles man ad, og forglemmer
 Snart Kammeraten, som deelte vor Lod, som befordred vort
Morskab.

Get Maal have vi alle — til Lykken. Og her paa vort
Dampskib
 Kalde vi Lykken, ret snart at see den deilige Fiordbugt,
 Hvor i et fremmed forunderligt Land sig Staden os aabner.

Kronborg.

Aftenen stunder til. Det var sludfuldt nylig og skyfuldt;
 Nu opklarer sig Himmelen blaat, og i purpurne Skybrud
 Skinner den dalende Sol over Kronborg, yndig ved Siden
 Stander den af det kneisende Taarn. Blybølgerne vælte,
 Bræmmet med Jlden i Aftnens Glød; de dandse som Havfru'r
 Omkring Skibet, og nære med Billeder Digterens Tanke.

Dg saa seer jeg da, Slot! i din Muur et vanlige Fæstning,
 Sundets Behersker, men Borgen, hvor Hamlet skued med
 Shafespeare
 Faderens Aand paa Bolden, og gyste, da Spøgelseset rysted
 Under Hielmen den graanende Lok, og viste sit Ansigt,
 Blegt som Rigets, men Diet i Glands af den evige Straale.

Snart, naar Solen er sunken i Hav, naar Maanen, som
 Dødning,
 Spøger over den drømmende Jord, Giengangeren kommer,
 Hamlet selv Gienganger med hiin. De gaae paa Terrassen,
 Dg forsvinde ved Egen, som fleer Aarhundreder bredte
 Høit paa Bolden sin uhyre Bul med den hvælvede Lovsal.

„Du enfoldige Skiald! hvor kan sliq latterlig Digtning
 More dig her? Dg veed du ei end, at Hamlet, i Fald han
 Leved — da var det vel tusind Aar før Tiden, da Shafespeare
 Ham uvidende satte som Prinds, Protestant og Student fra
 Wittenberg, opdraget af Luther og Philip Melanchton?“

Jo, min lærdeste Ven! jeg har ogsaa studeret min Saxo.
 Shafespeares Genius takker jeg dog, at den mægtig forvandlede
 Suedige Hedning og grumme Barbar til elskværdige Fyrste.
 Ogsaa veed jeg, at Hamlet ei spøger hist paa Terrassen;
 Men den Tanke mig rører, at mange begejstrede Briter
 Sogte Reliquier der af den Helt, som blev dem ved Shafespeare
 Kiær. Det ligger i Hiertets Natur, hver Levning at statte,
 Som den fortærende Tid os skaante fra skønnere Dage.
 Hvo har ei Reliquier kiær af Fader og Moder,
 Af den elskede Mø: en Bønebog eller Bibel
 Med sine rustne Spænder, en Lok, og visnede Blomster?

Stat mig da, Kronborg! der som et Sted, hvor følsomme
 Hamlet
 Spøger endnu i Maanskins=Glimt, og følger sin Faders
 Aand. Jeg træder i Hamlets Sted; jeg elsker de gamle
 Sagn med barnlig Hengivenheds Ild. Og de fordre mig
 op, som
 Aanden i Shakespeares Digt, til Hevn, skiondt ikke med
 Sværdslag,
 Men ved at stille dem frem i det Lys, som dæmrer i Aften;
 Men ved at ryste dem Støvet af blanke Rustning, og drage
 Sværdet paa Kisten af Balgen, at Fremtids Børn maa
 beundre
 Nordens ærværdige Kraft, hvis Glands ei Graven fordunkler.

Kattegat.

Besynnderlige Skifte!
 Sat i et Bølgebuur,
 Skal jeg Bekiendtskab stifte
 Med fremmede Natur.
 I Gaar — saa luunt paa Landet
 Bag Bøgens grønne Green;
 Her — kastet om paa Vandet,
 Kun Vand og Kampesteen!

Ei mindste grønne Plante,
 Slet intet Blomsterstraa!
 Her kun sin Vintervante
 Naturen trækker paa.
 I Sommer, som i Vinter,
 Den samme nøgne Blof

Med Revner og med Splinter
I en utallig Flok!

Her blomstrer Intet, uden
Det bittere, friske Skum
I Stormens vrede Tuden,
Bed Havets lumske Brum.
Her Intet kan forsoner
Den letopbragte Sø.
Her staaer din Muskelthrone,
Hler=Ugir! paa din D.

Dg Havets Døttre dandse
Utrættet, Aar for Aar,
Med Skummets hvide Strandse
Paa deres sorte Haar.
Dg naar en Blomst vil smile
Paa Klippen, er det kort;
Blæsten med sine Pile
Den atter skyder bort.

Som disse Klipper stode
For Skipperen i Gaar --
Lidt Mæs dem kun begroede --
Stod de for tusind Aar;
I Regn, i Solens Lue
Den samme stærke Bold,
For Olaf, Digre Bue,
For Peder Tordenstiold.

Dg saadan skal de stande
Goldt uden Græs og Løv,

Naar længe denne Pande
 Er atter vorden Støv.
 Her præges intet Mærke,
 Her knuses stolte Vand.
 Men Vre for den Stærke,
 Som trodser Tidens Tand!

Søngen.

Ei Noget vil just gierne til
 Forfyndelsen.
 Enhver det gierne skiule vil
 I Begyndelsen.
 Han sætter sig, alvorlig, stum,
 Som i Tanker;
 Mens Bølgen slaaer med vældige Skum
 Paa Planke.
 Men endelig bliver hans Hemmelighed
 Opdaget.
 Og det er Noget, som Alle veed
 Af Faget.
 Man leer, imedens han lider grumt
 Og segner.
 Han finder naturligt, det saare dumt,
 Og blegner.
 Han kaster Kappen, og klæder sig
 I Trøien.
 Men neppe ligger han magelig
 I Kvæien,
 Før Svimmelheden i Hast forgaaer
 Paa Pude.

Nu mærker han rolig, at Bølgen slaer
Derude.

Nu høres han ei med ængstligt Sind
At sukke;

Som lille Noer han slumrer ind
I sin Bugge.

Det har en rolig, en stille Nat
I Følge

Midt paa det brusende Kattegat
Paa Bølge.

En Spaan ham hen over Dybet bar
I Laager.

En lykkelig Morgen fulgte klar.

Gud vaager!

Nu springer han rask, til Kraft og Lyst
Opvækket,

At hilse den herlige norske Kyst

Paa Dækket.

Dg Morgensolen en Bei saa skion

Sig baner,

Dg Fieldet nikker til Dalenes Søn

Med Graner.

Christianiafiord.

Nu Kattegattets Bølger

Med vrede Brusen os ei meer forfølger.

Nu ikke meer i Skofke

Mig trodse disse nøgne Klippeblokke.

Alt dybt i Fiorden inde,

Vi mødes kun af lune Sommervinde.

Dg Granerne, som Telegrapher fierne,
 Forkyndte stolt og gierne
 Fra deres gamle Borge:
 „Min Ven! du est i Norge.“

Jeg er i Norge! ja, skøndt end paa Bandet,
 Jeg seiler dybt i Landet,
 Dg Diet sig forlyster
 Ved fremmed at betragte disse Kyster,
 Som Fred, som Velstand flæder
 Med muntre Byer, smukke Handelsstæder,
 Der sig paa Kysten brede
 Luunt under Klippen. Skionne Fuglerede,
 Hvis Maager Byttet hente
 Ved Flid, Erhverv, men ei som Røvergente!

Prinds Carl vi alt forlode
 Ved Fredriksværn; og strax igien vi stode
 Paa Constitutionen.
 Tak, ædle Meier! for du tog Personen
 I Vennearm, dengang han søsng svingled,
 Dg i Rahyppen dinglede.

Nu paa den anden Skude
 Jeg træffer muntre Budde,
 Fortrolig længst med Navnet;
 Min Tordenskiold har alt en Budde favnet.

Der kommer Dahl, den gode,
 Fra Moss. Det kunde halvveis jeg formode.
 Han ikke vilde vente,
 Han vilde Digteren paa Bandet hente.

Her Holmestrand vi naaede.
 Og see! de sætter ud alt deres Baade,
 For Skibet at bestige.
 Der smilte mig den første norske Pige!
 Paa Norst den hele Klynge
 Trohiertigt hører jeg i Qvinten synge.
 Den ubevante Klängen
 Vi falde begge vekselsidig Sangen.
 Og Net vi have begge
 Forstkielligt Tonen paa vort Sprog at lægge;
 Endskiøndt jeg negter ikke, tidt jeg savner,
 Min gode Kiøbenhavnner!
 Det Eftertryk hos dig i daglig Tale,
 Som Følelsen skal male.

Fra Drøbak atter kommer
 En Baadesværm i solbestraalte Sommer.
 Nu fyldes meer og meer det muntre Dække,
 Og Teltens Fliger strække
 Sig skyggesfuldt. Nu vi til Middag spise.
 Men — hvad er det? Slig Være mig bevise?
 Man hilser venligt ved Kanoners Torden
 Den danske Skiald i Fiorden.
 Jeg takker, og mig vender
 Mod Kysten hen, mens Taaren Diet blænder.
 Nu hurtigt ud man springer.
 Til Christiania mig Baaden bringer,
 Hvor mig, mens Aftenen gløder,
 Min salig Søsters Ben paa Stranden møder,
 For mig min Haand at trykke
 Og ønske med min Reise mig til Lykke.

Modtagelsen i Christiania.

Du vil, jeg skal beskrive dig Klippen, Himlens Brud;
 Hvordan det gamle Norge ret egenlig seer ud?
 Det kan jeg strax ei, Kiære! Min Musa være Tolk
 Først for, hvad Hjertet fylder: Tak til et ædelt Folk.

Og mens Gud gav mig Livet, var Mennesket mig dog
 Ypperst af Alt paa Jorden. Her, hvor mit eget Sprog
 Paa fierne Bierge tales — o, hvilken salig Lyst
 Sin Arnes Dyd at høre, betont af fremmed Røst!

Ja, ædle Sprog! du hersker ei blot paa Sletten bred,
 Men ogsaa der, hvor Elven fra Fjeldet skyller ned.
 Dig hører Nattergalen i Siøllands Bogelund,
 Men ogsaa Klippens Orne, fiernt fra vort Drefund.

Du est den bolde Normand kiær, som hans eget Liv.
 Om dansk om norsk du kaldes — forsængelige Riv!
 Kiært Barn har mange Navne, den elskte Moder med.
 Du est jo dog den Samme, kun paa forskielligt Sted.

De kom mig strax i Møde, som skilt ad først i Gaar,
 Endskiøndt jeg havde levet vel tre og femti Aar
 Useet paa Norges Kyster. Hvad siger det? Bort Baand
 Bar fast alt længe knyttet: de kiendte Skialdens Mand.

De kiendte dette Bæsen, der elsker Fjeldets Skræf
 Saa høit, som Lundens Tryghed ved danske Blomsterbak.
 Min Haand de gierne trykte, mig stivt i Dine saae;
 Skiøndt taus mig Barmen banked, de kunde den forstaae.

Jeg frygted ei vort Møde. Man siger ellers: tidt
 Man finder ægte Liighed med Manden saare lidt
 Og med hans skrevne Bærker; men fra min Barndoms Stund
 Jeg veed, jeg aldrig brugte to Tunger i min Mund.

Saa blev vi snarlig Venner i fjerde Christians By.
 Men heller ei de gamle mig svigted for de ny:
 Jeg saae dem midt i Sværmen, mit Hierte var dem tro;
 Hindring fældte Taarer, imedens Haabet loe.

Du gamle, stærke Tænker, saa rolig og tilfreds
 Red to. og firs paa Bagen, som var det to og treds!
 Hilemon med din Baucis! huldt har J mig belønt,
 Og drak min Skaal, og fransjed mit Billede med Grønt.

Og du, min Ven, hvis Tale sig stundom sniger seen,
 Som Elvens hulde Bølge, der kæmper mod en Steen,
 For mere smukt at skumme fra den i Dalen ned,
 Den, med en yndig Susen — dit Ord med Bittighed!

Og du, min græske Broder med Smag, med Poesie,
 Som ei dig har forstenet i tydsk Philosophie!
 Og du, som rysted Polen, der før urokket stod,
 Saa snild og klog paa Himlen, som her paa Jorden god!

Og du, som Jesu Lære udbreder i dit Nord,
 Led et Apostelansigt, — i Daaden som i Ord!
 Og du, hvis varme Hierte stærkt banker for en Ven,
 Som for din gamle Saga, din Snorro Sturlesen!

i glemmer jeg de Timer, som jeg hos eder nød.
 Dit Foraar kom tilbage, mig atter Blomster bød.

Jeg giemmer disse Blomster med deres tause Sprog
 I min Erindrings Bibel, min Fremtids Psalmebog.

Den ædle Fyrste hædred mig med en Godhed stor,
 Giest var jeg tvende Dage ved Oscars eget Bord.
 Han bad mig med at fare did i sin gyldne Karm,
 Hvor Hakon skulde løfte snart Gudrun paa sin Arm.

Jeg ei forstod ham ganske — dog Oscar taler skiont.
 At sidde ved hans Side, hvor fandt jeg mig belønt;
 Men age med i Karmen? den Ære var for stor.
 Dog hvordan dig beskriver min Studsen jeg med Ord —

Da jeg paa Gaden skued hans Hirdmænd nærme sig
 Til Fods, for Plads i Bognen at overlade mig?
 „Hvordan?“ de alle raabte, „her see vi Skialden staae?
 Og Fyrsten ham paa Borgen kun venter, for at gaae!“

Da blev jeg heel bestyrtet. Men see, en fremmed Ven,
 En Helt af Oscars Følge tilbage gif igien,
 For Fyrsten at berette, hvor slet jeg havde hørt.
 Nu vared det ei længe, for Bognen did var ført.

Huldt Kongesønnen smiled, Undskyldningen forstod.
 Hans Venlighed og Snildhed mig atter skienkte Mod.
 Han glædtes ved min Hakon. Og for det norske Folk
 Var Nyge, som i Danmark, den samme stærke Tolk.

Den ædle Collet skienkte mig med sin Hustru fiær
 Igien den Fryd at være den gode Oscar nær;
 En Aftenstund i Hallen han mig et Sæde bød,
 Hvor Fyrsten sad blandt Qvinder, hvor Strængelegen led.

Farvel, du gode Fyrste! hav Tak i Skjaldefang,
 Som selv mig bød: i Stockholm at gieste dig engang.
 Nu reiser du til Bergen; der est du selver Giest,
 Og langs ad Klippens Kyster beredes dig en Fest.

Nu maa jeg dog fortælle, hvor jeg i Staden boer;
 Og det er i et Herberg, som kaldes efter Nord.
 Og Borten er mig ogsaa fra Kiøbenhavn bekiendt,
 Dan var Borupianer med Rabbek, og Student.

Mit smukke Kammer støder nær til en prægtig Hal,
 Hvor Byens største Selskab og bedste Winterbal,
 Jeg troer, man gierne holder. Og der blev jeg indført,
 Dengang man holdt det Gilde, hvorom J vel har hørt.

Thi Sverdrup kom med Hersleb og Hansteen, i Person
 Af det abstracte Væsen: en Deputation
 Fra Universitetet, fra Storthingsmænd og By,
 At hilse paa Poeten, saa gammel og saa ny.

Og æret ved et Maaltid — Trompet og Pauken lød —
 Kort af Taknemligheden min varme Taare flød.
 Den ædle Collet førte mig selver ved sin Haand.
 Mogsfeld og Bogt og Sibbern! J hædred Skjaldens Mand.

Og ved din Side sad jeg, du bolde Riddervold!
 Storthingets snilde Formand! saa kraftig der og kold,
 Som varm i Bennekredsen. Da Sverdrups Tale lød,
 Som sikkert ikke Skjalden forglemmer til sin Død.

En ung og venlig Digter med fielden Mand, Forstand,
 Welhaven, en Bergenser, en ung og kraftig Mand,
 Skrev mig den Hædersvise, som hele Kredsen sang,
 Og her jeg den gientager, skøn i sin egen Klang.

Kald det Forfængligheden, Uergierrighed det kald!
 Den, som ei elsker Gien, det var en ussel Skjald.
 Den Hæder, man mig viste, skal flygtigt ei forgaae;
 Engang paa Skjaldens Kiste den skal som Rune staae.

„En herlig Stund er lys oprunden
 Om Norrigs gamle Klippeflot,
 Thi hæderkron't i Granelunden
 Staaer Nordens ædle Sangerdrot.
 Dit Høiqvad i vort Indre hviler
 Med Mindet om vor bedste Lyst;
 Og derfor Jubeltonen iler,
 At hvirvle sig til Skjaldens Bryst.

De blege Nordlys svagt sig brøde
 I matte Skær fra Sydens Dag;
 Da steg i glandsfuld Morgenrøde
 Din Engels høie Bingeslag.
 Du vakte Nor af Seflers Dvale,
 Og lærte ham ved Harpens Klang
 At lytte til den dybe Tale
 I Fossens Larm og Stormens Gang.

Alfaders Borg laae dybt begravet
 I Ragnarokes skumle Damp,

Dg Balas Qvad gif over Havet,
 Dg nynnede sært om Jettekamp;
 Da slog din Barm ved Guders Smerte,
 Du trodsed Nastronds vrede Lyn,
 Dg Balhal steg af Skialdens Hierte,
 Et underfuldt Morganasyn.

Dg først blandt dine giæve Helte
 Bort elskte Norrigs Kæmper gif,
 Med Styrkens drabelige Bælte,
 Dg Fromhed i det lyse Blik.
 Du bød dem frem af Høien stige
 I Baabendands med Skiold og Skift,
 At værne om det stolte Rige,
 Dg egge Dalens Søn til Kraft.

Dg derfor favner gamle Norge
 Sin elskte Sanger moderom,
 Dg aabner dig de Klippeborge,
 Du skued i din gyldne Drøm.
 Gaf ind, du høie Skialdefonning!
 Dg stem din blanke Strængeleg;
 Der venter Saga dig, din Dronning,
 Med Kronen fra den norske Teg."

Dybt smeltet af en Høimod, hvis stærke Gienlyd klang
 Nifold med Raab i Hallen, jeg stolte paa min Sang.
 At tale selv — umuligt! Det havde jeg betænkt.
 I Morgenrøden Idun mig havde Hielpen skienkt.

Jeg maatte snart mig fatte, at svare var min Pligt,
 Da tog jeg frem af Barmen det nyligskrevne Digt;
 Men varmt og atter gienfødt det strømmed fra mit Bryst.
 Da lytted man i Hallen til Skjaldens høie Røst.

Til Norges Sonner.

Fra Barnsbeen fik jeg Norge kjær;
 Derom var daglig Tale,
 Det laae saa fiernt og dog saa nær
 Bed Danmark's grønne Dale.

Selv paa et lidet Bierg saa lyst,
 Paa Fredriksberg, det skønne,
 Jeg Havet saae, den svenske Kyst
 Fra mine Bakker grønne.

Der Edvard Storm mig traf som Bog
 Paa Sicillands lave Bakke;
 Han tog og satte mig til Bog,
 Ham skal jeg evig takke.

Han satte Seil mig til min Riøl,
 Han gav mig Fragt i Baaden.
 Han var en ægte Guldbrandsdøl,
 Han først mig løste Gaaden.

Han lædsked mig min Bidetørst
 Om Field, hvor Stormen tuder;
 Han lærte Skjalden allerførst
 At kiende Nordens Guder.

Derpaa den ædle Dichman kom,
 En Normand, ikke mindre;
 Han viste mig i Verden om,
 Hvor Tidens Stjerner tindre.

Hvad Under, at jeg Normand blev,
 Skiondt altid ærlig Danske?
 Mig Tanken hen til Fjeldet drev,
 Thor vinkte med sin Handske.

Paa Klippen høi, hvor Bust ei groer,
 I Morgenrødens Flamme,
 Der saae jeg ham, den stærke Thor,
 Slaae Trolden med sin Hammer.

Dg dybt i Norges Birkelund
 Jeg skued Balborg græde;
 Dg Hagbarth foer til Drefund;
 Stærkoddet var tilstede.

Dg henrykt i den danske Skov,
 Ved Sang af Nattergale,
 Qvad tidt mit Hierte Fjeldets Lov,
 Dg elsked Dødens Tale.

Dg som en Fissergut jeg stod,
 Ei Hottur lod sig haane,
 Thi Biarke kom og gav ham Mod,
 Dg Bøggur kom fra Skaane.

Nu Tanken var mig kær for Alt,
 Til værdigt Gæstermæle

Alt ene Fiold og Østresalt
I Nordens ædle Siæle.

Da vinkte Klippen med sit Slot,
Hvor mørke Graner stode,
Dg Drlov tog jeg af min Drot,
Fredrik den Fredegode.

Dg som fra Island tidt en Skiald
Før seiled ned til Norge,
Saa stod jeg snart i Vigens Hal
Imellem Fioldets Borge.

Nu først jeg saae med egne Blik,
Hvad jeg saalænge kiendte;
Men Alt i Norrig overgif
Selv hvad jeg monne vente.

Thi mere herligt Fioldet stod
Bed Aftenrødens Kerte;
Dg Fyrstens, Folkets Udelmod
Dybt smeltede mit Hierte.

Hvorned giengielder Danmarks Søn,
D Norge! denne Hæder?
Kun med en varm, oprigtig Bøn
Til ham, som skienker Glæder:

Gud signe Danmark, signe Nor!
Gid Venstæb os forene,
Saalænge Bøg paa Sletten groer,
Dg Fyrr paa Klippestene!

Men hvad danske Skialden savner, qvægeligt og Byen nær,
 Er en Park, en vældig Hauge, med en Gang af Lindetræer.
 Her kan ikke gaaes i Skyggen. Beien løber op og ned,
 Uden Gangsti, stærkt bestøvet, og i Sommerdagen heed.
 Byen selv er slem at vandre; du til Hovedstaden maa,
 Hvis du vil i stolte Norge finde Stene ganske smaae.
 Ikke troer du, at du lever i et Land med Kæmpesteen,
 Naar du her paa spidse Gnalling slider Saallen af dit Been.
 Dog den Tid vil snart komme, da paa Fliser trædes der;
 Og en Hauge, skøn som Tøien, ligger Staden ganske nær.
 Naar først Kongeborgen bygges paa den sløifetglatte Grund,
 Vil ei heller Christiania savne meer sin Sommerlund.
 Tøien, en botanisk Hauge, smiler som et Paradiis.
 Eggen vidt man overskuer der fra Lovets grønne Riis.
 Kirsebær, som her jeg smagte, viger ei den danske Frugt,
 Mere kraftige mig tyktes Bærrene ved norske Bugt.
 Jordbær ogsaa skienker Frigga, herlige, maa jeg tilstaae,
 Aromatiske fra Fieldet, mørkerøde, ganske smaae.
 Deilig ligger Thulstrup's Hauge. Did jeg seiled paa
 en Baad

Med en Benneslof, og Regnen gjorde Farten lidet vaad.
 Alt imellem skinte Solen, skulde sig ei stedse mørk,
 Biste mig paa Blomsterklippen: „Norges Land er ingen Ørt“.
 Nei, tilvisse! — See, der kommer Dvæget paa en støvet Bei.
 Ei saa stort som vort i Danmark, kraftigt dog, og magert ei.
 Her Extremerne sig møde: golde Stene, rige Korn.
 Snart er Koen ganske fullet, snart med Knap for Kæmpehorn.

See, der stander Biælkehuset! Stedse jeg det mindes vil.
 Der for Norges ædle Sønner læste jeg mit Sørgespil:
 Der de hørte min Margreta; der dem Skialden første Gang
 Tolked med sin egen Stemme blussende sin egen Sang.

Til Takke med Leilighed der maa han tage,
 Han kan sig ei læne paa Sædet tilbage.

Men Rejsekamraterne, Unglinger to,
 Vil skiftes, og denne Besværlighed dele.
 Poeten er stivest, det mærke de jo;
 Men sand Bagatel er for dem da det Hele.
 I Solskin de smile, de smiler i Skyggen,
 Med Noget i Ryggen, og Intet i Ryggen.

„Poeten skal digte paa Bierget i Nord,
 Saa maa han ei plages af Træthedens Jammer,
 Maa sidde saa mageligt, som ved sit Bord
 I Arelstad hist i det eenlige Kammer.
 Men Hestene selv vi for Gutten vil fiøre,
 Og Digteren snelt over Biergene føre.“

Saa fiøre vi altsaa. — „Men, Digter! hvorhen?
 Saa magelig Fart, kan det kaldes en Reise?
 Til Thelemarks Dal maa du ile, min Ven!
 Hvor Rauffossen ryger, og Klipperne kneise.
 Thi skuer du der ei de skyhoie Borge,
 Mon siige du kan, du har været i Norge?“

Til Throndhiem du ogsaa maa drage for sand,
 Hvis kraftigt din Idun i Strængen skal virke.
 Og der maa du skue ved Midarosvand
 Den prægtige, gamle, den hellige Kirke.
 Skiondt Choret kun stander fra Oldtidens Dage,
 Dog Saga der sidder og stirrer tilbage.“

J k areste Venner! det blier mig for tungt;
 Jeg klavrer kun slet, jeg kun daarligt kan ride.
 Ei Kroppen er smidig, skiondt Hiertet er ungt,
 Og meget alt Skialden har seet, skal J vide:
 Jeg Alpen jo kiender med Snee paa sin Jøse;
 Saa kan jeg dog vel forestille mig disse.

Og Veien til Kirken — den blier mig for lang.
 Alt Aaret jo helder; det venligt betænker!
 Og Regnen ved Skjernes ilende Gang
 Jo daglig os truer, og daglig os st nker.
 Og kom jeg nu did i en Slud uden Vige —
 Hvad skulde da Skialden om Fjeldene sige?

Desuden — jeg Landskaber ikke forst aer
 At male saa egenligt,  rligt at tale.
 Hvorledes mig Hiertet ved Synerne sl aer —
 Ja, det kan jeg tolke, ja, det kan jeg male.
 Den skionne Natur mig i Nærheden kalder,
 Hvor yndigt med Susen kun Skummet nedfalder.

De skionneste Bierge skal høre min Priis,
 Til Ringerik stander min Hu og min Billie.
 Og saaer jeg, o Norrig! ei meer af din Jis,
 End den, som hos Collets jeg nød med Vanille,
 Saa maa jeg mig trøste. Nu lader mig fare
 Til herlige Klipper, skiondt ikke saa bare.

Og trænger du til en begeistrende Sang
 Om Fjelde fra Skabelsens vildeste Dage,
 Med dampende F sse, med Stenenes Hang,
 Hvis Afgrunde spotte den Styrtenes Klage —

Hornelen af Friman du her kan indkile;
Saa sparer du mig et halvt Hundrede Mile.

En anden Gang kommer den studsende Skiald,
At skue de vildene Syner derovre.
Men denne Gang seer han ei Rauffossens Fald,
Dg ager ei over det mægtige Dovre.
Paa Sondenfield glad i Naturen han sværmer,
Dg Bakken ved Bærum alt Bognen sig nærmer.

Bærum.

Hvor smiler det deiligt bag Fieldet!
Af Træ'r og Udsigter er nok,
Dg Elven nedskyller med Bældet
Fra Stenens romantiske Blok;
Dg Boligen, simpel, men ædel,
Er yndig og rummelig stor.
Her Herman, den kraftige Wedel
Omfavnet af Biergene boer.

Men han er paa Reisen, ei hjemme.
Jeg kiendte ham i Kiøbenhavn;
Han lytted til Digterens Stemme
Alt tidlig, og var ham til Gavn.
Hvi kan jeg ham Haanden ei trykke,
Bekiendtskabet atter fornye,
Dg glæde mig over hans Lykke?
Men han er med Fyrsten i By.

Hvad knitrer derhenne med Bragen?
Hvi brænder man Knuder og Blok?

Naar Berten fra Huset er dragen,
 Behøver han Kjøkken og Kof?
 Kom, Skjald! du vist falder i Staver,
 Naar ret du om Alt veed Besked.
 En Suppe man her dig tillaver;
 Men blæs paa den først! den er heed.

Hvad? drømmer jeg, eller jeg vaager?
 Ja, sandelig! Suppen er stærk.
 Her Jernet man smelter og foger
 I dette navnkundige Værk.
 Der bringer os Karlen i Slev
 Alt Malmet, som flydende Vand.
 I Formen det stærknet er bleven,
 Og Pladen alt staaer med sin Rand.

Forunderligt! Pladen jeg kiender,
 Jeg selv har en slig i min Krog:
 Naar Luen bag Pladerne brænder,
 Jeg sidder saa tryk med min Bog.
 Naar Stormen om Vinteren tuder,
 Jeg sidder saa luunt i min Braa;
 Og pladsker mig Regnen paa Ruder,
 Saa lader jeg rolig den flaae.

Som Milepæl Dvnen i Stuen
 Med Minder om henfarne Tid;
 Her — snel den udspringer af Luen,
 Der tvinges, med Kunsten i Strid.
 Hist — Fortidens tro Pyramide,
 Her — fremmede Tegne af et Blund!
 Ja, Liv! — dine Mærker henglide,
 Alt smelter den seneste Stund.

Krogfleven.

Du skionne Kløft! og vil jeg dig
 Bed Harpen malerisk besynge?
 Af Benner samler sig en Klynge,
 Som lyttende tilsmiler mig.
 Jeg kan det ei. Mon Ord formaaer
 At skildre denne stolte Scene?
 At bygge disse Taarn' af Stene,
 Hvor selv forstenet Tiden staaer?

Thi om jeg nu fortalte grandt,
 At tvende bratte Fjeldestykker,
 Som Gran og Fyrr og Birken smykker,
 I Oldtids Nat hinanden fandt,
 Men standsed, sammensmelted ei;
 Hvad heller, om i mørken Stævne
 De spaltede den dybe Revne,
 Der siden blev en yndig Bei —

Og om du hørte ligerviis,
 At giennem faldne Stammers Grene
 En Elv sig slynger giennem Stene,
 Klar som Demant, og kold som Is;
 Nedstyrtet i Afgrundens Skød,
 Mens Hesten, dristigt og forsigtigt,
 Som Alpens Mule, træder rigtigt,
 Hvor Feiltrin blev den visse Død —

Og om du hørte, Ven! end meer,
 Om jeg i Sang dig vilde sige,
 At lyst det skionne Ringerige
 Man giennem denne Spalte seer,

Der danner, som en Kamme, Kant
 Om Norges elskelige Billed,
 Af Urnaturens Haand fremstillet,
 Før Kunstens Haand en Pensel fandt —

Mon da du end Krogkleven saae?
 Nei! beed din Dahl, og lad ham male,
 Hvad mægter ingen Digters Tale,
 Den kongelige Klippevraa.
 Selv vil jeg under vaade Green
 Mig plukke taus en blaa Rieerminde,
 Hvor Olafs Kildetaarer rinde,
 Og skrive Navn paa denne Steen.

Og saa med Ild i Skjaldeblif
 Jeg hurtigt ned i Dalen ager,
 Hvor Halsdan Svarte, hvor Haarfager,
 Hvor Tryggvason i Livet gif;
 Hvor hellig Olaf døbtes; hvor
 I Aftenrødens sidste Lue
 Jeg Halsdan Svartes Grav som Tue
 Seer midt paa fladen Ugerjord.

Men end jeg Diet kaste vil,
 Du fieldne Kløft! paa dig tilbage;
 Thi alle Livets Fremtidsdage
 Jeg glemmer ei dit Skuespil.
 Norst er din Skionhed, stolte Klev!
 Først mørk og stolt; men den, som iler
 I Møde dig, ham du tilsmiler,
 Naar du med ham fortrolig blev.

Her sad i høie Fjeldesal
 Den stolte Thor paa Klippeblokken,
 Mens Heimdal blæste Liv i Flokken,
 Og mens de stred i dyben Dal.
 Han svandt. Men Idun kommer end,
 Gudinden ei sin Længsel dølger;
 Naar Maanen kysser Kloftens Bølger,
 Hun rækker Frugt til Sangens Ven.

Du Evighedens Billed, du!
 Saadan skal ogsaa Graven briste,
 Naar Livets Reise blier den sidste,
 Naar svundet er det korte Nu.
 Som Dalen hjst til Skialdens Priis
 Skiont aabner sig bag Klippens Fure,
 Skal Himlen sprænge Gravens Mure,
 Og vinke ham til Paradiis.

Maleren.

Stille! hvad finder jeg der? Der sidder i Sandhed en Maler
 Ved Krogkleven, og har for sig en Griffel, et Bræt.
 Er det Bennen fra Dresden, som nys i Sangen jeg kaldt
 Har jeg alt manet ham hid med et begeistrende Qvad?
 Nei! det er ingen Norsk; han er dansk: den venlige Møllers
 Som alt i Arelstad glæded vort Die saa tidt,
 Naar han den saftige Bøgeskov med sin saftige Pensel
 Huldt fremtrylled; vi saae, Freia! din Blomsternatur.
 Nu han til Elven og Floderne gif, og paa kunstige Bla
 Lager han Norriges Land med; og det dristige Fjeld
 Med uhyreste Steen, som saa gierne jeg bragte min Landsman

Butter i Lommen han let, bringer det let over Sø
 Paa Dampskibet — og maa dog ei meer betale for Bægten,
 Skiondt Krogkleven han heel putter i Kufferten ind.

Ja, blot ei den, men Thelemark's Bierg og den uhyre
 Rauffos

ligger besteden og glat med paa det tørre Papis.

Troldmand Kunstneren er, det kan ei negtes. — „Ak, Digter!

Gid du dog talede sandt; gid han var virkelig Trold.

Trylle skulde jeg da det Billed frem paa Papiret,

Som umuligt er dog nu i sit dristigste Syn.“

Hvorfor umuligt, min Ven? For Gud er Intet umuligt,

Og for Kunstneren ei, naar han besicæles af Gud.

Veien i Kløften derhenne gaaer ned ad; aldrig en Maler

Veien at male formaaer, naar den saa lige gaaer ned.“

Virkelig? Os Poeter det gaaer besynderlig modsat:

Bettere tegne vi den, som fra sin Bane nedsaak.

Dantes Helved er meer poetisk, end Digterens Himmel,

I Tragødien gaaer Veien fortryllende ned. —

Saaledes findrigt bøder den ene Kunst paa den anden;

Og hvad ei Digterens Ord, Malerens Pensel formaaer.

Halvdan Svartes Grav.

Forunderlige Rieerlighed

I en barbarisk Tid!

Her lagde man hans Hoved ned,

Om Legemet i Strid.

Hvert Land i Liv han Glæde gav,

Der sørged nu hvert Bryst;

Hver Dal vil være Kongens Grav,

Som fordum var hans Lyst.

I fire Parter deeltet han,
 Som en Forbryder fast;
 Og Hovedet til dette Land
 Blev Folket sendt i Hast.
 Knap firrti Aar — paa Nykensvig
 Hans Liv paa Ijen endt;
 Til Hedemark, til Raumerig,
 Til Vestfold Kroppen sendt —

Men her hans Hoved! Dalen bred
 Er stolt af denne Grav.
 At det er Halvdans, Alle veed
 Ved Bloug, med Bandringsstav.
 Her mindes Bonden gamle Nord,
 Og, kommen hjem igien,
 Han læser ved sit Fyrrebord
 Sin Snorro Sturlesen.

Paa Bælken hænger Dren bruun
 Ved tunge rustne Sværd.
 Han fryder sig i Stuen luun
 Ved drabelige Færd.
 Han mærker end med Fædres Mod
 Sit stolte Hierte slaae;
 Han føler sig af Halvdans Blod
 Med Bondekofte paa.

Norderhougs Præstegaard.

I Norderhoug sig hæved en Gaard,
 Som end den staaer;
 Der boede Qvinden med Præsten.
 Han frygtjom var i sin geistlige Stand;
 Men hun var Mand,
 Og ægte Qvinde for Resten.

Da Svensken kom, han i Kioldren frøb;
 Men Blodet løb
 Med Kraft i det qvindlige Hierte.
 At spildt blev Bøndernes Eiendom,
 Naar Fienden kom,
 Det skued Anna med Smerte.

Den svenske Oberst i Stuen treen.
 Hun var ei seen,
 Men bragte, hvad Huset formaaede.
 Med Ballast, Sporer og Knebelbart,
 Paa Rytter=Art,
 Saa barsk i Hallen han traadte.

Herr Pastor ængstlig i Kioldren gøs,
 Af Angst han frøs;
 Men Anna lued af Kraften.
 Hun spared ei Ol, hun spared ei Miød,
 Saa stærk og sød;
 Hun spared ei Druesaften.

Dræbt var hun nær af en svensk Soldat,
 En vild Krabat.
 „Dg mon din Konning dig sendte,

At myrde Kiærringer her i Nord?"
 Var Annas Ord.
 Da Svensken Spydet bortvendte.

En Pige hun havde saa slu, som hun.
 „Tillad mig kun,
 Herr Oberst! at sende min Terne
 Et lidet Grind.“ Han det tillod.
 Det kosted Blod,
 Normændene var ei fierne.

Og førend Svensken fik tømt sit Maal,
 Til denne Skaal
 Skød Riflerne giennem Ruden.
 „Herr Oberst! førend du Biørnen slog,
 Før du den vog,
 Mig tykkes, du solgte Huden.“

Der blev en Myrden i Præstens Sal,
 Saa sommersval,
 Og aaben ellers for Giesten.
 Man giennem Bindvet paa Fienden skød;
 I Blod han flød,
 Og svang sig ei tiere paa Hesten.

End staaer den ærværdige Præstehal
 Saa sommersval,
 Saa giestfri, med sine Rifter.
 Man viser Huller i Biælken der,
 Man har dem fiær;
 Det vidner om Annas Bedrifter.

Her boer en blid, en ærværdig Præst.
 Jeg var hans Giest,
 Hvor Ruglerne havde knaldet.
 Hvor Sporet var i Biælken at see,
 Der drak jeg Thee,
 Og tænkte paa Kæmpesaldet.

Stor er, o Norge! din Giestfrihed,
 Det Hvermand veed;
 Men Overmod du ei taaler.
 Den, som paa Døren dig banker stolt,
 Du byder Holdt!
 Og skienker ham bestere Skaaler.

Den dobbelte Skydsgut.

Vi fik en lille venlig Dreng
 Til Skydsgut paa Karjolen.
 Han satte sig med raske Slæng
 Hos Dahl paa Agestolen.
 Han havde skionne gule Haar
 Og bare Skiortecærmer.
 Med Pidsken han paa Hesten slaaer,
 Den Nærmer og den Fiermer.

Og rask det gif. Normanden ei
 Sig bryder om en Bakke;
 Man ager op og ned ad Bei,
 Som paa et Hav i Smakke.
 Og Fieldet foer os snelt forbi,
 Saa hurtigt vi mon age.

Nu, oppe paa en yndig Sti,
 Vil jeg mig see tilbage.

Sanct Olaf! ha, hvo stander der?
 Troer jeg mit eget Die?
 Skjoldsgutten er mig atter nær
 I ærmeløse Troie.
 Han smilende som Tiener staaer.
 Gi, hvilke sære Drømme!
 Hvo er det da, som Hesten slaaer,
 Og holder den i Lomme?

Hielp, Himmel! det er Kogleri
 Bag Biergets Trylledække.
 Men, stille! her er Dalen fri —
 Nu seer jeg dem jo — begge.
 Ha, nu forstaaer jeg: I er To,
 Som hver vil ha'e sin Skilling?
 Du er en Twilling? „Herre, jo!
 Og han er ogsaa Twilling.“

Saa skilles I vel fielden ad?
 „Nei, vi er altid sammen.“
 Som Birkeblad ved Birkeblad?
 Nyd længe denne Gammen!
 Gid intet Uheld, Døden ei
 Jer fra hinanden føre;
 Den skønne Livets Landevei
 Gid broderligt I fiøre!

Elvene og Fossene.

Lydskland har Bierge, som Norge. Jeg finder
Høiere Fielde, hvor Alperne staae.

Ha, men en Elv, som saa yndigt henrinder,
Aldrig tilforn mellem Klipper jeg saae.

Tidlig og silde,

Klar som en Kilde,

Milevidt bølger den deilige Flod,
Styrter, og frygter ei Vandet at spille.
Omer har nok af det sundeste Blod.

Langt op mod Polen henstrakte sig Norge,
Lang Tid tilsteded ei Blokkene Bei;
Men mellem Granernes evige Borge
Aabned sig Elven den frugtbare Frei.

Ikke den tøved,

Stenene fløved,

Medens paa Stene den fløved sig selv.
Nu var ei Tilgangen Sletten berøvet;
Baaden blev bygget, og gled paa sin Elv.

Elven indskrænked sig siden, og danned
Om sine Bredder den yndigste Dal,
Mulden sig lagde paa Stenen og Sandet,
Freia sig bygged af Birker en Sal.

Frugtbarheds Fyrste

Sin Gullinbørste

Bragte; da reiste sig Markerne strax.
Hungre skal Bonden saa lidt nu, som tørste;
Bølger i Solen ei guldgyldent Ur?

Granen, som voxer saa mægtig paa Fjeldet,
Luner ei der mod den stormende Vind;

Men naar den Dren i Skoven har fældet,
Barmer i Hytten den isnende Kind.

Hvad skal den føre,

Hvo skal den fiøre

Med til de Steder, som har den behov?
Derjom ei Guder vort Dnske vil høre,
Raadner den rigeste Skat i vor Skov.

„Hug kun din Gran i den dæmrende Skygge,
Glide den lad i mit rislende Vand!

Snart skal man Huset af Biælkerne bygge;
Jeg fylder Stammen fra Strand og til Strand.“

Saa sang en Huldre.

Dyrerne buldre,

Granerne falde paa skummende Flod.
Bølgerne bar dem paa mægtige Skuldre,
Handel og Søfart ved Fiorden opstod.

„Skuespil har du ei, ærlige Grande!“

Idun og Bragi for Fjeldbonden sang;

„Men af de skummende, styrte Vand
Digte vi dem for den undrende Bang.

Regnbuen vaager

I vore Laager;

Det var et Lystspil, som mored dig alt.

Styrtende Fossen i Dybet nedfoger:

Saadan Jarl Hakon og Tryggvason faldt.“

Baulundur kom, og med Enildhed i Diet
Saae han det herlige, mægtige Spil.

„Idun og Bragi har gjort dig fornøiet,
Bonde! men rig jeg nu giøre dig vil.

Hiulet skal drive,
 Føfsen oplive,
 Stampe skal Hamren og Saugene gaae.
 Malmet skal fangent i Bierget ei blive,
 Brugen og Nytten deraf skal du faae."

Derpaa han bygged den mægtige Stolle,
 Dybet i Fjeldene boret nu blev.
 Midfæere larmed de natlige Trolde,
 Modige Biergmænd dog ei de fordrev.

Hamrene stampe.

Mægtige Kampe!

Elven dem fylder nu Ertsen saa reen.
 Og som, Aladdin! du gned paa din Lampe,
 Normanden gnider den mægtige Steen.

Hold paa din Tømme, lad dvæle Karjolen,
 Jil ei fra Stedet saa hurtig og strax;
 Først lad mig skue Regnbuen i Solen,
 See, hvor den springer, den kraftige Lax.

Nu kan du fiøre!

Føfsen vi høre,

Medens sig Norbaffen skynder sin Gang.
 Ofte skal lyde, min Siæl! for dit Dre
 Larmen af Elvens fortryllende Sang.

Ringerige og Modum.

Hvordan skal jeg kraftigt dig beskrive
 Og give
 Dig et Billed,

Hvori klart er forestillet
 Reisen, som vi foretog?
 I det skønne brede Ringerige
 Byer vige;
 Krumt og lige
 Veien gaaer, hvor Hesten jog.

Hesten, med sin kortasskaarne Manke,
 Ad Banke
 Dristigt iler.

Dalen under Bierget smiler,
 Elven løber som en Stribe blaa.
 Farten sig en Bei ad Bierget baner
 Blandt Graner.
 Ingen Daner
 Sligt ved Østresaltet saae.

Kyrren med sin grønne Bust og fryder,
 Afbryder
 Granehoben.

Her sig Klippen viser aaben,
 Truer med den dybe Grav.
 Skytsgud jeg min lille Skydsgut kalder.
 Han knalder,
 Barn af Alder;
 Trøien har han fastet af.

Nei, nu har jeg aldrig mine Dage
 Seet Mage:
 Her en Pige
 Skal som Kudst paa Bognen stige;
 Bidst hun har i Haand, og Solhat paa.

Ikke vist vi er med hende faren.

„Lille Karen,

Eller Maren!

Du os ikke vælte maa.“

Det har ingen Nød; hun fører mandigt,

Forstandigt,

Dg smiler,

Mens hun hen ad Fjeldet iler,

Som den allerbedste Kudsk.

Åh, hvor deilig hist af Bælker bygget,

Beskygget

Dg for Nordenvind betrygget,

Ligger Hytten ved sin Birkebust!

Ha, I sultne Muus! forslugne Rotter!

Ier gotter

Fadeburet

Ikke her. Høit kneiser Skuret,

Sat paa Bæle. Her I ikke tør

Op ad steile Trappe jer umage,

Dg tage

Havrefage,

Skille Bonden ved sin Melk, sit Smør.

Bælkehusene de brune male.

Fra Dale

I det Grønne

Kan man dem alt langt fra skionne.

Men der finder jeg en prægtig By.

Som en yndig lille Fuglerede
 Dervede,
 Tulipan i Blomsterbede,
 Staaer den under Fiældets Ly.

Uf, hvis Regnen kun vil borte blive!
 Nu drive
 Tykke Skyer,
 Som hver Time sig fornyer,
 Over Himlen, hemme Solens Glands.
 Skionne Skygger de i Dalen faste,
 Og haste
 Over hine Bierge faste,
 Tabe sig bag Skovens Krands.

Men hvad suser der? O, lad os standse!
 Her dandse
 Elvens Piger
 Paa de bratte Trappestiger,
 Med de hvide Hatte paa.
 Nøkken her sin gamle Bise brummer.
 Forstummer!
 Han trommer,
 Nu vil han sin Harpe slaae.

O, den vilde Dands i Hønefosjen!
 Med Klodsen
 Styrter Vandet,
 Altid eet og altid andet.
 Nøkken slaaer dog Hovedet ei til Blods.
 Hift, forvandlet til en sølvblaa Bove,

Bag Skove

Iler han, sin Fart at love,
Som en velerfaren Lods.

Vi dog lidt endnu, saa kommer straxen
Jo Lagen.

Som en Ræv i Rævesagen
Fanges han i Kurven, der er hængt
Høit paa Klippestykker over Strømmen.

I Drømmen

Iler han med dristig Svømmen.
See! der har han sig i Kurven slængt.

Trætte træde vi nu ind i Stuen.

Med Gruen

Skialdens Miner

Mørknes, naar han bag Gardiner
Finder Sengedynen alt for blød.

„Lille Moer! den Dyne maa du tage
Tilbage;

Heden kan vi ei fordrage.“

See! der henter Krog vort eget Brød.

Dahl ei mindre dristig henter Skinken.

Med Blinken

Kniven snitter.

Derpaa Hver til Leiet hitter,

Strækker sig saa træt paa Halmen hen.

Næste Morgen vi vor Kaffe drikke.

Solens Blikke

Mangler ikke;

Den er os en trofast Ven.

Bonderne.

Med norske Bonden en lille Sang,
 Du vil, skal giøre dig fortrolig?
 Ak, Skade var det, at denne Gang
 Ei Fader Moe var i sin Bolig.
 Det er en kæmpevogen Bondemand
 Fra Ringerigets det skionne Land.
 Hans store Gaard
 I Dalen staaer;
 Men Thinget holder ham ei rolig.

Dg ved den omtalte Vennefest,
 Da Norske Danske-Skialden æred,
 Da var i Hallen han ogsaa Giest;
 Fleer Bønder med der havde været.
 Han ærligt rakte mig sin Kæmpehaand,
 I Diet lued gammel Helteaand;
 Han smilte mild,
 Dg Oldtids Ild
 Hos ham endnu var usfortæret.

Men nu afsted paa vor Sommerflugt,
 Før hisset Skyen os indhenter.
 Den sorte Hue, hvor den klæder smukt
 De ranke, milde norske Gienter.
 Med høie Runddeel den yndigt staaer,
 Dg hvælver over de skilte Haar.
 Hun iler glad
 Med Dug og Fad,
 At Giesten ei for længe venter.

Selv med vi bringe vort Flaskefoer.
 „Kom, Ingeborg! vil du ei smage?“
 „„Nei! skient et Glas til vor gamle Moer!““
 „Der! gid det styrke hendes Dage!“
 Hun bragte Glasset i Kamret ind,
 Men kom tilbage med Smil paa Kind:
 „„Hun drikker Vand;
 Det Stærke kan
 I Hytten Ingen her fordrage.““

„Som Rosen Ingeborg drikker Vand,
 Og selv hun som en Rose trives.
 Farvel! Gud skienke dig snart en Mand,
 Saa god som han i Bøigden gives!“
 „„Jeg takker dig for dit Ønske nu!““
 „Tak, Ingeborg! for dit kære Du.“
 Vi sees ei meer;
 Men Skialden seer
 End længe, hvad der fra ham rives.

Sanct Olafs Ferteegn.

En Skydsgut her jeg træffer, smild,
 Og flog paa gamle Sager;
 Ham flittigt jeg udspørge vil,
 Mens jeg paa Veien ager.

Dg siig mig nu, min gode Hans!
 I medens hen vi fare —
 Thi jeg er fremmed hertilands;
 Du meget maa forklare.

Siig, hvad betyde disse Steen,
 Der stande der saa sjære,
 Som om det Mænd med Arm og Been
 Og Hoved kunde være?

„De tykkes, hvad de virk'lig er.“
 Stands, lad os lidet holde!
 Saa har det været Menneſker?
 „Nei, det var grimme Trolde.

Dengang Sanct Olaf leved fiæk,
 Og vilde christne Riget,
 Da var han alle Troldeſ Stræk,
 Og blev af dem bekriget.

Ihi Kirkeklokkens høie Klang
 Dem skurred fælt i Dre.
 I Bierget under Stenens Gang
 De kunde selv den høre.

Og mon du ei ved Kleven ſaae,
 Strax under Klippens Bue,
 En ſlig forſtenet Qvinde ſtaaе
 Med Skjorter og med Hue?

Hun voved ſig til Olaf ud
 Af Fjeldets bratte Side,
 Da for at bede til ſin Gud
 Han mon til Kirken ride.

Sanct Olaf med det røde Skjæg!
 (Hun qvad i Solens Straale),
 Du reed for nær min Kielderbæg,
 Det kan jeg ikke taale.

Men Olaf var ei længe seen,
 Lidt Band han monne tage:
 Og stat du der i Stof og Steen,
 Indtil jeg gaaer tilbage! —

Tilbage kom han aldrig der,
 Nu Qvinden staaer og venter
 Imellem Fyrr og Granetræer,
 Imellem Drn' og Glenter.

Og, kære Herre! rundt omkring,
 Hvor du dit Die vender,
 Hvor du opdager fieldne Ting,
 Du Olafs Magt erkiender.

I hver en høi, særdannet Blof,
 Du har paa Veien skuet,
 Opdager du en Troldeflof,
 Som Olaf har forkuet.

En Kirke bygged han af Steen,
 Og Arbeidsfolket hastet;
 En opbragt Trolf sled af sit Been,
 Og efter Taarnet kasted.

Men Gubben, starblind paa sin Høi,
 Slog Benet, det uhyre,
 Saa over Kirkens Taarn det fløi,
 Og plumped i en Myre.

Og der end ligger Troldens Laar.
 Og naar ei Stiernen blinker,
 Og man for nær ved Sumpen gaaer,
 Man mærker, at det stinker.

Dernede kan man Lougens Bandsald høre.
 Nu nærme vi os Biergets dybe Grube,
 Min gamle Ben vil selv derind mig føre.

Her aabner altsaa du din sorte Strube,
 Udgarde=Lokes frygtelige Bolig?
 Her bygge travle Dverge deres Kube?

Skiondt aldrig seet, er jeg med dig fortrolig.
 Jeg kiender dig; jeg fulgte Thor i Fjeldet,
 Da han for Hel i Hallen traadte rolig.

Nu jeg forlader Himlen, Kildevældet,
 De muntre Bakker med de grønne Grene.
 Det er bestemt, og Dommen er alt fældet.

Her borer Gangen sig igiennem Stene,
 Bel halvt en Fierdingvei dybt under Jorden.
 Nu vandre vi fra Livet saa alene.

Her skiller ikke sig fra Syden Norden;
 Forsængligheden med sin Farve viger.
 Men fiernt jeg hører Skud, som af en Torden.

En Stemme dybt i Hvælvingen mig siger:
 „Velkommen, danske Digter! i mit Indre.
 Her Dagen og Forstielligheden viger;

Men Haabet ei. Det lokker ikke mindre.
 De sorte Biergmænd kun til Fliden spores
 Af Sølvets Klarer, som i Stenen tindre.

Stig i den Afgrund, som i Bierget bores!
 Og jeg skal vise dig den hvide Lilie,
 Som visner ei; og sikkert vil du mores."

Jeg lyder, hemmelige Røst! din Billie.
 Nu viner jeg den første smalle Stige,
 Og træder freidigt over tynde Lilie.

Jeg, som Aladdin, staaer i Biergets Rige.
 Roureddin! vil du, jeg skal Lampen hente?
 Du vil i Mørket dog ei fra mig vige?

Du vil dog, til jeg kommer op, mig vente?
 Min Hieme fylder sig med Phantasier,
 For alle gamle Billeder at hente.

Nu tykkes mig, at hele Larmen tier.
 De grimme Biergmænd med de sorte Masker
 Den hemmelige Ret med Blus indvier,

Som Svende, der med Døden overraster.
 Bort, fæle Billeder! bort, vilde Tanker!
 De hente jo kun Sølv i deres Taske.

Jeg stiger dristigt ned ad stærke Planker.
 Af syv og tredve Stiger Foden iler —
 Nu staaer jeg der, hvor Haabet kasted Anker.

I Dvartsen rigeligt Sølvmalmet smiler,
 En Rigdom er i norske Fjeldet funden.
 Her Verdens Afgud i sin Bugge hviler.

Man henter ham som Roer fra Klippebunden;
 Men han behandles haardt: med Jern og Krudtet
 Udspærnges han, og bringes op i Lunden.

Der vorder han i Stampeværket sluttet,
 En Skole, som gaaer frem ei med det Gode,
 Thi under tunge Pæl han bliver puttet.

Dog føler han sig der ret vel til Mode.
 Han blinker meer, jo meer ham Biælken rammer,
 Og Elvens Bølger Dyndet af ham toede.

Nu altid mere stolt hans Die flammer;
 Som han opdrages meer, han ogsaa føler
 Sin Adel — og forlader mørken Kammer.

Ham Ilden smelter, og ham Luften føler.
 Han præges, faaer sit kongelige Vaaben,
 Og Jordens Sværm et Hurra til ham brøler.

Den hele Verden staaer nu for ham aaben.
 Dog maa han vogte sig, at ei han kommer
 Til den, som ivrigst var i Hurraraaben —

Jeg mener nemlig, i en Gierrigs Lommer;
 Thi da han vorder levende begravet,
 I Kisten sluttet uden Lov og Dommer.

Dg hvis for Thee han sendes over Havet
 Til China, vil han dybt i Taarnet finde
 Sit Hvilested, som her i Klippen lavet.

Men, af! hvad drømmer jeg dog denne Sinde?
 Jeg staaer i Biergets Dyb — og skal tilbage,
 Imens saa vide mine Tanker rinde.

En liden Stund vil jeg i Die tage
 Dog denne Hule først. Saa dybt ei atter
 Jeg kommer sikkert mine Levedage —

Dg ei i Graven selv; min Grav omfatter
 Den tynde lille Skorpe nær ved Kysset,
 Bedækket af de grønne Blomstermatter.

Men her betages jeg af Underkysset
 I Jordens Indvold, i granitne Hule.
 Dog har mig Dybden ei fra Bunden kysset.

Nu skal mig længer ei Afgrunden skjule,
 Jeg maa tilbage. Himmel! men jeg trættes.
 Hvorledes kommer man af denne Kule?

Kun ved at Foden over Foden sættes.
 Men alle disse Stiger? Knæet bæver;
 Bed ingen Hielp den lange Klavren lettes.

Dog alt som meer jeg mig af Dybet hæver,
 Tilbagekommer Styrken, kommer Modet.
 Nu staaer jeg fro igien i Stollen snever.

Men hedt i Aarerne mig foger Blodet.
 En Raabe vil jeg hurtigt om mig kaste,
 Dg Huen trykker jeg dybt ned paa Ho'det.

Nu giennem mørke Gang vi atter haste
 Til Lyset. Ak! der kommer det, det blaaner
 I giennem Abningen af Fjælde faste.

Det tykkes mig, som flere klare Maaner
 Bestraalte Jorden; men det er kun Dagen,
 Hvis rene Glands det røde Blus forhaaner.

Nu trænges ikke meer til Fakkeltagen,
 Til under Hvælvingen sin Hals at bøie.
 Til sliq en Reise gjør jeg neppe Magen.

Men ofte skuer jeg med Siælens Die,
 O Kongsberg! i dit frygtelige Siemme
 Fra grønne, solbestraalte Siællands Høie,

Og glæder mig — saa sikker og saa hiemme.
 Men, Novalis! skiondt yndig var din Bise,
 Skiondt ung min Røst jeg blandte med din Stemme

Kan jeg dog meer ei Biergmands-Livet prise.
 „Wer ihre Tiefen mißt, ist Herr der Erde,“
 Det skrev med flygtig Griffel du paa Flise.

Ei Dybet glæde kan, men kun forfærde.
 Afstumpes Mandens Hierte kan for Sorgen
 Bed vante Dont bag frygtelige Gierde;

Men frydes kan han kun hver Søndagmorgen,
 Naar Klokken ham fra Fjeld til Kirken kalder,
 Naar Solen er ham længer ei forborgen —

Naar paa hans blege Kind en Straale falder.

Faldet i Hougfund.

Hist syv og tredve Stiger ned
 I Biergets Dyb mig bare,
 Og Foden ei det mindste gled,
 Og ei den mindste Fare;
 Et lille Flisetrin kun her
 Fra Stuen ud i Gaarden —
 Jeg styrter, og jeg havde nær
 Ei reist mig meer fra Jorden.

„Saa hurtigt er det med os giort.“
 Den Sætning — den er rigtig.
 „Forsigtighed ei siger stort.“
 Og var jeg da forsigtig?
 I Fald jeg havde Hullet seet
 I Stenen, der i Kanten,
 Saa var vist ikke Faldet skeet,
 Og jeg var heel, min Sandten!

Nu revned i usalig Stund
 Først Klædet mig, saa Huden.
 En Skrædder boer i Hougfund;
 Hvo lever Slig foruden?
 Han hele maa min første Hud;
 Men Saaret her — det andet?
 Det læges med en lille Klud,
 Reddypt i Hovedvandet.

Og nu — det bør ei vorde glemt,
 Da dog om Sligt er Talen;
 Jeg føler mig alvorlig stemt,
 Min Læser! hør Moralen:

„Vi store Farer let undgaae,
 I Nød de fielden bragte;
 Men tidt vi styrte for de smaae,
 Fordi vi dem foragte.“

Farten i Maaneskin.

Saa har I ogsaa her en Maane?
 „Ja, kiære Digter! som du seer.
 Det er den samme, som i Skaane
 Og som i Siællands Dale leer.“
 Mig tykkes næsten, at den græder,
 Den straaler mig saa taareqvalt.
 „Hvo veed? Maaskee den Dine væder,
 Fordi du ned af Trappen faldt.“

Lad være, Kiære! med den Pokkers
 Ufølsomhed, de Sidespring.
 Ei Maanen er en Gedske Kloppers,
 Som græder over Jngenting.
 Vel ofte hendes Taarer rinde;
 Og Edvard Storm, min Pleiesæer,
 Den kaldte „Lydsfernes Gudinde“,
 Fordi han ei forelsket var.

Men naar engang din Time kommer,
 Og træffer dig Cupidos Piil,
 Da søger du i natlig Sommer
 Den hulde Maane med sit Smil.

Den, som ei elsker, ei den fatter;
 Og den, som meer ei elske kan,
 Han seer paa den saa rolig atter,
 Som den sig selv i stille Vand.

Dog kunde tidt igien tilbage
 Man ønske vel den bitter Lyst
 Og denne søde Beemodsklage,
 Som stærkt opliver Skjaldens Bryst.
 Til Bacchus tog sin Tilflugt Mangen;
 Til ham staaer heller ei min Hu.
 „Hvad kan dig da begeistre?“ Sangen!
 Min Valborg er en Musa nu.

Min Maane nu er Melpomene,
 Hun straalet til den danske Skjald
 Igiennem Bøgens, Birkens Grene,
 Ved Kildevæld, ved Fossens Fald.
 Min Glædes-Rose staaer i Solen,
 Der har den selv Apollo sat;
 Men Maanen klækker ud Violen,
 Som duster giennem Tidens Nat.

Og see — et helligt Bennemøde
 Jeg altid har i Maaneskin:
 Jeg skuer mine kære Døde
 Tilsmile mig med blegen Kind.
 Mig tykkes, at de venligt spørge:
 Du har os dog end ei forglemmt? —
 „Hy, Skjald! vil du alvorligt sørge?
 Nys var du jo saa lystig stemt.“

Det Skialdens Ansigt gaaer, som Maanen :
 Snart græder den, og snart den leer.
 Klar i den lyse Himmelblaanen
 Man den saa rolig munter seer ;
 Men naar i røde Dunst den svømmer,
 Og farer den i Skyen vild,
 Da, som en bleg, phantastisk Drømmer,
 Den gyser for sin egen Ild.

Drammen.

Nu da vi Drammen besøge? — „Ja vist! og her du fra
 Fjeldet
 Overskuer den grandt.“ — Hvilken besynderlig By!
 Husene ligge jo alle, som Perler trukne paa Traaden,
 Langs ad Fiorden. Hvor lang Gaden vel er? — „Ja jeg troer
 Sikkert en halv Miils Bei.“ — Det var som Poffer! Saa jelig
 Folk vel paa Baade kun her, naar de gjør Venner Besøg? —
 „Nei! de fiøre, de gaae, de ride.“ — Men hisser jeg skuer
 Flere Stæder. See, der kneiser jo atter en By
 Smukt paa den modsatte Kyst. — „Ja, det er Bragerne
 Strømsø.
 Tangen, en Ladeplads, seer du herhenne. Men Alt
 Hører til Drammen.“ — Ei, den er stor og deilig for Diet.
 Sikkert til Handel den her ligger særdeles beqvem.
 Nu til vor ædle Bert, den kraftige Blom! Han har venligt
 Budt os til Giest i sit Huus. Bidste vi kun, hvor han boer.
 „Hør du, min Gut! siig, hvor boer Amtmand Blom?“
 Men jeg først maa
 Kiøbe mig Handsker. For sort skræmmer det Par, som jeg bær.

Dahl, fortræfflige Ben! nu iler han hen i en Krambod —
 Nei, jeg skammer mig fast. — Der er han atter igien.
 Deilige gule Handsker! Ja, nu kan vi gieste vor Amtmand.
 Han er ei kommen endnu fra Christiania selv;
 Men hans Frue modtager os først, og venter i Hallen.“
 Bynte lidt maa man sig dog, før man gjør Damer Besøg.
 Var det nu ei fortræffligt, at jeg fik Handskerne vasket
 i en Hast?“ — Med et Smil hilser den venlige Biv,
 som forkynder, at hun har Skialden kjær. Og mit Billed
 hænges i Kammeret jeg hænge paa Bæg ved min Seng.
 Det er hængt derhen i Dag! Nei, sikkert i lang Tid
 havde det der sin Plads; tidligt alt stukket af Flint,
 venter det dog endnu. Besynderligt! her skal vi mødes?
 Ikke saasnart vel igien træffes her Adamer to.
 Ralt af en Huusveninde desuden Axel og Balborg
 kommt jeg paa Bæggen. Jeg har Benner i Drammen da med?
 Ja, tilvisse! Det saaes, da Blom mig bragte til Thorne,
 hvor den forsamlede Kreds hædrede Skialden paa ny;
 hvor den dygtige Mand, som Ugir og Freier velsigner,
 ogsaa til Digterens Lær viste sig varm, som en Skiald.
 Men jeg føler, at jeg med Sigt dig trætter, min Læser!
 Billigt misbilliger du, at jeg gientager min Roes.
 Men Taknemmelighed mig byder at takke. Tillad mig
 end, at den herlige Blom takke jeg maa som min Bert.
 Vennskab har jeg stiftet med ham. Men ogsaa for gammelt
 Vennskab aabned sig her Hiertet i fremmede Stad:
 Erlige Wulfsberg! du mig bragte Mindet tilbage,
 Kaffehuset igien jeg mellem Træerne saae
 ved din deilige Hauge. Du nævnte Gamma med Rahbef —
 Og ved din Velkomst=Qvad Beemodens Taare nedrandt.

Kirken i Drammen.

Selfom rørt jeg blev til Mode,
 Da jeg ind i Kirken kom.
 Atter jeg mig træde troede
 For min Barndoms Helligdom.
 Jeg ved Norges fierne Bierg
 Troede mig paa Fredriksberg.
 Giennem Bindvet skinte Solen,
 Mens jeg sad hos Blom i Stolen.

Mindet paa sin Englevinge
 Da besøgte mig forvist.
 Orgelet jeg horte klinge,
 Men saae ingen Organist.
 Da, min salig Fader! du
 Venligt stod for Skjaldens Hu.
 Følelsen mig overvælded,
 Du var hos din Søn paa Fjeldet.

Skibet, som nu ikke længer
 Findes i min Kirke der,
 End i Drammens Kirke hænger;
 Ja, jeg saae det atter nær,
 Som i Barndoms glade Dag,
 Baie med det danske Flag:
 Hvide Kors — et venligt Møde —
 Uforandret paa det Røde.

Sikkert aldrig jeg forglemmer
 Sangen fra det norske Chor;
 Disse klare Drengestemmer
 Med den varme Kingos Ord

Til den skønne Melodie,
 Som gjør Siælen hellig fri,
 Gienklang af den Kraftens=Dde:
 „Nu vel an! vær frisk til Mode.“

Styrket Kirken jeg forlader
 Ved den fromme Talers Kraft.
 Nu Farvel, Aand af min Fader!
 Hvis Besøg min Aand har havt.
 Snart igien ved Vandringsstav
 Daglig hilser jeg din Grav.
 Hvis du leved, var tilstede —
 Hvor min Fryd dig vilde glæde!

Paradiisbaffen.

„Nu skal vi reise tilbage. Vi komme til Paradiisbaffen,
 derfra det deiligste Syn har man paa Dalene trindt.
 Men — hvor længe var Adam i Paradiset? Det regner;
 Adfærd taagede Dunst Skionheden hyller i Slør.“

Farvel til Norge.

Farvel, du skønne Norges Land!
 Naaskee jeg meer dig aldrig skuer.
 Nu vinke Bøgens, Egens Buer
 Den danske Skiald til Fædrestrand.
 Jeg længes efter vante Bo
 Uagtet al den Gunst, jeg nyder;

Uagtet Bierg og Dal mig fryder,
Paa Sletten først jeg finder No.

Dg finder jeg den selv ei der,
Saa maa jeg ile dog tilbage,
Hvor mine unge Levedage
Mig efterlod de gamle — Træer.
Skiondt Mennesket paa hurtig Fod
Kan i Natur sig frit bevæge,
Det har han fælles dog med Ege,
At Sindet dybt nedslaaer sin Rod.

Fri er vor Tanke, fri vor Aand,
Bed hver en Kyst den finder Havnen;
Men Hiertet bundet er til Stavnen,
Dg elsker dette Trællebaand.
Mit flade Land jeg her ei seer,
Jeg Horizonten ei kan skue;
Jeg trænger til den skionne Bue,
Jeg kan den ei undvære meer.

Mig knuger Bierget i sin Favn.
Saa lad mig kæk da Bolden sprænge!
Da vil jeg mindes varmt og længe
Det hulde Norge — som et Savn.
Af, Mennesket er eengang saa:
Ham Lunet, Diebliffet frister;
Den store Glæde, som han mister —
Ja, den først ret han skionner paa.

Dg derfor vil jeg miste dig,
O Norge! for i Fremtids Dage

At faae dig fuldeligt tilbage,
 Naar ingen Hiemvee plager mig.
 Gienleve vil jeg da hver Stund;
 Dit Fjeld, din Elv, din Dal jeg mindes;
 Og Bennen — han skal ogsaa findes
 I Hiertet og i Bøgelund.

Dog hvorfor skulde Skialden ei
 Engang da med fornyede Glæder
 Giensee de kiære fierne Steder?
 Snelt reises jo den lange vei.
 Nei, Brødre! mit Farvel i Dag
 Gi gielder alle Livets Dage;
 Jeg kommer vist engang tilbage —
 Til Bergen og til Throndelag.

Den sidste Morgenstund i Christiania.

I aarle Morgenstund, før Solen smukt
 Gik farvet med sit Purpur Biergets Linde,
 Blev sendt mig til Farvel af en Veninde
 En Kurv med skionne Blomster og med Frugt.
 Og flere Benner ved den norske Bugt
 Med Skialden Afsted tog for denne Sinde.

Nu fylder Seilet, lykkelige Binde!
 Den søde Saft, den hulde Blomsterduft
 Skal med den norske Klippe mig forbinde,
 Til atter hist jeg staaer i Havnen inde.

Og visner snart end Blomsten med sin Duft —
 Det kiære Minde visner ingensinde.

Gothenborg.

Da første Gang vi seiled forbi
 Den fremmede Stad,
 Ei dvæle kunde med Skibet vi
 Ved Klippers Stad.

Men da tilbage vi atter kom
 Paa Farten blid,
 Da til i Staden at see sig om
 Var nok af Tid.

Sin Bogn til Byen mig laante strax
 En fremmed Mand.
 Den Forstad er af et eget Slags
 Paa Svea-Strand ;

Man fører og fører, og tænker: „Nu
 Er endt den Bei!“
 Men derfor i Gothenborg est du
 End kommen ei.

Da endelig Staden jeg fik at see —
 Ha, hvilken By!
 Den staaer, som tryllet frem af en Fee,
 Saa stor og ny.

Men mennesketom. Jeg frygted Meen
 Ved Feens Had.
 „Mon Folket forvandlet er til Steen
 I fremmede Stad?“

Men snart jeg mærked, de var ei Steen.
 En ædel Flok
 Paa Skibet mig søgte, var ikke seen,
 Men liflig nok.

Først lædskedes aandeligt min Tørst,
 Jeg fro var Giest:
 Sin Hustrues Digte mig bragte først
 En venlig Præst.

Saa kom en Skare, som fordred Viin.
 Min Skaal man drak,
 Dg gierne hørte den Klynge fin
 Min varme Tak.

Hvo vare de Svende? Studenter vist?
 Ei denne Gang!
 En Garderskare fra Stockholm hist
 Af Helterang.

Champagneren skummed, de drak min Skaal,
 Dg mig forlod.
 Dg snart jeg nær ved min Reises Maal
 Paa Dækket stod.

Hiemkomsten.

Nu aabner, Fædreland! du atter mig din Favn;
 Men Skyen tung mod Havet segner.
 Jeg seer ei Taarnene paa Kiøbenhavn —
 Det regner.

Indhyllet er den skønne Stad i Slud.
 Ei Bøgeskoven os forlyster,
 Der ellers seer saa deiligt ud
 Fra vore Kyster.

Støvregnen falder. Stundom dog der gif
 En Straale giennem Tæppet, Dunster virke.
 Af, see! der kasted Sol et venligt Blik
 Paa Fruekirke.

Der boer jeg, og der venter mig min Slægt.
 Gid glade jeg dem finde maatte!
 Tog du dem, Himmel! i din Baretægt? —
 O, min Charlotte!

Gud signe jer! Nu skynder eder, kom
 Til Arnen; der jeg Intet vil fordølge.
 Grindringen gjør Reisen om,
 Og I skal alle Fader følge.

Tilbageblik.

Naar jeg fra min lave Dal
 Og fra Bakken ved Slottet til Søen henstuer,
 I den muntre Lindesal,
 Under Grenenes hvælvede Buer —
 Ha! da mindes jeg med Lyst
 Hine Klipper, som stolte, som vældige stande,
 Trodse Vind med blottet Bryst,
 Hilse Solen med skaldede Pande.

Ja, da mindes jeg det Fjeld,
 Hvor jeg mig befandt saa vel;
 Hvor jeg under Himlens Blaa
 Stod paa Skrinten og Sletterne saae.

Naar jeg drikker af min Bæk,
 Naar jeg smilende drømmer ved rislende Kilde,
 Bed den fulde Rosenhæk —
 O, da mindes jeg Fossene vilde,
 Som med uophørligt Brum,
 Medens Regnbuen hvælves i evige Taage,
 Slaaer et steds fornyet Skum
 Giennem Stenenes løstede Kroge.
 O, da mindes jeg den Flod,
 Hvorved norske Bonden stod,
 Hvor han glædte Skjaldens Hu
 Med det stolte, fortrolige Du.

Naar jeg sidder i min Kreds
 Mellem Benner fra Ungdommens fagreste Dage,
 Naar jeg skuer der tilfreds
 Paa de bortfløine Timer tilbage —
 O, da glemmer jeg vist ei,
 For den Danske, den Norske, som venligt i Møde
 Kom mig paa min Manddoms Bei,
 Som en Yngling i Morgnen hiin røde.
 Hvad jeg søgte, der jeg fandt,
 Dølen Skjaldens Hierte vandt.
 Iduns Drik af Kampe-Fjeld
 Viger ikke, Castale! dit Bæld.

Men skjøndt gjerne jeg en Flugt
 Gjør imellem til Nors og Germaniens Lande,

Snart igien til Axelbugt
 Længes Hjertet, hvor Bøgene stande.
 Nei, for intet Fjeld i Nord
 Kan jeg siællandske Marker og Østresalt glemme,
 Og den hulde Plet af Jord,
 Hvor med Livet først tonte min Stemme.
 Elskte Fredrik! ved din Sø
 Vil jeg leve, vil jeg døe.
 Danemark en Krands mig gav,
 Som ei visner paa Digterens Grav.

Armbaadene og Guldhornet.

En Rejsende, som søgte fjeldne Sager,
 Fandt, først i eet, saa andet Naboland,
 To skionne Smykker paa den fjerne Strand,
 Som skienkes ham, og som han med sig tager.
 O, hvor Klenodiet ham høit behager,
 I Hytten, langt fra Sværmens Larm og Støi,
 I Nærhed af en gammel Kæmpehøi!

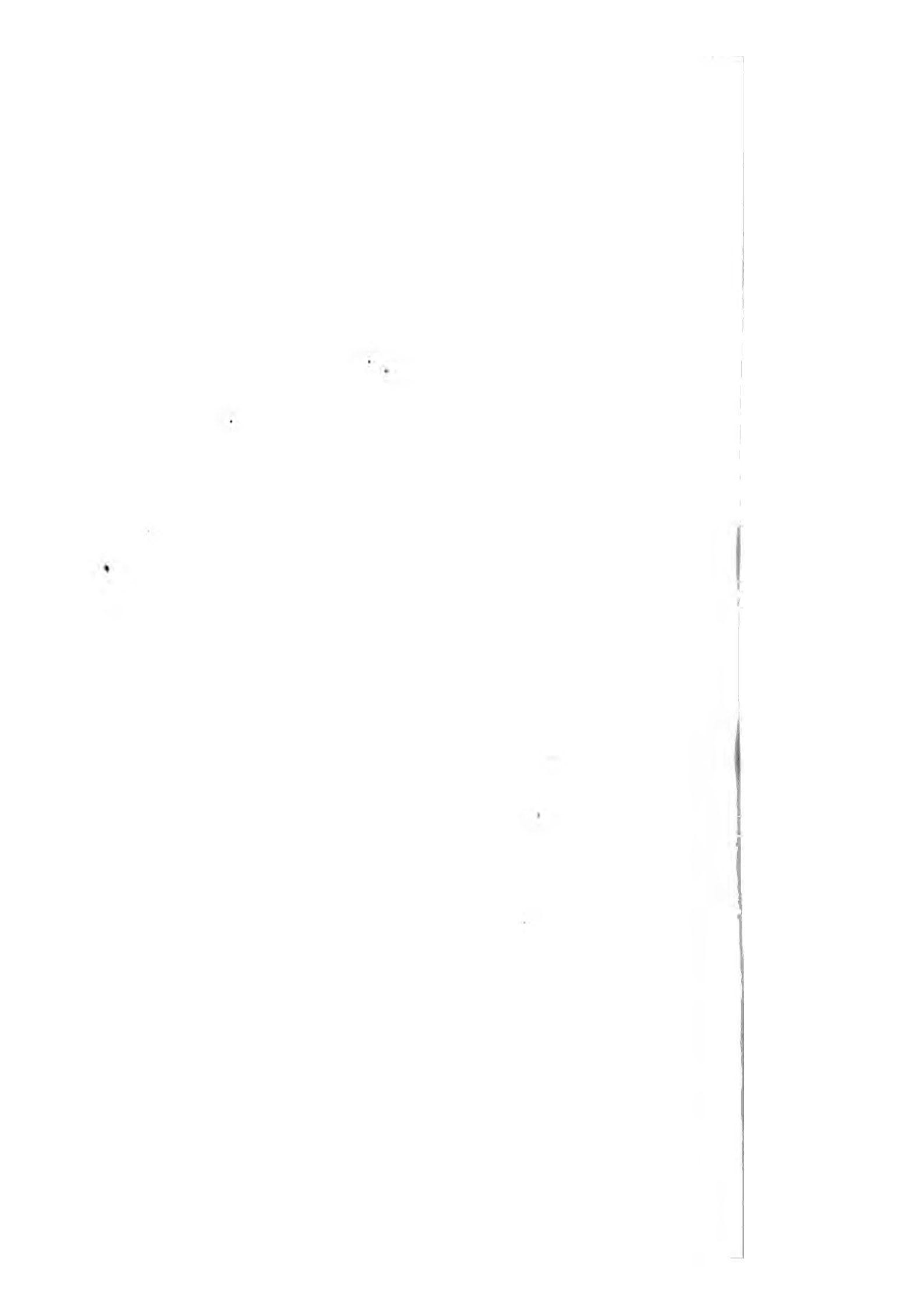
En Morgen triner ham en Ven i Møde.
 Da denne seer Armbaadene, som gløde
 Paa Bæggen hisset i den lille Gal,
 Han siger til sin Ven, som var en Skiald:
 „Min Broder! see, du fryder dig med Rette,
 Og skiont det var, dig skienkes disse Baand;
 Til fjerne Brødre binde de din Aand.
 Men kun endnu jeg vil tilføie dette:
 Tidt søges i det Fjerne — dyrebar
 Den Skat, som alt man i sin Nærhed har.

Tag Spaden, grav i Høien ved din Hytte!
Lidt Jord maaskee behøver du at flytte,
Saa vil du see!”

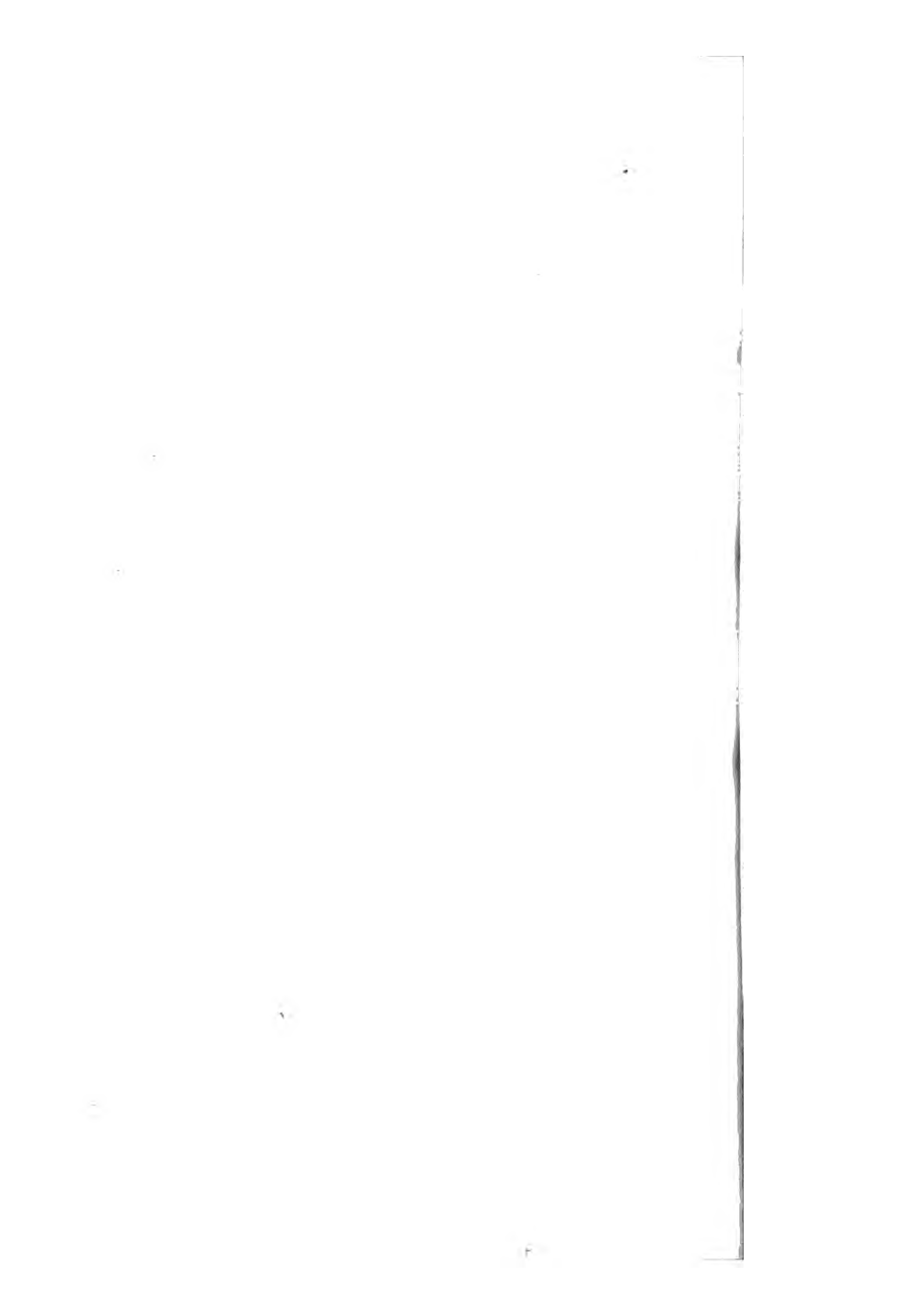
Han grov i Høiens Muld,
Og fandt — et herligt Offerhorn af Guld,
Hvorpaa der stod:

„Lad Ringene dig smykke!

At du dem fandt, det var en sielden Lykke.
Men dette Guldhorn, som i Dag du fik,
Dig bringe med sin Skønhed til at tænke:
Det Bæger, som blier fyldt med Livets Drik,
Maa Fædrelandet skienke.”

A N M Æ R K N I N G E R.

Side 1: **Sømands-Tak til Selskabet for Musikens Udbredelse.] (A)**
Den 17de Marts 1822, indeholdende Th. Thaarups „Fædreland! For dig den danske Mand“, og nærværende Sang. 2 upag. Blade 8vo; tilh. A. P. Berggreen. Aftrykt i Rahbeks *Hesperus*, VI, Side 263; *Dagen* for 1822, Nr. 66. (B) Sangtexterne ved Concerten til Fordeel for Bombebøssen, den 2den Marts 1823; 8 upag. Blade 8vo; tilh. Verd.: *Sømands-Tak til Selskabet for Musikens Udbredelse*, hvor foruden nogle mindre Forandringer følgende nye Strope er indført, imellem tredie og fjerde:

Her staaer alt Tolv, som nøjsom Frugt
 Af Brødres Bistand sanker;
 Er end det gamle Skrog forbrugt,
 Det fandt dog Havn og Anker.
 I Alderdom for Mangel frie,
 De føle dybtbevæget:
 „Held dette Selskabs Harmonie!
 Den har os vederqvæget.“

Aftrykt i A. P. Liunges *Harpen*, 1823, Nr. 10. (C) *Texter til Concerten, til Fordeel for Bombebøssen, den 7de Marts 1824; 8 pag. Blade 8vo; tilh. Verd.: Sømands-Tak, hvor der efter de tre første Stropher findes følgende nye Slutning:*

Den, som et Ug af Fuglen Rok,
 Vel Unger ei udflekter;
 Men derimod en Oldingsflof
 Staaer frem af Skallens Sprækter.
 Tolv Gubber kun i Fjor I saae
 Af dette Rok-Ug kommen;

J Har alt atten for jer staae,
Som nære sig af Blommen.

Dg seer J Huset malet der?
Veed J, hvad det vil sige?
Det tyder, at den Tid er nær
J Danerkongens Rige,
Da gamle Sømand faaer en Braa
J egne varme Stue,
Hvor ingen Bolger ind kan flaae
Dg slukke Arnenes Lue.

J Alderdom for Mangel frie,
De føle dybt bevæget:
„Hil dette Selskabs Harmonie!
Den har os vederqvæget.
Gud signe Kongen og hans Huus,
Gud signe Liv og Borger,
Som hjælper Hytten af sit Gruus,
Dg lindrer Sømands-Sorger.“

Aftrykt i A. P. Liunges Harpen, 1824, Nr. 11. (D) Digterværker, af Oehl., V, 1836: Sømands-Taf for Bombebøssens nærmest stemmende med B, dog med Udeladelse af sidste Strophe.

At Sangens fire første Linier ere laante fra Todes bekjendte Sømandssang (først fremkommen i hans Comedie Søofficererne, 1782), er vel næsten overflødig at anmærke. — I Oehl.s Erindr., IV, Side 93, hedder det: Sølling . . . indstiftede Bombebøssen, hvorved endeel gamle Sømand fik Hielp paa deres gamle Dage. I Anledning af de Concerter, der aarlig bleve givne til Indtægt for denne Stiftelse, kom Sølling ofte til mig, for at faae Sange digtede. I blandt Digterens Efterladenskaber fandtes en saadan utrykt Sang, formodentlig fra Foraaret 1825. I den forekommer et Udtryk om den faste Stok, der i Nyboders parallelle Gader var „som sat paa Noder“, angaaende hvilket nærv. Udg. erindrer

at have hørt, at det stødte Sølling, saa han ikke benyttede Sangen. Concerterne til Fordeel for Bombebøssen den 13de Marts 1825 og den 17de Mai 1826 bleve givne uden Bidrag fra Oehl.s Haand, og den 7de Februar 1827 døde Sølling, over hvem da Oehl. skrev det herlige Mindedigt Side 101—103. Den ubenyttede Sang turde i flere Henseender have Krav paa at meddeles her:

Somands-Sang.

I Anledning af Concernten til Indtægt for Bombebøssen.

Fra Løven, Ornen, til mindste Fugl

Og Muus,

De alle trænge dog til et Skiul,

Et Huus.

Da graves Hule, da bygges Rede,

Som kan beskytelse mod Frost og Hede,

Paa Fjeld, i Skove,

Bed falken Dove

I Gruus.

Men skiondt vist Mennekket bedst forstaaer

Sit Gavn,

Mest flække Somand dog fremmed staaer

I Havn.

Paa Hav om Ratten i korte Troie

Fra Mers han klavrer til Hængekøie,

Mens Stormen brøler;

Og ei han føler

Sit Gavn.

Men Aldren kommer, og den gjør klog

Og stiv;

Da frister han i en ussel Krog

Sit Liv.

Vel faste Stokken boer i Ryboder

I pæne Gader, som sat paa Roder;

Men alt det Andet
 Stod før ved Vandet
 Som Siv.

Hil Danerkongen! Hil Arelstad,
 Vor By!
 Nu gamle Sogut har fundet glad
 Sit Ly.
 Der kan han hvile saa trøstlig, rolig,
 Til han faaer Huus i den sidste Bolig,
 Med stærke Planter,
 Med Haabets Anker
 Mod Sky.

- Side 2: *Sang paa Prinds Christian Frederiks Fødselsdag.*] (A) Særskilt Tryk: *Sang paa Hans Høihed Prinds Christian Frederiks Fødselsdag den 18de September 1822. Lyngbye. Trykt hos Cancellie-Uffessor P. S. Martin. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i Dagen, 1822, Nr. 224; Kbhn.s Skilderie, 1822, Nr. 76.* (B) *Oehls samlede Digte, II, 1823: Velkomst til Prinds Christian paa Sorgenfri.*
- 4: *De danske Studenters Velkomst-Sang.*] (A) *De danske Studenters Velkomst-Sang til Hans Høihed Prinds Christian Frederik og Hendes Høihed Prindsesse Carolina Amalia, den 18de September 1822. Kbhn. Trykt hos Andr. Seidelin. 2 upag. Blade 4to; tilh. Verd. Aftrykt i Dagen, 1822, Nr. 224; Kbhn.s Skilderie, 1822, Nr. 76.* (B) *Oehls samlede Digte, II, 1823 (umiddelbart efter det ogsaa i nærvær. Bind nærmest foregaaende Numer): Studenternes Sang til Hans Høihed, i samme Anledning.* (M) *Orig.mscrpt. til Sangen, tilh. A. P. Berggreen.*
- —, Linie 18-19: *Dog ei med Hiertes, Lands Forliis | Du Uffebrugter brød.*] *Smlg. Oehls Syngespil, Lystspil osv., II, 1859, Side 34: Sodoms Uebler, purpurrede paa Skallen, men indvendig fyldt med Uffe. M har først havt: Dog ei med aandeligt Forliis | Du falske Brugter brød.*
- 5: *Pebersvenden og Ægteemanden.*] (A) Særskilt Tryk: *Peber-*

svenden og Tegtemanden. Et Carmen, i Anledning af den Høilærde Doctor og Lector Peder Hjorths, og den dybdjirede Møe, Frøken Olivia Rasbeds Tegteforening. Den 25de Septbr. 1822. Forfattet Af et Öjevidne. Kbhvn. Trykt i H. F. Poppes Bogtrykkerie. 2 upag. Sider 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i Aftenbladet, 1822, Nr. 4. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823: Pefersvenden og Tegtemanden. Bryllupfang. — Om nuværende Prof. P. Hjort see En Reise fortalt i Breve til mit Hiem. Af Oehl., II, 1818, Side 193—194; Oehls Erindr., III, Side 81—82; IV, Side 1.

Side 6, Linie 10: Lenore] = B; A: Leonore

— 7: Da Kongen atter var karstk.] (A) Aftenblad, 1822, Nr. 1, den 5te Oct.: Til Kongen. (Dette Digt, i Anledning af Hans Majestæts tilbagevendte Sundhed, behagede Han aller-naadigst i Høst fra Digteren at imodtage.) Undertegnet: aller-underdanigst N. Dehlenschläger. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823: Da Kongen atter var karstk.

— 8: Sang i Anledning af Dronningens og Kronprindsessens Fødselsdag.] Særskilt Tryk: Sang i Anledning af Hendes Majestæt Dronningens og Hendes Kongel. Høihed Kronprindsessens Fødselsdag. Afslungen i det Venkabelige Selskabs Concert den 3die Novbr. 1822. Af Dehlenschläger og Schall. Kbhvn. Trykt hos Andr. Seidelin. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i Aftenblad, 1822, Nr. 8.

— 9: Holbergs Skaal.] (A) Aftenblad, 1822, Nr. 7: Prolog, fremsagt paa et Privat-Theater i Anledning af Holbergs Jubilæum. (B) Særskilt Tryk: *Holbergs Skaal*. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i Rahbeks Tilskuerne, 1823, Nr. 34 og 35: Holbergsminni; F. Barfods Brage og Idun, I, 1, 1839: Holbergs Skaal. — Af det Dram.-Litt. Selskabs Protocoller, tilh. det store kgl. Bibliothek (i hvilke Digtet dog ikke findes afskrevet), og af det anførte Sted i Tilskuerne sees, at Digtet blev fremsagt den 6te Nov. i det nævnte Selskab, og derefter, den 28de Dec., brugt som Sang ved et Festmaaltid i et andet dramatisk Selskab:

Thalia. — Ved Hentydningerne til det danske Theaters Historie kan det vel her i det høieste være nødvendigt at erindre om, at Halvor (i 10de Strophe) er en af Hovedpersonerne i Thaarups Høstgildet og Peters Bryllup.

Side 12: **Til Emma. Efter Schiller.]** (A) A. P. Liunges Harpen, 1823, Nr. 2. (M) Orig.mscrpt., tilh. A. P. Berggreen. — —, Linie 20: Klarer] = M; A: Svinger

— —: **Selkirk i Robinsonshulen.]** (A) Aftenblad, 1823, Nr. 9. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823. (C) Digterværker af Oehl., IX, 1839, Side 297—300. (D) Oehls Digterværker, VII, 1845, Side 239—241. (M) Afskrift, tagen efter Orig.mscrpt. ved Hr. P. de Coninck. — Digtet der hører til den formodentlig i Vinteren 1822 og 1823 omarbejdede Slutning paa Robinson i England (see Oehls Syngespil, Lystspil osv., II, 1859, Side 367—368), fremtræder i A, C og D som en Monolog i Stykket, og kun i B som et selvstændigt Digt med Overskriften: **Selkirk i Robinsonshulen.**

— 13, Linie 1: kan jeg glemme] = C; A: kan forglemme

— 14, — 9: Nu] = B; A: Her

— —, — 10: finder jeg] = B og M; A: findes jo

— 15, — 1: paa] = C; A: i

— —, — 2: over] = C; A: paa

— —: **Sang i Anl. af Kongens Fødselsdag.]** (A) Særskilt Tryk: Sang i Anledning af Hans Majestæt Kongens høie Fødselsdag. Af Adam Dehlenschläger. Opført i Selskabet for Musikens Udbredelse, den 2den Februarii 1823. Kbhvn. Trykt hos J. Jrgens. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i Aftenblad, 1823, Nr. 5. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823, umiddelbart efter Digtet „Da Kongen atter var karsk“ (see ovenfor, Side 7): Fødselsdagen efter. (M) Orig.mscrpt., tilh. nærv. Udgiver.

— 15, Linie 16: Læben] = B; A: Tungen

— 16: **Til min Søn.]** (A) Oehl. samlede Digte, III, 1823. (B) Oehls Digterværker, XVI, 1846. — Disse Strophen

til Digterens ældste Søn ere, saavidt denne nu erindrer, fra sammes Fødselsdag den 7de Februar 1823.

- de 18: *Frederike von der Maaße.*] (A) Oehls samlede Digte, II, 1823. (B) Oehls Digterværker, XVI, 1846. — Om den Besungne, som døde den 9de Febr. 1823, see Oehls Erindr., III, Side 11. Den i Digtets sidste Strophe omtalte Amalia er Grevinde Münster, see Oehls Erindr., III, Side 11, 13—14, 88—89.
- 20: *Til Morgensølen.*] (A) A. P. Liunges Harpen, 1823, Nr. 14, den 4de April. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823. (C) Oehls Digterværker, XIV, 1846.
- —, Linie 20: *Orion og]* = B; A: *Freias Hof og*
- —, — 22: *[smilende]* = B; A: *himmelske*
- —, — —: *[savner]* Ved savner maa her forstaaes: finder sig fri for. C har: *misted*
- —, — 23: *min]* = B; A: *vor*
- 21, — 1: *Lær, o himmelske Lys! min Hand at vaage,]* = C; A: *Lær, o Fader, paa dig mit Haab at bygge!*
- —, — 3: *ingen jordiff Taage]* = B; A: *ingen jordiff Damp og Skygge*
- —: *Afskedsang til Oberst Hegermann-Lindencrone.*] Aftenblad, 1823, Nr. 18. — See Oehls Erindr., IV, Side 4.
- 22: *Indskrift i det græske Tempel i Søndermarken.*] Dette Hjertesuk er opbevaret af A. P. Berggreen, og trykt i „Et Kjærminde.“ Sang med Accompanement af Pianoforte componeret af A. P. Berggreen, Kbh., 1856, med følgende Indledning: Paa det Sted, hvorom Oehlschläger synger:
- „Aldrig en Skov jeg saa yndig har funden,
Kjær for mit Hjerte, som Søndermarkslunden“ —
- og hvor mange af de poetiske Syner, hvorved han har begejstret os, ere opgaaede for ham, fandt jeg, omtrent 1823, efterfølgende Linier skrevne af Digterens Haand paa en Søile af det nu nedbrudte „græske Tempel“.
- 23: *Prindsesse Carolina Amalias Fødselsdag. Den 28de Juni 1823.*] (A) Oehls samlede Digte, III, 1823: *Prindsesse*

Carolina Amalias Fødselsdag. (B) Oehls Digterværker, XVI, 1846: Til Prindsesse Caroline Amalia ved Hjemkomsten fra Udenlandsreisen. — Hjemkomsten havde fundet Sted den foregaaende September.

Side 23, Linie 15: *Hyrinde!*] Udraabstegnet er optaget efter B; A har Semicolon, hvormed der vel, men temmelig tvungent, kunde forbindes en Mening.

— —, — 17: *Benligt*] = B; A: *Benlig*

— 24: *Til en ung Pige.*] Dette forhen utrykte Digt har Oehl skrevet foran i et Exemplar af hans samlede Digte, I, 1823, tilhørende Modtagerinden, som ikke har villet nævnes, hvorfor Udg. har maattet forandre Overskriften.

— 25: *Sølvbryllupsang osv.*] (A) Aftenblad, 1823, Nr. 37, undertegnet: *H. D.* (B) Digterværker af Oehl, V, 1836, og (C) Oehls Digterværker, XVI, 1846: *Rahbeks og Cammas Sølvbryllup.* (M) Orig.mscrpt. i et Nr. af de i Oehls Erindr., II, Side 43; IV, Side 61, og Rahbeks Erindr., V, Side 373, omtalte Hundeposter, tilh. Hr. Cand. Philol. Pingel. — Om Rahbek see de i Oehls Digte, I, 1860, Side 337, og om Camma de sammesteds, Side 329, anførte Steder af Oehls Erindr.

— 26, Linie 11: *fra en Kruus*] Hertil har A Anmærkn.: *Nota. Mærk vel: Fra en Kruus er ikke med en Kruus; quod probè distinguendum. Just Justesen.* M har imidlertid: *med en Kruus*; B og C: *fra sit Kruus.* See Oehls Erindr., IV, Side 63, Linie 22-26.

— 27: *Prinds Christian Frederiks Fødselsdag.*] (A) Særskilt Tryk: *Hans Høihed Prinds Christian Frederiks Fødselsdag, den 18de September 1823. Kbh. Trykt hos Andr. Seidelin. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i A. P. Liunges Harpen, 1823, Nr. 38.* (B) Oehls samlede Digte, III, 1823.

— 29: *Sang i Anl. af Dronningens og Kronprindsessens Fødselsfest.*] (A) Særskilt Tryk: *Sang, i Anledning af Hendes Majestæt Dronningens og Hendes Kongelige Høihed Kronprindsessens høie Fødselsfest den 28de October 1823 ved Deres Ankomst i Skuespilhuset. Kbh. Trykt i det Schulpske Officin. 2 upag. Blade*

8vo, uden Underskrift. Tilh. Verd. (B) A. P. Liunges Harpen, 1823, Nr. 44: Sang i Anledning af Hendes Majestæt Dronningens og Hendes Kongelige Høihed Kronprindsessens Fødselsdag, den 28de October 1823. Underskrevet: Dehlenschläger.

de 29, Linie 25: *Þryð*] = B; A: *Þryð*

- 30: *Uhret og Lamperne.*] (A) Oehls samlede Digte, III, 1823. (B) Oehls Digterværker, XVI, 1846: Uhret og Lamperne. (Da Kong Christian som Prinds havde hædret Digteren med disse Gaver.) (M) Orig.mscrpt., tilh. Hendes Majestæt Enkedronningen: Uhret og Lamperne. Et Digt, helligt Deres Høihed Prinds Christian Frederik. — Da Digtet ikke findes i anden Deel af de samlede Digte, der udkom i Dec. 1823, men først i tredje Deel, der udkom i Febr. 1824, maa det antages skrevet omtrent i Efteraaret 1823. Rimeligiis har Digteren modtaget de besungne Gaver til sin Fødselsdag, den 14de Nov.

—, Linie 12: „*At bruge osv.*] Citationstegnene her og efter Linie 16 paa næste Side findes ikke i A og B, men ere optagne efter M.

—, — 19: *Æider*] = B; A: *Æiden*

31, — 16: *Det [ige osv.]* Denne Linies Udhævelse finder ikke Sted i A og B, men er optaget efter M.

—, — 17: *ædleste*] = B; A: *ædelste*

—, — 20: *[ægges]* = M; A og B: *fluttes*

32: *Ved Callisens Grav.*] (A) Særskilt Tryk: *Ved Callisens Grav.* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Conferentsraadinde M. A. Bech. Aftrykt i *Nyt Aftenblad*, 1824, Nr. 8. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836, og (C) Oehls Digterværker, XVI, 1846: *Callisen.* I C ere de to sidste Stropher udeladte. — Om Callisen, der døde den 5te Febr. 1824 i sit 84de Aar, see Oehls Digte, I, 1860, Side 330, Anm. til Side 254.

—, Linie 3-8: „*Naar skal da min Æid faae Ende? osv.*] Denne Strophe er med et Par Forandringer (dens anden Linie: „*Jeg faae Bod paa min Elende?*” dens femte Linie: . . . „*sit Fængsels Muur*”) laant fra L. Thuras Adskillige poetiske Sager, 1721, eller vel nærmest fra Pontoppidans Psalmebog.

- Side 34: **Nationalsang for Jyderne osv.]** (A) *Nyt Aftenblad*, 1824, Nr. 24, den 12te Juni: *Nationalsang for Jyderne ved Kongens Besøg i Landet.* (B) *Digterværker*, V, 1836: *Nationalsang, da Kongen besøgte Jyderne.*
- —, Linie 6: *Jriss]* A og B: *Jriss]*
- —, — 24: *Evend]* = B; A: *Viv]*
- 35, — 2: *Sandhedens]* A og B: *Sandheds]*
- —: **Sang i Anl. af Kongens hjemkomst.]** (A) *Sange i Anledning af Deres Majestæters og de Kongl. Prindsessers lykkelige Tilbagekomst her til Staden den 18de Juli 1824. Ved Officeer-Samfundet af Stadens borgerlige Infanterie og Artillerie.* Kbhns. Trykt hos Andr. Seidelin. Side 3-4: *Til Hans Majestæt Kongen. Mel. Kong Christian stod r. Tilh. Verd.* (B) *Nyt Aftenblad*, 1824, Nr. 32: *Sang, ved det borgerlige Militaires Høitidelighed i Anledning af Hs. Maj. Kongens Hjemkomst.*
- 36: **Prinds Christian Frederiks Fødselsdag.]** *Nyt Aftenblad*, 1824, Nr. 40: *Hans Høihed Prinds Christian Frederiks Fødselsdag, den 18de September 1824.*
- 37: **Sang i Anl. af et dram. Selskabs Stiftelsesdag.]** A. P. Liunges og C. N. Rosenkildes *Kbhns. Morgenblad*, 1825, Nr. 11, den 27de Jan. — *Det dramatiske Selskab Thalies holdt sin Stiftelsesdag den 18de Sept. (see Dagen, 1842, Nr. 258).*
- 39: **Hilsen til Henrik Steffens.]** (A) *Særskilt Tryk: Hilsen til Henrik Steffens, i Studenterforeningen. (Mel. Jeg aldrig det for Vellyst fiender r.)* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i *Nyt Aftenblad*, 1824, Nr. 40. (B) *Digterværker af Oehl.*, V, 1836: *Til Henrik Steffens, da han besøgte os.* — (C) *Oehls Digterværker*, XVI, 1846: *Henrik Steffens. Da han besøgte os.* — *Datoen, den 23de Sept., er hentet fra Studenterforeningens Protocoller.* — *Om Steffens see de i Oehls Digte, I, 1860, S. 328, i Anm. til Side 245 anførte Steder af Oehls Erindr.*

- ide 40, Linie 7: *Obin]* = C; A: *Gubben*
 — —, — 16: *varme]* = B; A: *bolde*
- 41: *Inscription paa Mindestøtten, der opreistes paa Føhr osv.]*
 Nyt Aftenblad, 1824, Nr. 49: *Inscription paa Mindestøtten,*
der opreistes paa Føhr, i Anledning af Hans Majestæt Kongens
Nærværelse paa Den i Sommer. — See Dagen, 1824, Nr. 281.
- 42: *Sang i Anl. af Kongens Fødselsfest.]* (A) Særskilt Tryk:
Sang, i Anledning af Hans Majestæt Kongens høie Fødselsfest,
den 28de Januari 1825. Fra det kongelige, kjøbenhavnste
Skjedeselskab og danske Broderskab. Kbhv. Trykt hos Andr.
Seidelin. Mel. Befrænzt mit Laub 2c. 2 upag. Blade 8vo;
tilh. Verd. Aftrykt i Nyt Aftenblad, 1825, Nr. 7. (B)
Digtværker af Oehl., V, 1836: Borgerflytte-Sang til
Kongen, da Han gav dem sit Billed. I B ere tre Stropher
udeladte.
- —, Linie 6: *ædel]* = B; A: *ædle*
 — —, — 22: *Drotten]* = B; A: *Drotter*
- 43: *Balvise i Anl. af Hans Majestæts Fødselsdag.]* (A) Særskilt
 Tryk: *Balvise i Anledning af Hans Majestæts Fødselsdag den*
28de Januar 1825. Kbhv. Trykt hos Andr. Seidelin. Mel.
Nys fyldte skjøn Sired etc. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd.
Aftrykt i Nyt Aftenblad, 1825, Nr. 8. (B) Digtværker
af Oehl., V, 1836, og (C) Oehl.s Digtværker, XVI,
1846: Balvise. I B og C ere de tre sidste Stropher
udeladte.
- 45: *Overfømmelsen.]* (A) Nyt Aftenblad, 1825, Nr. 11:
Ode. (Fremstgt i Studenter-Foreningen, i en Aftenunderholdning
til Fordeel for de Landsmænd, der have lidt ved Overfømmelser.)
 (B) *Digtværker af Oehl., V, 1836, og (C) Oehl.s*
Digtværker, XIV, 1846: Overfømmelsen. Ifølge
Studenterforeningens Protocoller fandt Aftenunderholdningen
Sted den 8de Marts 1825, og Digtet blev fremsagt af Oehl.
selv.
- —, Linie 19: *golde]* = B; A: *hendes*
 — —, — 21: *tykke]* = B; A: *sine*
 — 46, — 4: *Naar Vandet vorder ægte fri]* = B; A: *Naar*
Støvet's Vand er mere fri

Side 48: **Prindsesse Caroline Amalias Fødselsdag. Den 28de Juni 1825.]**

- (A) Nyt Aftenblad, 1825, Nr. 28; Overskriften som i nærværende Bind. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836: Prindsesse Caroline Amalias Fødselsdag. Sidste Strophe udeladt.
- 49, Linie 5: Jordunkler] = B; A: Foragter
- —, — 9: Bindvesfarm] A og B: Binduesfarm
- —, — 13: juble] = B; A: jubler
- 50: **Rahbeks Jubelfest.]** (A) Særskilt Tryk: *Rahbeks Jubelfest. Helligholdt i Studenterforeningen den 16de Juli 1825.* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i *Kbhns Morgenblad*, 1825, Nr. 86 og 87; *Dagen*, 1825, Nr. 176. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836, og (C) Oehls Digterværker, XVI, 1846: *Rahbeks Jubelfest i Studenterforeningen.* — Om Rahbek see de i Oehls Digte, I, 1860, Side 337, anførte Steder af Oehls Erindr.
- 51, Linie 26: ædle Danneviv] C har: ædle Daneviv, hvilket maaskee, paa Grund af den oprindelige Læsemaades Tautologie, her burde være optaget.
- —, — 27-28: En Saga om sit eget Liv | Af dine Digterhænder.] Digteren sigter til det Talent og den Forkjærlighed for Skildringen af qvindelige Characterer, som Rahbek har lagt for *Dagen*, vel fornemmelig i sine Fortællinger. Disse Linier ere i B og C forandrede til:
- En Saga fra sit eget Liv
 Sig hun af Digterhænder.
- Hvilket vel har vundet i Sprogrigtighed, men udentvivel tabt mere i andre Henseender.
- 53: **Til Anna Wexschall.]** Dette forhen utrykte Digt gjengives her efter Orig.mscrpt., overskrevet: „Den 4de September 1825“, og tilhørende Prof. N. P. Nielsens Efterladte. — Om Mad. Wexschall, senere Fru Nielsen, see Oehls. *Levnet*, fortalt af ham selv, I, 1830, Side 240; II, 1831, Side 337-338; Oehls *Prometheus*, I, 1833, Side 64, 173, 190, 342, 355, 366; V, 1834, Side 249-250, 269-270; Oehls *Erindr.*, IV, 1851, Side 7, 47, 48, 101, 296.
- 54: **Prinds Christian Frederiks Fødselsdag.]** Særskilt Tryk: *Hans Høihed Prinds Christian Frederiks Fødselsdag, den 18de September 1825.* *Kbhns. Trykt hos Dir. J. H. Schultz.* 2 upag.

- Blade 8vo; tilh. Hendes Majestæt Enkedronningen. Aftrykt i *Nyt Aftenblad*, 1825, Nr. 40.
- Side 55: **Thalias Skaal.**] Særskilt Tryk: *Thalias Skaal*. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i E. Beyers *Gefion*, Nytaarsgave for 1826: *Thalias Skaal*. (Sungen i det dramatiske Selskab *Thalia*).
- 57: **Sang i Anl. af Dronningens og Kronprindsessens Ankomst i Skuespilhuset.**] Særskilt Tryk: Sang, i Anledning af Hendes Majestæt Dronningens og Hendes Kongelige Høihed Kronprindsessens høie Ankomst i Skuespilhuset, den 29de October 1825. Kbhvn. Trykt hos Dir. J. H. Schulz. Uden Oehl.s Navn. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt med Oehl.s Underskrift i *Kbhvn.s Morgenblad*, 1825, Nr. 130.
- 59: **Orgellets Priis. Hymne.**] (A) Særskilt Tryk: *Orgellets Priis. Hymne*. Af Dehlenschläger. 2 upag. Blade 8vo; paa den fjerde Side: *Concertens Indhold osv.* Tilh. Verd. Concerten blev givet den 9de November 1825 i Garnisonskirken. (B) E. Beyers *Gefion* for 1826: *Orgellets Priis*.
- —, Linie 25: *helligt Ord*] = B; A: *Trøstensord*
- 60, — 16: *Hiertets*] = B; A: *Sælens*
- 61: **Sang til Jubelfesten i Den nye Forening.**] (A) Særskilt Tryk: *Sang til Jubelfesten i Selskabet Den nye Forening*. Kbhvn. Trykt hos Dir. J. H. Schulz. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i *Nyt Aftenblad*, 1825, Nr. 49. (B) *Digterværker af Oehl.*, V, 1836, og (C) *Oehl.s Digtterværker*, XVI, 1846: *Selskabs-Jubelsang*. I B er sidste Strophe udeladt, i C desuden tredje, fjerde og femte. — Den første Linie er laant fra Sneedorffs i sin Tid almindelig bekjendte *Vise* for det samme Selskab, dengang kaldet *Dreiers Klub*.
- —, Linie 6, og Side 63, Linie 9: *Halvhundred-Aar*] = B; A: *Halvhundrede-Aar*
- —, — 8: *Halvhundredtallet*] = B; A: *Halvhundredetallet*
- —, — 20: *Washington*] A (men ikke Aftrykket) og B: *Washington* (C mangler)
- 62, — 17: *Jmens*] = B; A: *Jmedens*
- —, — 20: *Quadrater vi faae circulere.*] Hermed sigtes til

en Strophe i P. M. Trojels for det samme Selskab skrevne
Vise: Jeg er en Mand, som har saa vidt omvandret:

Søg hvo som vil en Cirkel at qvadrere,
Det fandtes ei af Nogen paa vor Jord,
Men jeg har seet Quadrater circulere,
Og Stuen dreies rundt omkring mit Bord.

Side 63, Linie 18: Til Menneſket] = B; A: Os Menneſter

- 64: Sang for det Dram.-Litt. Selskab ved 45 Aars Festen. Særskilt Tryk: Sang for D. D. L. S. ved 45 Aarsfesten den 21de December 1825. Mel. Vær du vort Selskabs Styrtsgubinde. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i Kbhns Morgenblad, 1826, Nr. 47-48: Sang, ved det dramatiske litteraire Selskabs 45 Aars-Fest; og afskrevet i Selskabets Copiebøger for Pro- og Epiloger, tilh. det store kongl. Bibliothek.
- 66: Juleaftens-Vise for Studenter-Foreningen.] (A) Særskilt Tryk: *Juleaftens-Vise for Studenter-Foreningen.* Mel. Naar jeg drikker, *Amphion etc.* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i *Nyt Aftenblad*, 1826, Nr. 2. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836, og (C) Oehls Digterværker, XVI, 1846: Juleaftens-Vise i Studenterforeningen.
- 67, Linie 24: Denne Aften mindes maae] = B; A: Mindes denne Aften maae
- 68: Sang for Landcadetterne i Anl. af Kongens Fødselsdag. (A) Kbhns Morgenblad, 1826, Nr. 13: Sang ved høitideligheden paa Landcadetacademiet, i Anledning af Hans Majestæts høie Fødselsdag i Maret 1826. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836: Cadetsang til Kongen; med Udeladelse af det andet Afsnit.
- 69: Sang for Enigheds-Selskabet paa Kongens Fødselsfest 1826. Kbhns Morgenblad, 1826, Nr. 14-15.
- 71: Cantate i Anl. af Kongens Fødselsdag 1826, affungen i Regentskirken.] (A) Særskilt Tryk: *Cantate i Anledning af Hans Majestæt Kong Frederik den Siettes Fødselsdag; afsjungen i Regentskirken d. 4de Febr. 1826.* Ordene af Oehlenschläger. Musiken af A. P. Berggreen. Kbhns. Trykt hos Dir. J. H. Schultz. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i Kbhns

Morgenblad, 1826, Nr. 16: Cantate, affiungen ved Høitideligheden i Regentskirken, den 4de Februar 1826. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836: Studentersang til Kongen; med Udeladelse af det første Afsnit.

de 73: **Til Anna Wexschall, da hun havde været [ng.]** Forhen utrykt. Orig.manuscripterne til dette Digt og til de to, der findes Side 53 og Side 82, modtog nærvær. Udg. fra Prof. N. P. Nielsen kort før dennes Død, med den Underretning, at de to af dem, som manglede Overskrift og Tidsbestemmelse, vare fra 1825 eller 1826. Af samme to Digte viser nærværende sig skrevet om Foraaret, kort før Mad. Wexschall vilde tage paa Landet; det kan da ikke være fra 1825, da hun hele Sommeren deeltog i Forestillinger paa Theatret, men vel fra 1826, da her ingen Sommerskuespil bleve givne. I April og Mai 1826 findes imidlertid Mad. Wexschalls Navn næsten paa hver Dags Theaterplacat; alene imellem den 12te og 20de Mai, i hvilken Tid der dog paa Grund af Pindsefesten kun blev givet tre Forestillinger, mangler det. I disse Dage kan Mad. Wexschall da have været angrebet af den „føie Tids“ Sygdom, muligt i Virkeligheden kun en ubetydelig Upasselighed, der er benyttet af Digteren som en Leilighed, hvorved han kunde give sine Hengivenheds- og Taknemmeligheds-Følelser Luft for den herlige Kunstnerinde, hvem hans dramatiske Arbejder allerede dengang skyldte saa meget.

- 74: **I Anl. af Prinds Frederik Carl Christians og Prindsesse Wilhelmine Marias Forlovelse.]** Kbhns Morgenblad, 1826, Nr. 64: I Anledning af Deres Kongelige Høiheders Prinds Frederik Carl Christians og Prindsesse Wilhelmine Marias høie Forlovelse.

- 77: **Sommertørken.]** E. Beyers Gefion, Nytaarsgave for 1827: Sommertørken. (Skrevet i Julii 1826).

- 80: **Til min kiære Fader, den 31te Juli 1826.]** (A) Skandinavisk Nytaarsgave for Aaret 1828, udg. af Jac. Behrend. (M) Kladden til Digtet, tilh. Oehl.s Efterladte. —

Om Digterens Fader see de i Oehls Digte, I, 1860, Side 336, Linie 1-4, anførte Steder af Erindr.

- Side 81, Linie 19: tænke,] = M; A: tænke.
 — —, — 20: ffienke.] = M; A: fficænke
 — 82, — 3: ham] = M; A: han
 — —: **Til en Veninde.**] Om Kilden til dette forhen utrykt Digt see ovenfor, Side 319, i Anm. til Side 73. Overskriften er tilføjet af Udg., og Digtet er skrevet enten til Mad. Wexschall, hvad især den sidste Strophe synes at vise eller, som Prof. Nielsen troede at erindre, til Jfr. D. C. Liunge der i mange Aar opholdt sig hos hende som Huusbestyrerinde eller Selskabsdame. Udg. vilde netop søgt at indhente Oplysning fra Jfr. Liunge, som i de senere Aar boede i Veile, da der indløb Efterretning om hendes Død den 6te Juni 1860. Digtet kan ikke være ældre end fra Sommeren 1826, da Wexschalls ikke før Foraaret 1826 flyttede til Laxegade. At det Side 83, Linie 23-24, sigtes til nysgjerrige Gjenboer, sees let
 — 85: **Prinds Christian Frederiks Fødselsdag.**] Kbhns Morgenblad, 1826, Nr. 113-114: Hans Kongelige Høihed Prinds Christian Frederiks Fødselsdag, den 18de September 1826.
 — 86: **Sang ved J. W. Hornemanns Sølvbryllup.**] (A) Særskilt Tryk: *Hornemanns Sølvbryllup. Kbhns. Trykt hos Dir. J. H. Schultz. 1826. Mel. I Krattet Lise Hvile tager.* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Etatsraad A. L. Drewsen. (B) E. Beyers Gefion for 1827: *Sang ved Professor J. W. Hornemanns Sølvbryllup.*
 — 87: **Nyerups Jubelfest.**] (A) Særskilt Tryk: *Nyerups Jubelfest. Mel. Der var engang en Ridder, en Ridder skøn.* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i Kbhns Morgenblad, 1826, Nr. 124-25. (B) Digterværker af Oehl, V, 1836: *Rasmus Nyerups Jubelvisse.* — Digtet er et Sidestykke til Ridder Brynning (see R. Nyerups Udvalg af Danske Viser fra Midten af det 16de Aarh. til henimod Midten af det 18de, I, 1821, Side 61).
 — 89, Linie 14: hilsede sin] = B; A: hilste hendes
 — 90, — 2: Ridder Rød] A og B: Ridder rød

- Side 91: *Huusalferne.*] A. P. Liunges *Maanedsskrift Hertha*, 1827, I, Januar: *Huusalferne. Romance.* (Helliget Hendes Majestæt Dronningen og Hendes Kongel. Høihed Kronprindsessen, paa Deres Fødselsdag.) — Naar Digtet, til hvilket der, som man seer af næstsidste Strophe, blev componeret Musik, kaldes en Romance, maa denne Benævnelse forstaaes efter Musikernes Sprogbrug, og Oehl. vilde udentvivel senere have anbragt det imellem sine lyriske Arbejder, dersom han ikke (maaskee uforsætligt) havde reent forbigaaet det.
- 95: *Carl Maria Webers Minde.*] (A) A. P. Liunges *Hertha*, 1827, I, Januar: *Carl Maria Webers Minde.* (B) *Digterværker af Oehl.*, V, 1836, og (C) *Oehls Digterværker*, XVI, 1846: *Carl Maria Weber.* I C ere de tre første Stropher udeladte. — Digtet blev fremsagt paa det kgl. Theater den 18de Nov. 1826. Allusionerne til Webers vigtigste Compositioner ville vel forstaaes af sig selv, undtagen maaskee den i Digtets sidste Linie til Cantaten *Kampf und Sieg.* Om Weber see *Oehls Prometheus*, II, 1833, Side 75; *Oehls Erindr.*, II, Side 158-159; III, Side 186.
- , Linie 25: vort] = B; A: sit
- 97: *De fattige Fiskere i Aggersogn.*] (A) A. P. Liunges *Hertha*, 1827, I, Februar. (B) *Digterværker af Oehl.* V, 1836. (C) *Oehls Digterværker*, XIV, 1846.
- 98, Linie 21: *En Iyv tog Guldet af dit Skjul]* = B; A: *En Iyv dit Guld tog af sit Skjul*
- 99, — 4: *Pulsvaaden]* En ældre Form for: *Pulsvoddet.*
- , — 7: *Der]* = B; A: *Som*
- 100: *Den danske Sømand til Havet.*] (A) A. P. Liunges *Hertha*, 1827, I, Marts. (B) *Digterværker af Oehl.*, V, 1836. (C) *Oehls Digterværker*, XIV, 1846: *Den danske Søgu til Havet.*
- 101: *Søllings Minde.*] (A) *Kjøbenhavnsposten*, 1827, Nr. 21. (B) *Digterværker af Oehl.*, V, 1836, og (C) *Oehls Digterværker*, XVI, 1846: *Sølling.* — Efter et Par opbevarede Billetter, skrevne af Oehl. til Skuespiller N. P. Nielsen, er Digtet forfattet imellem 3die og 5te Marts, og det blev i Følge

Kbh.n.sposten (see det anførte Nr.) fremsagt den 11te Marts 1827 ved Selskabet Euterpes Concert til Indtægt for Bombebøssen. Efter Fremsigelsen istemte Stiftelsens Lemmer følgende, aabenbart ogsaa af Oehl. forfattede, Linier:

Vi signe dit Minde, vor Fader og Ven!

Med Hjerteske rørt vi dig signe.

Gid Hver dig — som farer ad Bølgerne hen —

I dygtige Munterhed signe!

Om Sølling, der var død den 7de Febr. samme Aar, see ovenfor, Side 307, og Oehls Erindr., IV, Side 91-93.

Side 103: **De fire Menneske-Aldere.**] (A) A. P. Liunges Hertha, 1827, II, April. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836. (C) Oehls Digterværker, XIV, 1846. — Digtet blev fremsagt den 18de Marts 1827 ved en Aftenunderholdning paa det kgl. Theater.

— 104, Linie 7: Knoppen] = B; A: Græsset

— 105, — 2: i en Sump sig] = C; A: sig i Sumpen

— —, — 7: Fædes] = B; A: Træffes

— 106: **Joachim Conrad Oehlschläger.**] (A) Kbh.n.sposten, 1827, Nr. 47. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836. (C) Oehls Digterværker, XVI, 1846. — Om Digterens Fader, der døde den 21de Mai 1827, henimod 79 Aar gammel, see de i Oehls Digte, I, 1860, Side 336, Linie 1-4 anførte Steder af Erindr.

— 109, Linie 2: Og Danerfolket lyster til min] = B; A: Og bringer jeg dig ikke meer min

— —, — 3: det] = B; A: den

— 110, — 14: sagde: Dagen før hans Død,] = B (sagde, Dagen før hans Død); A: sagde, Dagen før hans Død!

— —, — 25: Og] = B; A: Men

— 111: **Prindsesse Caroline Amalias Fødselsdag.**] A. P. Liunges Hertha, 1827, III, September: Deres Kongelige Høihed Prindsesse Caroline Amalias Fødselsdag, den 28de Juni 1827.

— 112: **Prinds Christian Frederiks Fødselsdag.**] (A) A. P. Liunges Hertha, 1827, III, September: Deres Kongelige Høihed Prinds Christian Frederiks Fødselsdag, den 18de Septbr. 1827. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836. (M) Orig.mscrpt., tilhørende Hendes Majestæt Enkedronningen.

de 112, Linie 9-17: os bringer, osv. indtil: Lad da den lille] = M; A: os bringer,

Smiler Naturen som Brud, loffer os Harpen til Klang.

Lad da den lille

- —, — 21: indviet, i Musernes Lund din] M: indviet i Musernes Lund din; A og B: indviet, i Musernes Lund, Din

- —, — 26: Unge, fra Hedenold, stod de i] = M; A og B: Unge fra Hedenold, yndigt i

113, — 1: selv] = M; A og B: tro

- —, — 4: den] = M; A og B: Du

- —, — 10: Bud reiste sig yndigt] = M; A og B: Slid reiste sig kraftigt

- —, — 12: stod i den natlige] = M; A og B: svæved i natlige

- —, — 15: du her til din Skjalds oldprisende Sange,] = M; A og B: Du da, naar Din Skjald Oldtidens Bedrift sang:

- —, — 16: Hjertet] = M; A og B: Sielen

-: **V. P. Beuthen.**] Kbhns Adresse-Contoires Efterretn., 1827, Nr. 242. — Om den Besungne, der døde den 13de Oct. 1827, see Oehls Erindr., IV, Side 32-33.

114: **Til Camma Rahbek. Paa hendes Fødselsdag.**] (A) Oehls Levnet osv., II, 1831, Side 366-367. (B) Oehls Erindr., IV, Side 61-62. (M) Kladden til Digtet, tilh. Oehls Efterladte. Alle tre Kilder ere uden Overskrift. Da det i begge de trykte hedder, at Digtet sendtes Fru Rahbek paa hendes Fødselsdag, den 19de Oct., i et af hendes sidste Aar, er det her henført til hendes næstsidste Fødselsdag. See forresten om hende de i Oehls Digte, I, 1860, Side 329, Linie 9-11, anførte Steder af Erindr.

-: **Sange for Metropolitan skolens Disciple.**] Nytaarsaften den 31 Decbr. 1827 [indeholdende: Choral. (Efter evang. chr. Psalmebog). — Choral. Af Hr. Professor Dehlenschläger, Ridder. — Nytaarsfang for Metropolitan skolens Disciple, af Hr. Prof. Dehlenschläger, Ridder.]. Kbhns. Trykt hos Dir. J. H. Schultz. 2 upag. Blade 8vo; tilh. A. P. Berggreen.

116: **Sang for Musikconservatoriet. Den 10de Febr. 1828.**] Concertprogram uden Dato, indeholdende: Sang af Professor og Ridder Dehlenschläger, sat i Musik af Hartmann jun., synges af Conservatoriets Elever, og Sangens Magt, af Dehlenschläger,

declameres af Conservatoriets Elev Waltz (see Oehls Digte, I, 1860, Side 300, Linie 7-10). (B) A. P. Liunges Hertha, 1828, I: Sang. Sat i Musik af Hr. Hartmann jun., og affjungen ved Musikconservatoriets Concert, d. 10de Februar 1828, af Conservatoriets Elever.

Side 117: Prindsesse Caroline Amalias Fødselsdag.] (A) A. P. Liunges Hertha, 1828, III: „Hendes Kongelige Høihed Prindsesse Caroline Amalias Fødselsdag.“ (B) Digterværker af Oehl., V, 1836: „Prindsesse Caroline Amalias Fødselsdag.“ (C) Oehls Digterværker, XVI, 1846 (hvor Digtet følger umiddelbart efter Til Prindsesse Caroline Amalia ved Hjemkomsten fra Udenlandsreisen, see nærværende Binds Side 23-24): „Karet efter“ (hvilket vilde være: 1824). (M) Orig.mscrpt. tilh. Hendes Majestæt Enkedronningen: „Deres Kongelige Høihed Prindsesse Caroline Amalias Fødselsdag. Den 28de Juni 1828.“

— 119, Linie 1-3: veed | Smukt ved Harpens Melodier; | Glæden = M; A (B og C): veed, | Om, ved Harpens Melodier, Glæden

— : Sange for Skydeselskabet.] *Sange for det Kongelige Kiøbenhavnske Skydeselskab og Danske Broderskab den 31te Juli 1828. Kbh. Trykt hos Andr. Seidelin. Indeholdende otte Numere, blandt hvilke det første: Til Hans Majestæt Kongen (Mel. Kolsfs Skattefonge), og det sidste: Fra den afgaede Fuglekonge til Selskabet (Mel. Jeg er en Mand, som har [so vidt ombandret), ere af Oehl. 16 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Den første Sang er aftrykt i Rahbeks Tritogeneia, I, 1828. Da den anden fremtræder i en Andens (Conferentsraad Mantheys) Navn, er den kun undertegnet med „A. Ø.“; i den er med Smaaforandringer og Omsætning af Linier, benyttet Wesels „Paa en Skive, som en aftrædende Fuglekonge gav til det kiøbenhavnske Skydeselskab“.*

— 121: Dampskibsfarten.] Kbhns.-Posten, 1828, Nr. 74, den 12te Sept. Digtet blev siden indlemmet i „Digtekransen“ Norgesreisen, 1834, (og derefter indført imellem „Reisedigte“ i Oehls Digterværker, XV, 1846), men i en stærkt

forkortet Skikkelse (fra 15 til 8 Stropher), hvorfor det i nærværende Udgave maatte optages baade her i sin Fuldstændighed paa sin oprindelige Plads, og nedenfor (Side 234-235) forkortet paa sit Sted i Norgesreisen.

Side 123: **Judskrifter til Transparenter osv.]** J. L. Heibergs *Kbh.n.s. flyvende Post*, 1828, Nr. 88; *Dagen*, 1828, Nr. 264.

— 124: **De danske Studenters Lykønskning.]** Særskilt Tryk: *De Danske Studenters Lykønskning til Kongehuset den 2den November 1828.* Kbh.n. Trykt hos Jacob Behrend. 2 upag. Blade 4to; tilh. Verd.

— 126: **Danrigets Lykønskninger.]** Særskilt Tryk: *Danrigets Lykønskninger. Allegorier i Anledning af Deres Kongelige Høiheders Prinds Frederik Carl Christians og Prindsesse Wilhelmine Marias Ægteforening. Af Dehlenschläger.* Kbh.n. 1828. 23 Sider 8vo; tilh. Verd. Skriftet indeholder, foruden de her aftrykte Digte, endnu tre i det tyske Sprog: *Cidora*, *En fielsk Student*, og *En Ditmarsker*. To af Digtene: *Gefion* og *Snorro Sturleson*, kom først for *Dagen* i *Kbh.n.s-Posten*, 1828, Nr. 93, af hvilket Blad ogsaa erfares, at Lykønskningerne bleve skrevne til at fremsiges ved et *Costumebal* hos Prinds Christian den 10de November, og at Digteren selv fremstillede *Snorro Sturleson*.

— 135, Linie 6: *Bed]* Orig.: *Bed*

— 136: **Cantate i Anl. af Prinds Frederiks og Prindsesse Wilhelmines Ægteforening.]** Særskilt Tryk: *Cantate til Universitets-Festen; i Anledning af Deres Kongelige Høiheder Prinds Frederik Carl Christians og Prindsesse Wilhelmines Ægteforening.* Kbh.n. Trykt hos Dir. J. H. Schultz. 3 upag. Blade 8vo; tilh. Verd.

— 138: **Til Kongen.]** Foran *Hrolf Krake*, der udkom i Nov. 1828 som første Deel af *Oehl.s nye poetiske Skrifter*.

— 140: **Til Ove Malling.]** *Oehl.s Prometheus, III*, 1833: *Til Ove Malling.* (3 et Exemplar af *Hrolf Krake*; skrevet 1828.) — Om *Malling* see *Oehl.s Erindr.*, I, Side 31; IV, Side 39, 49.

Side 141: **Collins Sølvbrøllop.**] (A) *Kbhns-Posten*, 1828, Nr. 94. (B) *Digterværker af Oehl.*, V, 1836. (C) *Oehl.s Digterværker*, XVI, 1846. — Om den Besungne see *Oehl.s Erindr.*, IV, Side 5.

— 142, Linie 1: Det] = B; A: Den

— 143: *hvo har Smag?*] (A) *Oehl.s Prometheus*, II, April 1833. (B) *Oehl.s Digterværker*, XVI, 1846. I A er dette og et andet Digt, kaldet *Den gode Smag*, som findes i nærværende Bind, Side 192-194, indledet med følgende Betragtninger:

Om Modesmagen.

Tiden bortriver meget paa sin flygtige Strøm, som ikke fortjener at bortrives; undertiden lykkes det Grandfæringens Critikens, Troskabens og Kiærlighedens Haand, at bringe det tilbage. Vi takke ei blot en Columbus, fordi han opdagede den nye Verden; ogsaa den gamle forsvundne maa ofte atter opdages og det i Oldtiden Daglige og Bekjendte bliver en *terra incognita* for nye Slægter.

Ja, vi behøve ei at gaae saa langt tilbage i Tiden. Selv meget af det Skionne og Gode, der er skeet for faa Decennier siden, er som Ether forsvundet fra Nutidsluften. Der ligger noget Rædsomt og for Menneket dybt Ydmængende i denne taabelige, hierteløse Higen efter hvad der blot er nyt. Om aldrig Andet, saa skulde i det mindste Egennyttens, Egoismens, Selvopholdelses-Driften skrække Sindet fra denne troløse, barnagtige Sværmen. Enhver ønsker dog at overleve Diebliffet; Enhver ghyer dog for Tilintetgjørelse; Enhver, han være for Resten saa ufrem som han vil, har dog en Anelse, et Dnske i det mindste om aandelig Bedvaren. Og dog hylder man blot Diebliffet, denne Afgrund, som brat sluger og fortærer Alt; man kaster sig selv frivillig, med sin letsindige, kraftløse Tænkemaade, i Gabet paa denne Hai. Dette gielder ogsaa skion Kunst. Selv graahærdede Mænd har jeg oftere hørt klage over, at et dramatisk Mesterstykke var gammelt. Den mandlige Ungdom er i denne Henseende ofte den billigste. Alt der blandt Qvinderne findes

flønne Undtagelser, er en stor Trøst; men nu Mængden af den qvindelige *beau monde*? Ak! den unge Klave, uden Mand og Hjerte, der blot veed, hun er smuk, foragter alt Andet, kun ikke sin egen ephemeriske Blomst, skøndt hun burde vide, at den er visnet i Morgen.

„Det er gammelt!“ med disse Ord har man affagt Dødsdommen over de herligste Bærker. De ubetydeligste Nutids-Producter, der i Genie staae langt under hine, foretrækkes og hylides. Men mon ikke ogsaa Rafaels Loger og Stanger i Vaticanet vilde efter Modesmagen staae langt tilbage for en Galanteriebod med moderne Snurrepiberier?

Et bittert Lune skrev jeg for nogle Aar siden et Digt over denne Gienstand, som jeg her vil meddele mine Læsere. Vandelig Brunkarse kan ogsaa have sin Nytte, blandet lidt med Satirens Citron, hvis den gode Hensigt forsøder den. Jeg veed, at der ikke ere Faa, som dele mine Anskuelser.

Nærvær. Udgiver har troet, at Digtet, efter Indholdet af sidste Strophe, med Rimelighed kunde henføres omtrent til Aaret 1828.

de 143, Linie 8: hvad skal Jean de France i Sorte Christianskrog?]

Sorte Christianskrog kaldtes til henimod Slutningen af forrige Aarhundrede det Stykke af Dronningens Tværgade, som ligger imellem Adelgade og Rosenborg Have, og som ingen Udgang havde ved sidste Sted, da Kronprindsessegade dengang endnu ikke var anlagt.

— —, — 12: fare] A og B: farer

— 145: Karen Margareta Rahbek.] (A) Dagen, 1829, Nr. 26; Kbhns-Posten, 1829, Nr. 18; Rahbeks Tritogeneia, III. 1829. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836: Karen Margareta Rahbek. (C) Oehls Digterværker, XVI, 1846: Karen Margrethe Rahbek. — Om Fru Rahbek, der døde den 21de og blev begravet den 27de Jan. 1829, see de i Oehls Digte, I, 1860, Side 329, Linie 9—11, anførte Steder af Erindr

— 146, Linie 14: Blomsterdufte] = B; A: Urtekoſte

- Side 148: *Holbøll.*] (A) *Kbhns.-Posten*, 1829, Nr. 40: *Holbøll* fremsagt ved en Mindefest i det dramatisk-litteraire Selskab hvor den Afdøde havde været Medlem. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836, og (C) *Oehls Digterværker*, XVI, 1846: *Holbøll*. I C er første Strophe udeladt. (M) *Det Dram.-Litt. Selskabs Copiebøger for Pro- og Epiloger* (tilh. det store kgl. Bibl.), hvorfra Datoen er hentet.
- 150: *Til Kronprindsesse Caroline.*] A. P. Liunges *Repertorium for Moerskabs-Læsning*, 1829, Nr. 2, den 24de Mai: *Til Kronprindsesse Caroline*. — Til femte Strophe findes den Anm.: *Hendes Kongelige Høihed sendte ifjor Digterens Børn Kirsebær fra Frederiksberg af et Træ, som før havde staaet i hans Faders Have.* See *Oehls Erindr.*, IV, Side 58. Den 4de Mai 1829 declareredes Prindsessens Forlovelse med Prinds Ferdinand.
- 153: *Til mine svenske Venner.*] (A) Særskilt Tryk: *Til mine svenske Venner*. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i *Kbhns.-Posten*, 1829, Nr. 99. (B) *Digterværker af Oehl.*, V, 1836: *Hilsen til de svenske Venner*. 1. 3 Skaane. (C) *Oehls Digterværker*, XVI, 1846: *Hilsen til svenske Venner*. I. 3 Skaane. I B og C er Digtet forkortet fra 16 til 11 Stropher. Det er skrevet imellem den 14de og 21de Juni 1829, i Anledning af et Besøg, Oehl. havde aflagt i Malmø og Lund den 14de (see *Erindr.*, IV, Side 71, 72—74; *Kbhns.-Posten*, 1829, Nr. 94); og blev fremsagt af Digteren den 23de Juni i Lund, da han var bleven krandsat af Tegnér (see *Erindr.*, IV, Side 77—82; *Kbhns.-Posten*, 1829, Nr. 101).
- 154, Linie 20: *Staaer*] = C; A: *Slaaer*
- 155: *Hilsen til vore svenske Venner.*] (A) Særskilt Tryk: *Hilsen til vore svenske Venner*. *Kbhns. Trykt hos P. T. Brøn- nich*. 1829. *Mel. Og nu en Skaal for det elskte Kjøen!* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i *Kbhns.-Posten*, 1829, Nr. 102, iblandt „*Sange, afsjungne paa Bellevue, Søndagen den 28de Junii 1829*“. (B) *Digterværker af Oehl.*, V, 1836: *Hilsen til de svenske Venner*. 2. 3 Sjælland. (C)

- Oehls Digterværker, XVI, 1846: Hilsen til svenske Venner. II. 3 Siælland. — Den i sidste Strophe nævnte Digter er Tegnér, som var tilstede; see Oehls Erindr., IV, Side 82.
- Side 157: **Caroline Amalia.**] A. P. Liunges Repertorium for Moerskabslæsning, 1829, Nr. 10. — Som sidste Strophe antyder, er denne Sonet et Akrostichon.
- —, Linie 4: Høitid] Orig.: Høihed
- —: **Cantate i Anl. af Prinds Ferdinands og Kronprindsesse Carolinas Ægteforening.**] Særskilt Tryk: *Cantate i Anledning af Deres Kongelige Høiheder Prinds Frederik Ferdinands og Kronprindsesse Carolinas Ægteforening. Af Oehlenschläger. Musiken af A. P. Berggreen. Kbh. Trykt hos Dir. J. H. Schultz. 1829.* 4 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i Kbhns-Posten, 1829, Nr. 126: *Cantate i Anledning af Deres kongelige Høiheders Prinds Frederik Ferdinands og Kronprindsesse Carolines Ægteforening.* (Opført ved Kjøbenhavns Universitets Fest d. 8de August 1829). (M) Orig.mscrpt., tilh. A. P. Berggreen.
- 160: **Christian Frederik.**] (A) A. P. Liunges Repertorium for Moerskabslæsning, 1829, Nr. 24. (M) Orig.mscrpt., tilh. Hendes Majestæt Enkedronningen: *Til Deres Kongelige Høihed Prinds Christian Frederik. Underdanigst fra Adam Oehlenschläger.*
- —, Linie 23: *Festens Dag, da din Søn for] = M; A: Festensdag, da Din Æt for*
- —, — 25: *Drapa] = M; A: Harper*
- 161, — 7-8: *sknyder sig sorgfuld langs ad | Siunkne Ruiner] = M; A: sknyder forbi sig, sorgfuld, | Siunkne Ruiner*
- —, — 17: *levede varm for Naturens Skionhed.] = M; A: leved'! Og, varm for Naturens Skionhed,*
- —, — 25: *Videnskab og Kunsten] = M; A: Videnskaben og Kunst*
- 162, — 9: *Pragten] = M; A: Krandsen*
- —: **Cantate i Anl. af den polnt. Lære-Anstalts Indvielse.**] (A) Særskilt Tryk: *Cantate, opført i Anledning af den polytechniske Lærestalts Indvielse, ved Hs. Maj. Kongens høie Nærværelse, den 5te November 1829.* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i Kbhns-Posten, 1829, Nr. 177. (B) Digter-

- værker af Oehl., V, 1836: Cantate ved den polytekniske Skoles Indvielse.
- Side 163, Linie 23: forenes] = B; A: sig ener
 — —, — 25: Borgerens] = B; A: Borgernes
 — 164, — 5: Sin høie, sin duftende] = B; A: Sin evighe
 duftende
 — —, — 19: Gliden] = B; A: Svaghed
- 165: Til de danske Studenter, osv.] Dagen, 1829, Nr. 2:
 Til de danske Studenter, som Natten mellem den 14de og 15de
 November hædrede mig med et Vivat. — See Oehl.s Erind
 IV, Side 75, hvor „Aaret efter“ skulde hedde „samme Aar“
 Den 14de Novbr. 1829 fyldte Digteren 50 Aar.
- —, Linie 11: Snoe] Orig.: Snoer
- 167: **Mallings Død.**] (A) Særskilt Tryk: Mallings D
 Cantate ved Universitetets Sørgehoitid den 23de Januarii 1830
 Ordene af Professor Dehlenschläger. Musikken af Profes
 Weyse. Kbh. Trykt hos Dir. J. H. Schulz. 4 upag. Bl
 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i KbhnsPosten, 1830, Nr. 1.
 (B) Digterværker af Oehl., V, 1836, og (C) Oehl.
 Digterværker, XVI, 1846: Malling.
- 169, Linie 9: De] = B; A: Dg
 — —, — 15: Du Diding skion med Manddoms Mand!] =
 A: En Diding skion, med Manddoms Mand,
 — —, — 21: dit] = B; A: hans
- 170: **Sangens Musa.**] Kbhns-Posten, 1830, Nr. 21, d
 25de Jan.: Sangens Musa. Digtet til en Melodie af Sch
 og sjunget af Dilettanter ved Hr. Kapelmusikus Foghts Conce
 Søndagen den 24de dennes.
- 171: **Sang i Anl. af Kongens Fødselsfest.**] *Sange i Anledning
 af Hans Majestæt Kongens Fødselsfest. Afsungne i det Kong
 lige Kjøbenhavnske Skydeselskab og Danske Broderskab den 4
 Februar 1830. Kbh. Trykt hos Andr. Seidelin. 11 upag.
 Blade 8vo, indeholdende 5 Sange, af hvilke den første: 3
 Hans Majestæt Kongen (Mel. „Her under Nathimlens ventlig
 Eftygge“), er af Oehl. Tilh. Verd. Aftrykt i Kbhns-Post
 sten, 1830, Nr. 32.*

Side 172: *Frederik Münter.*] (A) Dagen, 1830, Nr. 88, den 13de April; Kbhns-Posten, 1830, Nr. 88, den 14de April. (B) Særskilt Tryk: Münters Død. Cantate til Universitetsfesten i Frue Kirke, Torsdagen den 3die Junii 1830. Ordene af Professor Dehlenschläger. Musiken af Organist Jensen. Kbh. Trykt hos Dir. J. S. Schulz. 3 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Til denne Cantates første Deel benyttedes de fire første Stropher af Digtet (femte Strophe udelodes), og til dens anden Deel de tre sidste Stropher, forøgede med tre nye i et andet Versemaal, om hvilket Tillæg det hedder: Musiken til denne sidste Sang er af Schulz. (C) Digterværker af Oehl., V, 1836, og (D) Oehls Digterværker, XVI, 1846, med Udeladelse af den 5te Strophe, og uden Tillægget fra B. — Om Münter, der døde den 9de April 1830, see Oehls Erindr., II, Side 72—73; IV, Side 82—85.

— 173, Linie 6: den] Alle Kilderne: det

— 175: *Ved Fru Maria Hornemanns Jordefærd.*] Efter Orig.-mscript., uden Overskrift, tilh. Prof. C. J. E. Hornemann. Sangen er formodentlig særskilt trykt. Den Afdøde var Botanikeren J. W. Hornemanns Hustru, og Sangen er skreven til Schulz's Melodie: „Gud Jehova! vi prise dig“, hvilken hendes Børn paa hendes Begjæring havde sunget for hende i hendes sidste Øieblikke (see Mynsters Leiligheds-Taler, II, 1854, Side 273).

— — : *Sange for Skydeselskabet.*] *Sange ved Høitideligheden i det Kongelige Kiøbenhavnske Skydeselskab og Danske Broderskab den 26de Mai 1830. Kbh. Trykt hos Andr. Seidelin.* 9 upag. Blade 8vo, indeholdende fire Sange, af hvilke de to første: Hans Majestæt Kongen og Hendes Majestæt Dronningen (Mel. Vær du vort Selskabs Skjts gudinde), og Hans Kongelige Høihed Prinds Christian Frederik og Hendes Kongelige Høihed Prindsesse Caroline Amalia (Mel. Rolf Skattefonge etc.), ere af Oehl. Tilh. Verd.

— 176, Linie 18: Han gav dem deres Barn igien.] Digteren sigter til Krouprindsesse Carolines Helbredelse efter det Uheld, hun den foregaaende 24de Januar havde havt ved at blive stærkt forbrændt.

Side 178: *Rahbeks Minde.*] Særskilt Tryk: *Rahbeks Minde.* Cantate af Dehlenschläger. Musikken af Wense. (Opført i Studentereforeningen d. 16de Juni 1830.) 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i *Kbhns.-Posten*, 1830, Nr. 142. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836: *Rahbeks Minde.* 3. Studentereforeningen, da hans Billed blev bekrandsset. (C) Oehls Digterværker, XVI, 1846: *Knud Lyne Rahbek.* II. 3 Studentereforeningen, da hans Billed blev bekrandsset. — Om Rahbek, der var død den 22de April 1830, see de i Oehls Digte, I, 1860, Side 337, Linie 5—8, anførte Steder af Erindr.

— 181, Linie 2-3: Dg stod det ei paa Prent, | Vi vidste det dog alle] = C; A: Om ei det stod paa Prent, | Saa vidste vi det alle

— —: *Sange for Skydeselskabet.*] *Sange for det Kongelige Kjøbenhavnske Skydeskab og Danske Broderskab den 29de Juli 1830.* Kbhns. Trykt hos Andr. Seidelin. 15 upag. Blade 8vo, indeholdende syv Sange, af hvilke de to første: Til Hans Majestæt Kongen (Mel. Kong Christian stod ved høien Mast), og Til Hendes Majestæt Dronningen (Mel. Waagn op til Frøyd etc.), ere af Oehl. Tilh. Verd. Aftrykt i *Kbhns.-Posten*, 1830, Nr. 178.

— 183: *Til Humaniteten.*] Oehls Digterværker, XVI, 1846.

— 184, Linie 5: man Land skal] Orig.: skal man Land

— —, — 11: Flok] Orig.: Flok

— 186: *Til Studentereforeningen i Kjøbenhavn.*] Foran Lystspillet *Trillingbrødrene fra Damsk*, der udkom i September 1830.

— —, Linie 11-12: En Unglingsflof osv.] See ovenfor Side 165 - 166.

— 188: *Skaal for de svenske Venner.*] (A) Særskilt Tryk: *Studentereforeningen den 30te September 1830. Skaal for de svenske Venner.* Mel. „Held den Mand, der har en fuld Pokal.“ 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836: *Hilsen til de svenske Venner.* 3. 3 Stu-

- denterforeningen. (C) Oehls Digterværker, XVI, 1846: Hilsen til svenske Venner. III. 3 Studenterforeningen.
- ide 188, Linie 22-23: Nu er Fred i Norden. | Videnskab] = B; A: Men med Fred fra Norden | Videnskab
- 189, — 3-6: „Alle Hannibaler osv.] Citat (med en lille Forandring: fra „Bedre er min Lære“) af den P. A. Heibergske Vise, „Mener du, at den har Lykken fat,“ hvis Melodie Oehl. her har anvendt.
- —: Til Charlotte Oehlschläger.] (A) Digterværker af Oehl., V, 1836: Anelsen. Til Charlotte Oehlschläger, da hun var i Leipzig i Sommeren 1831. (M) Orig.mscrpt., tilh. Digterens Efterladte: Til Charlotte Oehlschläger; underskrevet: Kbhvn. d. 30te Septbr. 1830. Din kjerlige Fader A. Oehlschläger. M, hvis Afvigelser fra A alle ere fulgte i nærvær. Udg., mangler naturligviis den sidste Strophe, der først er tilføjet efter Charlottes Død, den 12te Marts 1835. Om hende see Oehls Erindr., III, Side 32; IV, Side 94, 101—102, 113—114.
- 191: Sang for det Dram.-Litt. Selskab til dets 50 Aars Fest.] (A) Særskilt Tryk: Sang for D. D. L. S. til dets Halvhundredeaarshfest. Mel. Kolsfs Skattefonge &c. Undertegnet: Litr. H. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. (B) Oehls Digterværker, XVI, 1846: Dramatiske Selskabsfange, II. Sangen findes afskrevet i Selskabets Copiebøger (tilh. det store kgl. Bibl.), hvorfra Datoen er hentet.
- —, Linie 14 og 18: Skierme] = B; A: Skiermer
- 192, — 9-12: Vi glædes vil. | 3 Livets virkelige Færd, | 3 Skuespil | Foren os] Begge Kildernes besynderlige Interpunction (med Semicolon efter vil og Skuespil), der formodentlig stammer fra A's Sætter, tillader maaskee ogsaa en anden Fortolkning: Vi glædes vil i Livets virkelige Færd, i Skuespil. Foren os
- —: Den gode Smag.] (A) Oehls Prometheus, II, April 1833. (B) Oehls Digterværker, XVI, 1846 (hvor Digtet følger umiddelbart efter „Hvo har Smag?“, see ovenfor Side 143—145): Den gode Smag. (Lidt alvorligere.) — Efter Digtet „Hvo har Smag?“ med dets ovenfor, Side 326—327,

anførte Indledning finder man i A følgende Forord til „Den gode Smag”: En Behandling fra en senere Tid af samme Emne, mindre bittert og mere alvorligt, vil maaskee her finde sit meest passende Sted, som en fortsat Udvikling af hiin foregaaende Idee.

- Side 192, Linie 23-24: Kraften først maa virke paa; | Og kun forstaaes af den, som kan forstaae] = B; (Og kun forstaaes o: og der forstaaes kun); A: Kraften kun kan virke paa, | Og hvad der skal forstaaes, maa man forstaae
- 193, — 9: Forsvinde] A og B: Forsvinder
- —, — 22-24: tilpas. | En broget Harlekin, en kaad Bajas — | O! begge] = B; A: tilpas: | Hift broget Harlekin, her hvid Bajas — | Dog — begge
- 194, — 4: selv] = B; A: kun
- 195: Niebuhr.] (A) Kbhn.s-Posten, 1831, Nr. 14, den 17de Jan. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836. (C) Oehls Digterværker, XVI, 1846. — Om Barthold Georg Niebuhr, der døde den 2den Jan. 1831, kan sees i Dagen for samme Aar, Nr. 13, og i Kbhn.s-Posten for 1828, Nr. 62. Det i Digtet omtalte ufuldendte Værk er Niebuhrs Römische Geschichte.
- 196: Schimmelmänn.] (A) Kbhn.s-Posten, 1831, Nr. 43; Dagen, 1831, Nr. 43. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836. (C) Oehls Digterværker, XVI, 1846. — Om Grev Schimmelmänn, født 1747 (see Dagen, 1831, Nr. 42), død den 9de Febr. 1831, see Oehls Erindr., I, Side 236-237, 238; II, Side 8; III, Side 8, 16, 30, 31.
- 200: Recitation og Sang i Anl. af Prinds Christians Fødselsdag.] Kbhn.s-Posten, 1831, Nr. 222.
- 201, Linie 16: frygtfomt] Orig.: frygtfom
- 202: Nicoline Reinhardt, født Hammeleff.] (A) Dagen, 1831, Nr. 296; Kbhn.s-Posten, 1831, Nr. 293. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836, og (C) Oehls Digterværker XVI, 1846: Nicoline Reinhardt-Hammeleff. — Om den Besungne, der døde den 5te Dec. 1831, see Oehls Erindr., III, Side 29.
- 203, Linie 6: hvilken] = B; A: hvem hver
- 204: Den korteste Dag i Aaret osv.] (A) Digterværker af

- Oehl., V, 1836, og (C) Oehls Digterværker, XVI, 1846 (imellem flere Sange til A. S. Ørsted): Den korteste Dag i Aaret. (M) Kladden til Digtet, tilh. Oehls Efterladte. — Aaret er ubestemt. Om A. S. Ørsted see Oehls Erindr., I, Side 134-137, 168, 169-170, 184; II, Side 44; III, Side 16.
- le 204, Linie 18: ei at ærgre] = M; A og B: nu at glæde
 - —, — 19: jeg i Dag] = M; A og B: hurtig jeg
- 206: **Til Kongen.**] *Sange for det Kongelige Kjøbenhavnske Skydeselskab og Danske Broderskab den 26de Juli 1832. Kbhv. Trykt hos Andr. Seidelin. 12 upag. Blade 8vo; indeholdende sex Sange, af hvilke den første: Til Hans Majestæt Kongen (Mel. Vist stolt paa Guds Bølge), er af Oehl. Tilh. Verd.*
- 208: **Anders Sandøe Ørsted.**] (A) Oehls Prometheus, I, Dec. 1832. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836, og (C) Oehls Digterværker, XVI, 1846: Anders Sandøe Ørsted. I C er første Strophe udeladt. — See ovenfor, i Anm. til Side 204.
- 209: **Peblingesøen.**] (A) Oehls Prometheus, I, Dec. 1832. (B) Oehls Digterværker, XVII, 1846. — Digtet kaldes i A „Ballade”, og er i B hensat imellem „Ballader, Romancer og poetiske Fortællinger”, hvor der foruden Digtet Frands Drake findes endeel, af Digtekrandsene Norgesreisen og Fyensreisen udtagne Stykker, som i Art og Tone svare til dette. I nærværende Udgave, hvor begge „Digtekrandsene” beholdes usønderlemmede imellem de lyriske Digte, ere ogsaa Peblingesøen og Frands Drake henførte til dette Afsnit, da de vilde blive altfor enestaaende imellem Balladerne og Romancerne.
- 210, Linie 12: Op] = B; A: Og
- 211, — 6: et Blund] d. e. et Øieblik.
- 212, — 11-12: Angst; | Sit Bytte fik hvert Aar] = B; A: Angst, | I mange Herrens Aar
- 213: **Ajtaarsvers.**] (A) Oehls Prometheus, II, Jan. 1833. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836. (C) Oehls Digterværker, XVI, 1846.
- 215, Linie 8: med] = B; A: end

Side 215, Linie 13: Ddip] A, B og C: Ddyp

— 217: **Sange i Anl. af Kongens Fødselsfest.] Sange i Anledning af Hans Majestæt Kongens Fødselsfest. Afsjungne i det Kongelige Kjøbenhavnske Skydeselskab og Danske Broderskab den 7de Februar 1833. Kbh. Trykt hos Andr. Seidelin. 14 upag. Blade 8vo; indeholdende syv Sange, af hvilke de to første: Til Hans Majestæt Kongen (Mel. Kong Christian lægger ned sit Sværd) og Til Hendes Majestæt Dronningen (Mel. Kofls Skattekonge etc.), ere af Oehl. Tilh. Verd. Aftrykt i Kbhns-Posten, 1833, Nr. 29.**

— 219: **Til Charlotte Phister.] Oehl.s Prometheus, II, April 1833, hvor Digtet staaer under Rubriken Theatret, Side 350-352, foran en kort Anmeldelse af Syngespillet Fanchon, i hvis Titelrolle Oehl.s ældste Datter den 11te Febr. 1833 havde sin anden Debut paa det kgl. Tkeater. Om hende see de ovenfor, Side 333, i Anm. til Side 189, anførte Steder af Erindr.**

— 220, Linie 15: Gjordom] Orig.: Gjordum

— —: **Den musikelskende Landsby-Pige. (A) Særskilt Tryk: Den musikelskende Landsby-pige. Romance af Professor, Ridder Dehlsenschläger, componeret for otte obligate Instrumenter af Secretair Hartmann. Kbh. 1833. Trykt i J. D. Dvists Officin. 2 upag. Blade, 8vo; tilh. Verd. (B) Oehl.s Prometheus, II, Jan. 1833, og (C) Digterværker af Oehl., V, 1836: Den musikelskende Landsby-pige. I C ere alle de treliniede Stropher udeladte. — Sangen, der i A kaldes „Romance“, men uidentivt kun efter Musikernes Sprogbrug, blev sunget af Digterens Datter paa en Aftenunderholdning den 10de Marts 1833.**

— 221, Linie 4: Naar] = C; A: Hift

— —, — 22: Hvor Skyggen sval jeg fandt] = C; A: Hvor jeg min Skygge fandt

— 222, — 8: dybt] = C; A: dyb

— 223, — 11-12: Den velbekjendte Sang | Mig Harald lader] = C; A: Var det ei Haralds Sang, | Som han mig lader

— —: **Min Rakkelovn.] (A) Oehl.s Prometheus, II, Jan.**

1833. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836. (C) Oehl.s Digterværker, XIV, 1846.

Side 225: **J. H. C. Andersens Album.**] Efter Orig.mscrtet. Disse Linier ere aftrykte i Andersens Mit Livs Eventyr, 1855, Side 112, men vanhældede ved Trykfeil, hvorfor de optages rettede i nærvær. Udgave, efter hvis Plan (see Oehl.s Digte, I, 1860, Side 293, Linie 17-19) de ellers som temmelig ubetydelige vilde være forbigaaede.

— —: **Til Vaaren.**] (A) Oehl.s Prometheus, II, Jan. 1833. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836. (C) Oehl.s Digterværker, XIV, 1846.

— 227: **Udødeligheden.**] (A) Oehl.s Prometheus, II, Jan. 1833. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836. (C) Oehl.s Digterværker, XIV, 1846.

— 228, Linie 1: **Vaanderaabet**] = B; A: **Ungesiraabet**

— —: **Min Faders ældste Portrait.**] (A) Oehl.s Prometheus, II, Marts 1833. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836. (C) Oehl.s Digterværker, XIV, 1846.

— 229, Linie 24: **Dg paa dens Børn**] = B; A: **Paa deres Børn**

— 230: **Rindetræet i Regentsgaarden.**] Oehl.s Prometheus, II, 1833, Aprilheftet, som dog ikke udkom før i Juli Maaned, saa Digtet gjerne kan være fra den samme Sommer. Orig. angiver Melodien: „Mit fulde Glas og Sangens raske Toner”.

— 231: **I en Englænders Stambog.**] Oehl.s Prometheus, III, Mai 1833.

— 232: **Norgesreisen.**] Norgesreisen. En Digtekrands af Dehleschläger. Kbh. 1834 [d. e. Dec. 1833]. Med en Skizze af Krogkleven, raderet af Prof. Møller. Af denne Digtekrands besørgede Oehl. ikke nogen nyere Udgave, men de fleste af dens enkelte Stykker optog han siden dels iblandt sine saakaldte „Reisedigte”, dels iblandt Romancer, og enkelte i Erindr., saaledes som nedenfor vil blive specificeret. Om Reisen see Erindr., IV, Side 102-112.

- Side 232: *Afskeden.*] (A) Norgesreisen. (B) Halvhundrede Digte af Oehl., 1845. (C) Oehls Digterværker, XV, 1846.
- —, Linie 13: Kort er Tiden, som os skilles.] D. e. om kort Tid skilles vi.
- 234: *Dampskibsfarten.*] (A) Kbhns-Posten, 1828, Nr. 74. (B) Norgesreisen. (C) Oehls Digterværker, XV, 1846. See ovenfor, Side 324—325, i Anm. til Side 121.
- 236, Linie 6: ved] Orig.: veed
- 238: *Kattegat.*] (A) Norgesreisen. (B) Oehls Digterværker, XV, 1846.
- 239, Linie 2: *3]* = B; A: *Dg*
- —, — 6: *Bed]* = B; A: *3*
- 240: *Søsyngen.*] (A) Norgesreisen. (B) Oehls Digterværker, XV, 1846.
- 241: *Christianiafjord.*] (A) Norgesreisen. (B) Oehls Erindr., IV, Side 104—105, lidt forkortet.
- 242, Linie 16: *Fredriksbær]* A og B: *Frederiksbær]*
- —, — 21: *Skude]* = B; A: *Skudde*
- 243, — 28: *Min salig Søsters Ven]* Anm. i A: *Gierlev.*
- 244: *Modtagelsen i Christiania.*] (A) Norgesreisen. (B) Oehls Erindr., IV, Side 106, hvor dog kun de fem første Stropher findes.
- 245, Linie 9: *Du gamle, stærke Tænker,]* Anm. i A: *Treschow.* Den Uble levede dengang endnu sund og frisk. Treschow døde den 22de Sept. 1833.
- —, — 13: *Dg du, min Ven, hvis Tale osv.]* Anm. i A: *Skjelderup.* See Oehls Erindr., III, Side 39—40.
- —, — 17: *Dg du, min græske Broder]* Anm. i A: *Sverdrup.*
- —, — 19: *Dg du, som rysted Polen]* Anm. i A: *Hansteen.*
- —, — 21: *Dg du, som Jesu Lære udbreder i dit Nord]* Anm. i A: *Hersleb.*
- —, — 23: *Dg du, hvis varme Hjerte osv.]* Anm. i A: *Steenbloch.*
- 246, — 7-22: *Jeg ei forstod ham ganske osv.]* See Oehls Erindr., IV, Side 107.
- 247, — 8: *Han var Borupianer]* Borupianer d. e. Medlem af Borups eller det Dram.-Litt. Selskab.
- —, — 12: *Dengang man holdt det Gilde osv.]* See Oehls

- Erindr., IV, Side 107—108. Festen holdtes den 6te August.
- Side 247, Linie 23: Da Sverdrups Tale [øb.] See Oehls Erindr., IV, Side 108.
- 248, — 9: herlig] Saaledes Kbhn.sposten, 1833, Nr. 159, og Dagen, 1833, Nr. 193, i hvilke Blade Welhavens Digt er aftrykt efter Den norske Rigstidende af 8de Aug. 1833, der ikke findes i Kbhn.s offentlige Bibliotheker; Norgesreisen: hellig
- 250: Til Norges Sønner.] (A) Kbhn.sposten, 1833, Nr. 163, den 20de Aug., hvor Digtet er aftrykt efter Aftonbladet af 14de Aug. 1833, der ikke findes i Kbhn.s offentlige Bibliotheker. (B) Norgesreisen. (C) Oehls Digterværker, XV, 1846; lidt forkortet.
- —, Linie 9: Ved Danmarks grønne Dale] = B; A: Ved Fjeld fra Danmarks Dale
- —, — 11: Frederiksberg] A, B og C: Frederiksberg
- 251, — 7: her] = B; A: her
- —, — 22: Hottur] = B; A: Høther
- 252, — 7-8: som fra Island tidt en Skiald | Før seiled] = B; A: som tilforn en Islands Skiald | Tit seiled
- —, — 13: Rorrig] = B; A: Norge
- —, — 15: herligt] = C; A: herlig
- 253: Omegnen.] (A) Norgesreisen. (B) Oehls Erindr., IV, Side 109—110; lidt forkortet.
- —, Linie 19: Skiffersteen] A og B: Skiffersteen
- 258, — 16: Herman, den kraftige Bedel] See Oehls Digte, II, 1860, Side 101.
- 259, — 28: et Blund] D. e. et Øieblik.
- 260: Krogkleven.] (A) Norgesreisen. (B) Halvhundrede Digte af Oehl., 1845. (C) Oehls Digterværker, XV, 1846.
- —, Linie 19: Stammers] A, B og C: Stammes
- —, — 28: lyst] A, B og C: lyst
- 262, — 20: Bennen fra Dresden, som nys i Sangen jeg faldte] Landskabsmaleren J. C. Dahl, see ovenfor Side 261, Linie 6.
- 263: Haldan Svartes Grav.] (A) Norgesreisen. (B) Oehls Digterværker, XVII, 1846.
- 265: Norderhøugs Præstegaard.] (A) Norgesreisen. (B)

Oehls Digterværker, XVII, 1846; med Udeladelse af de to sidste Strofer.

- Side 265, Linie 7: ægte] = B; A: dygtig
 — 266, — 6-7: Tærne | Et lidet Vrind." Han det tillod] = B;
 A: Tærne!" | Et lidet Vrind han det tillod
- 267: Den dobbelte Skydsgut. Side 269: Elvene og Fosfene.
 Side 271: Ringerige og Modum.] (A) Norgesreisen. (B)
 Oehls Digterværker, XVII, 1846.
- 276: Bønderne.] (A) Norgesreisen. (B) Oehls Digter-
 værker, XV, 1846, hvor Overskriften er Den norske Bønde-
 pige, og de to første Strofer ere udeladte.
- 277: Sanct Olafs Jertequ.] (A) Norgesreisen. (B) Halv-
 hundrede Digte af Oehl, 1845. (B) Oehls Digter-
 værker, XVII, 1846.
- 279, Linie 24: Og plumped i en Myre.] Til Ordet Myre
 har A og B Anmærkn.: Mose.
- 280: De tyske Studenter i Vigersund.] (A) Norgesreisen.
 (B) Oehls Digterværker, XV, 1846, hvor Overskriften
 er Fodgiengerne, og en Strophe er udeladt.
- 281: Kongsberg.] (A) Norgesreisen. (B) Oehls Digter-
 værker, XV, 1846, hvor Begyndelsen og Slutningen ere
 udeladte.
- —, Linie 20: mørft] A: mørf (B mangler)
- 282, — 1: Lougens] A: Lovens (B mangler)
- —, — 3: Min gamle Ven] Anm. i A: Strøm.
- 286, — 4: som flere] = B; A: som om fleer
- —, — 15: Skændt ung min Røst jeg blandte med din
 Stemme.] See Oehls Digte, I, 1860, Side 78—79: Bierg-
 mands-Liv. Efter Novalis.
- 287: Faldet i Hongsund.] (A) Norgesreisen. (B) Oehls
 Digterværker, XV, 1846.
- 288: Farten i Maaneskin.] (A) Norgesreisen: Farten i
 Maanskin. (B) Oehls Digterværker, XV: Farten i
 Maaneskin.
- —, Linie 14: med] A og B: men
- —, — 25: fit] A og B: dit

- Side 290, Linie 15: en] Orig.: et
 — —, — 19: Brager næs] Orig.: Bragenæs
 — 292: Kirken i Drammen.] (A) Norgesreisen. (B) Oehls Digterværker, XV, 1846.
 — 293: Farvel til Norge.] (A) Norgesreisen. (B) Oehls Digterværker, XV, 1846; forkortet til det Halve.
 — 298: Tilbageblik.] (A) Norgesreisen. (B) Oehls Digterværker, XV, 1846; med Udeladelse af sidste Strophe.
 — 299, Linie 22: venligt] = B; A: varmt mig
 — 300: Armbaadene og Guldhornet.] (A) Kbhn.sposten, 1833, Nr. 226, den 16de Nov., og Dagen, 1833, Nr. 274, den 16de Nov.: Armbaadene og Guldhornet. En Fabel. Helstiget mine Medborgere. Dagen har to Afgivelser fra Kbhn.sposten og fra B: Side 300, Linie 18: Heltehei for Kamphei, Side 301, Linie 10: ved for med. (B) Norgesreisen.
 — Paa Digterens Fødselsdag, den 14de Nov. 1833, opførtes Hakon Jarl, der 25 Aar før (den 30te Jan. 1808) var bragt paa den danske Scene. „Efter endeel Studerendes Ønske“ var det allernaadigst blevet tilladt, at en af H. P. Holst forfattet Prolog (Dagen, Nr. 273, samme Aar) maatte fremsiges. Da Stykket var endt, afsang Publicum en Sang til Digteren (Dagen, Nr. 273), og hædrede ham med et „Oehlenschläger leve!“
 — —, Linie 24: fjønt] = B; A: vel
-

Rettelser.

Side 56, Linie 19: Nord, læs: Nord

— 81, — 15: brænder; læs: brænder.

22

Oehlenschlägers

Poetiske Skrifter.

Udgivne

af

F. L. Liebenberg.

To og Tyvende Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

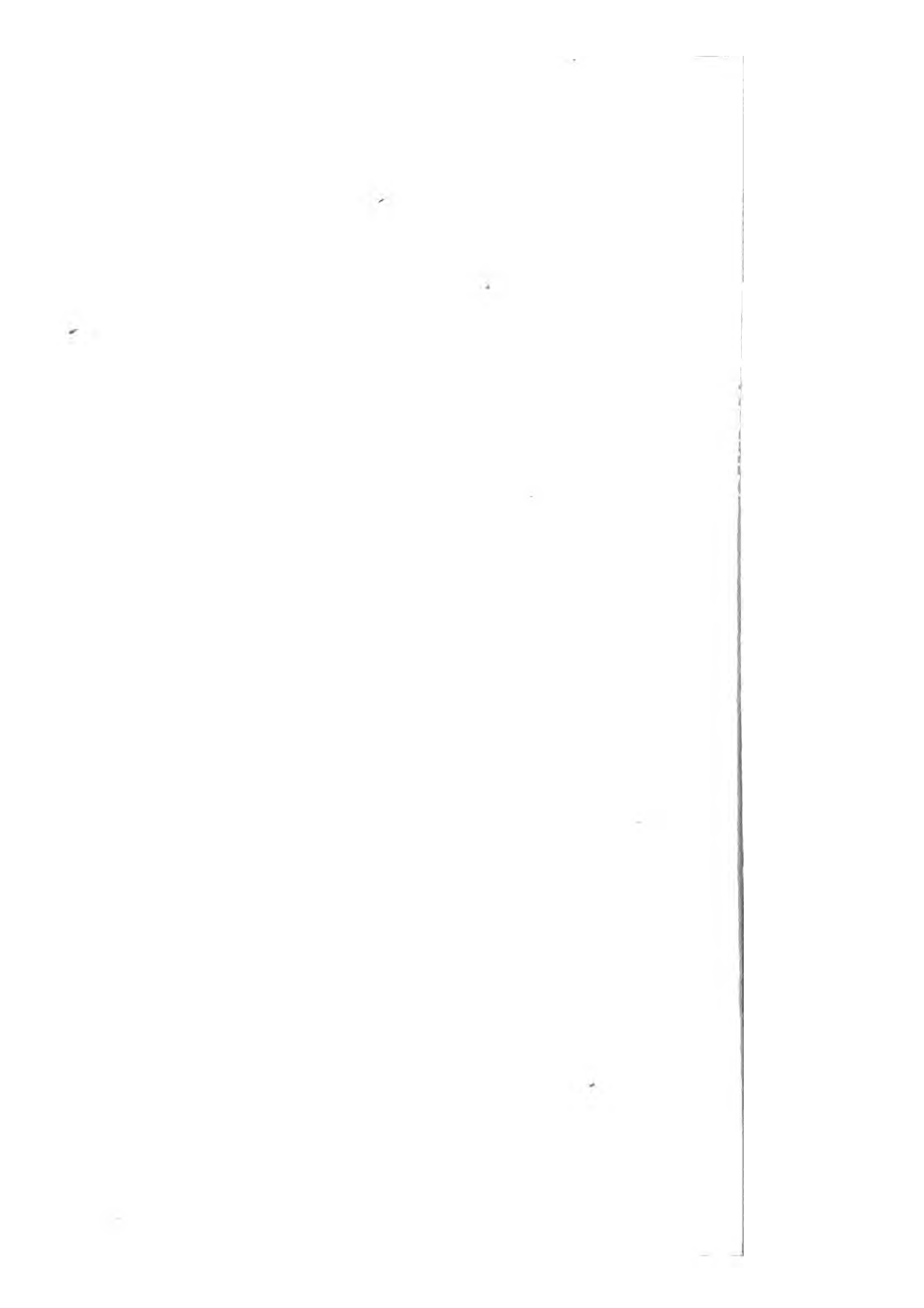
Hovedcommissionair: Th. Lind, Store Kjøbmagergade Nr. 6.

1861.

Erst hos J. S. Schulz.

Lyriske Digte.

Fjerde Deel.

Oehlenschlägers Digte.

Udgivne

af

F. L. Liebenberg.

Fjerde Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

Hovedcommissjonair: L. Lind, Store Kjøbmagergade Nr. 6.

1861.

Erst bei J. P. Schulz.

I n d h o l d.

Lyriske Digte.

	Side.
l Schleiermacher. Sept. 1833	1.
epiem. Oversat.....	3.
erulffs Solvbrud. Febr. 1834.....	5.
ang i Anledning af Kongens Fødselsfest. Febr. 1834.....	7.
ang i Anledning af A. Thejls og Jfr. Wilstrups Bryllup. Marts 1834.....	8.
l Caroline Amalia. Den 28de Juni.....	9.
iglekonge-Skaal. Juli 1834	11.
ed P. G. Müllers Jordefærd. Sept. 1834	13.
l Christian Frederik. Den 18de Sept. 1834.....	16.
l Kongehuset. Sang for Ekhedelskabet. Febr. 1835.....	18.
ed min Charlottes Grav. Marts 1835.....	19.
ed Frederike Brun-Münters Grav. Marts 1835.....	24.
ensreisen. Digtekrands. Forsommeren 1835:	
Digteren paa Kirkegaarden	27.
Den gode Fyrste.....	29.
Personsposten	31.
Over Bæltet.....	32.
Heden	39.

Ankomsten til Odense	
Livet paa Slottet	
Pindsefesten	
Sauct Knuds Kirken	
Barndomsveninden	
Fiskerhuset	
Det litteraire Selskab	
Skjedeselskabet	
Borgeren	
Langesø	
Christiansdal	
Aftenvandring	
Nattephantasie	
De Fattiges Hauger	
Ved det lille Bælt	
Eventyret paa Hindsø	
Caroline-Kilden	
Christian Frederik	
Oversfarten til Langeland	
So-Trommeslageren	
Apotheket i Rudkøbing	
Modtagelsen	
Sangeren ved Vreporten	
Tilbagefarten til Svendborg	
Posthuset	
Bondehytten i Thy	
Reisen til Als	
Caroline Amalias Fødselsdag	

	Side.
Louise Augustas Fødselsdag	97.
Den lille Prinds	98.
Tilhørerinderne	100.
Gangeren	101.
Tobaksrøgningen	103.
Billedhuggeren	105.
Fædreland og Fødeland. I Slesvig	108.
Sønderborg Slot	111.
Videre!	116.
Til Carsten Hauch	117.
I Sorø Kirke:	
Bed Holbergs Grav	120.
Bed Absalons Grav	121.
Bed Christopher den Andens Grav	124.
Valdemar Atterdags Grav	— .
Det store Crucifix	128.
Næsbjholm	131.
Jngemann	133.
Roeskilde Domkirke	134.
Gravhoiene	141.
Gaven	143.
Til Kongen. Sang for Søndeselskabet. Juli 1835	145.
Den gamle Digter	147.
Bed Claus Schalls Jordefærd. August 1835	148.
Danst Borgerfang til A. S. Drsted. Dec. 1835	149.
Til den hellige Cæcilia. Efter Wackenroder	150.
Carl Heger. Jan. 1836	152.
Til Dronningen. Sang for Søndeselskabet. Febr. 1836	160.

IV

	Side.
J. D. Herholdt. Febr. 1836	161.
Cantate til Efterlægtselskabets Jubelfest. Marts 1836	163.
Carolines Sang i Kellstabs Julius. Oversat	166.
Til Madame Rosing. Juni 1836	167.
Paa Prindsesse Caroline Amalias Fødselsdag. Juni 1836 ...	169.
Hilsen til Dronningen fra det danske Broderskab. Aug. 1836.	171.
Sange ved Dimissionen til Universitetet fra det v. Westenske In- stitut. Sept. 1836	172.
Cantate til Universitets-Bygningens Indvielsesfest. Oct. 1836.	174.
Cantate til Reformations-Jubelfesten ved Universitetet. Oct. 1836.	179.
Til min Ven P. D. Brøndsted. Paa hans Fødselsdag	184.
Til Fru Johanna Heiberg. Nov. 1836	187.
Sang i Anledning af Kongens Fødselsfest. Febr. 1837	190.
Sophus Zahle, Marts 1837	192.
Til Bessow. Med Oversættelsen af Torfel Knutson	193.
Sang til Kongen fra Skjdeselskabet. Aug. 1837	194.
H. C. Orsted. Aug. 1837	196.
Til Prinds Christian Frederik. Den 18de Sept. 1837	199.
Trost i et mismodigt Dieblif.	200.
Den underlige Rattergal	202.
Den spanske Pige. Efter Byron	204.
Til Kongehuset. Sang for Skjdeselskabet. Febr. 1838	206.
A. B. Hauchs Minde. Febr. 1838	208.
Frue Menigheds Afskedsfang til Stiftsprovst Clausen. April 1838	211.
Til Kongen. Sang for Skjdeselskabet. Aug. 1838	212.
Til Thorvaldsen. Den 7de Oct. 1838	213.

Til Thorvaldsen fra Studenter-Foreningen. Den 13de Oct. 1838.....	220.
Thorvaldsens Staal. Den 31te Oct. 1838.....	221.
Med Thorvaldsens Portrait	222.
Sang i Anledning af P. K. Dorphs og Fr. Nagaards Ugte- forening. Nov. 1838	223.
A. S. Orsteds Fødselsdag. Dec. 1838	224.
Til Jagtherren paa Frederiksborg Slot. Jan. 1839	226.
Sang i Anledning af Kongens Fødselsfest. Febr. 1839.....	227.
Thorvaldsens anden Fødselsdag. Marts 1839	228.
Sang til Maffeballet i Marts 1839	230.
Et Basrelief af Thorvaldsen.....	— .
Schillers Minde. Mai 1839	232.
Høstpsalme	233.
Smaa pigerne paa Nysø.....	235.
Sang for det Søsterlige Belgjørenheds-Selskab i Anledning af Dronningens Fødselsdag. Oct. 1839.....	236.
Jægerwise	237.
Jægernes Sang til Jagtherren og Jagtfruen.....	240.
Til August Bournonville.....	241.
Peter Wulff. Nov. 1839	243.
Til Kongen. Dec. 1839	245.
Til Dronningen. Dec. 1839.....	247.
Mindedigt over Kong Frederik den Siette. Jan. 1840	248.
Sorge-Cantate over Kong Frederik den Siette. Jan. 1840 ...	258.
Christian Wilster. Jan. 1840	262.
Med J. P. Mynsters Portrait	263.

VI

	Side.
Sang ved Kongens og Dronningens Ankomst i Skuespilhuset. Maj 1840	263.
Cantate til Bogtrykkerkunstens Jubelfest. Juni 1840	264.
Cantate til Kong Christian den Ottendes og Dronning Caro- line Amalias Kroningsfest. Juni 1840.....	267.
Til Kongen. Sang for Skjedeselskabet. Juli 1840	277.
Sang ved Naturforskerens Ffest. Juli 1840.....	279.
Til Dronningen. Sang for Skjedeselskabet. Sept. 1840.....	281.
Til H. P. Holst. Oct. 1840	283.
Til H. C. Andersen. Den 27de Oct. 1840.....	284.
Til H. C. Andersen. Den 30te Oct. 1840.....	285.
Sang ved C. B. B. Linds og Froken L. Collins Egteforening. Nov. 1840	286.

Til Schleiermacher, da han besøgte os.

Den 27de September 1833.

Lidt sang vi her i Hiemmet
Til Roes for danske Mand;
Men hver en ædel Fremmed
Er fra vort Fædreland,
Thi Jorden er vor Moder,
Hun skienker fælles Løn,
Og den vi kalde Broder,
Som Snillet kalder Søn.

Os Videnskab forbinder,
Den Kiæde — den er stærk.
Forstielligheden svinder
For Tankens bedste Værk.
I Videnskabens Alder,
I Kunstens hulde Favn
Vi den vor Landsmand kalder,
Som virker Mandens Gavn.

Og, Brødre! hvo har dette
Bel meer, end denne Mand,
Hvem her vi Krandsen flette,
Som Giest paa Danerstrand?

At bryde Mørkets Lænker,
 Bar alt hans aarle Færd
 Som Taler og som Tænker,
 Som Lærer og som Lærd.

Han Ostresalt forener
 Med Archipelers-Hav.
 Hvad Plato gav Hellenen
 Det han Germaner gav.
 Apollo selv ham kaldte,
 Han blev Minervas Tolk;
 Hvad Socrates fortalte,
 Meddeelte han sit Folk.

Da brat en hellig Lue
 Med paa hans Jøse foer;
 Hvad Diet ei kan skue,
 Forkyndte han med Ord.
 Og fiernt fra Bierg og Dale
 Saamangen Broder kom,
 At lytte til hans Tale
 I Kirkens Helligdom.

En festlig Skaal for Giestert,
 Som Muserne har kjær,
 For Tænkeren, for Præsten —
 For Mennesket især!
 Den, som i store Stævne
 Stod viis — og blid — og bold —
 Den lærde Mand vi nævne
 Melanchton for sin Old.

Requiem.Oversat.
—

Bredens Dag, som Hevnen skuer,
Løser Verden op i Luer.
David og Sibylle truer.

Rædsel Jorden skal betage;
Da vil Dommeren hiddrage,
Hver Misgjerning at opdage.

Skingrende Basunen lyder,
Stærk den Graven giennembryder,
Siælen for Guds Throne byder.

Døden og Naturen hæver,
Naar fra Støv sig atter hæver
Skabningen, som Dommen kræver.

Da den store Bog udfoldes,
Hvori Alting indeholdes,
Hvorved Straffene forvoldes.

Dommeren da paa sit Sæde
Lasten skal af Larven klæde,
Tugte dem, som overtræde.

Bee, da raaber du, jeg Arme!
Ingen Magt sig vil forbarme.
Selv den Fromme frygter Harme.

Drot, forfærdelig, dog milde!
 Du, som Støvet frelse vilde,
 Frels mig ogsaa, Naadens Kilde!

Mindes vel, o Jesu søde!
 At det var for mig, du døde;
 Skaan mig, og tilgiv min Brøde.

For min Redning, Frelser kiære!
 Maatte selv du Korset bære;
 Slikt et Arbeid spildt ei være!

Dommer! du din Hevn forgiette,
 Gaf ei strengt med mig i Rette,
 Du mit Regnebræt udslatte!

Bleg at skrifte jeg begynder,
 Brøden rodmende forkynder.
 Gud! tilgiv mig arme Synder.

Raade du mod Svaghed øver.
 Du, som selv tilgav en Røver,
 Gi mit Hierte du bedrøver.

Svagt kun mine Bønner stamme;
 Men, Allgode! steds den Samme!
 Red mig for en evig Flamme.

Du til Faarene mig stille,
 Du fra Bukkene mig skille!
 Bed din Høire staae vi ville.

Naar Forbandelsen da rammer
 Lastens Træl i Helvedsflammer,
 Saliggior mig i min Jammer!

Sønderknuset jeg nedsegner;
 Streng du ikke med mig regner.
 Red mig, Herre! naar jeg blegner.

Høist begrædelig er Dagen,
 Naar, op fra sin Skiærsild dragen,
 Synderen blier kaldt, den Arme!

Derfor, Gud! du dig forbarme. —
 Fromme Jesu, vor Herre!
 Giv dem en salig Hvile. Amen!

Kierulffs Solobryllup.

Den 1ste Februar 1834.

Maarens Blomster ere skionne,
 Indigt staae de med det Grønne,
 Men de visne snart;
 Mandens Blomster længer vare,
 Der for dem er ingen Fare,
 Stærk er deres Art.

End et Slags af Blomster gives,
 Som ved Hyttens Arne trives,
 Det er Hiertets blaae.

Gi de spire blot i Baaren;
Knopper, midt i Vintren baaren,
Smukt paa Stilken staae.

Baarens Blomster brat forsvunde,
Aandens end saa friske, sunde,
Bryde, Kierulff! dig.
Hiertets Blomster i din Sytte
Gulde Fylgier beskytte,
Her de vise sig.

De med brogetskionne Flammer
Bryde dette fiære Kammer,
Troffabs Tempelhal,
Hvor du med en værdig Mage
Mange skionne Fremtidsdage
Kierligt dele skal.

Myrtefrandsen, som vi ræffe,
Skulde Sølvet vel bedække,
Denne Bryllupsdag;
Men vi Guldet valgte heller,
Spaadom gyldne Glands fortæller,
Alle til Behag.

Det har sagt med Spaadomskræfter,
At den Fest, som følger efter,
Vorder endnu bedst.
Da vi atter os forsamle,
Hiertensunge, skiondt saa gamle,
Til den fiære Fest.

Sang

i Anledning af

Kongens Fødselsfest.

Afsiungen i Skydeselskabet den 6te Februar 1834.

Hvor gierne samler sig en Kreds,
For Glædens Priis at synge;
Hvor munter og hvor veltilfreds
Er da den hele Klynge!
Men naar paa hver en Kyst og Strand
Gen Sang de alle gæde,
Naar Kredsen er — et Fædreland,
Da blier det først en Glæde!

Hvor gierne samler sig en Slægt
Omkring en elsket Fader,
Og beder om Guds Baretægt,
Mens Taaren Diet bader!
Men er det Landets høie Drot,
Hvem Tak de alle gæde
Fra Hytten op til Kongeslot —
Da blier det først en Glæde!

Hvor ofte hylldtes Fyrsten ei
Med Ordet blot, med Munden,
Som havde paa sin stolte Bei
Ei Bei til Hiertet funden;
Men naar en Konge for sit Folk
Som Fader er tilstede,
Da vorder Tungen Hiertets Tolk,
Da blier det først en Glæde!

Den Fæst, som gjør hver Danske glad,
 Vi ogsaa glade feire,
 Hvor ofte Kongen blandt os sad,
 Som Rolf i gamle Leire.
 Saa længe som et Skib, en Baad
 Gaaer giennem Bælt og Stræde,
 Vil Saga mindes Fredriks Daad
 Og alle Danskes Glæde.

S a n g

i Anledning af

Proprietair A. Chejlls og Jomfru C. D. Wilstrups Bryllup

Den 15de Marts 1834.

Adam sad i Paradiis,
 Glædte sig ved Blomst og Frugter,
 Mellem alskens Løv og Riis,
 Og ved Euphrats kule Bugter;
 Men først da han fandt Mandinden,
 Ret i Paradiis han kom,
 Da først folte han med Qvinden
 Sig i Skionheds Helligdom.

Siden har hver Adams-Søn,
 Naar han fik en Edens Have,
 Til Jehova gjort en Bøn
 Om den samme fiære Gave.

Dg naar først han vandt en Pige,
Slog det heller aldrig fejl;
Dg det Samme kan man sige
Om vor gode, fiære Thejll.

See, han drog til Arelstad,
Da man allermindst det tænkte,
Om Dortheas Hierte bad,
Dg hun gierne ham det skienkte.
Til sit Paradiis han iled
Atter med sin vene Mo,
Lykken dem i Møde smiled
Over Land og over Sø.

I hans Paradiis vi nu
Sidde her i Bennetiæde,
Dnske med oprigtig Hu
Dem en reen, en varig Glæde.
Paradiis er ingen Fabel,
Det er her, som før det var.
Ingen Kain — mangen Abel
Glæde dette Brudepar!

Til Caroline Amalia.

Den 28de Juni.

Svarer mig, I Baarens Døttre!
Pragt for hulde Sommerdage!
Lærer mig den søde Trolddom,
Siger, hvordan I det mage;

At J kæft i hver en Sommer
 Stedse ny jer lade skue,
 Som om aldrig forhen Diet
 Havde seet den skionne Lue.

Ehi naar, Rosenknop! dit Purpur
 Du af fulde Bæger gyder,
 Og naar, Lilie! din Umbra
 Kraftigt af din Urne flyder;

Sødt henrykkes da i Skoven,
 Naar hun plukker jer, Fyrstinden,
 Selv med Lilier paa Barmen,
 Og med Rosenblus paa kinden.

Hvordan lære skal af Blomsten
 Skialden til en Fæst at digte,
 Ewigdyrebar hans Hierte,
 Saa at ei hans Toner svigte?

Digteblomsten hurtig visner,
 Naar den sig for tidt gientager;
 Sommerblomsten tusind Gange
 Skion, som første Gang, behager.

Som da første Gang ved Floden
 Eva skued den i Lunden,
 Fryder end den Evas Døttre
 Hver en Baar, den bliver funden.

Lær til Carolinas Fester
 Mig at digte, Rose! Lilie!
 Evnen, Magten er der ikke.
 Hvad forslaaer den gode Billie?

„Digter! lad dig ei forstrække;
 Hvorfor har dig Frygten smertet?
 Altid nyt, som Blomst i Vaaren,
 Var det Ord, der kom fra Hjertet.

Og den venlige Fyrstinde
 Lytte vil til Skjaldefangen,
 Om end her i Glædesvrimlens
 Høie Raab sig taber Klagen.“

Freidig da i Rosenfrandsen
 Fletter jeg Forglemmigeier.
 Smilet fra den Høies Læber
 Er, min Sang! din bedste Seier.

Fuglekonge-Skaal.

Den 31te Juli 1834.

I Binen er en fielden Kraft,
 Thi Aanden i vor Druesaft
 Bort Broderskab forbandt.
 Forfænglighed vor Kreds forlod,
 Saasnart kun Bacchi søde Blod
 Sin Bei til Hjertet fandt.
 Vi glemme Titel, glemme Rang
 Ved Druesaft, ved Bægerklang,
 Ved Tonekunstens Hæveri.
 Ja, Bacchus! nu er Magten din:
 Du skaber Mennesker af Biin
 Ved Hielp af Poesie.

Bort Danmark er et lille Land,
 Men Aalstads sig maale kan
 Med hver en større By.
 Hver Broder fra den fiære Stad
 Her joler sig saa hierteglad,
 Og lader Grillen flye.
 Der fordres kun til dette Bord:
 En Mand af Hierte, Mand af Ord,
 Med Troskab for det elskte Nord,
 Og saa en Ven af Munterhed,
 Som hurtig sig at trøste veed,
 Er Sorgen ei for stor.

Nu glæder eder, alle Mand!
 Endskiondt vi meer ei træffe kan
 Vor Poppe paa sin Stang.
 Godt er det, at man traf ham alt,
 Thi ellers neppe ned han faldt
 Ved Mødet denne Gang;
 Thi skiondt vi Alting dobbelt seer,
 Kan vi dog ikke sigte meer,
 (Som det gaaer mig, det gaaer vel Fler?)
 Ja, Bacchus har os alle skudt,
 Skiondt ganske fugtigt var hans Krudt.
 See bare, hvor han leer!

Bort Gilde! kraftigt du bestaaer,
 Endskiondt du est sex hundred Aar,
 Blier ei af Dage mæt.
 Og leve nu hver Fugledrot,
 Og Hver, som ellers sigter godt,
 Og Hver, som sigter slet!

Men før vi Gildet har forladt,
 Og før vor Glæde bliver mat,
 Vi raabe: Leve Salicath!
 Du var et Fuglekonge-Speil,
 Din Munterhed slog aldrig feil,
 Den gif for fulde Seil.

Hvad ingen Jordens Konge kan:
 Glad drikke med sin Eftermand,
 Det kan du saare godt.
 Du lægger ned din Bærdighed
 Med lystige Bestedenhed,
 Og er ei længer Drot.
 Men Broder est du os, som før,
 Og derfor Flasken — hør kun, hør! —
 Slaaer Proppen ud til din Honneur,
 Og ærligt raaber alle Mænd:
 „Bliv Fuglekonge snart igien,
 Og altid Broder, Ven!“

Ved Peter Erasmus Müllers Jordefærd.

Den 8de September 1834.

Før Talen.

En Udling atter vi begræde,
 Dog ei med vilde Smertestrig;
 En Fader, Ven til Jord vi stede,
 Og gaae bedrøvet med hans Liig.
 Igiennem Kirkens skionne Gang
 Basunen lyder Himmelflang.

Apostlerne her fra hver Side
 Saa mildt hen til din Kiste see;
 Du var den Venligvise, Blide,
 Og du Apostel var, som de.
 Hist strækker Jesus ud sin Arm,
 Og trykker dig til kærlik Barm.

Forklarte Siæl! dig Engle møde,
 Og hilse dig i bedre Chor;
 Men, o! din Aand, som ikke døde,
 Gi ganske har forladt vor Jord.
 Endnu du lever, karsk og stærk,
 Vor Ven! vor Lærer! i dit Bærk.

Din Absalon igien du finder,
 Han takker dig med Broderaand,
 Fordi du Oldtids sande Minder
 Af Støvet drog med varsom Haand;
 Fordi du paa den danske Strand
 En ædel Biskop var, som han.

Og ved dit skionne Eftermæle
 Din Navne Petrus glædes ret:
 Du fanged Menneffenes Siæle,
 Som han, i Kærlichhedens Net.
 Og derfor stroer paa Gravens Bei
 Dit Danmark dig Forglemmigei.

Efter Talem.

Lover den Herre, den mægtige Konge, med Ære!
 Lov ham, min Siæl! og lad det din Forlystelse være.
 Graven og Død,
 Ikke de Modet os brød.
 Jesus kun vinker de Kiære.

Hvo har en Aand, og ei føler Udødeligheden?
 Hvo har et Dnske, som ganske blev opfyldt herveden?
 Salige! hist,
 Hist det opfyldes forvist;
 Himlen kun skienker dig Freden.

Skælvende Hjertes! saa frygter ei Graven, den sorte;
 Den er kun Veien til Himmerigs straalende Porte.
 Buer de flaae,
 Herligt paa Himlen de staae
 Netop, naar Skyer er sorte.

Siælen har Binger, som Smertes paa Jorden ei stække;
 Kraftigt i Døden de ud over Nummet sig strække.
 Kiærlighed bød, —
 Ængstlige Tid! af dit Skiod
 Høit de mod Himmelen række.

Ja! naar Basunen os kalder, forenes vi ville,
 Hvor ingen Beemods, Bedrøvelses Taare skal trille.
 Der vi vor Ven
 Finde forklaret igien,
 Hvor os ei Tiden kan stille.

Til Christian Frederik.

Den 18de September 1834.

Landmanden pløier vel sin Jord, og saær,
 Dg lystigt Harven over Sæden gaaer,
 Men skal den trives, skal den spire strax,
 Skal Straaet sætte gyldent, kornrigt Ar,
 Da maa Gud Freier sende Solens Glands,
 Thi Varmen fletter Slettens Arefrands;
 Har Regnen skænket Ageren sin Saft,
 Bed Freiers Sol først vinder Kiærnen Kraft.

Skioldunge! Skialden i et Qvad dig har
 Kaldt Danmarks Freier, Hiertet dyrebar.
 Ja, høit mod Norden, nær den kolde Pol,
 Er Christian Kunstens, Videnskabens Sol,
 Befrugtende den sender ud sin Ild,
 Dg nærer hver en Spire huld og mild,
 Der har fortient, at Solen den besaae,
 Dg skuffer ikke med de tomme Straae.

Du drog til Tiberen i Ungdomsaar,
 Hvor der er længer Sommer, længer Vaar;
 De sidste Resten fra de Gamles Dag,
 Forsvunden længst, udviklede din Smag,
 Ruinerne beundrende du saae,
 Som med de store Mindesmærker staae.
 Da Kunstens Adel, Christian! følte du,
 Din Aand den fyldte, smeltede din Hu;
 Din Kiærlighed du skienkte Hedenold,
 Dg i den sorte Jord, saa død og kold,

Du søgte Aftekruffer til din Lyst,
 Og hvert et Kunstens Præg var dig en Trøst
 Paa gamle Mynt, i uforgænglig Steen,
 Som viste Skønhed moden, Smagen reen.

Men ikke blot du elsked svundne Kunst;
 Nei, du foragted denne Sværmerdunst,
 Den Aand, som jager kun paa Oldtids Sti
 Spor af den skønne Daad — som er forbi,
 Og sig kun henrykt i Ruinen seer,
 Fordi Bygmesteren er ikke meer.

Som Freir og Freia, Christian og hans Liv —
 Som Sol og Maane — elske Jordens Liv.
 Skioldungerne til Norden drog med Jil,
 Husvaled vegehviss med Glands og Smil,
 Og — som Apol og Muser — blev dem her
 Ved Mimers Brønd Ydun og Bragi fier.

Nu hænge Tavler hist i rige Sal,
 Af Danske malet, Christian! i din Hal.
 I Kunstens Tempel sidder du hvert Aar,
 Og Lærlingen af dig Belønning faaer,
 Og Hæderstegnet flammer op hans Bryst,
 At dyrke skønne Kunst med større Lyst.

Og Skialdekunsten har du ogsaa fier,
 Og derfor er dig danske Skialde nær;
 Og paa din Fødselsdag i Høitidshal
 Af Sværmen træder atter frem en Skiald

Dg synger uden Frygt, med dristigt Mod,
 Fordi mod ham du altid var saa god.

Alt, hvad han dig kan sige, veed han nok,
 Er kun et Echo af den hele Flok,
 Som her forsamlet frydes i din Glands,
 Dg rækker dig den velfortiente Krands.

Til Kongehuset.

Sang i Anledning af Kongens Fødselsfest.

Afsiungen i Skydeselskabet den 5te Februar 1835.

Festlig en Sang i Hallen lyde
 Høit for vor Kongeslægt i Nord!
 Bægrene froe vi Fyrster byde,
 Venlige Giester ved vort Bord.
 Det vil dem sikkert ei fortryde,
 At stemme med i Broderchor:
 Glæden sin Trostabskrands i Hallen snoer!

Fra Rols, fra fjerde Christians Dage
 Skioldungen steds var Folkets Ven;
 Dg ei vi skue langt tilbage —
 Christian og Rolf er her igjen!
 Med Borgerbord til Takke tage
 Vil altid Fyrsten, Danmarks Ven.
 Velkommen, ædle Fyrster! her igjen.

Dg for huldsalige Fyrstinde
 Lyde nu og vor glade Sang!
 Rosen vi ei i Krandsen finde,
 Hylde den dog ved Bægerklang.
 Vor blide Lilie! vor Kiærminde!
 Lang Tid I smykke Danavang!
 Gi I forsmaaer en venlig Borgersang.

Lader nu høit Kartoven dundre,
 Medens vi tømme fyldte Kruus!
 Over vor Fryd sig Ingen undre,
 Skaalen er din, vort Kongehuus!
 Nu lader høit Kartoven dundre,
 Dg siunger froe ved tømte Kruus:
 Leve vort elskte, gamle Kongehuus!

Ved min Charlottes Grav.

Marts 1835.

I Herrens Navn!
 O, Gud! din Billie skee.
 Vindre vil du mig mit tunge Savn
 Dg min dybe Hiertevee.
 Snart forestaaer
 En ung og deilig Vaar;
 Men aldrig, aldrig meer
 Mit elskte Barn jeg seer.
 Ingen yndig Rose rød
 Duster for min Lotte sød;
 Thi hun er i Gravens Skjød.

Veninders Flok
 Bandt Hyacinther blaae;
 I din Haand og ved din blonde Lof
 Lagde man de Blomster smaae.
 De fulgte med
 Til sidste Hvilested;
 Dem tidlig Aaret gav,
 De sank i Ungdoms Grav.
 Af, men i den sorte Jord
 Haabet ei med Blomsten foer;
 Hisset er en evig Flor.

I Gravens Hiem
 Sank ikke hver en Blomst:
 Stiernelilien tindrer freidig frem,
 Klar, ved Haabets Atterkomst.
 Ja, hulde Siæl!
 Dig bandt ei Ristens Fiæl;
 Du svæver, salig blid,
 En himmelsk Engel hvid.
 Og naar Aftnen stunder til
 Tidt du mig besøge vil,
 Lytte til mit Strængespil.

Skion var din Aand,
 Den havde Kunsten kjær.
 Hist, hvor fængsler intet jordisk Baand -
 Skionnere nu er den der.
 Der glemmer du
 Bist ei Forældre nu.
 Til elsket, sorgfuld Ven

Du smiler tro igien.
Brødre, Søster græmme sig,
Søster! thi de tabte dig.
Trøst dem fra dit Himmerig!

Nu kommer — o,
Den allerstørste Bee:
Lotte! dine søde Døttre to
Aldrig skal en Moder see.
De er saa smaae,
De kan det ei forstaae.
Den hele — bittere Trøst
For kærlig Faders Bryst!
De skal ledes ved vor Haand,
Ligne dig, du Lilievaand!
Ligne dig i Siæl og Aand.

Vi ofte skal
Fortælle dem om dig
I den stille Sommer=Aftenhal,
Helst naar Maanen viser sig.
Da glemmer jeg
De søde Viser ei,
Din klare Stemme sang
Bed Strængelegens Klang.
Dine Børn dem siunge tidt
For mig, naar mit Haar blier hvidt —
Lokken giemmer jeg af dit.

Dit Liv var kort,
Saa snelt du os forlod.

Af! den bratte Død dig kaldte bort,
 Da du Livet først forstod:
 Da Moder=No
 Dig gjorde Sindet fro;
 Da huuslig stille Lyst
 Husvaledede dit Bryst.
 Sidste Juul jeg til dig kom
 I din Moder=Helligdom.
 Nu staaer Stuen kold og tom.

En fielden Mand,
 Som visted i dit Siv,
 Indigt ledte dig ved Kunstens Haand
 Giennem et uroligt Liv.
 En herlig Sti
 Dig aabned Poesie;
 Og, Lotte! hvor du gif,
 Der tonedede Musik.
 Selv Terpsichore til Dands
 Laante dig sin lette Krands.
 Indig var din Ungdomsglands.

Til fierne Land,
 Som Gubber tidt ei saae,
 Heiste du saa ung fra Fædrestrand
 Over Østersøen blaa.
 I fremmed Stad
 Du med din Fader glad
 Begeistret, henrykt gif
 Med videlystne Blik.
 Kunsten aabned dig sin Skat.

Alt! nu har du Alt forladt
 I den ravnemørke Nat.

Den Kunstens Hal,
 Hvor ofte Valborg stod,
 Med Castales Rislen, Bølgefald,
 Kaldte dig paa letten Fod.
 Et Dieblif
 Du over Scenen gif;
 Den var dig tidlig fiær,
 Du gienfandt Hiemmet der.
 Med din Fader, med din Mand
 Nærmed du dig Kildens Rand,
 Ripped af det søde Band.

Men saare kort
 Var ogsaa denne Fryd.
 Atter Fuglen frygtfom flyede bort,
 Skiondt den horte Bifaldslyd.
 Den blev saa sky,
 Til Hytten monne tye;
 Den fandt ei lune Læ
 Bag Kunstnerstovens Træ. —
 Lotte! men jeg glædte mig,
 Da jeg atter skued dig
 Bed din Bugge moderlig.

Nu Dødens Noer,
 I Dødens Bugge lagt,
 Hviler du i kolde, sorte Jord
 I den sidste, hvide Dragt.

Jeg tidt skal staae
 Ved Graven med de Smaae,
 Og bede: Himmel! giv
 De hulde Børn et Liv,
 Fuldt af al den Lykke sød,
 Som ei min Charlotte nød,
 Ranet af en tidlig Død.

Ved Frederike Brun-Münters Grav.

Marts 1835.

Dig røved ei med Ungdomsbaar
 En grusom, bitter Skiebne Livet;
 Nei, venligt Gaven blev dig givet
 Af mange glade Herrens Aar.
 Vel var ei Dagen altid glad,
 Vel var ei Skoven uden Rose;
 Men Jorden eier ingen Rose,
 Hvor ei en Dorn paa Stilken sad.

Du nød dit Liv saa skönt og smukt,
 Af! som Charlotte rigt begavet;
 Men ei din Rigdom blev begravet,
 Just som den skulde bære Frugt.
 En yndig Baar, en Sommer, Høst
 Lod Kunst dig og Naturen smage;
 Først i de kolde Vinterdage,
 Da isned Engelen dit Bryst.

Som Lotte yndig, tidligt alt
 Du tro dig Kunstens Datter viste,
 Og paa den store Digters Kiste
 Din tunge Beemodstaare faldt.
 Ei kiendte Danmark ham endnu,
 Men du ham, Frederike! kiendte:
 Da Døden ned sin Fakkell vendte
 Mod Danmarks Ewald — sørged du.

Hans Grav du offred Rosmarin.
 Og skulde jeg nu ikke haste
 Fra Lottes Høi, og Lilien kaste
 Taknemmeligt igien paa din?
 Men ei Taknemmelighed kun
 For Ewald skal dig Krandsen binde;
 Thi du var ogsaa min Veninde,
 Vi deelte mangen herlig Stund.

Paa skionne Sommerdag vi kom
 Til Oldtids Grav, hvor stedse Livet
 Er Munterhedens Farve givet:
 Til det udødelige Rom.
 Med dig jeg Gravene besaae;
 Men Sorgen let jeg kunde glemme
 Bed Idas klare Sangfugl-Stemme,
 Hvor Thorvalds Marmordigte staae.

I Danmark atter jeg dig fandt,
 I Siølund's grønne Bøgelunde,
 Hvor User deres Hiem gienfunde,
 Hvor Allerne Violer bandt.

Der talte vi om Kunst og Digt;
 Og aldrig glemmer jeg de Fester,
 Hvor du bespiste dine Gæster —
 Ei jordisk blot, men aandeligt.

Der bragte jeg dig mine Smaa,
 Der elskede du min Charlotte,
 Som hviler i den mørke Grotte,
 Hvor ogsaa nu din Seng skal staae.
 Du fik den Hulde tidlig fær,
 Dig moderlig mod hende viste;
 En Krands du bandt til hendes Kiste,
 Nu een dig bindes atter her.

Sov sødt, du Elskede! sov sødt!
 O, saliggjorte Aand! forklaret —
 Det er mit Hierte aabenbaret —
 Du har alt hist Charlotte mødt.
 Til Gamma strax hun bragte dig.
 I Aftenrøden eders Binge
 Skal som en Volsøharpe klinge,
 Naar saligt I omsvæve mig.

Tjensreisen.

Digtekrands.

For sommeren 1835.

Digteren paa Kirkegaarden.

Du smukke grønne Kirkegaard!
 Som Dreng jeg spogte mellem dine Grave;
 Hvorfor igien i denne Vaar
 Besøger jeg saa tidt din Have?
 Vel længe laae her flere fiære Døde;
 Men Hjertets lægtes, det holdt op at bløde.

Vil ogsaa denne Bunde læges snart?
 Nei! altid vil den bløde, som en Kilde —
 Men af en sund, en egen Art,
 Thi denne Beemod kan ei Kraften spille.
 Naar jeg min Længsel Taareoffret bringer,
 Da voxer stærkere mig Siælens Binger.

Dg høre mig med Kraft i Sky
 Til skionne Syn, hvorfor ei Landen gyser;
 Thi alle Tivlens Taager flye,
 Naar Hjertets Stjerne klart i Natten lyser.
 Dg ved de stærke Glimt, Begeistringsluer
 Hos Gud blandt Engle jeg min Lotte skuer.

Men, af! min Skiebne var dog tung.
 Naar sliq en Siæl den skionne Jord forlader,
 Saa rigt begavet, elskelig og ung,
 Da smeltes Digteren, naar han er Fader,
 Da planter han ved Morgen-, Aftenrøde
 Sin Beemodskilie, hvor Glædesrosen døde.

Tidt spørger jeg: Hvi skal du leve fort,
 Du, som alt længe glædte dig ved Livet,
 Og hun — den Unge — maatte bort,
 Kun tre og tyve Somre givet?
 Den fiirøgtvende saa venlig kommer,
 Men Lotte nyder meer ei nogen venlig Sommer.

O, I Kiærminder lyseblaae,
 Som staae i Søndermarken der i Alynge!
 Saa himmelfarvede jeg eder aldrig saae,
 Kom, lader jer i Krands om Graven slynge.
 Tidt sang hun mig, mens Aftenstiernen blinked:
 „Bergiß mein nicht, wenn dich die Freude winket.“

„O, legt mich nicht in's dunkle Grab,“
 Sang ogsaa yndigsødt den Dyrebare;
 „Nicht unter die grüne Erd' hinab!“
 Min Taare randt, skøndt ei jeg frygted Fare.
 Af! alt for snart ved hendes Dødningbaare
 Forstod jeg dig, min Anelse, min Taare!

I smalle sorte Kiste lagt
 Al Jordens Liv og Lyst hun har forsaget,
 Og venter i den hvide Dragt
 At vorde Støv, hvoraf hun jo er taget.
 Nei, Smerte! nei! Det Bedste blev ei rovet;
 Ei hendes Aand og Siæl tilhørte Støvet.

De kom fra Gud, de gif til Gud.
 Af — skal jeg dem forklaret hist gienkiende?
 Lyksaliggjør mig Almagts Bud?

Naar dette Liv er endt — gienseer jeg hende?
 Bort, feige Tvivl, som ængsted mine Tanker!
 Mit Dnske! bliv et Haab — mit Haab! et Troens Anker.

Den gode Fyrste.

Fyrsten.

Digter! kald ei meer tilbage,
 Hvad dog ikke komme kan;
 Lørdit Die, stands din Klage,
 Sku i Livet som en Mand.

Det er smukt, sit Tab at føle,
 Himlen selv os Taaren bød;
 Men ei Kummeren bør føle
 Livets Lue før din Død.

Hvad er Livet? Nogle Timer!
 Bør ei Støvet nytte dem,
 Før den store Klokke kimer
 Siælen til et evigt Hiem?

Lad da Maanen med sin blege
 Lue vække Beemods-Sang;
 Men naar Solen giennem Ege,
 Giennem friske Bøges Hang

Skinner paa det unge Grønne,
 Dvæger sig i Floras Favn,
 Føl og nyd og tolf det Skionne,
 Styrk din Aand, formild dit Savn!

Over Østresaltets Bølge,
 Hen ad Bæltets sølvblaa Band
 Skal som Skiald du i mit Følge
 Atter see dit Fædreland.

Treti Aar er snelt henrundne.
 Mange Glæder med dem svandt;
 Ogsaa mange bleve fundne,
 Som end Ynglingen ei fandt.

Lad igien da Lyren klinge,
 Som den klang for treti Aar,
 Mens du paa din Digtervinge
 Flagrer om i denne Vaar.

Digteren.

Ædle Fyrste! jeg vil stræbe
 Fro at vorde Barn igien;
 Stille Beemod paa min Læbe
 Staaer dog, hvor jeg vandrer hen.

Men om end den stundom kaster
 Skyggen i mit Billed stærk,
 Gi derfor du Skialden laster,
 Du forsmaaer dog ei hans Værk.

Gi han stiger, som en Lærke
 Høit i Kornet, quiddrer Lyst;
 Men han kan dog ikke mærke
 Mathed i sit Skialdebryst.

Ei bag Skovens Bøgefroner
 Nattergal i Freias Sal ---
 Droslen fik dog nogle Toner
 Af den søde Nattergal.

Saa forsmaa ei, ædle Giver!
 Sangen, som giengives nu.
 Du, min Munterheds Dpliver!
 Digterharpen stemte du.

Personsposten.

Altjaa ruller jeg nu ad den Bei, hvor for eet og for treti
 Mar siden hen i en Gig jeg med den salige Niels
 Orsted drog! Vor Bogn var kun maadelig, Hesten var værre,
 Mager, et udlevet Dg, leiet at styre vor Fart
 Rige fra Arelstad til Rudkøbing. Læser! du veed det:
 Skiebnen i Nyborg=By. Vi havde siddet der end,
 hvis ei en Postkarl rast paa sin Hest vor Hest havde draget
 Over til Svendborg. Dog — hvilken Forandring i Dag!
 Du i Personskarethen vi gynge som svævende Bildgæs;
 Byerne svæve forbi, neppe vi øine dem først:
 Snart Jernporten paa Bakken forsvandt. Der speider ei Diet
 Ister Forvalteren; ak, gamle Forvalter er død,
 Staaer med et sneehvidt Hoved incognito meer ei paa Bakken,
 Ritter Studenter ei meer ud om den skrivende Søn,
 Om de har læst og yndet hans Bog. Han ligger dernede!
 Inne han ligger der ei; Lotte! du fulgte ham snart.
 Men nu er jeg ved Graven igien, og det var jo dog netop
 den, som forlade jeg skal. Smæld da nu, blæs i dit Horn,
 Udsk! og flyv Domkirken forbi. Saa, som jeg besang den
 Sidst paa min Langelands=Fart, stander den taarnet endnu.

Harſdorffs ſkionne Capel blev kun aabnet og endelig færdigt,
 Christians og Frederiks Been giemmer nu Wiedewelts Steen.
 Ringſted! dig derimod angreb de graadige Luer.

For dine Hvælvinger bar Urefrygt Tidernes Tand,
 Men ei Ildens, og ſnelt i en Nat røgflorte fortæred,
 Hvad i Aarhundreder ſtod. Murene ſtaaer vel endnu
 Med de gamle Ridderes Navne, de høviſke Fruers.
 Neergaard ligger vel end der i ſin prægtige Grav
 Mellem Kong Erik Blouppennings Been, indmured' i Pilleen,
 Og det Meſſing, hvor mat, Menved! dit Billede ſtaaer.
 Alt Kæbſhuſet jeg ſeer. Som mit Haar nu graaner dig Taget,
 End dog du frandses, ſom jeg, huldt af den unge Natur.
 Der er Sorø. Der boe de Tvende, de prøvede Benner;
 Paa Hiemveien jeg viſt gieſter min Wilſter, min Hauch.
 Slagelſe giennem vi fare. Det tykkes mig ſkionnere, ſtorte
 Siden ſidſt; men det har, hører jeg, Mangel paa Band.
 Roeskild! ſend under Jorden derhen en qvægende Kilde;
 Overflodighed har du paa den ſundefte Drik.

Nu til Korsør, den By, hvor Jens Baggeſen fødtes! Har du,

Ungdoms Letſindighed! mig bragt til en drillende Spøg,
 Som en Spire blev til hans Had? Et ſvulmende Giſttar
 Steg af det kaſtede Korn; Gniften, ſom næſten var ſluft,
 Puſted Ivedragten op til en vildtfortærende Flamme,
 Af! og — en Phønix i Sang — brændte ſig Sangeren ſelv.

Ober Bæltet.

„Naar Tiden ændres, maa man efter Tiden rettes.“
 Det Ordsprog er Latin, men det kan overſættes
 I Modersmaalet dog, i Riim, Alexandrin.

jeg negter ei, det klang langt bedre paa Latin.
 I Oversættelser jo altid meget tabes,
 hvor kun, som i Copie, Skjønheden efterabes.
 Jeg haaber dog, at jeg, med nogen Noie, her,
 saa nær som muligt kom Originalen nær,
 og hvo i Nærheden endnu dog savner Noget,
 Ordspøget læse kan i selve lærde Sproget.
 Denne lille Sang, som ifkun er burlesk,
 jeg bruger ei Latin, og endnu mindre Græsk.
 Jeg vil ei gyldent Ar paa Oldtidsmarken sanke.
 Der gielder det kun om, at trykke ud en Tanke
 saaledes, at den ei aldeles blier fortrykt,
 hvorved den lettelig fik Skindet af forrykt.
 Hjaa: „I Verden Alt forandrer sig med Tiden“.
 Det selv jeg sandet har, fra jeg var ganske liden,
 og her ved Bæltet blev især Ordspøget klart.
 O, Hillemand! det har en ganske anden Art.
 Paa smukt et Skib, min Tro! Forstanden, Smagen ærer.
 Der paa en Skude man behandlet os som Bærer,
 som værre, fast som Dvæg, som Spegesild, ja fast
 som Negerflaver, der nedstubes i en Last.
 Nu kan man derimod den hele Verden skue,
 og kommer derfor ei ud af sin Dagligstue;
 Nu man med Slaaprok paa kan blive, hvor man boer,
 og kalisere let den hele Verdens Jord,
 saa at det Mungen gaaer fast, som den Bartoufiælling,
 der holdt det for en Løgn, en Ammestu-Fortælling,
 som fire Mil hun i Secunden løb om Sol,
 og idstiondt hun ikke kom ud af sin Lænestol.
 Hvad mig angaaer, jeg sad saa mageligt i Arken
 og n over Bæltet her, som i en Baad paa Parken.
 Hvad Under, at jeg faldt tilsidst i Sønnen sød,

Som Holbergs Klokke dybt i sine Dyners Skød?
 Og skiondt Udsigten vel at skue jeg forsømte,
 Jeg Noget atter vandt; thi, Læser! viid, jeg drømte
 En sær poetisk Drom, som dog fortælles bør,
 I Fald du ønsker det. Du ønsker det? Saa hør!

Jeg skued Peder Paars — at sige da i Vanden —
 Paa Stranden med sin Svend, med Peder Ruus ved Haanden.
 Dmtrent saaledes klædt, som i homerisk Sang
 Os Holberg har fortalt: hans Kiortel var ei lang,
 Med blaae Glasknapper i; paa Skuldren flød ham Haaret
 I tykke, blonde Lok, og ikke længe skaaret.
 Den Kalemankes Best, med hvad der hørte til,
 Saae ud som Jespers Best i Wessels Sørgespil.
 De Sundhedsrosen jeg forgieves male stræber,
 Som paa hans Kinder stod, som brændte paa hans Læber.
 I Diet derimod var Ilden ganske slukt,
 Og Vanden ikke just lod til at bære Frugt,
 Hvad intet Under er, han var ei ægtebunden,
 Han leved som Garçon — at sige, ei som Hunden,
 Men som en Pestersvend — at sige, ei som Ruus,
 Hvis Physiognomie var meget meer confus,
 Saa jeg forgieves her den skildre vil, thi Tingen
 Er egenligen den: han havde slettes ingen;
 Og male Linier, hvor Fedt man flyde seer,
 Kan selv en Hogarth knap. Nu altsaa intet meer
 Om Ruuses Contrafei. Hvad derimod han talte
 Høit til sin Principal, mens Morgenhalen galte,
 Det hørte jeg, og det beretter jeg som saa:

„Hvorledes, Husbond! kan sliq Galsskab I forstaae?
 De Folk derhenne der jo stik mod Vinden seile.

Af, Gud forbarme sig! Hvert Menneske kan feile,
 Men galt er dog for galt. I Skibet er der Jld,
 Dog driffes Brændeviin, og spises Spegesild,
 Ja, jeg paa Bordet seer en deilig Flesteskinke.
 I veed, at jeg i Sigt er heller ingen Sinke;
 Men nu forsvinder mig dog al min Appetit.
 I Møde deres Død de gaae med stærke Skridt.
 De gotte sig i Røg! For slig en Lyst at svinge
 Man maatte være selv en røget Dretunge.
 Snart springer deres Skib; hvor kan man være glad?
 De veed ei, Stakler, at de skilles ved der' Mad
 Du om en søie Stund. Mit Hierte stærkt maa bløde,
 Naar jeg betænker, at de vorde Fiskeføde."

Beer Baars ei svared ham; jeg saae ham stirre hen
 I Luften til et Sted, som var paa Himmelen,
 Og megen Liighed fik han derved med Aenea.
 Paa Himmelen jeg saae hans Fæstemø Dorthea,
 Ved Skiorter stivet ud af lange Fiskebeen;
 Haanden havde hun en deilig Oliegreen.
 Ved Haaret i Toupet, og med et Slæb paa Riolen,
 Ladonna var hun liig, som findes tidt paa Stolen,
 At i et Flueskab, i det catholske Land,
 Kirkerne, hvor Folk ei bede med Forstand,
 Og knap med Phantasie, men høist-andægtigt sukke
 Naar sminket i sit Skab hun smiler som en Duffe.

Da intet Ord jeg nu fornam af Peder Baars,
 Naar hvem dog mærktes knap, han kommen var til Mars,
 Naar jeg i Havet ud, og tydeligt opdaged
 I saare fieldent Syn, som meget mig behaged.
 Og nemlig Aolus blev vaer, med samt Neptun.

Paa deres Guddom dog de havde lagt Capsun,
 Og viste sig, som man dem tidt i Bøger trykker,
 I jammerligt Costume, i slette Kobberstykker.
 De sad — incognito — paa Band, i Luften blaa,
 Med ubarbeerte Skiæg og korte Buxer paa,
 Blot for Decorums Skyld, paa Bind, i salten Bove,
 Som før i Frankerig man brugte det til Hove.
 De skued haanligt ned paa Skibets muntre Dæk,
 Den Ene med en Fork, den Anden med en Sæk.
 „Ha!“ raabte Volus med vrede Blus paa Kinden,
 „Hvad hjælper det, at jeg nu hersker over Binden?“ —
 „Gud for Bindmagere!“ Neptunus stolt udbrod,
 „Hvad hjælper selv min Fork og mine stolte Stød?
 Man bryder sig ei meer om skumbedækte Bover;
 Man spiser, spiller Kort, spadserer, og man sover
 Nu, som det var paa Land, saa munter og saa tryg,
 Midt udi Kattégat, midt paa min vaade Ryg.
 De Daarer troe, at Alt de see ved Kundskabslampen,
 Og dog en Afgud de tilbede nu i — Dampen,
 Hiin Biklipugli liig i Mexico. See der,
 Der sidder han og sig fornøier i dit Bær!“

Jeg skued hurtigt hen, hvor Forken havde peget,
 Og kan ei sige just, at jeg blev sødtbevæget
 Ved dette Syn: jeg saae en Afgud bygt af Damp,
 Hvis Omrids havde vist stor Liighed med en Svamp,
 Hvad Skionheden angik. Som en Polyp han strakte
 Med stærke Sugerør de Arme ud, som bragte
 Ham Næring til hans Mund. Med største Eftertryk
 Han mumled af en stor upudret sort Paryk,
 Som dækte Hovedet ham med Bufler og med Loffer.
 Paa sine Fødder bar han bløde Hosesokker.

Han havde Podagra, men saare stor Forstand.
 „Ha,“ raabte Uolus, „see dog den gamle Mand!
 Og Intet kan den Knark i Verden meer fornoie,
 Undtagen Røgtobak. Han slumrer i en Køie,
 Som vugger i min Bind til Syd, Ost, Vest og Nord.
 Han har ei Arnested, man veed ei, hvor han boer.
 Han er Cosmopolit, og lindrer Næringsforger,
 Men Ridder er han ei, og endnu mindre Borger
 I noget Fædreland. Dog gjør han Verden glad;
 Han sørger nemlig for, at flere Folk faae Mad,
 Og det er meget vel. Han er en Legemsforger,
 Men Siælesforger ei. Det hjælper ei, du spørger
 Den Gud om noget Skønt; han viser Hierter bort,
 Og agter dem som Trumf kun, naar det er i Kort.
 For Phantasien Agt han bærer ingenlunde,
 Og Følelsen er god blot, mener han, for Hunde.
 Han hader Poesie og hver en gammel Skik,
 Og kun Beltalenhed han har i Politik.“
 — Saa taled Uolus.

Hvad Under, at forskrækket
 Jeg blev, saa at jeg nær var plumpet ned af Dækket
 I Bandet fra min Stol? Jeg vaagned ved et Knark
 Af Dampmaskinens Hiul, vel end i Danemark,
 Men paa en anden D, som Morgenrøden malte;
 Hvor Folk jeg godt forstod, skjøndt Fyenssk de alle talte.

Og Gefion skued jeg, som hilste mig i Fyen,
 Ned Freias Rosenkind, med Baldurs Diebryn.
 Ind saae jeg hendes Ploug at stifte frem af Boven;
 Der ligned den en Geg, som svømmet var fra Skoven.

Jeg hendes Dyne saae, Sælhundede mere liig,
 End Kongesønner før den gamle svenske Krig.
 Hun raabte: „Daneskiold! lad Skinnen dig ei daare,
 Lad Dampen ikke dig aflokke mindste Taare
 For tabte Skionheds Glands. Den hele Jord i Kamp
 Er vorden, hvad den er, af formeløse Damp.
 Det altsaa taabeligt var over Sligt at sørge.
 Hvis du vil vide meer, da maa du Drsted spørge;
 Thi jeg har ingen Tid. Dog, gode Digter! hør:
 Jeg har fra Fastland blot udpløiet disse Der
 I gamle Dage, for Folk at civilisere.
 Naar kun de omgaaes tidt, saa skeer det ogsaa mere,
 Belæres vevlviis, og blier fra Fordom frie;
 Men de forstenes i et Stubenstinkereri.
 Jeg holder meget af den levende Forandring.
 Før skete det saa plumpt kun ved en Folkevandring;
 Da man hinanden slog ihjel med Børn og Biv,
 Nu folkevandres der til største Tidsfordriv.
 Nu agter man ei blot, hvad selv man har i Siemmet,
 Og om en soie Tid er Ingen mere fremmed.
 Snart Stadbeboerne fra hele Jordens Land
 Er Landsmænd. Nordens Søn medbringer sin Forstand,
 Sin Følelse til Syd; og Syden ham forærer
 Sin Figen, Appelsin for Åbler og for Pærer.
 Jeg mener: Nordens No gjør Syden mere viis,
 Og Sydens Munterhed bortsmelter Nordens Iis.
 I vorde Mennesker — i Fald du det vil vide —
 Ei lamme meer, som før, i høire, venstre Side;
 Fleersidigt dannes I. Hvad har du derimod,
 At denne Fart med Damp forædler eders Blod,
 Imens den blander det? — Du Barbariet laster
 I en mekanisk Kunst? Men viid: du Stene kaster

Paa den Ufskyldige. Hvad kan den stakkels Dunst,
 Som hjælper jer, for Sligt? Den er ei Digtetekunst,
 Og ei Philosophie, Religion end mindre;
 Men tænker du, at den det Skønne vil forhindre,
 Saa feiler du. Du du kun frit din egen Kunst,
 Og viis, at ikke den opløser sig i Dunst.
 Hver virke for sin Tid, saa vil ham Fremtid hædre;
 Thi hver Tids Barbarie Geniet maa forbedre."

Jeg havde gierne hørt lidt meer; men Gesion gif,
 Og viste Colus et høist fortornet Blik.

Heden.

„Hvad vil du mig, du stolte Sommerstraale?
 Jeg Sympathie med dig har aldrig havt.
 Min Jøse kan din hede Brand ei taale,
 Du svækker Kraften med for stærke Kraft.
 Dit Solstik martrer kun, som skarpe Naale,
 Og tærer bort al Livets Ungdomsfast;
 Det bringer med sig Støv og Qualm og Tørke,
 Det gjør et Paradiis til Sahras Orke.“

Saa sang jeg alt som Yngling. Meget mere
 Jeg maatte synge siden saa som Mand;
 Thi alt som Banen vandres, komme flere
 Smaa Anstødsstene, der ei taales kan.
 Og derfor bad jeg altid til Cythere:
 Formild din Broder, at den stærke Brand
 Apollon os ved Solhverf ikke sender.
 Jeg elsker Straalen, men ei den, som brænder.

Men nu i Dag, da Odins D jeg giested,
 Var Heden atter usædvanlig stor.
 Det var, som om Equator havde fæstet
 Sin Quering omkring det kolde Nord.
 Spændkraften svandt; jeg følte mig som gvaestet,
 Mens jeg i Straalerne til Byen foer.
 Apollon saae min Harm, og sendte Heden
 Lidt stærkere, for mig at kole Breden.

„Du Daare!“ raabte han, „og seer du ikke
 Mit Hverv, og kan du ei min Daad forstaae?“
 Da stirred hen i Haugen mine Blikke,
 Og skionne Jordbær, Kirsebær jeg saae,
 Som monne Flammen høist begierligt drikke.
 De blege Blomster bleve mere blaae;
 Men Bærrene, som sad halvfrosne, døde,
 De svulmed, modnedes — og de blev røde.

„Det største Liv kan Ilden ei undvære,“
 Qvad høit Apol, „den skienker Modenhed.
 Den bedste Farve, mørken Jord kan bære,
 Den kommer fra min Guddomsstraale ned.
 Den rinder i dit Blod, for dig at nære;
 Men Døden intet af min Farve veed.
 Paa sunde Læber og paa friske Kinder
 Den blomstrer, og med Vinteren forsvinder.“

Da saae jeg hen i Bedet, mens han talte;
 Der var en Rosenflor, saa rig og fin.
 Smaa=Alfer med Palet, med Pensel malte
 Bed Middagsstraalen dem carmoisin.

De stænkte Purpur, som Apol befalte,
 I Friggas aabne gysgrønne Skriin.
 Da maatte jeg den Høies Viisdom sande,
 Og from=taalmodig visted jeg min Pande.

Ankomsten til Odense.

Overstaaet er den stærke
 Hede med sin Smeltelue;
 Og nu vandrer jeg ved Slottet
 Under Træers køle Bue.

Gamle Stammer deres Grene
 Høit i Sky mod Himlen strække;
 Lange, svale Hvælving dannes
 Under det smaragdne Dække.

Hisset atter i det Fierne
 Blaaner giennem Hullet Luften.
 Her staae Buske tæt ved Buske,
 Grønninger i Blomsterduften.

Gamle Ven mig kærligt hilser,
 Adler møder mig ved Dammen.
 Fem og tyve Livets Somre
 Smedded vore Hjerter sammen.

Nu han bringer mig i Haugen
 Til en vennefalg Fyrste.
 Ridende han kommer hisset,
 Freier liig paa Gullinbørste.

Velstand rundt han bringer Den,
 Sørger for dens Larv og Bedste,
 Rækker Skialden venligt Haanden,
 Hvem han bød sig her at gieste.

Dste jeg ved Christians Side
 Gik i disse føle Gange,
 Talte med den Sindrigblide
 Om hver Blomst i Danavange;

Om hver Aandens Blomst, som smykker
 Danemark og Fredriks Krone.
 Undertiden ogsaa hørte
 Christian min Digtertone.

Men som eengang saa vi vandred
 Her i Haugens Skyggeange,
 Vared Christian sin Digter
 Fra at træde paa en Slange.

I Samtalerne fordybet,
 Og forført af Træets Rødder,
 Vendsede jeg ikke Krybet,
 Som laae tæt for mine Fødder.

Fyrsten hen med Stokken peged,
 Sagde: „Vogt dig den at trykke!“
 Da den snelt sig bortbevæged.
 Det udtolker jeg som Lykke.

Snogen kan i Lovet hvisle,
 Ingen Hugorm mig vil skade;

Gode Fyrste selv med Stoffen
Jager den i visne Blade.

Libet paa Slottet.

Borgen er en venlig Bolig,
Haugen halv omkring den lagt.
Dagen er kun lidet rolig
I sin Herlighed og Pragt.
Krigsmænd, Herremænd og Præster
Gieste deres Fyrstes Bord,
Dg iblandt de glade Giester
Mangler ikke Gammensord.
Fyrsten veed, at Munterheden
Dog er Bordets bedste Ret.
Eden selv var intet Eden
For en Adam uden det;
Dg for ei ham Tungen binde
Paa det kostelige Sted,
Skabte Herren en Mandinde,
Som han kunde tale med.
Rigtig nok, da vor Fyrstinde
Reiste til sin Fædrejord,
Sees her ingen Danneqvinde
Bed et prægtigt Middagsbord;
Men om Aftenen indlader
Holtens os til huuslig Lyst;
Der er Moder, der er Fader,
Søn og Datter, Begges Trøst.
Christian Fredrik mangler ikke;
Der ham borgerlig vi see.

Dg den hulde Frederike
 Ræfker ham hans Aftenthe.

Stundom dog i Fyrstesalen
 Samles Qvinderne til Fæst,
 Dg selv da, naar ikke Taler
 Just forener Giest med Giest.
 Her i Aften — ikke Sanger
 Mildt hufvaledede vor Aand,
 Men alene Strængeklangen,
 Githren i en Mæsterhaand.
 Hvo har lært dig saa at spille?
 Søde, hulde Melodie!
 Ingen kunstig Modens Trille,
 Nei, den Klang var Poesie.
 Hvo har lært dig let at bringe
 Toner frem, som selv du vil?
 Sangens Undighed at tvinge
 I et fattigt Strængespil,
 Som Naturen kun bestemte
 Til Accorders jævne Klang,
 Mens ved denne Lyd istemte
 Sangeren sin Skjaldefang?

O, hvergang jeg Strængen hører
 Undigt klinge paa min Bei,
 Dybt det sig i Hjertet rorer,
 Inderligt beklager jeg,
 At jeg selv kan ikke siunge
 Biserne ved Harpens Klang.

Egenlig en Digtertunge
 Burde lyde dog i Sang.
 Hvorfor dog vi ikke lære
 Denne Kunst, vi Skialde nu?
 Tænk, hvad det engang vil være,
 Hvilken Magt i Alles Hu,
 Naar igien en kraftig Sanger
 Harpens stemte Strænge slaaer,
 Synger Glæde, synger Anger,
 Rieklighed i Ungdomsbaar,
 Munterhed, hvor sig forsamle
 Hift i Runden Mø og Svend,
 Fromhed for de vise Gamle,
 Venfkab for de stærke Mænd!
 Femios! saaledes tonte
 Dine Viser i Homer.
 Da dig friske Laurbær fronte.
 Bragi! hisset jeg dig seer
 Som en Døfian at sjuunge
 Med et henryft Flammeblik.
 Da forstummed hver en Tunge
 Med spidsfindige Critik.
 Hierter tvang J til at føle,
 J begeistred Syd og Nord.
 Men nu slaae de Hierter køle
 Bed et stumt og skrevet Ord.

 Pindsefesten.

Hvad lyder høit paa første Pindsemorgen?
 Der er et mægtigt Orgel jo i Borgen.

Her, hvor mit Kammer vender ud til Gangen,
 Mig møde Psalmelyd og Kirkesangen.

Skønne Toner,

Velbefiendte,

Himlens Zoner

Dem udsendte

Fra Udødeligheds Lande,
 Trøst for Jordens Skyggestrande.

Ja — Lyden er ei Phantasiens Foster;
 Thi Slottet var i gammel Tid et Kloster,
 Og derfor Kirken, som man den har funden,
 Endnu med Slottets Gang er nær forbunden.

Ind jeg træder.

Sjæl og Dre

Drglet glæder.

Jeg kan høre

Tonerne, som blev tilbage
 Fra min Barndoms første Dage.

Man siger: Intet snelt, som Tonen, svinder,
 At det gaaer den, som Kilden, der borttrinder,
 At det gaaer den, som Rosen i sin Sommer:
 Den visner snarlig, og en anden kommer.

Nei! den samme,

Som min Flamme

Først antændte,

Atter vendte

Uforandret her tilbage
 For min Trøst og for min Klage.

Os om en hellig Biskop Saxo melder;
 Om Tonen det, som om hans Tiigdragt, gielder:

Den samme Duft, da Seklet var henrundet,
Som i hans Hauge, blev i Kisten fundet.

Saadan høres
Dg saa Klängen;
Saa hidføres
Atter Sangen;

Lange Taushed ei den matter,
Martsviolens dufter atter.

Livsalig Pindsefest! igien du hyldest;
Den aandelige Lyft dig ene skyldes,
Dg Siælens Mai saa grønt, paa Englevinger,
I Kirkens Skyggehvælvinger udspringer.

Kiærlighedens
Roser rødme
Nu med Edens
Bedste Sødme.

Som en Taare Kilden rinder,
Frelser! paa dit Livs Kiærminder.

Fra den Tid Lotte bares bort paa Baaren,
Er Kirken vorden mig saa kiær, som Baaren.

Jeg synes: mig den Salige besøger
I Herrens Huus; og det min Tro forøger.

Hulde Sommer!
Ned i Brimlen
Englen kommer
Hist fra Himlen,

Smiler kiærlig til sin Fader
I de gamle Stolestader.

Hun sidder der, hvor Skyen sig udfolder,
Som Raphaels Engel, Nødebogen holder.

Som Gyldenlof jeg seer om Skuldren flakke
Den Fletning, som vi skar af Rigets Nakke.

Dg fra oven —

O, Beethoven! —

Haabet lyder.

Hun udbryder:

„Stiernen er mig ei forsvundet,
Fiernt først, fiernt har jeg den fundet.“

Min Faders Aand paa Orgelet jeg hører.
Mig tykkes: det er den, som Tonen fører.
Saaledes er jeg her ei længer fremmed:
Hvor Kirken er og Graven — der er Hjemmet.

Sanct Knuds Kirken.

Her, hvor den gothiske Kirke staaer
Saa høi, med hellige Mure,
Et Mindesmærke fra Oldtids Aar,
Men uden revnede Fure;

Her sætter jeg mig under svalen Vind
Paa Urtegaarden og synger.
Kommer herhid med smilende Kind,
I Piger og Svendeflynger!

Thi siunge jeg vil ved Harpeklang
Dg Knud den Hellige prise.
Jeg digter eder en Nutidsfang
I Tonen af gamle Vise.

Knud var i Kampen en tapper Mand,
 Naar Sværd ham blinked i Haanden;
 Men Geistligheden høit agted han,
 Fordi den virked for Manden.

Der var en Tid, da den spottet blev;
 I selv jo har det erfaret.
 Hvad Nonner og Munke frækt bedrev,
 Blev kun for Rygtet bevaret.

Om Bisper talte man lang Tid kun,
 Som om de verdslige Fyrster,
 Der rase vildt udi Kampens Stund,
 Og gridst efter Guldet tørster.

Men hvad de virked til Landets Gavn,
 Derom man mæled ei gierne;
 Dog straaler Ansgars og Arels Navn,
 Og Fleers, som den evige Stierne.

Først hed det: Adel og Geistlighed,
 Ja: Geistlighed selv og Adel;
 Tilsidst sank Præster foragtede ned,
 Og hørte fast Munkedadel.

I Forstuen ofte man Præsterne saae
 Hos Herremands Jæger og Hunde.
 I Storstuen turde de neppe gaae;
 Til Bordet? Nei, ingenlunde!

Den Tid er, Gud skee Lov! atter forbi;
 Thi uden hellige Tanker
 Er Mennesket kun et Dyr paa Sti,
 Og Skibet er uden Anker.

I Oldtids Dage nødvendigt det blev,
 Som nu, for Manden at sørge;
 Hvad Visdom paa Pergamentet skrev —
 Om Sligt hvor Mange vel spørge?

Men Estrithsens Søn, den vise Knud,
 Sig ei i Brimmelen taber;
 Han dyrked ivrigt og fromt sin Gud
 Og Kunster og Videnskaber.

Og han befol arbejdende Mand,
 Som sørged for Hestefoder:
 „Du ære skal den geistlige Stand,
 Og nære din tænkende Broder.

Du dele med ham! Saa Himlen vil.
 Han tænder din Saligheds Kerte.
 Den tiende Neg ham høre til,
 Som sørger for dig og dit Hierte.“

Men da forbittredes plumpe Hær,
 Som Bien, der røves sin Honning;
 Da hvæssed de Leer og blanke Sværd
 Imod den herlige Konning.

Og der var Gen, som for Udelmod
 Kun gav ham Døden til Takke,
 Som higed efter uskyldige Blod,
 Og det var den falske Blakke.

For hver en Riding med Hiertets Savn,
 Hver lumskelig Dvertræder
 Hans Navn er vorden et Dgenavn;
 For hver en ussel Forræder.

I Sanct Alban! dit hellige Chor
 Stod Knud, sin Andagt at holde;
 Da Skarerne did fra Egnen foer
 Med Helvedhierterne kolde.

De stødte paa Døren med skarpen Spiud,
 De Nagler gif snart i Stykke.
 „Est du herinde, du hellige Knud?
 Din Skaal saa ville vi drikke!“

Da Knud opdaged den nedrige Svig,
 Bad han sig Himlen forbarne;
 For Alteret han nedlagde sig
 I Kors, med udstrakte Arme.

Da traf fra Binduet ham en Piil,
 Og bored sig dybt giennem Huden.
 Han døde med et livsaligt Smil,
 Og Solen skinte paa Ruden.

Han blødte paa Alterets viede Fiæl,
 I Døden herlig at skue.
 Af Binduet fløi hans forløste Siæl
 Til Himlen op som en Due.

Du ærlige Kæmpe Benedict,
 Du Søn af den samme Moder!
 Du ikke glemte din Broderpligt,
 Du stred og faldt med din Broder.

Men Dlus var af en anden Art,
 Han bar for Hierte kun Lunger;
 Dog Himmels Straf ham rammede snart,
 Man kaldte ham Dlus Hunger.

Han svog sin Broder, og efter hans Død
 Besteg han den danske Throne.
 Da revsedes Landet med Hungerensød,
 Hver Bust blev en Tornekrone.

En Syndflod kom, en forfærdelig Regn;
 Ei Grumheden vistes Naade.
 Man Aret affar i mangen Egn,
 Saa grønt som Sivet, paa Baade.

En Juleqvæld, da Kong Oluf sad,
 Da Kæmperne vare tilstede
 I Hallen ved tomme Kruus og Fad,
 Da gav han sig høit til at græde.

„O Gud!“ udraabte han, „lad min Død
 Retfærdige Brede forløse;
 Skaan yndige Danmark fra sin Nød,
 Afriiv min blodige Krone.“

Dg Herren ham hørte: hans Bænde bleg
 Laae snart under Svededugen;
 Dg atter herligt paa Marken steg
 I Solskin Hveden og Rugen.

En Kirke byggedes Sancte Knud,
 Den fromme Konge til Ære;
 Dg det er denne, saa høi og prud,
 Hvis Mure de Svælvinger bære.

Her jordede man den Helliges Been.
 Men længe man havde dem savnet;
 Paa Graven var ikke Mindesteen,
 Som viste Stedet med Navnet.

Han laae i Kirken, det vidste man grandt;
Om Stedet taug Sagnet stille.
Da Graveren af en Hændelse fandt
Det gamle Skrin i en Pille.

Man fandt ei eet, nei man fandt to:
Kong Knud og en Blodsforvandte.
De slumred i den evige Ro,
Dg Knoflerne vare blandte.

Det var Benedict, hans Broder huld,
Som ei forlod ham i Nøden.
Nu var deres Legemer længe Muld,
Dg blandte sammen i Døden.

Men tvende Kister beviste vist:
Hver havde sin egen Kiste.
Vor Christian, efter lang Tids Frist,
Den sidste Ære dem viste.

I Choret han sætte lod et Bord;
„Dg,” sagde den Herre, „vi ville
Nu efter Lægernes Raad og Ord
Ærværdige Levninger stille.

Dg efter syv hundred og femti Aar
Skal Gravstedet gienkiendt være.”
Bevæget og tankesuld Christian staaer,
Dg viser dem sidste Ære.

Barndomsbeninden.

Ak, Gud! jeg er fem alt og femti Aar,
 Min Barndom er længst forsvunden,
 Og dog har jeg Gen fra tidligste Vaar
 I Odense=By gienfundet,
 Der leget har med mig paa fiære Slot,
 Og Alt endnu mindes saa saare godt,
 Hvordan vi Comodie spilled,
 Og lystigt hinanden drilled.

Sophia! min salig Søster! hun kan
 Om dig fortælle saa meget.
 Da blomstred du paa Bakkens Rand,
 Ei Døden din Kind havde bleget.
 Du ligger nu længst i sorten Jord;
 Men hører jeg paa Eline, jeg troer,
 At end, som Barn med din Broder,
 Du lever med Fader og Moder.

Comodie spille vi atter hist
 Med Faders gamle Barykker;
 Da jævnes saamangen lystig Twist
 Og mange barnlige Nykker.
 Men — hvad der ligger imellem hiin Tid
 Og nu, da Skialden til hende kom hid,
 Til Odense=By fra Hiemmet —
 Derfor er Eline fremmed.

Hun forekommer mig som en Fee
 Fra første, forsvundne Dage;
 Hun lader i unge Tid mig see,
 Bed Blikket at vende tilbage.

Men hvad der er hændt i de firte Aar
 Fra hiin — hiin længst forsvundne Baar —
 Derom hun Intet kan tale,
 Slet intet Billede male.

Hun spørger mig om en liden Hund —
 Som Dreng jeg yndte den saare,
 Og da den skiltes fra mig en Stund,
 Det kosted mig modige Taare.
 Hun selv har en Hund i Stuen her,
 Hun kæler, hun klapper, hun har den kjær,
 Som jeg min „Bresang“ paa Slottet.
 Hun lider ei Hunden blier spottet.

Min Barndomsveninde! ei komme vi kan
 Ind i den forrige Tone;
 Jeg er jo nu en aldrende Mand,
 Og du en aldrende Kone.
 Naar vi om vor Barndom ud har talt,
 Saa vorder atter Samtalen svalt;
 Forlegne vi staae for hinanden,
 Som fremmede Frue for Manden.

Men i det Dieblif, da jeg har sagt
 Farvel min Barndoms Veninde,
 Blier levende gamle Tid opvakt
 Med hvert huldsalige Minde.
 Som Ida Münster du Harpen slaaer,
 En haarfager Mø i Ungdoms Baar.
 Hvi skulde ved Harpen jeg tie
 Da nu om min første Thalie?

Fiskerhuset.

Her er deiligt, min Prinds! En Udsigt yndig, og Skoven
 Sval, og den stigende Bold vidner om Oldtidens Borg.
 Stod kun af Agerkaal der ikke saa meget paa Marken.
 See kun det Ukrudt der, Klinten som bølgende Guld!
 „Digter! saa kiender endnu du saa slet den lønnende Rapsæd?
 Lilien og Rosen er vel al din Poet-Botanik?“
 Mange Blomster jeg kiender, jeg kiender Rugen og Hveden,
 Boghved, Havren og Byg, Hørrer selv kiender jeg grandt.
 „Men ei Rappen?“ Nei! den Urt maa opfundet være,
 Siden min Landbrug jeg lærte paa Frederiksberg.

Det litteraire Selskab.

Hædrende vorder det mig, i et Selskab næsten af Præster
 (Prindsen som Præsident sidder for mig ved et Bord)
 Scener at læse for af min Sokrates. Blikket i Diet,
 Læbernes Smil har mig sagt: „Digter! dit Billed er liigt.“
 Fyrsten lønner sin Skiald ved at foreslaae ham til Medlem.
 Bifald vinder hans Ord; hilset som Broder jeg blier.
 Fremmede finder jeg fleer; dog Birch og Seidelin nærmes
 Skialden med Ansigter mildt, kiendte fra Ungdommens Tid.
 Biskoppen rækker mig hæderligt Haand, den venlige Faber.
 Kalkar mig byder til Giest, viser saa troligt mig om.
 Edle Raub! du Ben fra min Ungdoms tidligste Dage!
 Ikke jeg finder dig selv, hilser dig dog i din Søn.

Skydeselskabet.

Et Skydeselskab er ogsaa her,
 Og jeg har Skydeselskaber kjær;
 Naar i en Stad jeg dem finder,
 Det vækker værdige Minder.

Naar i slikt Selskab der vorder skudt,
 Da skeer det kun til Ære for — Krudt.
 Ei Ridderen opfandt Krudtet;
 Derved blev Forbundet sluttet.

Bed Krudtet kom Borgeren først i Behold,
 Og kunde forsvare sig bag sin Bold.
 Det spæged Kæmpen i Pladen;
 Og da først blomstrede Staden.

Før Helten til Hest, med Sværd og med Stang,
 I Harnisk, gjorde ham Barmen trang.
 Som Træl da Borgeren maatte
 Kun skatte til mægtige Slotte.

Men Krudtet ham frelste, det gav ham Mod,
 Og ei han længer ufrelse stod.
 Da Krudtet Ridderen lugted,
 I Tidens Fylde det frugted.

Og Artilleristen en Kæmpe blev,
 Skjøndt ei Stamtavlen dertil ham skrev.
 Ingenieuren indvied
 Til Krigerkunsten — Geniet.

Det skyldte vi, Børn! i Tidernes Kamp
 Blot Videnskaben og mægtige Damp.
 Nu spiller den atter en Rolle,
 Den mægtigste Trolde iblandt Trolde.

Først tvang den billige Frihed frem;
 Og Mænd — mens Fordom adskilte dem —
 Bed Hielp af Dampen hinanden
 Skød vredt med Kugler for Panden.

Nu bør den ei tiene Bellona meer.
 Humaniseert den Folkene seer;
 Nu bør den i Borgerhavne
 Kun glæde Landet og gavne.

Og Dampskibet bygged en snild Fornuft,
 Og snart vel seile vi med i Luft.
 Naar broderligt, ærligt vi dele,
 Kan Alle først nyde det Hele.

Men derfor skyldte vi Dampen Tak.
 Saa skyd kun, Broder! Om Skiven ei sprak,
 Og traf du i Pletten ei lige —
 Det har slet Intet at sige.

Det gielder kun om, i borgerlig Lyst
 At hædre Krudtet med mandigt Bryst,
 At hylde med Glædeskampen
 Salpetret, Kullet og Dampen.

Borgeren.

Hvor smuk er Borgerens Velstand ei,
 Skiondt vist nok en ganske Andens
 Paa Livets, Statens, Naturens Bei,
 End Fyrstens og Herremandens!

Jeg finder Forskiellen skionnere just,
 End evig eet og det samme;
 Vel Rosen er smuk, men en Rosenkøst —
 Det blev kun en høirød Flamme.

Man trænger til andre Blomster og Grønt,
 For Urtekosten at binde;
 Blandt Krusemynter sidder saa fiønt
 Den lille bestedne Kiærminde.

Dg naar jeg træder af Fyrstesal,
 Fra Kirkens hvælvede Bue,
 Da glæder mig atter, reen og sval,
 En hyggelig Borgerstue;

Hvor pæne Løssøre bonet staaer,
 Dg mageligt Lænestol=Sæde,
 Som Milepæle for svundet Aar,
 Men ei for den svundne Glæde.

Dg, Fader Hempel! her hos dig
 Maa jeg fornøiet vel være,
 Thi Mesterstykker du viser mig
 Til Odense=Snedkerens Ære;

Dg Skilderier med Faer og Moer,
 Som Diet ugieerne forlader;
 Dg Billedet af fraværende Noer,
 Som elsker sin Bedstefader.

Om Kobberrørene synes jeg godt,
 Som blankt over Dvnen stande.
 Jeg glæder mig over din sorte Galot
 Dg over din kraftige Pande.

Men, Hille mænd! hvor bringes jeg hen?
 Vil du nu vise mig Byen?
 Et Taarn har du bygget, gamle Ven!
 Som kneiser dristigt i Skyen.

Naar du fra Jordens Besvær er fri,
 Dg kied af Menneskevrimslen,
 Studerer du her Astronomie,
 Dg Tanken sig taber i Himlen.

Skam faae den Murer, der Kalken tog
 Med den affhyelige Lyde,
 At altid fugtig Bæggen udslog;
 Du kunde den ikke pryde.

Held dig, min Gubbe! med samt din Avis,
 Gid længe, som før, den trives!
 Dg trøst dig ved Himmels Paradiis,
 Naar nede paa Jorden de lives.

Men samles Brødre som Benner i Nord,
 Dg række hinanden Hænder,
 Da tale du med, mangt findrigt Ord,
 Blandt de forsamlede Stænder!

Langesø.

Den gamle Sømand efter døde Broder
Faaer Mark og Eng og Skov i Arv;
Men vant til paa sit Skib at pløie Floder,
Han kiender ei til Ploug og Harv.

„Min ældste Søn!“ han siger, „du skal dyrke
Den Jord, du arver efter mig.
I Døden ei, endnu med Manddoms Styrke
Jeg overlader den til dig.

Vel, alt i Livets Høst, og midt i Freden,
Jeg følger ei Kartovers Knald;
Naturen er mig kjær, og Danmarks Eden
Min Sommerglæde være skal.

Ei furer jeg vel længer Havets Glade
Med Orlogsskib, selv ei med Baad;
Men Siælland kan dog Gubben ei forlade,
Han sidder i sin Konges Raad.

Saa dyrk din Jord, og send mig her i Krogen
Lidt Frugt deraf til Kiøbenhavn!
Naar jeg har talt til Held for Dannebrogen,
Jeg iler i Naturens Favn.

Thi ogsaa her, min Søn! nær Uxelstaden,
Nær ved det store Vinterbuur,
Er skøn og yndig — ikke langt fra Gaden —
En frisk og blomstrende Natur.

Det længstforfaldne Huus er bedre blevet,
 Det ligger yndigt ved sin Bei;
 Hvor gamle Rahbek med sin Gamma leved,
 Der lever med din Moder jeg.

Afdøde Skiald besøger tidt min Tanke,
 Jeg kiendte ham i Ungdoms Aar;
 Det rører mig endnu, naar Gammas Ranke
 Med Druen paa mit Bindve slaaer."

Saa taler til sin Søn Holsten den Gamle,
 Og Sønnen lyder glad hans Bud.
 Og alle Sommerglæder sig forjamble,
 Hvor Freier dyrkes end som Gud.

Hav Tak, Herr Adam! for du Adam viste
 En Hæder, som han mindes skal,
 Da ved dit Bord du Bennerne bespiste
 Ved lystige Champagnerknaald.

Og hils din Broder ved den friske Kilde,
 Som ogsaa giestfri mig indbød,
 Fordi, som du, han Skialden glæde vilde
 Med Venstak i Naturens Skiod.

Men — gient er ikke glemt! En anden Sommer
 Mig vinker Fyen med Freias Blik,
 Da uanmeldt jeg til hans Skove kommer,
 At høre Alfernes Musik.

Christiansdal.

Her er jeg hos en kraftig Vet,
 Man kender den paa Trækket let;
 Thi Minen der er skielmsk og snild,
 Og Munden smiler venlig mild.
 Den gamle Fader fro jeg seer,
 Smellem Børnebørn han leer;
 Dog var han syg for nogen Tid,
 Da pleied ham med største Flid
 Den flinke Datter, raff og ædel,
 En værdig Hustru til min Bedel.

Knap hørte hun, at syg var Faer,
 Før lette Seilbaad hende bar
 Ned over farligt Kattegat.
 „Ei Fader være maa forladt
 Af Datterhielp i Nødens Stund.“
 Hun agted ei den falske Grund,
 Og hendes Barn saa lidt, som hun;
 Den fiække, smukke Datterdatter
 Tro følger med sin Moder atter.

Saa trine de med Smil paa Kind
 For gamle Stammefader ind,
 Som Lægedijen Gir med Frei.
 Den Gamle seer saasnart dem ei,
 Før han sig sætter til sin Dist.
 Slig Kiærlighed kan giøre frist.

Nu Alt er Lyst i Christiansdal;
 Og her i Friggas lyse Sal,

I Sommerfyggen, reen og sval,
 Jeg seer en Reglebane skøn.
 Med stærke Søn og Sønnesøn
 Jeg spiller lystig med — en Pot —
 Og træffer undertiden godt,
 Endskiøndt maaskee jeg Regler slaaer
 For fjerde Gang i Livets Aar.

Mitmesteren er ikke her?
 Saa hilser ham! Han takket vær
 For venligt, muntert Compagnie.
 Fra Arelstaden førte vi
 Tilsammen i Personkareth.
 Nu har sin Fader han gienseet,
 Lykønsket ham som igiensød
 I barnlig Kreds, Naturens Skød.

Den ældste Broder planter Træ
 Til Efterslægtens Lyst og Læ,
 Og dyrker tro sin Fædrejord;
 Og Flidens Løn af Marken groer.

Farbroderen ei glemmes maa:
 Han lod ei daarlig Kønne staae
 Høst ved din Kirke, hellige Knud!
 Den saae ham alt for ussel ud.
 Han købte Huset, rev det ned,
 Og skienkte Kirken Pladsen bred.
 Nu i Guds Luft den stiger fri,
 Og fiernes ved sin brede Sti
 Fra verdsligt Tag; og Ildens Land
 Nu ikke let den træffe kan.

Dg derfor, Adle! taffet vær.
 Du havde Oldtidskirken kjær;
 Dg mens i Odense den staaer,
 Ei heller Benzons Navn forgaaer.

Aftenvandring.

Jeg vandrer langs ad Naens Bred —
 Fuglene de siunge —
 Jeg mindes hendes Hvilested,
 Hvor hun sover ene.

Skion er Somrens Blomstersti —
 Fuglene de siunge —
 Lottes Sommer er forbi.
 Hift hun sover ene.

Som Rosen rødmed hendes Kind —
 Fuglene de siunge —
 Den blegned i den skarpe Bind;
 Nu hun sover ene.

Fagre Ungdom brat forsvandt —
 Fuglene de siunge —
 Som Aftenrødt bag Skovens Kant.
 Nu hun sover ene.

Men med en mere deilig Sang,
 End Fuglene de siunge,
 Hun glædte mig saa mangen Gang,
 Før hun slumred ene.

Mig synes ofte til min Trost —
 Fuglene de siunge —
 At høre hendes klare Røst,
 Skjøndt hun sover ene.

Hun svæver hisset mig som Alf —
 Fuglene de siunge —
 Fylgie fra Balastialf,
 Skjøndt hun sover ene.

Som Melpomene kommer hun —
 Fuglene de siunge —
 Til mig i min Digterstund,
 Skjøndt hun sover ene.

Ophelia hun svømmer nær —
 Fuglene de siunge —
 Ved de gamle Piletræer,
 Skjøndt hun sover ene.

Som muntre Glärchen, Lotte! tidt —
 Fuglene de siunge, —
 Staaer du for mig sødt og blidt,
 Skjøndt du sover ene.

Som blege Thekla synger du —
 Fuglene de siunge —
 „Jeg levet har og elsket! Nu,
 Nu jeg sover ene.“

Er Døren luft, og Lyset slukt —
 Fuglene de siunge —
 Da er den glemt, som ude er luft,
 Mens hun sover ene.

Men aldrig din Grindrings Lys —
 Fuglene de svinge —
 Mig sluffes, før i Dødens Gys.
 Gi du sover ene.

Kattephantasie.

Nu Ratten stærkt sig nærmed;
 Dog næsten lod det,
 Som Dagen endnu dvæled,
 Og kun i Dæmring
 Laae Mark og Eng og Mose.
 Og mægtigt Stiernen
 Fra Himlens klare Hvælving
 Saa helligt lued.

Den Aand, som hist ved Aaen
 Min Aand besøgte,
 Den Salige, som svæved
 For Siælens Die,
 Nu som en Fee, en Fylgie
 Med Fingren vinkte.
 Charlottes Aand med Længsel
 Jeg længe fulgte.

Da den forsvandt bag Skoven.
 Og der, paa Marken,
 Brat for en liden Bakke
 Mig fremmed Bonde
 Saa høi og herlig hilste,
 Han tog til Hatten —

Den var af Staal; der svæved
En Svanefieder.

Dg rusten var hans Rustning,
Af Jern dens Ringe;
Bred var han over Barmen,
Dg lange Loffer
Bildt slagred hen i Binden.
Bed Hosten Hialtet
Af Sværdet endnu straaled
Med Edelstene.

Men aldrig kan hans Ansigt
Jeg atter male.
Der blinked under Brynet
En selsom Blanding
Af Venlighed og Bildskab,
Forstand og Brede.
Til mig han dog med Mildhed
Saalunde mæled.

Ei dog jeg strax forstod ham,
Thi sært var Sproget.
Dg næsten — gammelnordisk —
Det klang, som Nornens
Forstrækkelige Stemme,
Naar høit i Stormen
Hun taler. Dog var Talen
Ei uden Tælle.

Sin Haand, den stærke Høire,
Udstrakte Helten.

Den trykte min; ved Taget,
 Skiondt venlig tæmnet,
 Det lod, som grumme Løve
 Med Labben krysted.
 Dog tvang jeg mig til Taushed.
 Da taled Manden:

„Jeg maa dig dog for Mindet
 I Moderømaalet,
 Skiondt Tiden det har svækket —
 Jeg maa for Sangen
 Dog, Skiald! min Tak dig sige.
 Du mig fremstilled
 For Nutids Folk og Fyrster,
 Jeg var dem fremmed.

Du gav — hvad du kan give.
 I Digterglaret
 Du saae min fjerne Stjerne,
 Lod den gienstraale.
 Snart mindre, Ven! snart mere
 Jeg vorde maatte,
 End virkelig i Verden
 Jeg fordum virked.

En Skiald kun eier Sproget;
 Hvad ei kan skrives,
 Det Skialden ei kan skildre,
 Han hylder Skionhed.
 Du danned mere dannis
 Mig Dømmekraften;
 Men Kraften du til Kampen
 Ei virke kunde.

Farvel! Jeg ønsker fagre
 Dig Fremtidsdage.
 Syng kraftigt end om Kæmper
 Som Gubbe, Kiære!
 Gaa gierne til vor Gravhøi,
 Hent rustne Ringe,
 Og smed dem paa din Smedie
 Til Staalet blanke."

Saa taled den store Skygge — forsvandt.
 Ud Morgen monne det lakke,
 Alene jeg mig i Duggen fandt
 Paa den nedploiede Bakke.

Da kom en Bonde mig hist forbi,
 Mens endnu Stierne blinked;
 Da han mig saae fra den fjerne Sti,
 Med begge Hænder han vinked.

„Christ fri mig! tør J hvile jer der
 Paa Balneshøien den lede?
 Og frygter J ei ved Stiernefkiær
 For Spøgelsets grumme Brede?“

Hvad? — spurgte jeg — her er Balnes Høi?
 „Ja vist, og der spoger Lofe.“
 O, — raabte jeg henrykt, og kysjed dens Græs —
 Min elskede Balnatofe!

De Fattiges Høuger.

Det var en brændende Sommerdag,
 Jeg gik med Fyrsten i Skyggegangen;
 Men pludselig fandt han deri Behag,
 At tage mig ud i Solen paa Bangen.
 Han agter ei Regn, ei Middagssol.
 I Støvregn stod han en Time forleden,
 Og mærked ei, Regnen dypped hans Kiol;
 Og mindre mærker han Heden.

Men der, hvor han tog mig ud i Dag,
 Der fandt i brændende Sol jeg Skygge,
 Skiondt Træerne hvælved intet Tag,
 Hvorunder Baarens Sangere bygge.
 Der vorte kun i grønnende Rad
 Kartoffelbuske. Men da han taled,
 Jeg mærked ei længer Solens Bad;
 Smaabusfene mig hufvaled.

„Her er de Fattiges Urtegaard.
 Indrettet har vi saaledes vor Gave,
 At Byens værdigste Trængende faaer
 Til eget Brug en smuk lille Have.
 Her kunne de dyrke Jorden med Mod,
 Gi ørkesløse sidde bag Muren;
 Forfriske Blodet med sunde Rod,
 Og nærme sig atter Naturen.“

Da vorte Kartoffel og Gulerod
 Og Selleri og Urter og Bønner
 Saa høit for mig, at en Lund der stod,
 Et Tempel for Gud, som Giveren lønner.

En Kilde, tyktes mig ogsaa, jeg fandt,
 Som risled, og forskjonnede Baaren;
 Thi for den fromme Giver nedrandt
 Koftbar — Taknemlighedstaaren.

Bed det lille Bælt.

Danmark har ingen Flod; Floden ei vælter
 Her sig fra Grund.
 Danmark har meget meer: Danmark har Bælter,
 Danmark har Sund.

Ei med Leer og med Gruus blander sig Boven;
 Bølgen er blaa.
 Oldtidsøgen og Bøg yndigt i Skoven
 Speilede staae.

Flodfengen viser ei her lunefuld Brede,
 Graa eller guul;
 Dverfskylende snart, atter saa nede,
 Stenet og huul;

Udelæggende snart Ranker og Ager,
 Haab for et Aar,
 Naar forfærdelig Jis brister og brager,
 Smeltet i Vaar.

See fortvivlede Flok hisjet paa Taget!
 Huset i Vand!
 Som Skibbrudne de staae blege paa Braget,
 Hustru og Mand.

Smaa børn hæves i Arm, Dyrnene svømme,
 Brægende Faar;
 Hest med Hovene vildt, sledet fra Lomme,
 Bølgerne flaaer.

Koligt her derimod henslyder Bæltet,
 Kræver ei Rov;
 Fiendtlig Bølge det har aldrig opvæltet
 End mod sin Skov.

Vel befrandses ei her grønnende Ranke
 Smilende Kyst;
 Modne Druer kan ei Dannemænd sanke,
 Sommerens Lyst.

Men see Skibet, som hist seiler i Sundet,
 Strinet ved Skriin;
 Luf dem op — og du har Druerne fundet:
 Klareste Vin!

Bæltet bærer da selv svulmende Druer,
 Ikke dets Strand.
 Hveden, Rugen, som Guld, Dyrkeren skuer.
 Herlige Land!

Ei behøver I her Snekken at drage,
 Heste! ved Flod,
 Naar man bringe den vil atter tilbage,
 Strømmen imod.

Hvis fra Stranden det her muligt dig lyster
 Længer at gaae,
 Vil til China du hen? Africas Kyster?
 Seilet i Raa!

Dg, som Fuglen i Luft, hurtig du driver,
 Modig og fro;
 Men paa fierneste Kyst, Danske! du bliver
 Bælterne tro.

Eventyret paa Hindsgavl.

Et Eventyr jeg fortælle vil,
 Som hændtes paa Slottet, — fast utroligt.
 Nu lytter opmærksomt Alle til!
 Ei Slottet var ubeboeligt,
 Det var ei en gammel Ridderborg,
 Der stod forfalden i dyben Sorg
 For Livet, som vendte den Ryggen;
 Hvor Uglen bygged i Høitidshal,
 Dg Maanskinnet med sit Straalefald
 Bar eneste Lys i Skyggen.

Hvad Pragt formaaer og hvad fielden Smag,
 Det skued man her i disse Sale;
 Det var den deiligste Sommerdag,
 Dg Hallerne stode saa svale.
 Prinds Christian giested Herr Føns og hans Biv;
 Der var stor Gammen og Tidsfordriv,
 Ved Bordet herlige Toner.
 Dg da nu endelig Nat faldt paa,
 Den talrigbrogede Sværm man saae
 Ved funklende Lyskroner.

Nu satte sig tvende Frøkener hen,
 Hver paa sin Strængeleg sødt at spille.
 Da nærmed sig Tonekunstens Ben,

Dg Sværmerne bleve saa stille.
 Men Pigerne spilled til Dandsen op.
 „Nu“, tænkte jeg, „gaaer det snart i Galop,
 Nu gaaer det rask med en Svingen;
 Den ædel- alvorlige Ridderdands
 Er længer ei Moden hertillands.“
 Jeg ventede — men der kom Ingen.

Saa er det dog sandt: i fierne Gemak
 Gaaer heller nu Herren fra sin Dame,
 Dg morer sig meer ved at ryge Tobak,
 End spille med i Terpsichores Drame?
 Forgieves Pigerne Strængene slaae,
 Mens Ungersvendene rolige staae.
 Til Bæggen støttede, Kopper de tage;
 Den stærke sukfersødmede Thee
 Betænkeligt røre de med en Skee,
 Dg dyppe deri lidt Kage.

Da pludselig staaer i Hallen en Mand,
 Mens Tonerne lyde mig sært i Dre;
 Saa rank som en Ungling kneiser han,
 Dog synes han Tiden ei at tilhøre,
 Thi Aarene deres Furer ind
 Har pløiet ham dybt i Panden og Kind.
 Men Diet lyner fra Kraftens Dage,
 Hans Been er hurtigt, og Ryggen rank,
 Dg Panden er høi, men skaldet og blank,
 Thi Haaret vil Affked tage.

Jeg troer en Aabenbaring at see
 Fra Barndommens Aar (jeg var kun tretten),

Da syvende Christian paa Balparé
 Udmærkede sig ved Menuetten.
 Bor Ridder en Dame har faaet i Gang,
 Menuetten spilles af Don Juan.
 Paa Ynglingsmundene Smil jeg mærker;
 Men alt som det længer med Dandsen gaaer,
 Beundring man for Dandseren faaer,
 Thi Gubben gjør Underværker.

Til Trods for magelig Ynglingesflof
 Da Capo=Dandsen han ei forlader.
 Hvo er den Gamle? Jeg kiender ham nok;
 Af Bournonville den raske Fader?
 „Nei, Nei!“ Hvo er da den Ridder blid?
 En Aand fra Christian den Syvendes Tid?
 „Nei! see, der staaer han fornøiet rolig,
 Han ei forlader den lystige Sal.“
 Hvo er det? „En gammel General.“
 Er Hændelsen ei utrolig?

Caroline-Kilden.

Kilden er en herlig Ting,
 Hvor den viser sig paa Jorden
 Med sit klare Straalespring;
 Dog, hvor der er nok, i Norden
 Mellem Fielde, Gruus og Steen
 Agter man den mere ringe,
 End hvor under Bøgegreen
 Mellem Blomster den mon springe.

Bierget hist har Vandet nok,
 Som en Strøm sig Kilden vælter;
 Strax man seer en Sprudleskof,
 Naar paa Tinden Isen smelter.
 I saa rig en Overflod
 Skønnes ei paa klaren Kilde;
 Jorden vil sit friske Blod
 Der imellem Klipper spille.

Der er Kilden Jettens Søn;
 Men hvor den udvælger atter
 Mellem Blomster, skjult i Løn,
 Fødes den som Alfens Datter.
 Der er Ellepigens Hiem.
 Skøndt hun ei kan Solen taale,
 Loffer hun Kærminder frem
 Med sin klare Kildestraale.

Danmark er ei rigt paa Vand,
 Det vil sige: paa det søde.
 Thi den store salte Strand
 Alle vore Kyster møde,
 Nok vi har af Vandets Syn;
 Men hos Ugir kan man ikke,
 Sicælland, Langeland og Fyen!
 Eders stolte Bølger drikke.

Sagtens lide vi ei Trang,
 Som den stakkels Østerlænder,
 Der i Sandet mangan Gang
 Maa fortvivlet vride Hænder.
 Overalt med yndig Bram

Nabne sig de klare Damme;
 Men en Kilde, men en Dam
 Er dog ei eet og det samme.

Derfor skønnes ret derpaa,
 Naar sig Kilden selv frembyder,
 Naar den med sin Straale blaa
 Klart igiennem Græsjet flyder.
 Det er Skønheds bedste Seir,
 Naar sin Barm ung Freia blotter;
 Derfor Leire blev en Leir
 For de gamle Danerdrotter.

Der er Vaarens største Lyst,
 Bragi der sin Hal indvier,
 Hvor ved Freias Jomfrubryst
 Danerskovens Blomster dier.
 Der endnu jo Bonden troer
 (Kan ei gammel Bise glemme),
 At en venlig Huldre boer,
 At en kærlig Alf har hiemme.

Og i Følelsen af sliq
 Gammel Tro, vor Tro vi røbe,
 Naar den lille skønne Biv
 Med et saadant Navn vi døbe,
 Med et venligt, elsket Navn
 Af en Biv — Gud hende lønne! —
 Der erstatter Alfens Savn
 Med et Hierte for det Skønne.

Caroline! Danste saae
 Bed de kære Oldtids Høie,

Som den rene Kilde blaa,
 Straalen i dit Ufsyldsvae.
 God, som Kilden ved sin Hæf,
 Lindrede du Armod's Klage;
 Saligt, som dens klare Bæk,
 Flyde dine Fremtidsdage!

Christian Frederik.

Bil I kiende ham ret, saa reiser til Odense, Svendborg,
 Seer ham i talrige Sværm der i den blomstrende Skov!
 Som Patriarchen gif ved Jordans Bredder, han vandrer
 Mellem dem, elsket af Hver, savnet, saasnart han forsvandt.
 Hvenboen glæder sig ret til hans Komme, som Blomstens
 og Frugtens,
 Naar sit grønne Paulun Alfen i Skoven har reist.
 Si blot Kriger og Præst og Herremanden, som nyde
 Daglig hans venlige Gunst, hylde vor Christian; nei!
 Borgeren elsker ham høit, og Bonden. Han virker for Den:
 tirker forbedrede staae, Veien er fastnet og glat.
 Overalt man sporer hans Bærk. Nu, venlig som Broder,
 haaer han i kølige Dvæld midt i den myldrende Sværm.
 først forvilded sig vrimsende Flok, men et Ord af hans Læber
 ordner det alt: „Enhver tage sig Dame, som jeg!“
 Hudselig former sig yndige Rad, nu vandre de parviis
 hiennem Skoven, een Slægt, han med sin Dame foran.
 Da gienlyder et Raab fra Folkets begejstrede Læber:
 Leve, vor Christian! du! leve vor Des Gouverneur!“
 hiennem Skoven bevæger sig broget en Mennekeslange,
 veiligt. At skue den ret, Alfen bestiger sit Træ.

Overfarten til Langeland.

Nu indskibe vi os til Langeland. Herlige Svendborg,
 Hvor jeg for tretti Aar, rørt af din Skionhed, blev først
 Af min Musa paa Reisen besøgt, hvor Verset med Blyant
 Jeg over „Svendborg-Sund“ skrev i en Hast paa mit Paa,
 Som det eneste Stykke Papir medtaget paa Veien!
 Atter beseiler jeg nu Bølgen til Den fra dig,
 Men i fyrstelig Pragt; ombord Prinds Christian stiger,
 Fulgt af det stimlende Folk, fulgt af de vigtigste Mænd.
 Borgervæbningen stander paa Kyst, og yndigt Musiken
 Lyder til Hurraraab høit i den klareste Dag.
 Stærkt Kanonerne tordne, mens Dannebrog's-Flagene vifte.
 Glidende sidde vi nu. — Vinde! du styrer vor Fart.
 Muntre Mand! nu est du i dit Element. Og hvad seer jeg?
 Moltke! min Ungdomsvens kære Broder, min Hauch!
 Følger du smilende med fra Svendborg? — Bøger paa Bordet
 Findes i Snekken; jeg har hurtigt dem aabnet, og seer:
 Mine „Poetiske Skrifter“ og „Digte“, der ofte, som Vinen,
 Skattes for Alderens Skyld; Seculet talte kun Tre.
 Venlige Prinds! du læser imens i „Langelands-Reisen“,
 Men jeg sidder saa taus svøbt i Kava i paa min Stol,
 Lurende paa Søsyngen, som lykkeligviis mig ei giester.
 Dagen er alt for smuk. Thorseng seiles forbi.
 Lige for Baldemars Slot en Baad med pyntede Rorsfolk
 Bente, med Aarer i Lust. Der er en Utling af Juel.
 Fyrsten han hilser som Dens Baron; og venligt indbudet
 Følger til Rudkøbing han med i den seilende Baad.
 Ved hans Side jeg sidder, men har ei Mod til at bede
 Ham om Forladelse for Sagnets poetiske Brug
 Paa min Ungdoms Langelands-Fart. Nu veed jeg det bedre:
 Thorseng har Juellerne kjøbt selv for det vægtige Guld,
 Ei til Foræring faaet af Kongen. — Hos Folket saa let sig

Danner et Sagn om en Helt, Folket og Sangerne kær.
 Men hvad skuer jeg hist? Et sorgeligt Syn i det glade.
 Stem da nu Harpen, o Skjald! Synet fortjener en Sang.

So-Trommeslageren.

Det er den deiligste Sommerdag,
 Og intet Brag
 Fra Storm og Bølgerne komme;
 Men — hvis mit Dre bedrager mig ei,
 Saa lyder høit paa den vaade Bei
 Fortvivlede Slag fra Tromme.

En Baad forfølger os, iler fort,
 Hvidseilet, sort,
 Den gynger som svævende Maage,
 Men uden Bimpel og uden Flag.
 Ei vifter fra den i smilende Dag
 Rødblomstrende Dannebrog.

Der sidder en Mand med uredt Haar
 Og Trommen slaaer,
 Tykstiægget; bleg er ham Kinden.
 Han Støffene hæver i Luften tidt;
 Da lyder en Hvirvel — aldrig blidt,
 Men efterlignende Binden,

Men efterlignende Stormens Raab,
 Naar uden Haab
 Den Skibbrudne synker derude
 I skummende Bover, i bælmørk Nat;

Naar Brændingen syder høit og brat,
Dg naar Havfruerne tude.

To Drengge sidde ved Ror og Reb,
Med flogge Greb
De styre Farten paa Vandet;
Thi Gubben, fortvivlet, med slagrende Lok,
Kun bruger larmende Trommestof,
Dg tænker paa intet Andet.

Hvo er den Skipper? En usæl Mand,
Som sin Forstand
Har mistet, da Sønnen han misted.
I Havets Bolger Ynglingen fik
Sin Død, og see — fra det Dieblif
Slig Skiebne Faderen fristed.

Knap lyser Sol over Skovens Top,
Saa trommer han op
For Døden i Havet, den Blege.
De Drengge, du hos ham i Baaden seer,
Var Brødre til den, som er ei meer;
De ei fra Faderen vege.

Nu kommer han. Hør! „Min Jens! kom frem
Af vaaden Hiem,
Hvis Bolger dig hid har baaret.
Jeg haaner den Storm, som styrted dig brat.
Evom hid, min Dreng! lad mig faae dig fat,
Stif Hovedet frem med Haaret.

Jeg løfter dig let i Vaadens Skjød.
 Og est du død,
 Da skal du vorde begravet.
 Man ligger dog bedre paa Kirkegaard
 Under Træer og Blomster i grønne Vaar,
 End under Bølgen i Havet."

Saa raaber han høit, og stirrer vildt,
 Men ogsaa mildt,
 Og smiler med kalkede Kinder.
 Da lyder Trommen med rasende Slag,
 Og — som en Plet i den deilige Dag —
 Den sorte Snekke forsvinder.

Apotheket i Rudkøbing.

Af, jeg kan neppe hitt'et,
 Jeg kiender det ei meer;
 Det er saa nyt, saa hvidtet,
 Forandret ud det seer.
 Nu har det Navnet faaet,
 Nu „Apothek“ der staaer.
 Det har der ikke staaet
 I min forsvundne Vaar.

Vel treti Somre svunde,
 Med dem vor bedste Tid,
 Da Juliafner funde
 I Køligheden blid
 Paa Bænken os ved Gaden,
 Faer, Søster, Broer og Ven.

Der hvuilde Benneraden —
 Ei Bænken staaer igien.

Jeg, Dittersdorf! ei hører
 Din Opers første Chor,
 Før Phantasien fører
 Fra Staden mig ombord;
 Paa Langeland jeg nyder
 Min Ungdomssympathie.
 Musikken, som da lyder,
 Blier til et Maleri.

Du Apotheker gamle!
 Din Birken er forbi.
 Du kan ei længer samle
 Urter paa Livets Sti.
 Nu selv i Urtegaarden
 Du, trætte Gubbe god!
 Gft til en Spire vorden
 For bedre Sundhedsrod.

Men stolt kan du nedskue,
 Du holde Dannemand!
 Fra Himlens klare Bue
 Til Sicælland, Langeland.
 To Urter du bereded,
 Ei bedre hertillands;
 Og det er — o, du veed'et:
 Din Anders og din Hans.

De Urter de kan bringe
 Saft i det danske Blod,

Kraft i den danske Binge,
 Marv i den danske Rod.
 Vel fielden før vi funde
 Saa god en Medicin;
 Thi den er for de Sunde,
 Som Rankens bedste Viin.

Modtagelsen.

Hvis ikke vi kiendte Langeland
 Før i Dag, som nu det sig for os viser,
 Da maatte vi sige: det er for sand
 En D, hvor til Middag man to Gange spiser.
 Bon Schmidten og Ahlesfeldt kappedes om
 At modtage Fyrsten; det kunde man vente.
 Da silde vi til Tranekær kom,
 Begyndte vi, hvor i Byen vi endte.

Dog var vi ei blot ved Bordet til Giest,
 Dg sad ei blot i de skønne Sale.
 Hist hørte vi Gad, den gode Præst,
 At indvie Skolen med venlig Tale.
 Bor Fyrste stod i den liden Braa,
 Hvor Fromheden skulde tænde sin Kerte,
 Hvor gode Frugter skal Rødder slaae
 I Barndommens ufordærvede Hierte.

De sang for ham, de fattige Smaae,
 En aandelig Vise til Herrens Ære;
 Dg Solen ind ad Vinduet saae,
 Som om et Bidue den vilde være.

Dg dette Anlæg forstyrres ei,
 Thi paa dets Gartner kunne vi stole.
 Jeg glemmer ei paa min Vandringsvei
 Dig, første Dag i den lille Skole!

Jeg gif med en yndig Mø derhen,
 Som, Moltke! du bragte til min Side;
 Du altid jo var min Musas Ven
 (En Moltke kan altid Skialdene lide).
 Den Gulde nu mistet sin Søster har,
 Hun sank i Graven — o, bittre Klage!
 I arme Forældre! Gud! bevar
 Den Rose, som de har end tilbage.

Hvor deiligt ligger Tranekær=Slot!
 Og hvilke herlige Echotoner!
 Hvor klinger i klare Luft dog godt
 De stærke, lystige Malm=Kanoner!
 Men midt i Selskabets muntre Støi
 Ved Glassets Klinken, og mens det knalder,
 Jeg tænker mig paa en Ridderhøi
 Hensat i senere Middeltalder,

I Wallensteins og i Gustavs Tid,
 Naar Kæmper samlede sig i Salen,
 Hvor Rhinens Druer ved endte Strid
 Dem fyldte Solver= og Glas=Kocalen.
 Fængkrudtet lyser, ved Bægrets Klink,
 Hid fra Kanonen paa Stuemuren.
 Hvor herligt stander den steile Brink
 Dog med sine Haller i Naturen!

Nu bringer os Greven flittigt om
 Paa Den, som yndigt os fortryller.
 Op til den nordlige Kyst vi kom,
 Hvor kysjende Bølge Stenen skyller.
 Nu fiøre vi atter ad Danavang
 Til Byes med venlige Bert fra Borgen.
 Og Christian synger ved Orgelflang
 Til Herren med Folket Søndagmorgen.

Sangeren ved Wreporten.

Og der var ogsaa paa Veien giort
 Blandt fleer en nydelig Wreport
 Af Grene, Blomster og Blade,
 Og Byens Ungdom var stillet derhen,
 Mø stod ved Mø, og Svend ved Svend;
 Det monne ret herligen lade.
 Men midt i Stedets romantiske Egn
 Bar paa en Steen opstillet en Degn
 I Byens fornemste Gade.
 Han sang en Vise. — Men det var dog godt,
 At der kom Ingen til Skade.

Den Sanger dreves af sit Talent,
 Hvormed han i Løn var lidet tient,
 Og man fortænker ham neppe:
 En Stentorstemme, der indbød Gys;
 Og derfor satte han ei sit Lys
 (Hvo gjør vel det?) under Skieppe.
 Men Leilighed var kun fielden en Gang;
 I Kirken han vel søndaglig sang,

Men fielden han sang i en Gade.
 Det skete nu her. — Men det var dog godt,
 At der kom Ingen til Skade.

Vel havde man først ham raadet derfra,
 Men Degnen raabte, som billigt: „Ha!
 Hvo vil vel binde mig Tungen?
 Min elskede Prinds besøger os her,
 Saa vil jeg ogsaa bruge mit Bær,
 Saa længe det svulmer i Lungen.
 Hvis Bisen blot var digtet af mig,
 Da fandt jeg Tingen forfæntgelig;
 Men langt over Havets Glade
 Fra Jylland kom den.“ Og det var dog godt,
 At den kom ikke til Skade.

Nu fiorte Prindsen ad Porten ind;
 Og det var just efter Degnens Sind,
 Da stille man holdt, for at høre.
 Han sang et Vers, sang to, sang tre —
 Men Enden var ikke saasnart at see,
 Og stærkt det skurred i Dre.
 Dog, Prindsen dvæled saa vennehuld,
 Og Degnen, af Salighed ganske fuld,
 Alt vendte tre, fire Blade;
 Da hændte det sig — Men det var dog godt,
 At der kom Ingen til Skade.

En Hest forstaaer ikke Poesie,
 Og Degnens kraftige Melodie,
 Der ikke just var af de bedste,
 I Følget gjorde to Heste skye;

For Sangen forfærdet de monne flye.
 Hvo venter Andet af Heste?
 De foer tilside, de faldt omfuld
 Langs hen ad Veien i støvede Muld,
 Dg just under Bortens Blade.
 Men Bognen ei vælted; og det var dog godt,
 At der kom Jngen til Skade.

Det Bærste var ved den hele Sag,
 At Degnen ei kunde med første Behag
 Sit Carmen fortsætte længer.
 Han prøved vel engang endnu derpaa,
 Mens Hestene dybt under Bognen laae,
 Jndvikled' i Seler og Stænger;
 Men Jngen ham hørte, man raabte: stop!
 Dg altsaa maatte han holde op,
 Dg vi monne Byen forlade.
 Saa endte Sangen særdeles godt,
 Dg der kom Jngen til Skade.

Tilbagefarten til Svendborg.

Vi maae paa Tilbageveien lavere,
 Men det er paa Vandet kun at spadserc.
 Zephiren os twinger, huldt i Spøg,
 At giøre Thorseng ofte Besøg,
 Dg hver Gang sig nærme de skionne Kyster,
 Med veylende Landskab det forlyster.
 Der Svendborg stiger af Havet jo!
 Men siger mig dog, hvor kan J troe
 Saa smagløs Poeten (skiondt uopdragen

Vel Mogle finde ham tidt i Smagen),
 At jeg ved en Krebs har lignet jer Stad,
 Som ligger, i Grønsl, kogt paa Fad;
 Fordi de deilige røde Tage
 Saa herligt frem af Skovene rage?
 Dog — bedre det var, naar galt skulde være,
 End havde jeg viist jer saa falsk en Vre
 At sige: Svendborg er en Rubin,
 Som ligger i et Smaragdskrin.
 Saa heller dog Krebsgang — det er Spas,
 End pyntes med gamle Flitterflæs.

De Edelstene nu blier saa forslidte
 Til sidst, at selv den største Demant
 I Poesien er lillebitte,
 Og agtes i Kunsten blot for Tant.
 Det gaaer Karfunkler, som Lilier og Roser:
 De er ei Billeder meer — men Glojer.

En bedre Vignelse maa der da til,
 I Fald jeg Hierterne vinde vil.
 Men naar man efter Billedet jager,
 Det Billedet gaaer, som Bigen i Mai:
 Det bliver knibst, og Beileren vrager,
 Og gier ham Kurven — men Blomster ei.
 Desuden — kunde jeg Billedet fange
 Nu nok saa herligt, jeg fik ei Tak;
 Thi alt for meget man vilde forlange,
 Som billigt, oven paa al den Snak.

Da Vignelsen altsaa ei vil komme,
 Jeg tilstaaer ærligt — uden Blomme:

Svendborg! du est saa deilig en Blet
 I Danmark's Lund, at kun Drefundet
 Jeg har — som Siælland — skønnere fundet.
 Fyenboen giver mig neppe Ret.

 Posthuset.

Thomsen! du var min Bert; hav Tak for hyggeligt Herberg!
 Herligt er Synet hos dig over det yndige Sund.
 Ogsaa din Datter du takke fra mig, at med gode Glaveerspil
 Hun i den kolige Hal glædte sin lyttende Giest.
 Første Gang hørte jeg her en smuk Musik i et Posthuus.
 Saaret hun lægte, som tidt slog mig det skrattende Horn.

 Bondehytten i Fyen.

Nu Adam med Holten og Adler og Heger
 Sig hurtigt bevæger
 Til Odense hjem.

I Bognen de sidde saa spægende sammen
 Med støiende Gammen,
 Og snelt gaaer det frem.

Vor Prinds blev tilbage, men kommer saa fage;
 Han bød i Galechen forud os at age.
 Saasnart han har været hos Seh'sted til Giest,
 Han fører i Natten; da fører man bedst.

Da fører man bedst i den brændende Sommer;
 Men siger mig, kommer
 Alt Vintren i Nat?

Det bliver saa mørkt, og saa bitterligt Binden
 Jo pidsker os Kinden.

Hvordan er det fat?

Carl Heger! Gud give, du end var i Live;
 Du viste mig Fingrene hvidfrosne, stive.
 Jeg haaber, dog Livet er i dig endnu?
 For Resten i Hytten jeg fryser, som du.

Os Adler har lovet, at Pigen skal bage
 Med Flekket en Kage,
 Som standser vor Nød.

Hvad hielpes nu Middags- og Gaars-Tractementer,
 Naar Aftenen ei henter
 Et tarveligt Brød?

Men Adler optrækker — mens Pigen alt dækker —
 En Flaske med Vinen han Brødrene rækker.
 Nei, bland den med Sukker, med kogende Vand,
 At Kulden af Kroppen fordrive den kan.

Nu er den fordrevet, nu er vi optoede.
 Bekymringen døde,
 Men Fryd kom igien.

Min Adler! min Holten! og du, Broder Heger!
 Mig Hjertet bevæger;
 Thi hver er en Ven.

Jeg gierne vil bytte hver Borg med en Hytte,
 Naar Trofskab og Venfskab kun med mig vil flytte.
 Min herligste Net paa vor Christians Slot
 Er den: at han agter og lider mig godt.

Nu lader os drikke hans Skaal her af Randen;
 Thi han er ei Manden,
 Som seer kun paa Skal.

Og naar vi saa Kanden til Munden giensætte,

„Vor egen“ med Rette

Da drikke vi skal.

Men hvor er vor Greve? Han ogsaa skal leve!

Vor Hold og vor Bruhn? Skiondt de borte nu bleve,

De høre til Kredsen. Fortræslige Folk,

Staldbrødre paa Reisen, vor Bruhn og vor Hold!

Saa, nu er vi lystige, nu er vi varme,

Nu Blæsten kan larme,

Vi agte den ei.

Farvel nu, du lave, du landlige Stue!

Med Venskabet's Lue

Nu atter paa Bei!

Men aldrig jeg glemme skal hisset derhiemme

Den Braa, hvor jeg lytted til Brødrenes Stemme;

Hvor Munterhed, medens det rusked saa graat,

Forvandlede en Hytte til prægtige Slot.

Reisen til Als.

Utsaa længer endnu skal jeg følge den elskede Fyrste?

Denlig han byder mig Plads atter i kongelig Bogn.

Farten til Als nu gaaer. Dets Hertug giested vor Christian;

Hertugen Skialden har sagt: „Kom og besøg mig en Gang!“

Og den Gang blev strax. Den smilende Christian bringer

Digteren selv. Fra Bogn gaaer det i seilende Baad.

Holtens er med? Desbedre! Saa har du ikke forladt mig,

Denne! skiondt jeg dig — ei for bestandig — forlod.

Hi hos Holtens min Arne jeg fandt; og Skialden en Arne

bruger, han trænger hver Dag til en Familiekreds,

Til en Idyl, som huldt afbryder glimrende Selstab.
 Christian trænger dertil, har med sin Skiald Sympathie.
 Venlige Holten! hos dig, hos din Biv, din Søn og din Datter
 Fandt jeg den ønskede Kreds. Tak for det kærelige Sind!
 Her er Alsen, det blomstrende Land; dog blomstrer det strax ei,
 Nogen af væltede Steen staaer en forfærdelig Bro,
 Som først over maa hoppes. Desbedre! saa stikker du meer af,
 Du livsalige Bang, dyrket til Eden saa skion!
 Ofte Contrasten gjør en fortræfflig Virkning; og smile
 Maatte vi her, da vi saae, endelig komne fra Bro,
 Selsomt Optog: vi troede, det var til Graven en Liigfærd,
 Men Skildpadden det kun var, som skal bringes til Kiel.
 Baaret i Procession af fire Bønder, i Flipper
 Holdt de paa Dugen, hvori Dyret, det langsomme, laae.
 Tænke jeg maatte: Hvor sært, at her, hvor lynsnare Ganger
 Snart i sin Skionhed du seer, først du en Skildpadde seer.
 Der er Augustenborg, det venlige Slot paa sin Græsvang,
 Hvor der af Harer er fuldt, tamme fast løbe de jo;
 Hvor Fasanerne flagre; hvor Gangeren render i Marken,
 Som Dscheggetai saa frit hist i Arabiens Drk;
 Hvor den sølblaa Big af Havet strækker sig yndigt
 Langs ad grønnende Kyst. — Alt i den aabnede Dør
 Møde Damerne Prindsen. Jeg seer min hulde Fyrstinde,
 Venligt hun hilser sin Skiald. Snart er jeg ogsaa bekiendt
 Med Augustenborgs yndige Moder. Dets Fader i Slesvig
 Hædrer et Bæddeløb med sin Nærværelse nu.
 Snart han tilbagekommer. Der er han: Hertug i Blikket
 Forekommende dog, blid mod sin velkomne Giest.
 Trende Fester beredes: en fyrstelig Datters og Moders
 Og et fyrsteligt Barns? Stem da nu Harpen, o Skiald!

Caroline Amalias Fødselsdag.

„Du Blet af Jord, hvor Livets Stemme
 Lød første Gang fra spæde Bryst;
 Hvor Himlen gav mig at fornemme
 De første Glimt af Livets Lyst;
 Der, hvor jeg lærte Moder stamme,
 Og første Fied ved hendes Haand:
 Der tændtes Gnisten til den Flamme,
 Som brænder for mit Fødeland.“

Saa sang en Skiald. Og — o, Fyrstinde!
 Dit Hierte giver Skialden Ret.
 Vel er det søde Barndomsminde
 Saa stærkt, at ei man glemmer det;
 Dog trænger dyrebare Billed
 Til huldt at friskes op igien,
 Naar Tid det har i Skyggen stillet,
 Og dæft med Støv Grindringen.

„Ei Grønlands arme Søn vil bytte
 Sit golde Fjeld med kornrigt Land;
 Et Marmorslot er ham hans Hytte,
 Og Fjeldet er hans Canaan.“
 Men — naar et Canaan er Stedet,
 Hvor Barndoms søde Tid henrandt,
 Sig føler Hiertet dobbelt glædet,
 Hvor det sin første Glæde fandt.

Dig sendte Himlen til at være
 En Blomst i Norden, Danmarks Pryd,
 Mandens Beundring, Kjønnets Ære
 Ved Aand, Huldjalighed og Dyd.

Det danske Folk dig som Fyrstinde
 Seer med din kongelige Ven;
 Men Als dig hilser som Hyrdinde,
 Naar du besøger det igien.

Da kiender du hvert Træ i Skoven,
 Hvor du som Barn har leget Skiul;
 Da stiger Maanen dig af Boven
 Som Nattens underlige Siul.
 Naar du en Hare seer i Græsset,
 Dig tykkes, det var den, du saae
 Som lille Roer; og hist paa Næsset
 Dig Bølgerne bekiendte slaae.

Du kiender Stenene paa Stranden,
 Du kiender Hækken med sin Tiorn;
 Du kiender Konen, kiender Manden,
 Du leget har med dem som Born.
 Din elskte Moder seer dig atter,
 End selv saa frisk, saa fuld af Liv;
 Hun glædes ved sin hulde Datter,
 Ved hendes søde Tidsfordriv.

I ædle Broders Børneklynge
 Du føler dig et Barn paa ny;
 Saa lad da Dagen dig forynge,
 Og fierne hver en Tordensky!
 At du som Barn her først har leget,
 Ei glemmer Als, du Lilievand!
 Som Aphrodite du er steget
 Af Havets Skum paa denne Strand.

Dg derfor Den høit sig glæder,
 Især i Dag til dobbelt Fest,
 Da du besøger gamle Steder,
 Dg er din elskte Broders Giest.
 Dg aldrig — aldrig vil du glemme
 I Glandsen af din største Lyst
 Den „Plet af Jord, hvor Livets Stemme
 Rød første Gang fra spæde Bryst“.

Louise Augustas Fødselsdag.

Før femti Aar jeg dig, Fyrstinde! saae
 Tidt med din kongelige Broder gaae;
 Paa letten Fod du hen i Haugen svæved,
 Dg i de blonde Lokker Binden bæved.
 Da forekom du mig saa skøn at see,
 Som Freias Rose sprungen ud i Snee.

Da jeg blev ældre, saae jeg ofte dig,
 Hvor Axelstad om Vintren fryder sig,
 I Musers Hal; og det mig forekom,
 Som om du i Thalias Helligdom
 Thalia var, den muntre Musa selv,
 Der qvæger Sindet med sin Digterelv,
 Dg som bortgienner Smertens bitter Piil
 Med sin Guldsalighed og sine Smil.

Nu mange, mange Manddomsaar der gif,
 Før atter jeg at see dig, Hulde! fik.
 Med Rosenkind, med Dine lyseblaae
 Dog i din egen Datter jeg dig saae.

Hun mødte mig paa Friggas Blomstersti,
 Og blev en Musa for min Poesie.

Og her, hidseilet over salten Sø,
 Jeg seer dig — Moder for en deilig D
 Og for en ædel, talrig Fyrsteslægt.
 Gud skienke dig og den sin Baretægt,
 Saa at din Høst og dine Vinteraar
 Maae svare til din Sommer og din Vaar!

Den lille Prinds.

Hans Fødselsdag vi helligholdt
 Imellem hine begge.
 Augustenborg af den er stolt,
 Han er dets Kæledægge.
 Med Søstre, Broer
 Han Faer og Moer
 Kun stræber at behage.
 Vedsage
 Vil Gud, til Fryd for Nord,
 Ham alle Livets Dage.

Bed Bordet ikke med han sad;
 Men Døren blev oplukket,
 Da Skaalen af den glade Rad
 Blev i Champagner druffet.
 Med barnligt Blik
 Da ind han gif
 Med Læreren i Salen.

Bocalen —
 Et lille Glas — han fik;
 Og Faderen holdt Talen.

Men Talen i et Favnetaag
 Bestod, med Ild i Diet.
 Han takked paa sin Fødselsdag
 Den hele Kreds fornøiet.
 En fremmed Mand
 Bed Bordets Rand
 Sad med de andre Gæster.
 Nu sæster
 Sig Diet paa den Mand.
 Er det en Herremester?

Forældre sende til ham hen
 Taknemlighedens Blikke,
 Som til en prøvet, trofast Ven.
 Hans Skaal de tause drikke.
 Hvo er den Mand?
 Saa vid, at han
 Vel Hjertet kan bevæge,
 Og præge
 Deri sit Billed kan;
 Thi det er Barnets Læge.

Han reddet har den Lilles Liv,
 Nu trives Knoppen atter.
 Gud signe Fyrsten og hans Viv
 Med hver en Søn og Datter!
 Prindsesselil!
 Hvor du er snild;

Nu dandse for din Broder,
 Formoder
 Jeg vist, at strax du vil,
 For Fader, Bedstemoder.

Tilhorerinderne.

Digteren synger for Mand og for Qvinder,
 Ofte Tilhorerens Hjerter han vandt;
 Men intet Under, om stundom han fandt
 Antallet størst iblandt Tilhorerinder.
 Manden tilbringer sit Liv med at handle,
 Qvinden sig styrker ved Mandens Bedrift;
 Derfor hun ynder det digtede Skrift,
 Hvor sig Bedrifter i Tale forvandle.

Qvinden har Aand, som en Mand, men tillige
 Siæl som en Engel, naar ret hun er Biv.
 Derfor et høiere, skjønnere Liv
 Higer hun efter, og Taagen maa vige.
 Ofte jo var hun sin Tids Lærerinde;
 Ynde ved hende selv Tænkeren fik.
 Socrates til en Aspasia gif,
 Ridder og Sanger fik Lon af en Qvinde.

Gierne jeg læste mit Digt for Beninder;
 Ingen af alle dog glædte mig meer,
 End disse to, som i Aften jeg seer.
 Ikke, fordi det er høie Fyrstinder;
 Blikket i Diet og Smilet paa Mund
 Bidner om Hjerter, der fatte det Skionne.

Intet kan Sangeren ædlere lønne,
Laurbær er Intet mod saadan en Stund.

Sangeren.

Hvilket Dyr er saa skiont og saa rast, som en Hest?
Der er de, som vil sige,
At i Skionhedens Form den sig viser som bedst,
Ja selv Menneskets Lige.
Men deri dog nok gaaer man for vidt; og for sand —
Skiondt ei Nyttter, kun Sanger —
Vist jeg troer: man maa sætte den ridende Mand
Over bærende Ganger.

Men en Hest er et Dyr, der er deiligt og snelt,
Dg saa modigt som Manden;
Dg som Manden det sikkert i Krigen var Helt,
Hvis det havde Forstanden.
Men Forstand har det nok for en Hest; hvis en Kat
Har lidt meer i vor Hytte,
Bil ei Hesten, med Sadel og Bidsel besat,
Med den Snedige bytte.

Si foragte vi vil dig, du ærlige Hund!
Mere nær om din Herre!
Du forlader ham ei i den farlige Stund,
Om end Faren var værre;
Mere venlig du er, du kan logrende gaae,
Du er mere fortrolig,
Ja, paa Bagbeen du selv kan som Skildvagten staae,
Du er Træl i hans Bolig.

Men en Kat er for falsk, og for ydmyg en Hund,
 Som i Lænker de lægge;
 Er ei Gangrens Natur af en ædlere Grund?
 Den har Noget af begge.
 Som en Kat er den let, og den Følelsen har,
 Som en Hund, i sit Die;
 Og den lystrer sin Herre, men ikke den læer
 Sig til Ydmyghed boie.

Dog har Trældom og Slid tidt fordærvet din Slægt,
 Og nedboiet din Rakke,
 Naar til Staden du drog den nedtyngende Bægt,
 Og fra Marken de Stafke;
 Naar du stod i den lumre, den indfnebnæ Stald
 Med din trællende Broder,
 Og fik Vand af en Sump, som befordred dit Fald,
 Og fordærvede Foder.

Hvor misundte du da — i Arabiens Ork —
 Dine springende Brødre,
 Som gav vrinskende Ganger til skiæggede Tyrf
 Af de deiligste Mødre!
 Hvor misundte du hisset den Hingst, der løb bort,
 Som bevingede Tanke,
 Med den glindsende Hud, og saa skion som en Hiort,
 Og med flagrende Manke!

Men giv Tid, og forædlet vi atter dig see
 Fra den sydlige Himmel,
 Som Kastanien bruun, eller hvid som en Snee,
 Eller sølverne Skimmel.

De skal blande der' Blod med det Blod, som blev foldt,
 Med et Blod af de Bedste;
 Og vort Danmark skal atter da rose sig stolt
 Af de herligste Heste.

Lad dem fiøre med Taager, og age med Damp,
 Og lad Snekker dem bære!
 Men en Bonde paa Marken, en Rytter i Kamp
 Kan ei Hesten undvære.
 Og vi prise den Fyrste, med ridderligt Mod,
 Og med Sands for det Skionne,
 Som forædledede Gangerens herlige Blod.
 Tidens Tak vil ham lønne.

Tobaksrøgningen.

Jeg røger ikke selv Tobak,
 Men lider, naar en Anden smøger;
 Gi just, fordi jeg Dampen søger,
 Jeg hader den i mit Gemak.
 Men naar man sidder ved Tobak,
 Samtalens Morfskab det forøger,
 Man efter Gmnet aldrig søger,
 Det blier en meer fortrolig Snak.

Og man forlegen ikke blier,
 Naar Ingenting man har at sige;
 Man lader roligt Røgen stige
 Af Ruglen paa sit Tryllespiir.
 Det Smøgeren en Mine gier,
 Som om han kom fra Tankens Rige;

Dg Riidsomheden selv maa vige,
Blot for en Smule brændt Papis.

Da Lune, Skiemt og Bittighed
Dg gode Tanker og Sententser,
Men alt det Andet ei man ændser,
Naar Stilken gaaer fra Læben ned.
For hvad man veed, og ikke veed —
Ei over Maadeholdets Grændser —
Med Mundens Smil man Hiertet lændser
I gravitetiff Erbarhed.

Blandt Eigemænd er Smøgen brav;
Men den langt meer har at betyde,
Naar Fyrster os Tobakken byde,
Dg naar de selv os Piben gav.
Da stielnes ikke Hvi og Lav,
Saasnart som Skyerne frembryde,
Da Skikkelserne sammenslyde,
Dg Røgen vorder Røngens Grav.

Vel har man havt Exempler paa
At selv Tyranner lode smøge
De Slaver — blot dem at forsøge —
Som levende de vilde flaae;
Selv Aly Pascha jo man saae
Med Piben i sin Mund at røge,
Dg rolig med de Stafler spøge,
Som just han lod til Korset flaae.

Dg Fredrik Vilhelm hist ved Spree
(Ekiøndt christelig og ærlig Fyrste,

Der efter Blod ei monne tørste,
 Ja selv ei efter Viin og Thee,
 Men helst drak Du tidt lod sig see
 I Tabagien, for at børste
 Med egen Haand, den gode Fyrste,
 Et Medlem; selv saa stærk som Tre.

For en saa farlig Tabagie
 Betakke vi os mange Gange.
 Hvor Berten Smøgeren gjør bange,
 Der er slet ingen Harmonie.
 Men her, hvor huldt i Sympathie
 Vor Hertug udi Danavange
 Gjør alle Hierterne til Fange,
 Her saaer Tobakken først Magie.

Billedhuggeren.

„En Billedhugger paa Den boer,
 Som, Digter! maaskee du onsker at kiende?
 I egne Tanker er Manden stor.
 Sligt turde letteligt Flere hænde;
 Thi Kunstneren, ved Forsængligheds Elv,
 Troer altid om sine Gaver det Bedste,
 Og elsker — som en Christen — sig selv
 Saa høit, i det mindste, som sin Næste.“

„Jeg gierne vil Billedhuggeren see,
 Og see de Bærker, som ei du roser;
 Og raaber du end over Kunstneren Bee,
 Jeg bryder mig lidt om dine Skoser.“

Forsængelighed — det er en Dunst,
 Som baade bedøver Hedning og Christen;
 Dertil behøves der ingen Kunst,
 Den dyrkes daglig af Profaissten."

Da Bennen og jeg saaledes nu
 Diærvt havde Sandheden sagt hinanden,
 Men med en spøgende, lystig Hu,
 Saa Ingen af os blev stødt for Panden;
 Gik vi til Billedhuggerens Dør,
 At være hans Bærkers strenge Dommer.
 Der i Boutiken solgte man Smør;
 Jeg tænkte: Mon du til Canova kommer?

Hos Cardinalen, man veed jo nok,
 Han viste Geniets første Prøve,
 Begyndte Kunstnerbanen som Kof
 Med en i Smøret udskaaet Løve.
 Og deraf kom den bløde Maneer,
 Hvormed saa yndigt han fryder Blikket;
 Som Thorvaldsen vel i hans Bærker seer,
 Men finder stundom dog alt for sliffet.

Ind traadte jeg til den Olding graa,
 Som hilste venligt. I Stuen stillet,
 Ved Døren strax i den snevre Braa,
 Jeg saae et underligt Afgudsbilled.
 Som Laaget til en Mumie fast
 Det monne stirre, med selsom Farve;
 Et Træ, der havde mistet sin Bast,
 Udskaaet, og malet med broget Farve.

Her, tænkte jeg, Philosophen kan
 De første Forsøg i Kunsten studere,
 Som Tubal Kain, den stærke Mand,
 I Kobberet Verden monne levere.
 Afguden i Mexiko tænkte jeg paa,
 Paa Baal og Moloch iblandt Carthager.
 Tilsidst jeg Utgarde=Lofe saae.
 For Antiquaren heel fieldne Sager!

Jeg til den Gamle mig vendte med Agt,
 Og sagde: „Det har De reddet i Tide.
 Belzoni har det fra Nilen bragt
 Formodenlig af en Pyramide?
 Der har det staaet to tusind Aar,
 Og det var sandelig alt for længe.
 Vel, at nu Verden det skue faaer!
 Det sælge De kan for mange Penge.“

„Nei,“ svared Gubben, „see kun engang!“
 (Og strøg sig med Haanden Sølvhaaret)
 „Det Jomfruen er af Orleans;
 Jeg har af Træet selv hende skaaret.“ —
 „Ha!“ raabte jeg, „nu kan først jeg forstaae,
 Hvorledes hun bedovede Sværdet:
 Man aldrig saasnart hendes Ansigt saae,
 For strax man maatte flygte forfærdet.“

Det rører mig altid, naar en Mand,
 Der endnu er driftig i den Gamle,
 Men med en stiv og uovet Haand,
 Jeg seer i Kunstens Tusmørke famle.

Hvor mangt et Genie er det ei hændt?
 Det tabtes, Verden det ei har eiet,
 Imens det trivielle Talent
 Blier hyggeligt velopdraget og pleiet.

Fædreland og Fødeland.

I Slesvig.

Det er just ei det Samme,
 Forveyles ofte jo;
 Som Beddet til en Flamme
 Forholde sig de To.
 Det Første som en Stamme
 I Skoven længst mon groe;
 Og det blier Luens Amme
 Ved Arnens hellige Bo.

Ja, fødtes du, hvor Fædre
 Længst levet har for dig —
 Saa meget desto bedre!
 Da est du lykkelig.
 Din Hytte da du finder
 Ved Oldtids stærke Muur,
 Og Præget ei forsvinder,
 Som skienktes din Natur.

Det Sprog, som Fædre taled,
 Da taler ogsaa du;
 Den Fryd, som dem husvaled,
 Husvaler atter nu.

Du ikke sammenligner —
Med Uret eller Ret;
Dg Himlen du velsigner,
Som skienkte dig din Blet.

Er Slægten i det Fjerne,
I Syd, og du i Nord,
Da funkler som en Stjerne,
Men bag et Sørgeslor,
Det Liv, som Fædre blandte,
Som dristigt de forlod;
Dg som en fremmed Plante
Du staaer ved Tidens Flod.

Dog — jeg det ikke negter —
Omplantning tidt er skion.
Dg kom fra Ostens Slægter
Ei Nordens tappre Søn?
Dog, det var Folk i Hobe,
De store Sværme gif,
Ei blandte sig en Draabe
Da med en fremmed Drif.

Men fremmed Plante trives
Jo godt i Nordens Grund,
Dg Sommeren oplives
Bed hulde Fødselsstund.
Ei nær saa smukke Miner
Nu gjorde Høstens Eng,
Hvis skionne Georginer
Ei her fandt Brudeseng.

De Frugter, som vi søge,
 De Blomster, som vi see —
 Ei Nordens Geg og Bøge
 Har baaret dem i Snee.
 Saa er en saadan Blanding
 Vel ogsaa god i Nord;
 Og fremmede Bemanding
 Frembringer Mandeslor.

Mit Fædreland! du stander
 Mit Fødeland saa nær,
 Hvor Sprogene sig blander,
 Hvor Tidren Bølgen bær.
 I Angelsaxer gode!
 Her er mit Fædreland.
 Nu staaer jeg, hvor de boede
 Ved Eliens nære Strand.

Hav Tak, du milde Greve,
 Som bød mig med til Giest!
 O, her er skönt at leve,
 Her feires Herthas Fjest.
 Det hulde Sandberg smiler
 Svalt i sin Bøgelyst,
 Mens Baaden let heniler
 Mod, Reventlow! din Kyst.

Men Alting jeg forgiætter
 Her under Skovens Green,
 Hvor Freia Krandsen fletter
 Omkring sit Gravensteen.

Her Siælland selv jeg glemmer
 Med store Bøgeskov,
 Hvor tusind Fuglestemmer
 Høit quiddre Baarens Lov.

Man Gravensteen maa skue,
 Vil man see Treias Lund.
 Dets Æble — Nordens Drue —
 Tidt quæget har min Mund;
 Nu quæger Synet Diet.
 O, søde Tidsfordriv!
 Her kunde jeg fornøiet
 Tilbringe Sommer-Liv.

Sønderborg-Slot.

Det er et selsomt gammelt Huus;
 Ei sunket end i Støv og Gruus,
 Dertil er det ei gammelt nok.
 Der er af Bærelser en Skof.

En Række Haller langt man jeer,
 Men af Tapeter intet meer;
 Den blotte Muur er sort og graa,
 Og Biælker under Loftet gaee.

Dg Alt forladt og øde staaer.
 Sit Gjemmested dog Kornet faaer;
 Dg stundom blev den dybe Ro
 Afbrudt i gamle Fyrstebo.

Da blev en saadan nogen Hal
 Udpyntet til et Borgerbal;
 Da stimled Mængden til det Huus,
 Hvor ellers knap var Rotter, Muus.

Comodier paa denne Borg
 Af Syndere for Sonderborg
 Blev stundom da i Salen spilt,
 Og Byens hede Længsel stilt.

Da var den Trappe, som forladt
 Nu ode staaer, med Lys besat;
 Den dybe Ro et Dieblif
 Beg for en stœiende Musik.

Og Sværmen loe; da lød der Klap.
 Men Aftnen, Natten endtes knap —
 Og giennem brustne Rude sval
 Foer Morgendug i øden Sal.

Men dog fortæner dit Capel,
 Forladte Slot! at agtes vel.
 Jeg gamle Billed, Rustning seer
 Af dem, som længst er ikke meer.

Jeg træder i de Dødes Braa,
 Hvor sorte Floiels Kister staae.
 Hid stimled ofte du med Sorg
 Og Sorgesang. Augustenborg!

Her hviler dine Fyrsters Stov.
 Hvi tog jeg ikke med et Lov,
 En venlig Blomst af Haugen med,
 At smykke dette Hvilested?

Du, gode Hertug! slumrer der,
 Som havde Danerskialden kjær,
 Som skaffed ham sit Levebrød.
 Han sørged, Edle! ved din Død.

Dg her jeg signer dig i Løn.
 Du lever atter i din Søn.
 Ei ganske har jeg dig forliist,
 Din Arving har mig Ære viist.

Men nu igjen af Kirken ud
 Fra rustne Hielm og Faneklud!
 I Hallen atter op vi gaae
 Dg for det brustne Bindue staae.

Men sig mig dog, min kiære Ven!
 Er ellers Intet giemt igjen,
 Er ingen fielden Levning her,
 For Digteren og Sangen kjær?

Slet ingen, ei engang den Plet
 Af Blod, som — om jeg mindes ret —
 Paa denne Muur i Kalken hvid
 Blev seet i længstforvundne Tid.

Man meente, den gif aldrig ud.
 Her den uhykkelige Brud,
 En Fyrstedatter, sig har dræbt,
 Sig hendes Blod til Muren flæbt.

Hum elsked inderligt en Mand,
 En Ungling, ei af Fyrstestand;
 Fordi han loved sliig en Mø,
 Den stakkels Ridder skulde døe.

Men Bennen, som bedrøvet med
 Ham fulgte til sit Kettersted,
 Som ogsaa var Fyrstindens Ven,
 Dem trosted, før han gif derhen;

Dg sagde: „Naaden kommer nok!
 Han bløder ei paa Bøddelblof.
 Han ængstes skal med Dødens Frygt,
 Gi døe. Derpaa jeg stoler trygt.

Stat udi Vinduet du her!
 Dg naar paa Galgebakken der
 Jeg Bished om hans Skiebne har,
 Strax vorder den dig aabenbar.

Her tog jeg tvende Duge, see!
 Den ene sort, een hvid som Sne;e;
 I Fald fra Verden han maa bort,
 Da vifter hist jeg med en sort.

Skal han forlade Livets Baar,
 Da med sin sorte Binge slaaer
 Dig varslende den fæle Ravn,
 Dg vinker dig i Dødens Favn.

Men lever han, blier du hans Biv,
 Da kalder dig til dobbelt Liv,
 Til dobbelt Lyst i Vaarens Dag
 Det hvide Duevinge-Slag.“

Nu Toget ud til Høien gif.
 Paa Ketterstedet Naade fik
 Af Fyrsten den fortabte Svend,
 Just som det havde spaaet hans Ven.

Men Bennen i sin Glæde tog
Den sorte Dug, med den han slog;
Han mærked ei det Dieblif
Feiltagelsen, som han begif.

Fyrstinden stod i Bindvet her;
Knap saae hun Ravnens sorte Fier,
Saa drog hun blanke Daggert ud,
Dg vied sig til Dødens Brud.

Da sproited Blodets Straale varm
Af hendes unge, skønne Barm.
Det blev den Rose, som udsprang;
Brudvisen blev en Sorgesang. —

Dit Sagn var rørende, min Ven!
Men bringer mig nu hurtigt hen
Til Taarnet, hvor i dette Slot
Sad den ulykkelige Drot!

Hvor Christiern sad i atten Aar?
Det Taarn ei meer ved Borgen staaer.
Men dette her paa denne Kant —
Det ligner hiint nedfaldne grandt.

J slikt et Taarn han altsaa sad
De lange Dages Leverad,
Indspærret i et usjelt Hul.
Tre Rigers Drot — og nu et Mul!

Bed runde Bord af Steen han stod
Med Lænken om sin Konge-Fod;
Det lille Bord han gif omkring,
Hans Finger graved dybt en Ring —

En Ring i Steen af dagligt Slid.
 Saa svandt den Armes Levetid!
 Indspærret med en Dverg han saae
 Fra Fængselskullet Soen blaa.

Beklage, Christiern! kan jeg dig,
 Din bittere Skiebne smelter mig;
 Men gjøre dig til Helgen — nei! —
 Fordi du leed, det kan jeg ei.

Paa Rosenborg jeg Sværdet saae,
 Hvormed du bød din Bøddel slaae.
 Det skreg om Hevn i blodigt Nord.
 Desværre — den blev alt for stor!

Saa haardt et Fængsel — tifold Død
 For den, som trende Riger bød. —
 Kom, bring mig ud fra skumle Muur,
 At aande frit i Guds Natur!

Bidere!

Hvilken Dvergang fra det skumle, det hæslelige Fængsel,
 Fra Gravhvælvingens Mulm — hid til et hyggeligt Hu
 Hvor i Familiefreds hos Manthey muntre vi sidde
 Rundt om det giestfrie Bord; siden i rolige Qvæld
 Ved et mindre, min Hof! ved lidt Kort, til uskyldige Morst
 Lavt er kun Spillet, og dog spilles med Liv og med Ei
 Saadan i Sønderborg og i Nordborg. Venlige Riegel
 Nydeligt er dit Hiem. Skade, det regnede just,
 Saa vi dit Anlæg ei ret kunde see; dog fandt vi det smagfu
 Af det Videt, vi saae. — Nu maa jeg længer afsted.

Isted tager jeg rørt med min Hertug. Indige Hustru!
 hestfrie sig de: Skiald! kom og besøg os igien
 snart. — Ja, sandelig snart! thi eders Huldsalighed bandt mit
 ierte; min Lyst er stor, Den at gieste paa ny.
 Ærnene sig mig ogsaa Farvel, og række mig Hænder.
 Indige Planter! Jeg seer større dem, naar jeg dem seer.
 Giv min Brinds og Fyrstinde Farvel jeg siger, jeg seer dem
 snart jo paa Sorgenfri; men du modtager min Tak,
 Christian! og siger mig Fædersord: „Jeg kiendte din Aand før;
 eisen mig, Digter! har lært ret nu at kiende din Siæl.“
 Fiktion er Taknemmelighed, en salig Følelse bringer
 en i Menneskets Barm. Gi jeg begriber, hvordan
 taknemlige leve. De leve som Planter i Orken,
 den den vægende Dug hist fra det himmelske Blaa.
 Holmann, du muntre Præst, som vøyled Tankerne med mig,
 lidhengiven! hav Tak. Ogsaa tilbragtes hos dig
 ærlige Timer; og hist hos den fortræfflige Tetens,
 hans Biskop. Plutarchs Tolk alt jeg kiendte som Dreng.
 Ærnene havde jeg noiere her nu gjort hans Bekiendtskab,
 mente taalmodigt jeg maa dog til det næste Besøg.
 Tetens forlade mig ei før tilsidst; vi seile tilsammen.
 I jeg ved Boiden i Fyen siger dem alle Farvel,
 eller til Nyborg ene. Vort Skib gaaer flux over Bæltet.
 Igen i Sorø-By holder alt, Hauch! ved din Dør.

Til Carsten Hauch.

Du ædle Orn, som med et stærket Been
 Dog ei har Kraften tabt i dine Binger!
 Som Noahs Due, mangen Oliegreen
 Du bragte hjem, og mange fleer du bringer,

Fra Tidens Syndflod. Op til Klippens Steen
 Med Kiækhed du dig over Bolgen svinger,
 Og Fremtidsskopper, som af Vandet rage,
 Dit skarpe Blik med Lethed kan opdage.

Du ædle Siæl, som, født til Pragt og Glæds,
 Hovmod, Forsængelighed ei kunde taale;
 Hvem Muserne begaved med en Sands,
 Der lærte dig den sande Storhed maale!
 For Guldet foretrak du Laurens Krands.
 Du onstede ei at glimre, men at straale
 Ved eget Lys; hvis ei — from og beskedent
 Dog hylde Skjønheden og Kiærligheden.

Du ædle Ven, som var min Lærling først
 I Ungdoms Vaar — min kiæreste, min bedste!
 Ved mangen Kilde sluffed du din Tørst,
 Min yndte du, og monne tidt den giæste.
 Du skienkte mig en Løn — o, den er størst
 For den, som rider Phøbi Vingeheste:
 Du fulgte med mig over Skovens Grene
 Til Alteret. Jeg stod ei meer alene.

Og mangen Videnskab du dyrkede flog,
 Imens i fremmed Land du monne drage;
 Men da du vendte til din kiære Krog,
 Til Kunsten ogsaa vendte du tilbage.
 Dig var ei nok, med Flid at læse Bog;
 Selv maatte Harpen du af Egen tage.
 Du slog den — herligt mangen Tone flinger,
 Skiondt Klängen vidner om uøvet Finger.

Da dadled dig Tilbederen af Klang,
 Som selv var øvet længst i fine Triller,
 Som mærked ikke Kraften i din Sang,
 Og kun ved Harpen saae en Harpepiller.
 Men Anden, som til Uttring føler Trang,
 Til Laushed ei et kælent Dre driller.
 Du sang i Haglen, monne Blæsten glemme,
 Ja, selv i Sluden klarede din Stemme.

Saa agt ei Diebliffets Larm og Bold!
 Den danske Digterkreds du har forøget.
 Og hvis nu Marsyas vil flaae Apol,
 Da blier det sikkerligt blot ved Forsøget.
 Din Siæl er varm; den ængstes ikke fold
 Af Spøgelse, som paa Barnasjet spøged.
 Du i din Hytte mange Kister satte;
 Saa luk dem op, og skienk os dine Skatte!

Du fiender Mennesket, du fiender Hjertet,
 Dets Kundskab var din bedste Tidsfordriv;
 Dit eget Liv dig glædet har og smertet,
 Og Stof til Digte skienkte dig dit Liv.
 Med mangen ædel Ret du os beverted;
 Gjør det fremdeles! Dine Børn, din Biv
 Belsigne Gud, dig selv han huldt beskytte!
 Saa har et Paradiis du i din Hytte.

I Sorø Kirke.

1.

Bed Holbergs Grav.

Hvor ligger Holberg? Første Gang jeg Kirken her betræder,
Jeg aldrig saae hans Mausolee. Hvor er han, Danmarks
Hæder?

Han lidt sig kun i Livet brød om Pragt; men jeg kan tænke,
Thalia! du har smykt hans Grav, som en bedrøvet Enke.

Nei, ikke du! thi, Musa skiondt, est du en fattig Pige;
Lidt Laurbær har du, det er Alt; du est ei af de Rige.
Og Melpomene heller ei med Guldet overlæsser;
Hun planter paa sin Digters Høi kun venlige Cypresser.

Men, det er sandt, du var Baron — ei Fader, Egtemage;
Den Skierv, du sammenspared dig i alle Livets Dage,
Den skienkte du dit Fædreland, og man i Kirken satte
Til Tak et Minde for den Mand, som bortgav sine Skatte.

Net saa! der staaer en Sarcophag hvid bag det sorte Gitter.
Men intet Digterattribut, selv ei en brusten Cither!
Der staaer: „Baronen hviler der“ — men hvor er Digter-
kronen?

Jeg græder ved dit Sprinkelværk, og glemmer reent Baronen.

O, elskte Holberg! hviler her dit Støv, min Fader fiære?
Du Barnets, Mandens, Gubbens Lyst, vort Danmarks Moliere!
Jeg læste dine Skuespil — jeg nød den søde Gave
Som lille Pøg paa Bierget alt, fast før jeg kunde stave.

Jeg læste dig som Yngling, Mand, og jeg dig oversatte;
Jeg ærgred mig, naar flauue Tid ei meer dig kunde fatte;

Naar man det Bæne foretrak, det Spasende, det Fine,
Der, som en Krøbling fløielsklædt, gav sig en fornem Mine.

Uvisnelig dog er din Krands, ophængt i Digterlunden,
Du, som den gode sunde Sands med Lunet har forbunden!
Ja, selv din Dvergiveness gav Glimt som Diamanter,
Til Glæde for hver frisk Natur, til Affky for Bedanter.

Tak, Holberg! for den lille Sum, som Skialden hente maatte,
Den Medgift, som hun fik fra dig, min stakkels salig Lotte!
Hun elskte dig. — Den bar ei Frugt — derfor du Intet kunde.
Nu hilser den forklarte Siæl dig hist i hine Lunde.

2.

Ved Absalons Grav.

Sex hundred og tredive Aar vi troede,
At end vi eied Absalons Ho'de,
Sat i et Kammer i Fædrelandet;
Men — Kongen opdaged, det var et andet.

Ei siette Frederik kunde taale,
At Hovedet til saa stor en Straale,
At Dødninghovedet — som nu tier —
Man viste blandt Snurrepiberier.

Den gamle Grav man igien oplukte.
Men Axel ikke det Hoved brugte;
Sit eget vor han aldrig berøvet
I Livet — ei heller her i Støvet.

Her ligger han med sit Hoved begravet;
 Men Huen smuldet, og trøstet Staven.
 Dog trøstet er ikke derfor Bedriften;
 Den blomstrer frodigt i Sagastristen.

At skienke Saga den fældne Gammen,
 Der maatte træffe saameget sammen.
 Først var det klogt, at han lod i Tide
 Sig Velling føde til en Skialm Hvide.

Saa var det godt, at Natur Forstanden
 Og fældne Gaver gav Adelsmanden.
 Saa var det herligt for Danmarks Haver,
 At ret han dyrked de fældne Gaver;

At disse Gaver han ei misbrugte,
 Saa Egenfiærlighed alle slugte.
 Som Kongens Raad og hans Ven tillige
 Han voved dristig sin Mening sige.

Og han og Kongen tilsammen føre;
 Og derfor Baldemar blev den Store.
 Ei længer Bønderne Danmark skrækked,
 Da Afgudsbilledet hist var knækket.

Hvor Svantevit stod med Horn og Bue,
 Der kunde man nu Crucifixet skue.
 Afguden ei meer efter Blod mon tørste.
 De Danskes Konge blev „Benders“ Fyrste.

Men som hos Græker Pallas Athene
 Var ei Gudinde for Kampen ene,
 Men ligesaa viis, som uforsærdet,
 I Bogen kyndig, som stærk med Sværdet;

Saa var vor Axel en Bisp, der kunde
Gaae i sin Videnskab vel til Bunde.
Dg den, som selv er stor i Bedrifter,
Maa elske Sangen og gamle Skrifter.

Han Saxo lod sin Kronike skrive,
Han monne dertil ham Stoffet give.
Ei Saxo havde den Bog os foræret,
Hvis ikke Absalon havde været.

Dg ligefrem var den gode Herre.
For Dannemanden var Intet værre,
Det folte dybt han i al sin Hæder,
End daarlig Hovmod og stolte Sæder.

Engang — det monne sig ofte hælde —
Stod han i Skoven og hugged Brænde;
Da, ham at søge fra fremmede Stater,
Kom fornemme, pyntede Legater.

Men lidt han brød sig kun om det Belske. —
En Axelhuser maa Axel elske;
Han bygte Borgen, hvor Skibene seile,
Hvor før kun skuled den fæle Steile.

Vor Thorvald! naar du engang hjemkommer —
Til Høst, til Vinter, til Vaar, til Sommer —
Udhugge du Axel burde med Rette,
Høit over Vesterport ham sætte.

3.

Ved Christopher den Andens Grav.

Den største Pantsætter, Norden har kiendt,

I denne Grav sin Bane fik endt.

Han leed bestandig af Pengesorg

Til de uheldigste Krige;

Tilfaldt kun Nyborg og Skanderborg

Han eied af Danemarks Rige.

Da satte han her sit Legem i Pant,

For Skiebneens Harm at forsone.

Han fulgte sin salig Kone;

Dg det var første Gang, Alle vandt —

Thi Baldemar arved hans Krone.

4.

Baldemar Atterdags Grav.

Jeg vender mig fra Graven med Malmkongen paa;

Det lader, som forherjet han med sin Dronning laae,

Forvandlet ved et Slag

Af Feens Tryllescepter, til den yderste Dag.

Fred være med hans Aske! han var ei ond, men svag.

I sørgelige Mørke det vorder atter Dag.

Et Alter stander hist

Af sorte glatte Stene, men herligt forvist.

Er det en gammel Blodsteen fra Asernes Tid?

Nei, den er sorten Marmor; ved Chorbæggen hvid

Saa slet og ret den staaer,

Dg saadan har den staaet i mange hundred Aar.

Den salige Margreta den jatte for sin Faer,
Dg bedre Ridder Kronen i Danmark ei bar.

Han var en Ridder bold;
Men han var ogsaa Konge, for Danmark et Skiold,

Et ægte Danavirke mod fiendtlige Storm,
Langt bedre vist, end Thyra og dit, du gamle Gorm!

Thi Birket havde Liv,
Dg det forbandt Bedrifter med Ridder=Lidsfordriv.

Jeg skriver ingen Saga, jeg er ei heller Præst;
Jeg er en Bisemager, jeg blier ved min Læst,

Bedømmer Baldemar
Ei her i Skriftestolen for Alt, hvad han var.

Man siger: han var listig. I Tidens Fare=Jrist
Maa man imellem Ræve vel stundom bruge List.

Man siger: han var svag
For hulde, skionne Qvinder — dog var han Atterdag.

Han sendte Paven Brev med berygtede Svar,
Dg „valde“ vist „amarum“ det kom fra Baldemar.

Men Paven var ei Christ;
For Paven ei han knælte, men vel for Korset hist.

Det Fromhed var, som drev ham over Land, over Hav,
Som Pilegrim han reiste til den hellige Grav.

Der sluffed han sin Torst
I Kedron, og der blev han en ægte Ridder først.

Dg som en ægte Ridder med Hielm og Stang og Sværd
Han søgte fiælen Elskov til Løn for tapper Færd.

Paa Nygens nære Strand
Der traf han Loveliden, den hulde Lilievand.

Naar ei han sad i Raadet, i Krigen ikke stred,
 I Gurre's grønne Skove paa Jagten tidt han red.

Han gjorde Hjerten varm;

Saa hviled han saa kjærligt i Lovelidens Arm.

Men — tidt i Tordenveiret om Somren falder Sne.

Den fæle Beenrad Døden da kom med sin Lee;

Han Loveliden traf,

Ei agted hendes Ungdom — og Rosen faldt af.

Dog smilte hun saa venligt endnu i Dødens Liin,

Som om det havde været en Lilevand saa fiin.

Ei Rosens Purpur stod

Vel meer paa hendes Kinder, thi koldt var hendes Blod.

Dg luft var hendes Laage for venligt Diekast;

Men hendes skionne Legem laae som et Alabast.

Den gyldne Lok saa stærk

End stod i bløde Fletning, som hendes sidste Bærk.

Dg hvor nu Kongen reiste, han Kisten havde med,

Dg i hans Sovestammer den stod, paa hvert et Sted.

Den hulde døde Skat

Han kysjed, før han slumred, og sagde den Godnat.

Men, af! en Morgen tidlig, da mærked han en Lugt —

Han saae paa Loves Ansigt, og det bar Dødens Frugt;

De skionne Træk forsvandt,

Hun svulmede saa grønligt — ei meer han hende fandt.

Da tog af Rigets Finger Dankonning sin Ring;

Han raabte: „Her paa Jorden forandres alle Ting;

Den evige Natur,

Kun den staaer uforandret, saa frisk og saa puur.

Nu er ei Love mere paa Jord. Af Ligets Haand
 Jeg drager Trostabsringen, formæler hendes Aand
 Med min, hvor vist jeg veed,
 Fra Himlen undertiden til mig hun svæver ned.

Ja, i det skionne Gurre, hvor under Bogens Gang
 Henrykte med hinanden vi sad saa mangen Gang,
 Der svæver hendes Aand,
 Og der jeg atter hende vil række Trostabshaand.

Jeg kaster i en Mose nu denne gyldne Ring
 Ved gamle Bautastene, mosgroede Kongething.
 Der skal hun hver en Vaar
 Besøge mig, naar Skoven med friske Blomster staaer.

Da Kornet mig skal følge guldgulst som hendes Lok;
 Og hvergang Nattergalen bag Bogens Bladeslof
 Sødt synger til min Trost,
 Min elskte Loveliden! da hører jeg din Røst.

Da sidder jeg i Skyggen saa tankesuld i Sind.
 Kiærminden er dit Die, men Rosen er din Kind.
 I Bindens blide Spøg
 Din Aand fra Skyen svæver, og gjør mig et Besøg."

Nu vendte sig fra Liget Dankongens Kiærlighed,
 Og hendes arme Legem blev lagt i Graven ned;
 Men hist — naar Solen svandt —
 I Vaaren og i Høsten han atter hende fandt.

Man siger, at han spøger endnu i Nattens Vind;
 At ei fra gamle Danmark han vende kan sit Sind;
 At end med Hest og Hund
 Han over Skoven farer i stormfuld Midnatsstund.

Han holder Jagt i Luften, det er et prægtigt Syn,
Som hisjet, Palnatoke! du svæver over Fyen:

Uldgamle Nordens Helt
Og Middelaldrens Ridder, høit over store Bælt.

Der træffes de ei fielden: den Første klædt i Jern,
I rustne Kæmpeharnisk, i Skyen mere fiern;

Den Anden, Fier i Hat,
I Silkestrud og Pandser — i drabelige Nat.

Da lyder Luur og Krumhorn, og alle Hunde giøe,
Mens ned fra Tordenstuen hver skuer til sin D,

Og svinger blanke Sværd,
Og seer, om endnu Danmark er sine Fædre værd.

5.

Det store Crucifix.

„Noch steht in wunderbarem Glanze
Der heilige Geliebte hier.
Gerührt von seinem Dornenkranze
Und seiner Treue weinen wir.

Novalis.

I en forfængelig Sommeralder
Var Crucifixet mig imod;
Jeg raabte: Smagen, Modet falder,
Og Skønhed flyer for levret Blod.
Hvor herligt dog betvang Hellener
En skummel, fæl Melancholie!
Ei kiender slige Sorgescener
Den nordiske Mythologie.

Dg Schiller savned græske Guder,
 Goethe foragted Christnes Gud.
 Iisblomsten stod paa Hyttens Ruder,
 Dg Skialden lod — et Digterbud.
 De Billeder fra Barndomsdage,
 Som henrykt han i Kirken saae,
 I Taager traadte de tilbage.
 Han vilde kun i Solen staae.

Den sandselige Skionhed blændte
 Mit Die med letfærdig Svig;
 Jeg Crucifixet Ryggen vendte,
 Som Ketterstedet med et Viig.
 Men Høsten kom, med den kom Sorgen,
 Dg Blomsten svandt paa Skiebne's Bud —
 Da raabte jeg med Luther: Vorgen,
 Den faste Borg er ene Gud!

Jeg lærte Lidelsen at kiende,
 Dg da blev Jesus ret mig fiær,
 Jeg vilde ham ei Ryggen vende,
 Jeg folte mig ham atter nær.
 I Smertens Timer han mig trøstede,
 Dg han fornyede min Daab,
 Da saligt han mig fyldte Brystet
 Med det guddommelige Haab.

Dg fiælen ei, og ei som Daare
 Jeg skiulte for mig selv — min Død.
 Dg jeg foragted ei min Taare;
 Kun den er stærk, som ret er blød.

Et Fiend er ikke Mandens Styrke,
 Den sande Kraft i Hiertet boer;
 Men den, som ei sin Gud kan dyrke,
 Den kan ei heller være stor.

Ei længer jeg for Graven gyste;
 Den tyktes mig en Helligdom.
 En Straale mig i Natten lyste,
 Som ei fra Solens Lue kom.
 Den varmed atter isnet Hierte,
 I Uengstelser den skienkte Trøst.
 Da følte jeg: en hellig Smerte
 Forvandler sig til hellig Lyst.

Og da jeg min Charlotte smile
 Saa saligt efter Døden saae,
 Skiondt truffet af de bittre Pile,
 Da kunde Korset jeg forstaae.
 Da jeg forstod den Tornekrone,
 Der har i Livet tabt sin Glands,
 Men hidsæt i en bedre Zone
 Udspringer til en Rosenkrands.

Men skiondt jeg rørt mig Korset nærmer
 Med barnlig og med smeltet Hu,
 Skal jeg dog aldrig vorde Sværmer,
 Du blide Christ! saa lidt som du;
 Ei kaste Stenen paa min Broder.
 Naar han en himmelsk Fader troer,
 Da favner han vor fælles Moder
 Med Kiærlighed — den skionne Jord.

Dg Jorden aldrig jeg foragter
 Med plumpt og daarligt Barbarie,
 Fordi et Maal jeg eftertragter,
 Som findes ei paa denne Sti.
 Jeg vil ei hulde Billed dadle,
 Fordi det lider af en Rist;
 Men Lidelsen selv vil jeg adle
 Til Heltemod og til Bedrift.

 Næsbyholm.

I Tusind og den ene Nat
 Om et Palads, som stod forladt
 Dg tomt, I ofte hørte;
 Hvori den trætte Vandrer kom,
 Dg studsed der, og saae sig om,
 Naar did ham Skiebnen førte.

Her trende Skialde gif det saa;
 Ei langt fra Sorø monne staae
 En saadan Borg i Lunden.
 Dg Næsbyholm er Borgens Navn;
 Paa Mennesker den lider Savn,
 Bedriften er forsvunden.

Vi gif omkring og saae os om,
 Da fandt vi Salen, Stuen tom,
 Dg Dvnen uden Brænde.
 Men det behøv'des heller ei;
 Thi det var hedt paa denne Bei,
 Det maatte vi bekiende.

Vi Kiøkken fandt, men uden Kof,
 Af øde Haller meer end nok,
 Dg aaben Sommervalen.
 Dog — Hauch og Wilster bragte Mad
 Dg Flasker, Krukke, Kruus og Fad.
 Der var dog Bord i Salen.

Der Giestens Skaal de Tvende drak,
 Med Born og Biv. Han raabte Taf,
 Dg priste Druesaften.
 Dg Solen gif i Purpur ned,
 Den var ei længer stolt og heed.
 Det blev en deilig Aften.

Dg qvægt af folig Lædsfedrif,
 I den forladte Hauge gif
 De trende Benneskialde.
 Da svulmed Tuens lille Bierg,
 For hver en Digter stod en Dverg —
 Hvad man ham nu vil kalde;

Hver med en liflig Blomst i Haand,
 Som Nøglen for en Digteraand.
 De Blomsterne frembøde,
 Dg Wilster fik en lysseblaa,
 Men Adam sin saa broget saae,
 Dg, Hauch! du fik den røde.

Til Wilster taled Alfes blid:
 „Tilbagebring den ældste Tid,
 Den gamle Heltevrimmel!

De skionne Guder i Homer
 Bed dig den danske Læser seer.
 Blaa er den græske Himmel."

„Du digter nu om røden Guld
 Guldmager=Sagnet," raabte huld
 En Alf vor Hauch i Mode;
 „At ret du Bierget aabne skal
 Og finde kosteligt Metal,
 Tag Nøglen her, den røde!"

„Og du", saa lod til Adam hen
 Høit Raabet fra den lille Ben,
 „Maa med vel have Noget,
 Endskiøndt du før alt meget fik;
 Saa tag i dette Dieblif
 Min Neglife saa broget.

Du digter Viser — det er smukt;
 Du siunger paa din Digterflugt,
 En broget Krands du fletter.
 Saa haaber jeg, at ogsaa du
 Det Eventyr, som hændtes nu,
 Os ind i Krandsen sætter."

Jugemann.

Her boer Jugemann rolig idyllisk lige ved Søen,
 Nær ved Skoven. Hans Biv rækker mig venlig en Blomst.
 Ingen Børn vel more jer her; men Muserne gav jer
 Dobbelt Fryd: Poesie gifted sig med Maleri.

Roeskilde Domkirke.

Jeg atter træder
 Til disse hellige Steder,
 I skionne Kirke,
 Som monne fortryllende virke
 Paa Skjaldens Hierne,
 Da i sin Ungdom han gierne
 Sig lod omføre,
 De gamle Sager at høre,
 De ældste Mærker
 At see, fra kraftige Bærker.

Du Hvælving høie!
 Hvor avæger du atter mit Die.
 Ei Heden føle
 Jeg kan i Gangene føle.
 Adskilt fra Tiden,
 Jeg nu — som da jeg var liden —
 Forbausset stirrer;
 Og Tanken sig gierne forvirrer
 I Oldtidsstaage.
 Dybt aabner her sig en Laage,
 Hvor Diet finder
 En Levning, der ikke forsvinder,
 Til Stedet bundet —
 Skiondt Helten længst er forsvundet.

Hvor herligt hvælver
 Sig Loftet! Ikke jeg skælver
 For dristig Bue.
 Sligt Syn kan Modet ei tue;

Thi Sikkerheden
 Forbinder sig fast med Freden
 I Dødens Halle,
 Hvor roligt slumre de alle,
 Der mægtigt strede,
 Mens Videnskaberne lede.

Af Kalken træder
 Nu i fornyede Klæder
 Du, Blaatand Konning! —
 Svend Estrithjønns venlige Dronning —
 Han selv, den Kiække,
 Den Lærde. Danmark en Række
 Gav han af Sonner,
 Af Konger. — Graven belønner
 Dig, Vilhelm blide!
 Du staaer ved Konningens Side;
 Dig, Vilhelm kiække!
 Som lod dig ikke forstrække,
 Men Svend du mødte,
 Med Staven tilbage ham stødte
 I Kirkens Porte,
 Da han med Tanterne sorte
 En Flok lod myrde;
 Du Christnes kraftige Hyrde!
 Og kun han fanger
 Igien ved hiertelig Anger
 For store Brøde
 Tilgivelsen.

Længst er de døde;
 Dog Murens Larve

Fremtræder med friskere Farve,
 At ældste Minde
 Saa reent ei skulde forsvinde.

Margreta hviler
 Endnu paa Kisten. Du smiler,
 Guldfrands om Haaret,
 Selv hvid, i Stenen udskaaet.
 Og Solen kaster
 En Glands paa dit Alabaster,
 Hvor Saga siger:
 Hun ened de nordiske Riger.

Ei længer Bræder
 Tilnagle de herlige Steder.
 Harsdorff! dit Minde
 Skal ei fra Norden forsvinde.
 Og Sarcophager,
 Som yndigt Diet hendrager
 Til Bærker skionne,
 Skal dig, vor Wiedewelt! lønne
 Rigt efter Doden,
 Med Gren betale dig Røden.

O, tier stille,
 I Kunstnere, som ei ville,
 At Stilen blandes!
 Her maa nødvendig dog sandes,
 At Sagas Halle
 Huldt maatte forene dem alle.
 Ei blot forene
 Maa dybt hun Heltenes Bene;

Men Kunstens Bærker,
 Hvorved sig Tiden forstærker,
 Maae med forenes,
 Og Følelsen selv forstenes,
 For ei at svinde,
 Men giemme Kunstnerens Minde.

I det jeg iler
 Mod Døren, hvor Solen smiler,
 For ud at træde,
 Mig møder tryllende Glæde.
 En Mand indkommer
 Fra friske, blomstrende Sommer;
 Med Drengesklynge
 Vil han ved Orgelet synge,
 For Stemmer at ove,
 For nye Hymner at prøve.

Han mig bevæger.
 Hartmann paa Orgelet leger.
 Ved Aftenrøde
 Hans Toner iblandt de Døde
 Som Engle susse;
 Pedalbasunerne bruse,
 Og Drengesklynge
 Med kraftig levende Tunge.
 Jeg Døden glemmer
 Ved disse barnlige Stemmer;
 Hvert Oldtidsminde
 For Nutid brat maa forsvinde,
 Og Kirken er givet
 Med Sangen Haabet og Livet.

Dg Afstenrøden,
 Som blidt her smiler til Døden
 I Beemods=Sorgen,
 Snart viger for kraftige Morgen.

Da Kirken fyldes,
 Mens TvillingSPIret forgyldes
 Af Dagen klare,
 Der seer den stimlende Skare
 Til Andagt ile,
 Hvor Oldtidsheltene hvile.
 Da diærvt de virke,
 Naar Bøn i ærværdige Kirke
 Har Aanden væget
 Dg forst til Fromhed bevæget;
 Naar Egennyttens
 Gi med fra Borgen og Hytten
 Didhen dem fulgte,
 Gi Billigheden fordulgte;
 Naar Hevn og Ræget
 Af Videnskaben — som Braget
 Af Stormen drevet —
 Er Bolgernes Bytte blevet;
 Naar reen er Siælen,
 Dg hverken grum eller fiælen —
 Men manddomstyrket
 Har Sandhedsurterne dyrket.

Bort, HovmodS=Nisse!
 Jeg seer dig, prægtig tilviisse,
 I Skrud og Pandser
 At pleie de groveste Sandser.

Jeg seer, du sidder
 Paa vrinskende Ganger som Ridder;
 Vel stor i Tiden,
 For Esterverden kun liden.
 Mens Bonden træller,
 Glad dine Grunker du tæller.
 Mens Bonden sveder
 Paa hestetrampede Heder,
 Huult lyder Hornet;
 Du jager Hiorten i Kornet.
 Du smedder Lænker,
 Og hader Manden, som tænker.

Bort, Frækheds-Nisse!
 Jeg seer dig, lurvet tilvisse,
 Med Ladheds Pialter
 At knæle for Mordets Alter;
 At hvæsse Dolken.
 Den kalder du — Sandhedstolken!
 Alt Stort du hader,
 Alt Udelte. I stinkende Gader
 Du staaer som Taler;
 Og Løgn, Spidsfindighed galer
 Som Oprørshane.
 Det er din færeste Bane.
 „Alt vorde Lige!“
 Det pleier du helst at sige.
 Saa blier det Slette
 Saa lige jo, som det Rette.

Men danske Stænder
 Sig broderligt række Hænder.

Ei kiende disse
 Den prægtig-pialtede Nisse,
 Der staaer til Skamme;
 Thi det er — Een og den Samme,
 Der vexler Larven
 I Tiden, og skifter Farven
 I Pragt, i Gruset:
 Selvfærligheden, beruset.

Men her, hvor tolfet
 Kun Retfærd vorder af Folket;
 Hvor de frembære
 Den danske Konge til Ære
 Beskedne Bønner,
 Som siette Frederik lønner
 Med Faderjmilet —
 Her stige, hvor længst de hviled,
 Konger af Graven,
 At indvie Konningegaven.
 Med sieldent Snille
 Svend Estrithson fra sin Bille;
 Margreta haster
 Fra Ultret af Alabaster;
 Og Dybet sukker,
 Thi fjerde Christian oplukker
 Sit Kobbergiemme,
 At blande sin stærke Stemme
 Med Folkesangen,
 Der lyder til Orgelklangen.

Grabhoiene.

J Markens gamle sjunkne Høie
 Langt fra skyggesfulde Skove;
 Som nu Bønderes travle Plove
 Arligt mere dybt nedploie!
 End J møde Skjaldens Die,
 Aale Billeder og Tanker
 I hans Aand med eders Banker.

Saga! Tanken du forlyster
 Her med dine runde Bryster.
 Forskeren af dem faaer Die.
 Skjalden selv kan ikke tie,
 Naar sig Oldtids Høi oplukker
 Med de skjøre Astekrutter,
 Rustne Spore, gyldne Penge,
 Som har ligget der saalænge.

Paa andre Steder ei man finder
 Nær saa hyppigt slige Minder,
 Som paa Roeskild-Mark, den flakke,
 Mellem Høets gule Stafke.
 Norge skienker fielden Slette,
 Hvor en Høi man kunde sætte,
 Som i Flugten sængsled Blikket;
 Thi den er kun lidet skiftet
 Til at stande ved en Klippe,
 Diet snart den vilde slippe,
 For til Fieldet op at skue
 Fra den lave Myretue.

O, men Marken her J pryde,
 Gladen yndigt J afbryde,

Vader os i Nutid finde
Gamle Nordens ældste Minde.

J vilde, stærke, grumme Slægter!
Skialden heller ikke negter:
Edel er Fornuftens Lænke;
Vi kan bedre føle, tænke,
Ja — til daglig Brug — selv bedre
Handle med, end hine Fædre.

Men skiondt Hønen nu og Hanen
Skaffer Eg og kildre Ganen
Med en lækker Ret i Gryden,
Tilberedt ved kunstig Syden,
Glædes vi dog ved at skue,
Hentet ned fra Himlens Bue
Bed et Skud — saa den blev stækket —
Ornen med sin Binge knækket.
Dg udstoppet blot i Salen,
Skaffer den sig end i Dalen
Urefrygt selv efter Døden,
Skiondt den trælled ei for Føden;
Naar dens Næb, dens Kløer, dens Binge,
Som før Intet kunde tvinge,
Vi forbausede betragte. —
Kongeørnen maa man agte,
Skiondt den ikke kildrer Ganen,
Som Kapunen og Fasanen.

Saa far da vel, J kære Bakker!
Farten nu mod Enden lakker,
Endt er snart den korte Reise,

Hjæset Aæls Taarne kneise.
 Og jeg seer med sine Fløie
 Paa den kæreſte blandt Høie
 Fredriksberg mig atter vinke,
 Kirkeſpiret gyldent blinke,
 Hvor ſig aabner Dødens Have
 Med de lave Fredens Grave.

Der ei Thor paa Høien ſidder
 Bed en lyltig Fugleqvadder,
 Og ved Stjerneglimt i Sneen.
 Døden meied dem med Leen.
 Beemodſfuldt paa Kirkeſtien
 Atter lyder — Elegien.

Gaven.

Det var Skialden Adam,
 Drog hjem til Aælstad;
 Atter gif han ſin vanlige Gang
 Ad Biergets Linderad.

Han beſøgte den Urtegaard,
 Hvor ſalig Lotte laae;
 Med William og Maria
 Sad han i Sommer=Vraa.

Skjoldungen lod hannem ſige:
 „Du drage til Sorgenfri,
 Læſe for mig og min ædelig Biv
 Din Reife=Poefic!“

Skialden drager til Skoven,
 Traf der det Fyrstepar.
 Meer huldsalig imod ham
 Bist ingen Borger var.

De sad i lidet Lysthuus
 Dg horte hans Viser med Lyst.
 Det avæged Fyrstens Tanke,
 Det rørte Fyrstindens Bryst.

Hun plucked Blomster med hviden Haand,
 Hun ham de Roser gav.
 Sagnet derom skal vorde
 En Rose paa hans Grav.

Fyrstinden byder Skialden:
 „Nu gik i Hallen ind!
 Der er en fielden Udsigt,
 Som fryde vil dit Sind.“

Da kom Christian Fredrik:
 „Tak for din Poesie!
 Til Giengield af min egen Haand
 Tag dette Maleri!“

Selv bar han Billedet til ham ind,
 Dg med bevæget Rost
 Et venligt Digt oplæste.
 Det var til Skialdens Trøst.

Dg Billedet var af Sødring,
 Skion Balborgs, Arels Grav;
 Men Digtet var af Christian,
 Som han sin Digter gav.

Gud signe dig, ædelig Fyrstepar!
 Tak for hvert Hæderstegn!
 Skialden elsker Oldtids Steen,
 Som staaer i Nutids Egn.

Han smykker den med Blomster,
 Som her de kærelige To;
 Det glæder ham, naar Krandsen
 Den Levende gjør fro.

Min Digtekrands er færdig
 Og sluttet; saa modtag,
 Min elskte, gode Fyrste!
 Den paa din Fødselsdag.

Gid mangt et Aar, som Rosen,
 Sorgfri — bag Skovens Green —
 Din Fødselsdag gienblomstre
 Ved Oldtids Bautasteen!

Til Kongen.

Sang for Skydeselskabet.

Den 30te Juli 1835.

Naar Frigga breder Blomsterflor
 Paa Engen ud,
 Og pryder yndig Sommerjord
 Som Høstens Brud;

Naar Lærken quiddrer høit i Sky
 Mod gyldent Reg,
 Da samles Mænd af Arelby
 Til Venneleg.
 Vi øves, for Bøssen at bruge.

Dog — Bøssen sigter ofte her
 Mod Skiven rund;
 Men først naar Stangen Fuglen bær
 Ved sølblaa Sund,
 Betyder det en bedre Fest
 I Høitidshal.
 En større Kreds af Giest ved Giest
 Kartovens Skrald
 Da kalder til høiere Glæde.

Hvi glædes vi da meer i Dag?
 Er det, fordi
 Sig fryder dette Vennelag
 I Sympathie?
 Nei! ofte ved saa stort et Bord
 Vi sammen sad;
 Men Festen var ei nær saa stor,
 Ei nær saa glad,
 Om ogsaa Kartoverne dundred.

Vor Fest i Dag er bedste Fest,
 Som Aaret fik,
 Fordi den har den bedste Giest:
 Vor Frederik.
 Du sidder som en Gubbe stærk
 Blandt Sønnen troe.

Vor Glæde, Fader! er dit Bærf;
 Naar vi er froe,
 Da blomstrer din herlige Krone.

Med dine Dannemænd vær glad,
 Med dine Børn!
 Da dækker fiærligt Rosenblad
 Hver nogen Tiørn.
 Naar du har virket til vort Gavn
 Blandt vise Mænd,
 Svæg dig i dine Sønners Favn,
 Bliv ung igien!
 Vor elskede Frederik leve!

Den gamle Digter.

Din egen Vaar faldt i min Digtervaar;
 At den især du ynder, jeg forstaaer.
 De første Indtryk lettest Veien finde,
 Og dyrebart er os hvert Barndomsminde.

Men Mennesket ei altid være kan
 En Ungling; Tiden smedder ham til Mand
 Med andre Formaal og med andre Plichter.
 Og som et Menneske, det gaaer en Digter.

J Fald mit Blomsterbed du kun fandt smukt,
 Og vrager alt for meget af min Frugt

I Haven — hvor du flygtigt var tilstede,
Da kan din største Noes mig lidet glæde.

Ei kun med Billeder og Eventyr
Vor Sangfugl hæver sig i Morgenskyer,
Ei Følelser sig blot til Ord forvandle;
Nei, Skialden tegner Mennesker, der handle.

Dog — jeg er ei forfælet og forvendt.
Min Vaar, mens den var Vaar, blev ei erkiendt.
Det kom bag efter. Tiden ogsaa kommer,
Da Ret erfares vil en Digtersommer.

Ved Claus Schalls Jordefærd.

Den 15de August 1835.

Gamle Barde sover saa sødt.
Nu har fra brystne Strang os mødt
Ingen Lyd, nu hænger Harpen paa Egen,
Harmonie=
Legen —
Er forbi.

Gamle Ven! dit Navn tyded: Klang.
Terpsichore med Fryd din Sang
Hørte tidt, og Melpomene du vinked.
Taaren huldt, naar hun gif,
Blinked
I hvert Blik.

Du Lagertha, Regner besang,
Da virked Nordens Skjoldeklang,
Afers Kraft og Hjertets hellige Stemme.
Bragi hist vil dig ei
Glemme
Paa sin Klippevei.

Dg den hulde Julias Sorg
I Gravcapellet's skumle Borg
Malte du med skion Correggiosfarve.
Derfor skal du, vor Schall!
Arve
Fryd i Alfers Hal.

Sov da sødt, vor Gubbe saa træt,
Af Livet og Dage mæt!
Englesang skal hisset atter dig møde.
Ei dit Navn blandt os her
Døde;
Danmark har dig fiær.

Dansk Borgerfang til Anders Sandøe Ørsted

paa hans Fødselsdag den 21de December 1835.

Fædrelandets Sonner træde,
Elfste Broder! for dig nu;
Hilse denne Dag med Glæde,
Thi paa den os skienktes du.

Vinternattens Storm vel dæmper
 Ofte Livet med fit Gys,
 Enogtyvende December
 Gav os dog et Sommerlys.

Kraftigt Hoved fielden findes,
 Himmelfk Hierte neppe tidt.
 Men naar begge to forbindes,
 Orsted! i et Sind, som dit,
 Da en Mand Naturen skienker,
 Som vi alle skatte veed;
 Thi vi see den vise Tænker
 Med et Barns Uskyldighed.

Danemark, vor fælles Moder,
 Vilser dig paa Arelstrand.
 Kongens Mand og Folkets Broder!
 Du forener Drot og Land.
 Hænder knytter du i Hænder
 For den ædle, gode Sag.
 Danske Mænd og danske Stænder
 Signe hoit din Fødselsdag.

Til den hellige Cæcilia.

(Efter Wackenroder.)

See mig ene trostløs græde,
 I det stille Kammer træde,
 Hellige Cæcilia!

Plat jeg Verden Ryggen vender,
Strækker mod dig mine Hænder;
Saa beskyt, saa frels mig da!

Dine Toner underfulde,
Stærkt fortryllende, som hulde,
Gribe dybt min Siæl igien.
Saa forløs mig af min Smerte,
Lad mit kummerfulde Hierte
Flyde sødt i Toner hen!

Vær mig gribe Harpens Strænge,
At sig Tonerne maae trænge
Bidt, og tolke, hvad jeg leed;
At mit Suk ei Sorger quæle,
Men at det i tusind Siæle
Blande maa sin Kiærlighed.

Kunde det engang mig lykkes,
At i Sangen maa udtrykkes
Et høihelligt Gloria!
Kunde tusind Christne sammen
Siungende dig tolke Flammen,
Hellige Cæcilia!

Siælens Dyb du mig oplukke,
At jeg tunge Christen-Sukke
Kan ved Tonerne befrie;
At min Aand fra Syd til Norden
Mægtigt sammensmelter Jorden
I en himmelsk Phantasie!

Carl Heger.

Januar 1836.

Min Melpomene atter mig
 Henvinker fra de muntre Glæder
 Til Kirkegaardens øde Steder;
 Hun bag Cypressen sætter sig.
 Jeg følger min Gudindes Bink
 Med Harpen i den stille Time,
 Da Klokkerne ved Midnat kime;
 Jeg stemmer den ved Stjerneblink.

I Lykkelige, som er vant
 De røde Roser kun at plukke,
 Og som i Elskovs kædne Sukke
 Blot eders Sorg og Beemod fandt!
 O, glæder jer ved Cithrens Klang;
 Jeg vil ei eders Taarer lokke.
 Og I, letfindigkolde Flokke!
 Bortvender Dret fra min Sang.

Men du, som mistet har en Ben,
 Den du i Gensomhed begræder
 Med Stirren paa de tomme Steder,
 Hvor aldrig du ham seer igien!
 Bed grønne Bii med Stammen huul,
 Jeg letter dit og eget Hierte.
 Naar Sangen tolker Stovets Smerte,
 Da vorder Drmen Sommerfugl.

En Psyche, som vor egen Siæl,
 Den sig mod Evigheden svinger

Paa Trofskabs og paa Haabets Binger;
 Og Graven blier en Milepæl,
 Et venligt Barsel paa vor Sti,
 Men som ei Pilegrimmene skrækker,
 Thi Runen siger, som den dækker:
 End er ei Vandringen forbi.

„Hvem Sanger da begræder du?“
 Af, jeg min Ven begræder ikke;
 Min Trofskab kun i Taareblikke
 Til Himmelen ham følger nu.
 Ulykkelig var ikke han;
 Et herligt Liv — det har han levet.
 Hans Navn har Sandhedsgripen skrevet
 I Jordeslægten's Adelsstand.

Thi Perle var han i sin Tid.
 „Hvad var han? Statsmand? Kunstner? Digter?
 Helt? kraftig Borger? Svortil sigter
 Beundringen? Hvad var hans Id?“
 Han var en Ven, du stærke Mand!
 Han elsked som sig selv sin Næste,
 Han var en Ven i Ordets bedste,
 I Ordets skionneste Forstand.

Ja, Mandens Kraft paa svage Jord!
 Du hører til dens bedste Skatte;
 Men — Siælen som kan Manden fatte,
 Den Kraft er ikke mindre stor.
 Og sieldnere jeg denne veed;
 Thi Egentiærlighed vil handle,
 Men til Beundring sig forvandle,
 Det kan kun reen Uskyldighed.

Den christelige Engledyd,
 Som Kiærlighedens Kraft bevæger,
 Den eied, dyrked min Carl Heger,
 I den bestod hans Jordestryd.
 Og derfor, mens min Mindeblof
 Jeg reiser ham i Dødens Have,
 Jeg veed, fra Nordcap indtil Trave
 Begræder ham en Venneflof.

Naar Normænd kom til Bakkehuus
 I vor Forenings skionne Dage,
 Og naar man Afsted skulde tage
 Med Sletten ved det sidste Kruus,
 Da trykte Heger deres Haand,
 Mens Rahbek Afstedsharpen stemte.
 Ei Kein, og Zetlik, Sagen glemte
 Den ædle Danskes Broderaand.

Du stolte Bengon! naar med Jil
 Du kom, med Aandens store Gaver,
 Fra dine Benge, dine Slaver,
 Du trængte til Carl Hegers Smil.
 Du lunefulde, varme Pram,
 Som steds paa dine Benner skiendte,
 Men stærkere kun Flammen tændte!
 Du elsked og du agted ham.

Du ædle Thomas, som ei var
 En vantro Thomas, thi du troede
 Paa Adel, som i Hytten boede,
 Draf Digter=Viin af ringe Kar!

I Smidstrup ved din Bondestaf
 Sad ofte Carl med dig saa silde,
 Dg takked dig for Høstens Gilde;
 Dg du var stolt af denne Taf.

Ja, selv ved Tydsfflands fierne Spree,
 Bed Belsfflands mere fierne Liber
 Dyb Følelse den Broder griber,
 Som ei skal meer sin Broder see.
 En hellig Bennetaare flød,
 O Steffens! fra dit Digter-Die;
 Dg over Marmøret sig boie
 Bil Thorwald ved Carl Hegers Død.

O I, som mangen Fredag sad
 I mangt et Aar med venligt Die,
 Min ædle Hauch! og du, min Boye!
 Med ham og mig — Fiirkloverblad;
 Nu aldrig vi beundre meer
 Det Runes Kraft, hvormed han taled,
 Dg — smaat som Ghodowieckis — maled
 Sit Billed, fuldt af Character.

Den sidste Sommer, som var din,
 Jeg paa en fremmed D dig savned.
 Ak! ofte vil du worde savnet
 Af Laub og Birch og Seidelin.
 Hos Christian sad jeg med min Ven,
 Vi vandred ud, naar Dagen heldte.
 Maaskee gienseer jeg lille Bølte,
 Men aldrig — ak! — med Carl igien.

Fleersidigt, Carl! var dit Genie,
 Gi skabt til Jorden at berige,
 Det var det imodtagelige,
 Som styrker med sin Sympathie.
 En Stierne var du ikke selv;
 Men fra det Nære, fra det Fjerne
 Stod Billedet af hver en Stierne
 Med Blinken speilet i din Glv.

Først Skuepladsen var dig kjær,
 Du elsked den i Ungdomsdage;
 Dit skionne Ansigt kunde tage
 Let Minen, Trækket af Enhver.
 Paa Fredensborg hos Rosing nød
 Du fielden Fryd. Du saae ham træde
 Paa Scenen til de Danskes Glæde,
 Og du begræd hans Kunstnerdød.

Naar Mynster fra de Syge kom,
 Og folte selv sig syg at være,
 Men skiulte det for sine Kiære,
 Da saae han sig i Hallen om;
 Og fandt han da den gamle Ven,
 Da smilte han, glemt var hans Moie,
 Thi Blikket i dit Venneøie
 Gav ham sin Munterhed igien.

Hos Clemens sad du tidt, og lod
 Ham grave paa sin Kobberplade,
 Og jubled, naar af sorten Flade
 Det skionne Billede fremstod.

Med Holbøll du i Haugen gif,
 De fiendne Planterø fromme Pleier;
 Og ret som blaae Forgietsmigeier
 Da blomstred eders egne Blik.

Du vakled ei ved Tidens Frist,
 Du hylted ikke Modetonen,
 Du æred dybt Religionen,
 Og du tilbad den høie Christ.
 At vorde Christi Tiener — o,
 Det var din store, bedste Tanke!
 Men modløst monne Hjertet banke;
 Der mangled dig Selvtillids-Tro.

Elfskærdige Betsedenhed
 I Ubeskedenhedens Dage!
 Gi med sig selv til Takke tage!
 „Jeg veed, at jeg slet Intet veed,“
 Som Socrates du sagde from.
 Selv hjalp du Andre med at lære,
 Der længe Kirkens Hyrder ere;
 Men selv du blot som Lærling kom.

Jeg end den ædle Mønter seer,
 Da han paa Bakkehuset søgte
 Sin Lærling, og med Rahbek spøjte:
 „Vi kan ham ikke lære meer.
 Han nærmer sig sin Manddoms Aar,
 Nu maa han ikke længer tove,
 Afslægge dristigt os sin Prøve.
 Jeg ham den bedste Lykke spaaer.“

Men, Carl! du tog i Haugen Flugt,
 Og syntes næsten, det var værre,
 End Adam, nøgen for Borherre,
 Da nydt var den forbudne Frugt.
 Du blev ei Præst. Med Siæl og Mand
 Discipel til din Død at være,
 Det var din Glæde, var din Ære.
 Med Biblen døde du i Haand.

O du, som foer til Themsen hen,
 Men kommer snart igien til Sundet;
 Du, som har Gammel-Hellas fundet,
 Du finder ei en gammel Ben.
 Dit Die, som saa venligt leer,
 Men vædes, naar en Broder sukker —
 Iblandt Estruskers Askekrukker
 Ei Brøndsted finder Heger meer.

Hans Aske hviler selv nu hist
 Paa Fredriksberg ved Kirkemuren;
 Men næste Foraar vil Naturen
 Den smykke med sin Rosenqvist.
 Hans Been er lagt ved Rahbeks Been
 Og ved den elskte Gammas Side;
 Og, Lotte! — hidsæt staaer din hvide,
 Din lille Marmor-Mindesteen.

Huldt var dit Liv, min Broder! huldt!
 Du onsked tidt med blide Blikke
 Dig landlig Bo; den fik du ikke,
 Men Gartner blev du ligesuldt:

I Mandens Hauge Gartner gif
 Du der, hvor Christian Viisdom søger;
 Næst Benner meest du elskte Bøger,
 Og hvad du ønske dig, du fik.

Og mange Traade der dig bandt.
 Din Adler — I var Ungdomsvenner;
 Din Fyrste fandt en ædel Tiener,
 En Ven du i din Fyrste fandt.
 Og han, der alt som Barn var din,
 Han dig den sidste Ære viste:
 Han stod som Biskop ved din Kiste,
 Han fældte Taarer ved dit Skrin.

Ei nævner jeg med Navne nu
 De sorgende, de tause Qvinder,
 Ak! dine Dages troe Veninder,
 Som med din Død bedroved du;
 En dybtredboiet Søster dog
 Har Mindesangen ei forgiettet,
 Og hende heller ei, som fletted
 Dig Arandsen til dit Kistelaag.

Saa sov da vel! Min Harpe lod
 Ei her som Suk fra saaret Hierte;
 Din Afsted voldet ingen Smerte,
 Skiondt vel vi græde ved din Dod.
 O, den var skion! Sødte sov du ind
 Med Biblen i dit stille Kammer.
 Da Døden sluffed dine Flammer,
 Stod Haabet i det sidste Skin.

Til Dronningen.

Sang i Anledning af Kongens Fødselsfest.

Afsiungen i Strydeselskabet den 4de Februar 1836.

Her i vor Broderhal
 Kalder ei Høitidsknaald
 Qvinden til Giest.
 Men til lykkelig Liv
 Hører en Venneviv,
 Adler vor Tidsfordriv,
 Smykker vor Fest.

Hjemme ved huusligt Bord
 Qvindlighed Krandsen juer
 Venlig og glad;
 Her uden Blomster sig,
 Grøn kun og mandelig,
 Krandsen høitidelig
 Fletter sit Blad.

Blomsten dog ingen Mand
 Ganske forsage kan;
 Mindet er Trost.
 Qvinden i Hjertet her
 Bringer dog Gen og Hver:
 Ungdommens Farveskiær,
 Frugten i Høst.

Danemarks første Viv!
 Glæde for Fredriks Liv!
 (Broder, skient i!)

Fuglen for dig nedfaldt
 Lydig, da den blev kaldt;
 Dronning — det var du alt,
 Sønerne vi.

Leve, Maria! du,
 Lang Tid os kjær, som nu!
 Modtag din Skaal!
 I gamle Skyttebo
 Arelstad-Sønner troe
 Offre dig siælesroe
 Bredfulde Maal.

Johan Daniel Herholdt.

Februar 1836.

Bed Graven atter Sørgefungen lyder,
 Dog ei fortvivlet nu den tolker Dval;
 Den modne Frugt, naar Herrens Biisdom byder,
 Blier atter Knop for Evighedens Dal.
 Ja, skumle Død! dit blotte Blændværk skrækker
 Kun feige Siæl, som ei fortiente Liv;
 Men Herrens Engel Livets Bæger rækker
 Den ædle Slumrende til evigt Bliv.
 Vor Herholdt! ogsaa dig blev Skaalen bragt,
 Og blot din Aand har fastet Støvet's Dragt.

Tak for din Kunst, din Videnskab, dit Hierte!
 Trofaste Benner samles om din Grav.
 Ja, længe stod du som en freidig Kerte —

Et Fyrtaarn — høit paa Fjeld, i Nattens Hav.
 Hvor mangen Skipper redded du i Fare,
 Bed ham at lede fra den lumste Sti!
 Dg midt i Storm, i dine Flammer klare,
 Foer Skibet lykkelig sit Skær forbi,
 Dg Fædre, Mødre, Børn i sikker Havn
 Nu frelste staae, velsignende dit Navn.

Dit Navn skal ikke døe; bag Herthas Grene
 Det blomstrer atter i hver frodig Vaar.
 I Herthadal blandt store Bautaastene
 Hos Todes, Callisens din Rune staaer.
 Dg Fædre, Mødre tidt i Morgenrøden
 Skal vise glade Smaae din Rune skion,
 Fordi som Børn du redded dem fra Døden.
 Saadan du lever i den yngre Søn.
 Dg Axlstads Minerva blev ei kold —
 Hun svøber Sørgeloret om sit Skiold.

Hvo kommer der? Lad ei Basunen larme!
 Thi svag kun — svag er denne sagte Røst.
 Hvo kommer der? En talrig Flok af Arme;
 Thi han var deres Fader, deres Trøst.
 En ringe Krands af friske Graneqviste
 Har de ham flettet; Dugg blev deres Graad.
 De vilde, Fader! dig saa nødig miste;
 Du gav dem Skierv, du gav dem vise Raad.
 O, skion ved Graven er den Armes Sang,
 Hans Sørgesul er bedste Klokkklang.

Din Bortgang, Salige! bedrøver Mange,
 Men selv du ikke leed det mindste Tab;

Du om din Stav vandt Evighedens Slange,
 Blev i din Død din egen Esculap.
 Om ogsaa Charon dig med Baaden henter —
 Hvad siger det? kun kort er denne Fart.
 Nygea hisset dig med Skaalen venter,
 Og Livets Drif af den du nyder snart.
 Og din Grindring paa den dunkle Jord —
 Til Herlighedens Maal et Ræmpespor!

Cantate

til

Efterslægtselskabets Jubelfest

den 4de Marts 1836.

For Taler.

To Stemmer.

„Snap gryer den næste Morgenstund,
 De froe til Arbeid ile;
 Nu staaer en sval og løvrig Lund“ —

Chor.

Ja, nu staaer en Lund,
 Hvor Fremtids Frugter som Blomster smile.
 Fred være med de Saliges Been!
 Som Skole staaer deres Mindesteen.

Recitativ.

Humanitetens Dag frembrød
 Af Nattens Skjød.
 De gamle Skoler vare — Fangehuse;

Ei vinkte der til Videnskab og Kunst
 En venlig Muse.
 Med Riis og Ferle sad i Taagedunst
 Den vrantne Skolemand, og fordred Pligter
 Og Flid og Læselyst ved blodig Tvang;
 Og som et Smerteskrig lod bedste Sang
 Af Latiums og Hellas' ædle Digter.
 Saadan den Lærde dannet blev,
 Naar ei en skion Natur ham selv opdraged;
 Og hvad i lærde Sprog han skrev,
 Det skrev han kun for Folk af Faget.
 Men — Borgeren var udeluftet;
 Og tidt det gode Hoved sukked.

Duet.

En ædel Kreds af Dannemænd
 I Arelstad her bødte først paa Savnet.
 Nu Læreren blev Barnets Ven,
 En ædel Hal den Lille favned.
 Sin Krop bevæged han i friske Lust,
 Alt mens hans Hoved nyttig Kundskab lærte;
 Husommelsen ei blot, men hans Fornuft
 Udviklet blev, ja — endnu meer — hans Hierte.

Chor.

Tak være Fædrene, thi Planteskolen staaer
 End frisk og kraftig efter femti Aar!

Efter Talen.

Chor.

O, skionne Haab, som ei har daaret
 En svunden Old! straal os endnu.

Paa første Dag i Fremtidsaaret
 Som Morgenstjerne blinker du.
 Halvhundred Aar vil atter svinde
 Til Held ved Himlens Baretægt,
 Og denne Fest med Hædersminde
 Gientages af lykkelig Slægt.

Sang.

Men hvor Blomster groede,
 Fædreland til Gavn,
 Edle Storm og Tode!
 Signes eders Navn.
 Og hvor Sang istemmes
 For hver Lærer kjær,
 Dichman! ei du glemmes,
 Du har Venner her.

I vort Broderstævne —
 Skiondt af Alle fiendt —
 Kan ei Sangen nævne
 Hver en Ben fortient.
 Den har selv sin Gammen
 Dybt i Hjertet nydt,
 Som i Kundskabsflammen
 Har sin Olie gydt.

Chor.

Og signe nu Gud vor Broderpagt,
 Og signe nu Gud jer, Børn saa kjære!
 At Spiren, som her til jert Held er lagt,
 Maa blomstre, modnes til Frugt og Ære;
 Saa at „i Arelstad den Gaard,
 Der strunker stolt udi Østerstræde“,

Maa vorde Forældres og Landets Glæde.
Med Ønsket indvie vi Fremtids Aar.

Carolines Sang

i Kellstabs Novelle Julius.

(Oversat.)

Køgende Vinde!
Venlige Stund!
Dufte, som svinde,
Komne fra Lund!

J hilse saa venligt, og hilse vil jeg;
J møde vel Barmen, men køle den ei.
Jeg fulgte jer gierne paa luftige Bei.
Hvorhen?

Sølverne Bække!
Lystig og sval
Boven fra Hække
Skjeller i Dal.

Urolige Bove! du iler afsted,
Dg Himmelblaat flyder i Bølgerne med,
Dg Længselen svæver i Bølgernes Fied.
Hvorhen?

Sol! hvor du straalere
Kiærlig og mild!
Diet dog taalere
Ikke din Ild.

Først deilig i Østen som Rose du stod;
 Og alt som du stiger, saa stiger mit Mod.
 Men Diet maa græde, hvis du mig forlod.
 Hvorfor?

Skoven den grønne
 Smykker sig ud;
 Herligt den Skionne
 Stander som Brud.

Og Blomsten udspringer af Knoppen saa smuk,
 Og Fuglen istemmer sit quiddrende Kluf.
 Bønhørt, o Natur! er dit kiærlige Suk.
 Men jeg?

Smægtende Længsel!
 Hvad er din Lyst?
 Har du dit Fængsel
 Her i mit Bryst?

Nei, sværmerste Hierte! for stor er din Taal;
 Til kiæk til din Lykke, du finder dit Maal.
 Hvo qvæger min Ungdom af Kiærligheds Skaal?
 Kun du!

Til Madame Rosing.

Den 2den Juni 1836.

Nys fyldte vor Moder sit Otte-ti's Aar,
 Bar rolig i Vinter, og munter i Vaar.
 Som Bækken i Engens det blomstrende Skød,
 Saa stille dog ei hendes Dage henflød.

Hun slyngte som Bedbend til Stammen sig ei;
 Selvstændig hun vorte, gif tornesuld Bei.
 Til Musernes Tempel hun freidig steg op,
 Og længe hun throned paa Biergtindens Top.

Thalia hun hylde, og hædred sin Stand.
 Den herlige Rosing han var hendes Mand;
 Tilsammen saa trofast ad Banen de gif,
 Og deelte de Laurbær, de rigeligt fik.

Saa elsket af Folket, og hiemme saa fær,
 Hun mødtes hver Aften af Brimmelen her.
 Som frugtbar i Kunsten, som Moder hun var,
 Thi Sundheden, Idun! hun drak af dit Kar.

Den herlige Rosing det gif ikke saa;
 Hun pleied den Lidende tro, hvor han laae.
 Han smiler til hende fra Himmelens Blaat,
 Og glæder sig ved at hun har det saa godt.

Ja, Fredensborg! du er et elskeligt Sted,
 Thi Oldingen signer du sødt med din Fred.
 I Baaren hun sidder med fiærlige Børn,
 Og Rosen, hun finder, er reent uden Tiørn.

Sid længe, vor Moder! sid længe, som nu,
 Et Monster paa qvindelig Kraft være du;
 Thi sund paa dit Legem, som sund i dit Sind,
 Du tilnikker Skaren med smilende Kind.

Paa Prindsesse Caroline Amalias Fødselsdag.

Den 28de Juni 1836.

Chor.

Sorgenfri igien sig glæder
I den hulde Sommertid;
Atter paa de fiære Steder
Smiler vor Fyrstinde blid.
Men hun ploied Sølvrovov
Til sit Fædrehiem i Fjor —
Ak! hvad hialp det da, at Skoven
Stod saa deiligt her i Flor?

Ellepigen.

Jeg fandt hende længer ei ved min Na.

Skovens Alf.

Hun vandred meer ei paa min Sti.

Ellepigen.

Ei Sorgenfri sin Fyrstinde faae.

Skovens Alf.

Hvor kunde det da være Sorgenfri?

Begge.

Da var det Hele uden dig
„En Blomsterkøst, hvor Rosen stjuulte sig“.

Chor.

Men du atter blandt os smiler,
Nu er Lunden atter glad,
Hyrden hid fra Marken iler,
Sværmene fra Axelstad.
Hver saa gierne vilde flette
Dig en yndig Krands i Nar,

Dg omkring dit blonde Haar
 Den med varme Dnsfer sætte.
 Smil da til vort Spil, vor Dands,
 Dg forsmaa ei denne Krands!

Musiken og Poesien.

Begge.

Jeg er en lille trofast Fugl,
 Jeg sidder her i Træets Skiul.

Paa Christians, Carolines Dag
 Jeg quiddrer bag mit Bladetag.

Ik! hvad jeg yder, er kun lidt,
 Dg jeg gientager det saa tidt.

Men — hvad der friskt fra Hjertet kom,
 Det er Naturens Eiendom.

Saa syng kun, Fugl! i Lovets Sang;
 Du trætter ikke med din Sang.

Chor.

Dg Hyrder, Hyrdinder og Kæmper og Mænd,
 Som ere ved Festen tilstede,
 Gientage med Sangerne trofast igien
 Den aarlige herlige Glæde.

Stem i, stem i:

Paa Sorgenfri

Fra Sorgen fri dog stedse du være!
 Vor Christians Lykke, vort Danemarks Ære,
 Amalia lykønske vi.

Hilsen til Dronningen fra det danske Broderskab.

Den 4de August 1836.

Hver Sommer sig en Kreds af Mænd
Forsamler her,
Dg steds du hædrer den igien,
Vor Konge kjær!
I Hallen synger dig hver Mand
Sin Tak saa varm;
Thi du forener Stand med Stand
Dg Barm med Barm
Til Fredens uskyldige Glæde.

Men dobbelt glæder sig i Dag
Til dobbelt Liv
Bort gamle danske Skyttelag,
O Kongeviv!
Du følger med din Frederik,
Med Døttre to,
Dg i dit moderlige Blik
Vi læse froe,
At du er en Moder os alle.

Naar Ridderen red fro paa Jagt
I fordums Tid,
Da fulgte ham saa uforsagt
Hans Dame blid;
Med Falken paa sin Haand hun foer
Med Skovens Helt,
Dg Glæden blev da dobbelt stor
I Sommertelt.
Da hilstes den yndige Qvinde.

O, Held det Skud, som dig har kaldt
 Med Trylleknald!
 Slig fielden Glæde nød vi alt
 Før i vor Hal.
 Og i vor gamle Bog skal staae
 Med Tegn den Dag,
 Da vi som Gildets Frue saae
 I Skyttelag
 Maria Sophia Fredrike.

Sange

ved

Dimissionen til Universitetet fra det v. Westenske Institut.

September 1836.

Før Talen.

Naturen skienker rigt sin Gave,
 Men troligt hjælper Mandens Aand,
 Thi den indretter Kunstens Have,
 Og dyrker den med Flidens Haand.
 Forædlet Frugten da vil trives,
 Da blomstrer Syd i selve Nord,
 Og med en herlig Rosenflor
 Selv Granens Fødeland oplives.

O, skionne Træets Planteskoler,
 Men — Menneskets dog mere skion!
 Den trodser Storm og kolde Poler,
 I Vinteren selv sommergrøn.

Da, Hellas! staaer din Digter-Rose,
 Hvor Odins Oldtids-Ege staae;
 Da vorder Himlen stedse blaa,
 Hvor Taagen flyer fra Tidens Rose.

Held Os, at vi den Lykke nyde
 I unge, fagre Barndomsvaar,
 Hvor ingen Storme Grenen bryde,
 I Flidens, Tankens Urtegaard!
 Og alle vi taknemligt prise
 Hver Gartner, som os dyrke vil,
 Og som os skienker Røglen til
 Det Gode, Skønne — med det Bise.

Efter Talen.

Ældre Brødre! bort I gaae.
 Tak for al den Barndomsgammen,
 Vi saa længe deelte sammen,
 Hvor de kiære Haller staae.
 Brødre! vi maae skilles ad;
 Ryder Fædrelandets Stemme!
 Men I vil dog aldrig glemme
 Aredsen, hvor som Børn I sad.

Eders Id velsigne Gud!
 Giorer Fædrelandet Ære!
 Vi skal vorde, hvad I ere;
 Herligt er jo dette Bud.

Dg naar da vi fees igjen,
 Bil fom Ynglinger vi glade
 Barnlig Ufkyld ei forlade,
 Skiondt vi vorde Dannemænd.

Glemmer ei det fiære Du,
 Brødre! o, det har fin Nytte:
 Det kan Hierter fammenknytte.
 Fremtid vorder ikke Nu.
 Lader os fom Mænd engang
 Aldrig denne Flamme favne!
 Kiærligt vi hinanden favne
 Da — fom ved vor Affledsfang.

Cantate

til

Univerfitets-Bygningens Indvielsesfest

den 13de October 1836.

Før Talen.

Chor.

Af Grufet fteg vor Borg igjen,
 Det ædle Videnskabers Slot;
 Thi glæder fig hver Viisdoms Ven.
 Dg Fredrik kom, vor elfte Drot;
 Med Mufers Børn i Flokketal
 Indvier han vor Høitidshal.

Sang.

Helligt er det Sted, den ftaaer.
 Alt i trende hundred Aar

Stod vort Videnskabers-Huus;
Men det sank saa tidt i Gruus.

Tredie Christian Gaarden gav,
Hvor med mægtig Hyrdestav
Roeskilds-Bispen fordum sad.
Det forædled Axlstad.

Dog, mens Bisdoms Tale lød,
Tiden Taget giennembrød.
Fierde Christian var ung,
Men ham Kronen ei for tung.

Kaas og Walkendorf! jert Navn
Signe vi for ædelt Gavn;
Christian, Bygmester stor,
Fulgte sine Bises Ord.

Derpaa reiste sig en Muur
For dit Gieemsted, Natur!
Dig, vor tredie Frederik!
Signer et taknemligt Blik.

Recitativ.

Du Mandens Lys, som mørke Nat fordrev!
Hvi skulde dig den Skiebne ramme,
At til en grusom jordisk Flamme
Saa ofte du forvandlet blev?
Ildhavet bryder voldsomt ind
I dine gamle Høresale;
Fra Taget flygter fromme Svale,
Som Judas kysker Flammen Biælkens Kind.
Og Uglen, som dig sad i Hielmen før,

Du natteflittige Pallas=Athene!
 Nu hylér paa de sorte Stene
 I Gruset ved den brændte Dør.

Chor.

Herlig er Lysets Magt,
 Saligt fra Himlen bragt,
 Aand! i dit Siem;
 Men i din Helligdom
 Flammen fra Dybet kom
 Styrrende frem.

Himmel! hør Støvet's Suf:
 Svovlede Fakkél sluf,
 Tændt kun til Bold;
 Som til Naturens Tab
 Ondskab og Videnskab
 Fører i Skiold.

Salige Stierne huld,
 Som med et luttret Guld
 Redblinker hist!
 Hellig og vennemild
 Tænd os vor Alterild,
 Skienk os din Gnist.

Efter Talem.

Recitativ.

„I snever Areds indsnærpes Aand og Sands,“
 Saa sang ved Harpen før en ædel Digter.

Kan ei alvorlige, selv tunge Pligter
 Sig smykke, Skionhed! med din Blomsterkrands?
 I lang Tid gif Studenten spredt omkring
 I mangt et Stræde til sin Lærers Kammer;
 Nu sidder han, hvor Høieløftet brammer,
 Som Fredriks Mænd paa Kongething.
 Minerva vinker ham til ædel Hal,
 En trofast Dyrker vil hun aldrig slippe.
 Den skjøre Qvist forvandles til et Knippe
 — Samdrægtighed — som Intet bryde skal.

Studenterne.

Fredrik! hør Studentens Svar:
 Du dit Corps os kaldet har,
 Det er os den største Ære;
 Ja, dit Corps det vil vi være,
 Mandens Kæmper. Himmel! giv
 Kraften til et ædelt Liv.

Raser atter voldsom Kamp,
 Hyller Staden sig i Damp,
 Stormes atter i en Gade,
 Skal vi feigt dig ei forlade;
 Tappert vi, som Fædre, staae,
 Fienderne tilbage slaae.

Men en liden Haandfuld Folk
 Er kun slet Bellonas Tolk.
 Selv du byder det, vor Konning!
 At Minerva blier vor Dronning,
 At i hendes Kæmpehal
 Vi for Viisdom fegte skal.

En Stemme fra Consistorium.

Alt blev nyt. I Eviigheden vandret
 Er det Gamle — jeg stod usforandret,
 Jeg holdt usforfærdet Stand,
 Bomber trodsed jeg og Ildebrand.

Som en gammel Grav, hvor Yngre træde,
 Gi for blødt at sukke kun og græde,
 For at gaae i store Fædres Fied, —
 Staaer mit høitidsfulde Sted.

Der, hvor, Nutid! nu din Lærer triner,
 Der sad Holberg, Gram og Bartholiner;
 Der udgyder jeg med useet Haand
 Over Kredsen Kraft og Aand.

Chor.

Judvier nu med Sang
 Og Høitidsklang
 Minervas Hal!
 Minerva! paa dit Slot
 Bor elskte Drot
 Lovprises skal.

Det nye Kiøbenhavn
 Det bær hans Navn.
 Af Asken frem
 Han vinkte det igien;
 Saa Musers Hiem,
 Bor Folkeven!

I Muser og Apol!
 For eder aldrig kold
 Blier Danmarks Søn.

En Stemme fra Consistorium.

Alt blev nyt. I Evigheden vandret
 Er det Gamle — jeg stod uforandret,
 Jeg holdt usorfærdet Stand,
 Bomber trodsed jeg og Ildebrand.

Som en gammel Grav, hvor Yngre træde,
 Gi for blødt at sukke kun og græde,
 For at gaae i store Fædres Fied, —
 Staaer mit høitidsfulde Sted.

Der, hvor, Nutid! nu din Lærer triner,
 Der sad Holberg, Gram og Bartholiner;
 Der udgyder jeg med useet Haand
 Over Kredsen Kraft og Aand.

Chor.

Indvier nu med Sang
 Og Høitidsklang
 Minervas Hal!
 Minerva! paa dit Slot
 Bor elskte Drot
 Lovprises skal.

Det nye Kiøbenhavn
 Det bær hans Navn.
 Af Afsen frem
 Han vinkte det igien;
 Saa Musers Hiem,
 Bor Folkeven!

I Muser og Apol!
 For eder aldrig kold
 Blier Danmarks Son.

Kan ei alvorlige, selv strenge Pligter
 Sig smykke, Skionhed! med din Blomsterkrands?
 I lang Tid gif Studenten spredt omkring
 I mangt et Stræde til sin Lærers Kammer;
 Nu sidder han, hvor Høieloftet brammer,
 Som Fredriks Mænd paa Kongething.
 Minerva vinker ham til ædel Hal,
 En trosfast Dyrker vil hun aldrig slippe.
 Den skjøre Qvist forvandles til et Knippe
 — Samdrægtighed — som Intet bryde skal.

Studenterne.

Fredrik! hør Studentens Svar:
 Du dit Corps os kaldet har,
 Det er os den største Ære;
 Ja, dit Corps det vil vi være,
 Mandens Kæmper. Himmel! giv
 Kraften til et ædelt Liv.

Raser atter voldsom Kamp,
 Hyller Staden sig i Damp,
 Stormes atter i en Gade,
 Skal vi feigt dig ei forlade;
 Tappert vi, som Fædre, staae,
 Fienderne tilbage slaae.

Men en liden Haandsfuld Folk
 Er kun slet Bellonas Tolk.
 Selv du byder det, vor Konning!
 At Minerva blier vor Dronning,
 At i hendes Kampehal
 Vi for Biisdom fegte skal.

Leed os ved kærlig Haand,
Skienk Lærd om Mand!
Det er vor Bøn.

Cantate

til

Reformations-Jubelfesten ved Universitetet.

Den 31te October 1836.

Chor.

Skion, som for tre hundred Aar,
Solen staaer
Over Jorderige.
Dengang Haugen var saa ny;
Lynet foer fra skumle Sky,
Men i stærke Kæmpers Ly
Monne Spiren stige.
Træet for den rene Tro
Nu i Ro
Breder sine Bugter;
Fiernt i Vest og høit i Nord
Skienker det den christne Jord
Sine Himmelfrugter.

Recitativ.

De første Christne samledes
I Hedningcatacomber;
Af Gravens skumle Hvælvinger
Fremspired Fremtids Rose.

Dg Flokkens Taler var en Ben,
 Som Evangeliet lærte.
 Men sledske Biskop Pave blev,
 Forhærdende sit Hierte,
 Dg stolte Pave Fyrste blev,
 Dg Fyrste blev Tyrannen. —
 Da splintrede de Christi Kors
 Til Bed for Morderbaalet.

Sang.

O, Forsyn! du, som Ondskab twinger!
 I Mørket sporedes din Finger,
 Som Morgenstraale reen og klar:
 Han vilde bygge sig et Tempel,
 Den Stolte, med sit Hovmodstempel,
 Men Templet dog — din Kirke var.
 Ud sendte han sin Afladskræmmer,
 At samle Guld — da tusind Stemmer
 Ham mødte fiækt ved Flod og Ryst;
 Da Jesu Lære blev betrygget,
 Da blev den sande Kirke bygget
 Usynligt i den Frommes Bryst.

Recitativ.

Thi Luther sang,
 Dg Lutheranerne med ham:

Choral.

Guds Ord — det skal de lade staae,
 Dg Tak derfor ei have;
 Han vil med os i Kampen gaae,
 Hans er den bedste Gave.
 Tage de selv vort Liv,
 Guds, Vre, Barn og Biv —

Lad fare derhen!
Det Bedste blier igien:
Guds Rige vi ei miste.

Før den theologiske Promotion.
Glem ei, du fromme Herrens Præst!
At Lutherdommens Jubelfest
Her stempler dig som Lærer.
Saa vandre frem i Herrens Mand!
At stedse Kiærlighedens Baand
Du knytter og du ærer.
Glem Tolder ei og Pharisæ'r,
Dg see, med Biælken, Skæven her
Ei blot i Andres Die;
Styrk Brødrene med Jesu Trost,
Lig, som Johannes, ved hans Bryst!
Da glæder sig den Høie.

Før den juridiske Promotion.
Retfærdigheden truer kold
Med Sværdet, for at straffe Bold,
Dg blind for alle Bønner;
Men han, som dommer hist hvert Sind,
Han har for Diet intet Bind,
Han skaaner sine Sønner.
Paa Syndens, Lastens Tornevei
Kan Dyd undvære Strengthed ei,
Hvis det skal Livet baade;
Men glem dog ei, du Retfærds Mand!
At hist du ei undvære kan
Den sidste Dommers Raade.

Før den medicinske Promotion.
 Sundt Legem styrker Siælen sund;
 I denne Livets Prøvestund
 Besiælte Støv maa trives.
 Hil dig, der Sundhedskilden fandt,
 Og længst foragter Biogletant!
 Din Viisdom Kræfter gives.
 Gaf trolig i Naturens Spor!
 Der falder ingen Spurv til Jord
 Vel uden Herrens Billie;
 Men reddes mangen Knop dog kan,
 Og herligst staaer ved Gravens Rand
 Solvhaaret Oldings Vilie.

Før den philosophiske Promotion.
 Gud skabte med sin stærke Haand
 I Manden en fornuftig Aand,
 Og den maa modnes, dyrkes.
 Men vogt dig, du, som meget veed!
 For Hovmod og Spidsfindighed;
 Derved ei Aanden styrkes.
 Glem ei, du Tænkter! Værde du!
 At Alt du seer kortsynet nu
 Dog ved en ringe Kerte.
 Dyrk tro din Aand, din Videnskab,
 Som kraftig Helt — kun ei med Tab
 Af sønligt kristne Hierte.

Efter Talen og Promotionerne.
 Siunger nu en Sang til Vre
 For de fromme Herrens Mænd,

Som den ſande Jeſu Lære
 Tappert vandt til os igien.
 Edle Johan Huſs! du faldt;
 Af dit Baal dog ſvang ſig alt
 Englen paa ſin Himmelveinge,
 Seiren ſikkert os at bringe.

Da kom Luther, Troens Kæmpe,
 Klædt i Modets ſtarke Staal;
 Frygt hans Roſt ei kunde dæmpe,
 Dærvt han ſtævned til ſit Maal.
 Og i Kirkens Foraarsjal
 Sang en liflig Nattergal:
 Med Melancton ved ſin Side
 Stod — den Stærke med den Blide.

Bugenhagen! dig vi nævne
 Lutherdommens Hielper god.
 Tauſen! i mangt farligt Stævne
 Kæft med Sadolin du ſtod.
 Smuldned' længſt er dine Been,
 Men den Kirkegaardens Steen,
 Hvor du ſtod for fromme Skare,
 Til din Ære vi bevare.

Daſ fortiener Danmarks Fyrſte,
 Som udbredte Troen her:
 Chriſtiern — Frederik den Førſte —
 Tredie Chriſtian iſær.
 Luthers Ben! i Worms du ſaae
 Helten ved ſin Afgrund ſtaaе;
 Han foragted Død og Smerte,
 Og han vandt dit Kongehierte.

Siette Frederik, vor Fader!
 Du har Hjertet varmt, som hiin.
 Ondskab du og Bantro hader,
 Jesu sande Tro er din.
 Ja, hver ægte Christen veed:
 Livets Bæld er Kiærlighed.
 Dyrker den da fromt tilsammen!
 Gode Christne siunger Amen.

Chor.

Ringo! laan os din Røst, at den lyder
 Orgelkraftig atter paa ny.
 See, den gyldne Sol frembryder
 Giennem sin kulsorte Sky!
 Trende Sekler har Skyen fordrevet,
 Og skal fordrive den tre Gange tre.
 Den har slet kun paa Jorden levet,
 Som ei Himlen blaa kan see.
 Straal din Uskyldighed i hvert Hierte,
 Jesus Kristus! din himmelske Tro,
 Da skal ved Sandheds evige Kerte
 Salige Slægter paa Jorden boe!

Til min Ven Peter Oluf Brøndsted.

Paa hans Fødselsdag.

Det Baand, som knyttet i Livets Baar,
 Ei let sin Styrke mister;
 Bedst mindes vi vor Ungdoms Aar,
 Grindringen ei brister.

De Blomster, som Baandet sammenbandt,
 Af dem vel visned mange;
 Men de var ikke Tidens Tant,
 I Himlen atter de Haugen fandt
 Paa Evighedens Bange.

Dg mange Blomster staae endnu,
 Som dengang kun var Knopper;
 Gi skue vi med sorgfuld Hu
 Paa Tidens visne Stubber.
 Selv bære vi Hiertet i vort Bryst,
 Min gamle Ven! med Ungdomslyst,
 Skiondt Haarene vel graane;
 Med sunde Blik vi Livet see,
 Endnu i Solskin kan vi lee,
 Dg sværme ved Guds Maane.

Vi fandt hinanden i fremmed Land
 Ved Elbens fjerne Kyster,
 Langt fra den kiære Fædrestrand.
 Germania var vor Søster.
 Paa Dresdens lange Marmorbro,
 Der, Brøndsted! ofte stod vi To
 Dg saae Naturen virke
 I Aftenglands, i Morgendunst;
 Dg Hallen vinked os til Kunst,
 Til Sang den skionne Kirke.

I Weimar hilste vi store Skiald,
 Hvem meer ei Jorden eier.
 Vi skued Tydsklands dybe Fald
 Dg Heltens stolte Seier;
 I Notre Dame vi siden saae

Med Scepter ham i Purpur gaae
 Med Hertug og med Greve.
 Paa Sanct Helena nu en Steen
 Bedækker slet og flad hans Been.
 Vi mindes ham, vi leve.

Dg hist bag Alpernes Rømpemuur
 Vi atter os gienfunde,
 Hvor dobbelt yppige Natur
 Beriger sine Lunde.
 Hvor Cicero, hvor Cæsar gif,
 Der stode vi med Tankeblif;
 Dg hvor ved Arno grundet
 Er yndigskionne Blomsterstad,
 Der skiltes vi saa kjærligt ad,
 Dg fandtes igien ved Sundet.

Men længe først, min ædle Ven!
 Hver fulgte tro sin Muse:
 Du fandt Oldgrækenland igien
 Bag længst nedfaldne Huse;
 Dg jeg i Nordens fierne Kant
 Den gamle Bragis Harpe fandt.
 Den havde ligget længe;
 Men den var Gudens eget Værk,
 Endnu den var saa kæmpestærk,
 Jeg gav den nye Strænge.

Dg nu har jeg den skionne Trøst,
 Hvor Sundets Bover flyde,
 At jeg med dig kan Livets Høst
 Som Livets Foraar nyde.

Nu i den fiære Arelstad
 Os Rummet stiller meer ei ad,
 Og Kampen veg for Freden.
 Og Tiden med sin plumpe Haand
 Ei sønderlide kan de Baand,
 Gud bandt for Evidheden.

Til Fru Johanna Heiberg.

Den 22de November 1836.

Vor Ewald sang for sexti Aar
 I Caroline Walters Baar
 En herlig Fødselsfang.
 Hun pryder atter Kunstens Bei;
 Men Ewald — ah! han synger ei
 Desværre denne Gang.

Men hvad han om sin Walter sang,
 Det passer med prophetisk Klang
 Paa Hanna Heiberg grandt.
 Gientage vil jeg Skialdens Ord;
 Og siger mig, I Mænd i Nord!
 Om I det ikke fandt.

„Thalia saae fra Pindus ned,
 Og saae den Dag, vi glædes ved,
 Og følte den sin Fæst;
 Og med en Moders travle Til
 Og med et stolt og vittigt Smil
 Bad hun Olymp til Giest.“

„Den Snilde kiendte alt for vel
 Sin Carolines raske Siæl,
 Endskiøndt den først frembrød.
 Da bad hun stolt Gudinderne
 At haste fra Olymp, og see
 Den Musa, som var fød.“

„Hun kyssed Die, Mund og Bryst,
 Og sagde: Bær til Danskes Lyst
 Din Skytsgudindes Speil!
 Afbild dem i dit Spil, og byd
 Din Tone skildre hulde Dyd,
 Dit Smil at revse Feil.“

„Da kom de hulde Gratier,
 Og Caroline fik af hver
 En himmelsk Yndighed:
 De Træk i Gang og Smil og Sprog,
 Som skildres ei, og som vi dog
 Saa vist fortrylles ved.“

Stig! er nu ei det Billed liigt?
 Og passer ikke Ewalds Digt
 Paa vor Veninde grandt?
 Hvad kan da Skialden end med Ret?
 Dog jo — fuldstændiggjøre det;
 Skiøndt Alt deri er sandt.

Bor Ewald skildred varmt og kiæk;
 Dog sandt han ikke alle Træk
 Til fjerne Tid og Sted.

Thalias Billed ligner godt;
 Dog ligner du ei hende blot,
 Men Melpomene med.

Bor Hanna kan, saasnart hun vil,
 Naivt i lette Skuespil
 Erstatte Walters Savn;
 Men havde Caroline vel
 Med Hanna Heibergs høie Siæl
 Forklaret Minas Navn?

Dg viist: at Siælen, uden Sprog,
 Saa tydeligt kan tale dog,
 Som nogen Digters Ord?
 At Stumhed selv blier stum ei meer,
 Naar man i slikt et Ansigt seer,
 Hvad dybt i Hjertet boer?

Terpsichore! desuden du
 Gav Hanna Binger tidt endnu.
 Dg skionne Poesie,
 Som fordum lidt kun kiendtes til
 Paa Brædderne, — hun, naar hun vil,
 Staaer dybtindviet bi.

Dg nu — hvad fordum kaldtes Tant,
 Men hvad man siden helligt fandt,
 Som Kunstens bedste Bryd:
 Keen Sædeligheds Rose mild,
 Der styrker Aandens Himmelild
 Med en elskværdig Dyd;

Den sætter du i dine Haar,
 Den skienker dig endnu en Baar,
 Naar sorte Lok blier graa;
 Og mangen Skiald skal, som i Dag,
 Om dig endnu med høit Behag
 Sin Høitidsharpe slaae.

Sang

i Anledning af

Kongens Fødselsfest.

Affiungen i Skydeselskabet den 2den Februar 1837.

Naar Dansken fylder bredfuldt Maal,
 Og knytter Vennekæde,
 Den første Skaal er Kongens Skaal,
 Og alle Hierter qvæde:
 Belsign ham, Gud! og skienk ham Fred
 Og Helbred og Lykjalighed.
 Den første Skaal er Kongens Skaal;
 Den vier ind vor Glæde.

Og hvad vi ønskede dig, du fik;
 Thi kraftig og fornøiet
 Du stod for os, vor Frederik!
 Af Tiden ei nedbøiet.
 Nu kom en lille flygtig Sky,
 Og derfor sørged Land og By;
 Men Solen straalere frem paa ny
 Som Forsyns-Faderøiet.

Med Unglingsild, saa let og rank,
Som moden Mand du tænkte;
Dg mens saamangen Kæmpe sank,
Dit Hoved ei du sænkte.
Er end dit Haar som Sølv et hvidt,
O, det har ei af Tiden lidt!
Det i din Barndom alt var dit,
Dig Freia selv det skienkte.

Du lærte Flid, Marvaagenhed
Dg Nøisomhed os andre;
Dg da du nys dig lagde ned,
Det monne lidt forandre.
At være syg-forfælet ei,
Og lærte du paa denne Bei.
Dit Blik, din Mine sagde: Jeg
Skal snart blandt eder vandre.

I lang Tid end — fiernt staaer hans Maal —
Hans Kraft ham svigter ikke;
Thi fylder Alle Haabets Skaal
Nu efter Fædreskille!
Paa mangan aarlig Høitidsdag
I dette gamle Skyttelag
Vor første Skaal var Fredriks Skaal,
Den skal vi længe drikke.

Sophus Bahle.

Marts 1837.

„Hvo veed, hvor nær mig er min Ende?“
 Saa siunger hver en Dødelig.
 Vel, at vi ikke Veien kiende!
 Men Maalet hiit i Himmerig
 Seer Siælen, ei af Gud forladt,
 Med Haabets Die Dag og Nat.

Du skued Maalet klart hernelen,
 Før Dødens Alf dit Die brød;
 Hengangne Ven! Udødeligheden
 Besicelte dig tidt før din Død.
 Hvad her som Christen troede du,
 Det, Salige! det veed du nu.

Dit Die med forklarte Blikke
 Den elskte Bib hos Gud giensaae,
 Og Gud og Fædrelandet ikke
 Forlade dine kiære Smaa.
 En Venneflof med Barmen trang
 Dig følger tro med Skialdesang.

Thi Ven du var, og Kunsten styrked
 Din Aand med Harpens Melodie;
 Naturens Videnskab du dyrked,
 Thi Himlen speiler sig deri.
 Kunst og Natur som Binger bar
 Dig op til Raadens Throne klar.

Sov sødt, vor Ven! Vi skal ei glemme
 Dit Minde paa vor Fremtids Gang;
 Dg ofte lyder os din Stemme
 Endnu i mangen venlig Sang.
 Du planted selv en Glemmigei
 Paa Graven — og den visner ei.

Til Beskow.

Med Oversættelsen af hans Sørgespil Torkel Knutson.

Min ædle Beskow! det har glædet mig,
 At bringe Danemark et Digt fra dig.
 Paa Vennskab gav du mig saa mangt Beviis;
 Tilgiv! du faaer det end ei ligerviis.

Thi ei Personlighed har ledt min Haand
 At vække Gienklang af din Digteraand
 Fra Danerharpen; ikke Vennskabs Pligt
 Begeistred her — det var dit eget Digt,

Et Maleri, alvorligt, skønt og sandt.
 Dit ædle Hierte, som en Diamant,
 Gav Lysning til Christinas Maanestien,
 Dg Solglands til din Torfels Heltesind.

Hvor kiært det var mig, at opdage brat,
 Mens Svensk til Dansk saa let blev oversat,
 Den Liighed i vort Sprog, som i vor Slægt:
 Det samme Sprog — kun dobbelt Dialect!

Dog Noget her jeg ærligt skrifter dig.
 Ei Dansken, veed du, er misundelig;
 Kun Get misunder Svensken han. — „Hvad da?“
 — Det er et lille Bogstav, Ven! et A.

Dog saae du før, og nu maaskee vil see,
 Et Sprog kan være smukt med samt sit E.
 Hvad der er skönt, hvad der er stort og sandt,
 Vocalen finder til sin Consonant.

Sang til Kongen fra Skydeselskabet.

Den 3die August 1837.

Saalænge Arelhuser
 Holdt muntre Skyttelag,
 Dem ingen Glæde mødte
 Saa herlig som i Dag.
 Hvad er vor Venneglæde?
 Blot Skyttekunst? o, nei!
 En broderlig Forening
 Paa Livets Vandringsvei.

Men hvor sig Brødre samle,
 Hvad er den bedste Fæst,
 Naar ei den elskte Fader
 Er Kredsens første Gæst?
 Det fødte vore Konger;
 De hædred tidt vort Lag,
 Trefoldighedens Gilde —
 Men aldrig som i Dag.

Vor Drot, vor elskte Fredrik
Har aarlig os besøgt,
Selv glad blandt glade Sønner,
Naar der blev lagt og spøgt;
Men aldrig, Fader Fredrik!
Skiondt tidt os hædred du,
Du smelted alle Hierter
Saa kongeligt, som nu.

I freidig Livets Lykke
Fra Thronen og fra Slot
I Folkets Kreds at træde,
Det gjorde mangan Drot;
Men Døden at beseire
Med Modets stærke Blik,
Dg strax til Folket ile —
Gjør kun en Frederik.

End sad du ei blandt Store
Hist i din egen Borg;
Men rørt af Kiærligheden,
Af dine Sønners Sorg —
Knap Faren var forsvunden,
Dg du i Sundheds Havn,
Saa vinkte Somrens Roser
Dig i vor Borgerhavn.

Nu lad Kartoven brage,
Mens Kredsens om ham staaer!
Gud! skienk ham Glædens Dage,
Gud! skienk ham Kraftens Aar.

Her tie Sangens Toner,
 Her er kun Taaren Tolk.
 Sølvbryllup med sin Sundhed
 Han holder hos sit Folk.

Hans Christian Ørsted.

Den 14de August 1837.

Mnemosyne! Mnemosyne!
 Skialden rynker sine Bryne.
 See, du er min Musas Moder;
 Men af dine Himmelgoder
 Har du mig ei nok foræret,
 Thi du har mig ei beskieret
 Den Sukommelse, som, Kicære!
 Digteren ei kan undvære.

Mnemosyne venligt svarer:
 „Har jeg svigtet dig i Farer?
 Glemte nogentid dit Hierte
 Livets Glæder og dets Smerte?
 Tidens Dyder og Bedrifter?
 Glemte du de gamle Skrifter?
 Fandt vel Phantasien Skranke?
 Svigted dig din Aand og Tanke?“

Mnemosyne! nei. Men savne
 Lod du tidt mig Tal og Navne.
 See, det har mig ofte skadet,
 At fra Mund jeg tog ei Bladet,

Hvor jeg netop det behøved;
 Og hvad fast mig meest bedrøved,
 Var, at i Augusti Maaned
 Ei engang du Skialden skaaned:
 Ham den fiortende lod glemme,
 Saa han hæved ei sin Stemme.
 I vort Venstabs Tid, den lange,
 Tænk dig! fyrgetyve Gange,
 Fyrgetyve Fødselsdage
 Har Hans Christian lagt tilbage
 (Din Skyld var det, grumme Moder!)
 Uden Hilsen fra sin Broder.

„Har du glemt ham fyrgetyve
 Somre?“

Nei, det var at lyve;
 Jeg hver Uge paa ham tænkte.

„At du ingen Sang ham skienkte,
 Han høimodigt vil tilgive,
 Hvis, mens du er end i Live,
 Du Forsømmelsen erstatter,
 Og et Carmen strax forfatter.“

Dertil er i Dag ei Tiden;
 Der til Middag kun er liden
 Frist.

„Saa staa dog ei som Laabe!
 Rime kan du, vil jeg haabe.
 Skynd dig da, riim Noget sammen,
 Dig til Trøst, og ham til Gammen!“

Som en Rose, fom en Lilie
 Dufter ham din gode Billie."

Ja, hvis Billien ham kan glæde,
 Vil jeg grumme gjerne qvæde.

Edle Christian! min Muse
 Troer med Troft mig at berufe;
 Men om du kan Breden tæmme,
 Og min Glemsomhed — forglemme,
 Vilde vi nu snart erfare.
 Gode Christian! hør mig bare.

Langeland fig faare glæder
 Ved din Daad og ved din Hæder.
 Men ved Langeland jeg mener
 Ei den Ø blot, fom forener
 Sig med Danmarks Blomstervænger;
 Nei, det lange Land er længer,
 Thi jeg mener det, fom bugter
 Sig med Bierge, Dale, Frugter
 Høit fra Nordcaps hvide Hue
 Til Gibraltars røde Lue.
 Og jeg vedder, hvis i Tide
 Jorden fik din Fæft at vide,
 Gniftred strax med stolten Mine
 Hver Electrifeermaskine;
 Ja, hver Naal da paa Magneten
 Bilde pege — fom Poeten —
 Med fin Finger rørt paa Manden,
 Der gav de forefkte Kræfter
 Vielfen, de længtes efter,
 Da de fukked for hinanden.

Til Prinds Christian Frederik.

Den 18de September 1837.

Man siger: „Altid Sang paa Sang!
 Men er du ikke bange,
 At Christian bliver kied engang
 Af de gientagne Sange?“
 Jeg svarer: Christian blier ei kied
 Af hvad fra Hjertet kommer,
 Saa lidt som af sit Urtebed,
 Af Blomster og af Sommer.

Han finder i sin Fugl Behag,
 Og til dens Sang han lytter,
 Naar til hans høie Borgetag
 Den kom fra Dalens Hytter.
 Han aabner den sit Bindve selv,
 I Hal den siunge lader.
 I gamle Nordens Digterelv
 Han Aand og Hierte bader.

„Og hvad vil du da siunge her?
 Om sliq en Fugl man siger:
 Den har Forfængelighed kjær,
 Og færdig er til Smiger.“
 Man siger meget, som er sandt,
 Og meget, som er ikke;
 Den Slette kalder Skionhed Tant,
 Og Alt han vil bekliffe.

Ei smigre skal min Digterroft;
 Men naar jeg dristigt siger:

At Christian er Kunstens Trøst,
 Saa er det ikke Smiger.
 Dg naar jeg siger: Christian
 Vil Videnskaben fremme,
 Selv ægte Videnskabens Mand —
 Saa lyder Sandheds Stemme.

Dg naar jeg siger: Christian veed,
 Hvad Mandens Mand er tienlig,
 Ei med en stolt Redlædighed,
 Men menneskelig venlig —
 Saa har jeg atter Sandhed sagt,
 Saa lyser Sandheds Kerte.
 Dg derfor vinder han ved Agt
 Hvert menneskeligt Hierte.

Trøst

i et mismodigt Dieblif.

Stakkels Digter! du beklager dig, at paa din Gammelalder
 Mænd, selv uden Kraft og Binger, stundom dig en Fuster
 falder?

See dig dog engang tilbage, hvis du det endnu ei veed:
 Groer ei bedst af Alt paa Jorden Tidslens Utaknemlighed?

Sophocles i Oldingskraften skrev, hvorpaa nu Verden skionner,
 Sin Oidip — og blev for Retten stævnet da af egne Sonner
 Som en svag vanvittig Daare, der ei kiendte Faderpligt.
 Bise Dommer Skialden frelste; Talsmand blev hans eget Digt.

Don Quixote skrev Cervantes; selv Apol ham Krandsen
bragte,
Bogen morede Kong Philip — Skialden ingen Skierv han rakte.
Snart en uforkammet Smører bedre Don Quixote skrev;
Skialden pidsted ham med Nelder, han til Spot for Verden
blev.

Shakespeare lyste som en Stierne; længe dog ei Stiernen
funkled,
Beaumont-Fletcher Himmelstiernen med Raketers Blus for=
dunkled.
Garrick, Schröder, Tieck og Schlegel hylde ham, snart godt,
snart slet.
Store Shakespeare! endnu Verden aldrig har dig fattet ret.

Holberg skrev sin Kandestøber — og det var ei i en Kande,
Kordens Bly til Kar han støbte; det var i hans egen Pande.
Men en Paulli meget bedre sig forstod paa Poesie,
Lærte Holberg med sin Dumhed bedre Kandestøberi.

Stakkels Holberg! dine Skatte danske Skueplads du skienkte;
Men i bælmørk fugtig Kielder du paa Bæg din Lampe hængte.
Jungen kom dens Lys at skue; Tiden, fuld af Regn og Slud,
Trued med at slukke Lampen — o, men aldrig gaaer den ud!

Hi forglemmer jeg de Dage — Tiden kaldte sig romantisk,
Singen fri man havde faaet (før man stækked den pedantisk) —
Da du, store Fredrik Schiller! heller intet Bisald vandt;
Drengesmagen, Modesmagen ogsaa kaldte dig Pedant.

Joethe, kraftig som Apollo — som Apol lidt uretsfærdig!
Kangen Marsyas dig flaaede levende, som os uværdig.

Din Natur, din friske Skionhed vakte lunken Sympathie,
Dg tilsidst kun i dit Ukrudt Daarlighed fandt Poesie.

Saadan paa utallig Maade Smaahed kæmper med det Store.
Saare kan vel Myggen Huden, men ei Manden giennembore.
Overflaae kan Tidens Bølge Klippen, naar sit Skum den slaer,
Skummet synker dog tilbage — synlig atter Klippen staaer.

Den underlige Nattergal,

der hver Aften slog i Alleen uden for Vesterport, i Vaaren 1837.

Digteren.

Besyderlige Fugl! hvad kan det være?
Jeg veed, at Virtuoser tidt er sære,
Men denne Særhed er dog alt for sær.
Forgieves ønske Danmarks Bøgetræer,
De herliggrønne Skove sig den Ære,
Concertsal for din Sang at være.

Der staae de skionne Stammer høit i Lunde,
I Gensomhed, med deres Kroner runde;
Forgieves vente de dig, Vaar paa Vaar,
Forgieves Blomsten vinker, Kilden gaaer,
Forgieves skinner Maanen, Elfte sukke —
Du fryder dem dog ei med dine Klukke.

Hvad — synger Digteren i Herthadalen —
Er Sommeraftnen uden Nattergalen?
Hvad Blomster uden Rosens søde Lugt,
Hvad uden Jordbær al den anden Frugt,

Hvad Ratten uden Maane, hvad et Eden
Er uden Eva — uden Kiærligheden.

Dg dog du kommer ei! Men her, i Støvet,
Skov, Gensomhed og Kiærlighed berøvet,
Bed Landevei — hvor med politisk Snak
De ældre Mænd sig more, hvor Tobak
De smøge, hvor hver Aften Kort de spille —
Her sidder du, og Trille slaaer paa Trille!

Rattergalen.

Tilgiv, Herr Digter! ei din Pen du hvæsser
For strengt mod mig; thi en forhegt Prindsesse
Du skuer, af, som driver her sit Spil.
Theater be'er jeg dig — ei lægge til,
Men sætte for Prindsesse=Navnet. Qvinde
Jeg var tilforn, og Op'rasangerinde;
Men da tilsidst jeg reent gif fra Natur,
Dg slog kun Triller i Gratos Buur,
Fortørnedes min Musa. Bred hun tog
En Haandfuld Band, som Fee den paa mig slog,
Med disse Ord: „Bliv Fugl, og fløit ved Buret
(Hun meente vel: skraas for Theaterskuret),
Saa længe til du smelte kan et Bryst,
Der føler atter for Naturens Lyst.
Som Rattergal du flukke, til du atter
At synge lærer som Naturens Datter.
Naar Hierter rørt til dine Toner lytte,
Faaer du din Frihed — ved en Frihedsstotte.“

Saaledes sidder nu jeg arme Kræ
I dette stakkels lille Hasseltræ,

Dg quiddrer Mænd og Qvinder høit i Dre.
 Dg Mange stille staae, for mig at høre;
 Men røre dem — end kan jeg Ingen røre.

Digteren.

Ja, det er Andet! Hist i Freias Sal
 Kun synge bør naturlig Rattergal;
 Her maa du Triller ud af Struben presse,
 Theatrets — forulykkede Prindsesse!

Speil jer i dennes Skiebne, Sangerinder!
 Dg synger ei som Fugle, men som Qvinder.

Den spanske Pige.

(Efter Byron.)

D, taler til mig atter ei
 Om blonde Moer i Nordens Rige!
 I har ei havt det Held, som jeg,
 At see den skionne spanske Pige.
 Ei hendes Dine vel er blaae,
 Ei Lofferne sig gyldne boie;
 I Udtryk langt de overgaae
 Dog smægtende Blondines Die.

Hun Jlden stjal, Prometheus liig,
 Dg giemte den bag Silkebryne.
 Der fører den en farlig Krig,
 Thi Dinene bestandig lyne.

Dg Haarets ravnesorte Flof
 Langt ned ad Svanebarmen ruller;
 Man skulde troe, at hver en Lok
 Kom for at kysse hendes Skulder.

Let smeltet blier ei Nordens Slut,
 Dg kold hun er, selv naar hun favner;
 Den smukke Mund er oftest but,
 Dg Læben Omhed's Tone savner.
 Men varme Sol gav fyrigt Liv;
 Her Elskov har sin Disa fundet.
 Hvo elsker, som den spanske Biv,
 Naar hendes Hierte først er vundet?

Hun ei forfængelig er glad,
 Naar martret Elfers Taarer trille;
 I hendes Kiærlighed og Had
 Foragter hun sig at forstille.
 Hun lader ei, som hun var huld,
 Oprigtig varm er Hiertets Gløden;
 Hun vælger Beiler ei for Guld,
 Men elsker hun — er det til Døden.

Den spanske Møes Gienkiærlighed
 Ei lefler koldt, ei koldt foragter;
 En Lidenskab, saa stærk og heed,
 Er ærlig uden alle Fagter.
 Naar Fiendens Luur i Spanien gialdt,
 Hun kiæk og stolt i Kamp henstævner.
 Hvis Beileren i Striden faldt,
 Hun greb hans Spyd — og blev hans Hævner.

Tidt under Aftenstiernen klar
 I glad Bolero hun sig slynger;
 Hun ved sin klingende Guitar
 Om christen Helt og Maurer synger.
 I deilig Haand sin Rosenkrands
 Hun holder, Aftenen at indvie,
 Og under Hesperus Straaleglands
 Hun synger fromt: Ave Marie!

Hver Ynde driver Elskovsspil,
 Og fanger Hver, som den betragter.
 Mon kolde Blonde vove vil
 At være varme Siæls Foragter?
 Jeg finder ei, hvor jeg vil gaae,
 Paa fremmed Bierg, paa fremmed Slette,
 Ja selv i Hiemmet saare Faa,
 Der ligne Spaniens Brunette.

Til Kongehuset.

Sang i Anledning af Kongens Fødselsfest.

Affiungen i Selskabet den 1ste Februar 1838.

Nu, Brødre! fylder festligt Kruus
 Med Sang og glade Blikke.
 Bort gamle danske Kongehuus!
 Til Held din Skaal vi drikke.
 Kong Baldemar var Arels Ven,
 Og Ven blev Fyrsten steds igien
 Med bolde Mænd i Danmarks Land,
 Alt efter Fædreslikke.

Vel Tiden sig forandret har
 Med Sproget og med Klæder;
 Dog sidder Metten dyrebar
 End efter gamle Sæder,
 Om ei paa Bænk just, dog paa Stol,
 Ei staalklædt, men i Fredens Riol,
 Med Hjertet varmt, med Dannesind,
 Og deler Danskes Glæder.

Og nu en Staal for ham især,
 Der altid var vor Broder,
 Endskiøndt han Thronen er saa nær,
 Som Barnet er sin Moder;
 Hvis Aand begavet aaben staaer
 For Alt, hvad herligt foregaaer;
 Der vinder vor Fortrolighed
 Som Fyrste, Borger, Broder!

Fra Borgeren gif Kunsten ud,
 Og Christian den vnder,
 Fra hvor den hæver sig til Gud,
 Til hvor den smaat begynder.
 Hver ægte Kunstner elsker han,
 Hver Musaføn, hver Statens Mand,
 Hver driftig Daad, hvert nyttigt Siul,
 Som Kløgt og Flid forkynder.

Hvor mangt et Aar han hos os sad,
 Som om han her var hjemme,
 Og sang med os vor Bise glad
 Med en begejstret Stemme!
 Hvor ofte til vort Selskabs Lyst
 Beltalende med hævet Røst

Han sagde gode Manddoms=Ord,
Som Ingen her vil glemme!

Men slyng os dine Roser nu
Om Harpens gyldne Strænge,
Du skionne luftblaa Freia! du,
Som glæder Danavænge!
I Vilhelmines hulde Bryst
Nedsmitte du din søde Lyst.
Skaal for det danske Kongehuus!
Det blomstre skiont og længe!

Adam Vilhelm Hauchs Minde.

Februar 1838.

Livet skummed ei med vilde Bover,
Intet Uveir Lykkens Straale brød.
Sørger, græder ikke! Gubben sover,
Og hans første Smerte var hans Død.
Ingen vild fortvivlet Kummerstaare
Flyde vil ved denne Jordefærd;
Udel, talrig Slægt staaer ved hans Baare,
Mindes trofast ham — og er ham værd.

Ja, skiont var hans Liv, det fortæner en Sang,
Den værdige Gubbe til Minde.
Som Yngling ham henrykte Baabnens Klang,
Da var han blandt Kæmper at finde.
Som Ridder han sad paa sin vælige Hest;
Men snart han, Natur! som din værdige Præst,
Blev kaaret til fioldnere Glæder:

Ei øved blot Haanden da Glavind og Skast,
 Med Aanden udgrunded han Kræfternes Kraft,
 Da dyrked han Viisdom til Hæder.

Dg da du til dit Forsvar kaldte
 Din Unglingsffare, Fædreland!
 Da greb han atter Sværdets Hialte,
 Dg rusted sig som Riddermand.
 Paa mandig Pande Kækheds Stempel,
 Dg munter i sin Alvorsfærd,
 Han var et hæderligt Exempel,
 Svordan man ener Bog med Sværd.

Frederik! du vil ham favne,
 Naar du sidder paa dit Slot,
 Paa din Bei til fierne Havne,
 Danmarks elskelige Drot!
 Du for Benskab har et Hierte;
 Du ham yndte, Konge god!
 Ak, det var hans største Smerte,
 Fredrik! at han dig forlod.

Naar atter Baaren nu med Gaver
 Besøger os, med Rojer i sin Haand,
 Vil Blomstersværmens, Hauch! i dine Gaver
 Tidt længes efter en beslægtet Mand.
 Du med en findrig Gartner meer ei træder
 I Lunden, skienker ham ei Raad;
 Nu sørge de forladte Steder,
 De mindes dig, og mangan Daad.
 Forgieves Fredriksberg udstrækker
 Sin Fløi, som Arm, at favne dig igien.

Ved Fredensborg de høie Hækker
 Ei svale meer den gamle Ven.
 Paa Fredriksborg de stærke Kinder gløde —
 Som dine, men du seer dem ikke meer;
 Beemodigt i sin Aftenrøde
 Den gamle Borg i stille Bølge seer.
 Men hist, hvor Kronborgs Taarne kneise
 Mod Tordensky ved stærke Lyn,
 Forgieves Bølgen vil sig reise —
 Du kommer ei, du kiære Syn!

Men selv for dem, der aldrig saae,
 Vil dog dit elskte Billed staae:
 Dit Hædersminde
 Den arme Blinde
 Tro giemmer i sit Hiertes Braa.
 Men vi, som daglig, Hauch! dig saae,
 Og skue nu dit Liig paa Baare —
 Med Beemodstaare
 Bort Die stirrer til dig i det Blaa.

Hvad toner nu til Gud i fromme Bønner,
 Som om det vilde sig fra Sorg befrie?
 Ha, Tonekunsten selv, dens rørte Sønner
 I hiertegreben Harmonie!
 Du elsked den, du var en Fader
 For Kunstens Dyrker, agted Kunst;
 Du haded Daarlighed, som Skionhed hader
 Liig den forsængelige Dunst.
 Og Digterharpen greb dit Indre;
 Med Melpomene græd du tidt,
 Thalia saae dit Die tindre,

Naar Vid og Lune spogte frit.
Derfor dig alle Kunster Arandse binde;
Thi altid blomstrer deres Vaar.
Betsignet være, Hauch! dit Minde,
Saalænge Bidskabs og Kunstens Tempel staaer.

Men høit nu over Jordens Tuer
I en for Støvet uforstaaet Lyst
Han kjærligt ned til Kredsen skuer
Som salig Engel ved sin Frelser's Bryst.

Frue Menigheds Afskedsfang

til

sin mangeaarige Lærer, Stiftsprovst Clausen,
paa anden Søndag efter Paaske, den 29de April 1838.

Edle Olding! Døden ei
Har os dig, vor Lærer! røvet.
Blomsten springer ud i Mai,
Og i Høsten falder Løvet;
Men i Herrens Urtegaard
Høst er mere skøn, end Vaar.

Oste tændte her din Røst
Haabets halvudslukte Kerte;
Dydsveileder, Styrke, Trøst
For det kummerfulde Hierte.
Blev tilsidst dig Talen tung?
O, din Aand er evig ung!

Skøndt ei Klokkens vante Klang
 Dig til Lærerstolen kalder,
 Rorer dig vor Takkesang;
 Siælen lider ei af Alder.
 Vi betale Hjertets Gield,
 Men ei siige vi Farvel.

Ei hos os, men dog os nær,
 Kan du Klokkens Toner høre.
 Ja, hver Søndag, Olding fiær!
 Vil du os endnu tilhøre.
 Fra dit Kammer, luft i Løn,
 Ane vi din fromme Bøn.

Stum er dog hver Stovets Mund,
 Stum for Gud hver jordisk Tunge;
 Hvad bevæger Hjertets Grund —
 Kan det nogen Stemme siunge?
 Men det fromme Bryst, som slaaer,
 Hører han — som Alt forstaaer.

Til Kongen.

Sang for Skydeselskabet den 2den August 1838.

Atter Skærsommers Pragt
 Har os til sammenbragt;
 Fugl staaer i Sky.
 Festen endnu er skøn,
 Gammel, dog sommergrøn;
 Arvet fra Søn til Søn,
 Stedsse dog ny.

Fædre med elskte Drot
 Sadde, som vi, saa godt,
 Glæden var Giest.
 Mindet ei her forgif.
 Nu sidder Frederik;
 Diet med Ungdomsblik
 Signer vor Fæst.

Fredrik! i Aldrens Aar
 Staaer dog din Siæl i Vaar,
 Stærkt er dit Bryst.
 Du, som vort gamle Lag,
 Ung er endnu i Dag;
 Sommerens Tordenbrag
 Modned din Høst.

Fader! velsignet vær.
 Glæden dig bringer her
 Hierternes Gield.
 Løstnet er Kiærlighed;
 Trofskaben staaer derved.
 Konge! dit Navn er Fred,
 Danmarks er Held.

Til Thorvaldsen.

Den 7de October 1838.

Hvi jubled nylig Siællands Bøgestrand?
 Hvi folte sig det gamle Fædreland?
 Hvi var den hele Kyst kun Glædens Tolk,

Utallig Stimmel af et henrykt Folk?
 O, jeg har før oplevet slig en Stund,
 Da Torden rysted Kongedybets Grund,
 Da i Kartovernes Salpetersty
 Den danske Vre, som en Phoenix ny,
 Steg af sin Aske, slog sin Binge fiæf,
 Og drak Begeistring i Fiendeskræf.
 Dengang jeg saae dig med din Hammer, Thor!
 Da du med Heltene til Valhal foer,
 Som gierne deres Liv for Danmark lod,
 Da Saga dypped Pen i deres Blod;
 Da Britens Orne kom i talrig Flok,
 Men knuste Ræbet paa den danske Blot.
 Det var i Krig. Dengang vi kæmpe saae
 For ærlig Død de Kammerater blaae.
 Da Danmarks Folk stod ogsaa tæt paa Kyst;
 Men ædle Sorg blev bland't i ædle Lyft,
 Og Blusjet svandt fra Kinden, bleg og kold,
 Da Heltene blev døde bragt paa Skiold.
 Det var i Krig — den svandt i Hadets Nat.

I Dag ei Flaader kom — kun en Fregat.
 Gi, Abufir! din Helt drog til Bedrift,
 For i sin Laurbærkrands at faae en Rist;
 En Kunstner kom. Hans Laurbærkrands er heel,
 Og hver en Dansk i Krandsen har en Deel;
 Derfor den aldrig, aldrig skilles ad,
 Og helligt er os allermindste Blad.
 Beundringstaaren, som en Morgendugg,
 Gjør Krandsen mere frisk og mere smuk; ●
 Og for at den sig skjønnere skal slaae,
 Har Freia farvet Thorvalds Loffer graae.

Ham mødte denne Gang i Fredens Færd
 Ei Kampens Sønner; Kunstner, Læg og Værd
 I Baade kom. Paa Kongedybet klang
 Kartovers Torden ei, men kun en Sang.
 Dog — skiondt din Fæst ei feiret blev med Blod,
 Til den dog Danerfolket Fadder stod.

Ja, ja! du kom saa vidt, vort Fædreland!
 At du kan ogsaa skatte Kunstens Mand.
 Det vilde Nordens Helt var høi og svar,
 Men dog med samt sin Kraft kun en Barbar.
 Til Alt at sønderslaae var Haanden stærk;
 Men Anden ei beundred sindrigt Bærk.
 Hvad ham var fremmed, sendte han til Hel,
 Og han behandlede Kunstneren som Træl.
 Saa gjorde Romer, der til Hellas kom;
 Saa gjorde Gother, da de kued Rom.
 Sin Lærer viste Bildmand kaad Foragt,
 Til Siælens Gnister blev i Flamme bragt,
 Og Taagen svandt.

Dog ei saa snart. O, nei!
 Hver Daarskab iler ad modsatte Dei.
 Der efter Glubskhed kom en Trællestund,
 Hvori den blotte Flid man agted kun.
 Den ædle Nytte, der i hver en Braa
 Bør taus velgiørende som Huusgud staae,
 Stod nu som Afgud, plump og slet og ret,
 Og Biisdomsbogen — var et Regnebræt.
 Hvad ikke gavned, ingen Være fik;
 Nu skulde sørges blot for Mad og Drik,
 For Hyttens Luunhed, Klæderne til Krop.

Men til den høie, lyse Biergetop,
 Hvor Skionhed og hvor Sandhed, Favn i Favn,
 Forkynde Støvet Evighedens Navn,
 Did blev ei skuet. Det blev nævnet Tant.
 Man fandt i Skionhed ei, hvad der er sandt.
 Saaledes det indbildske, blinde Døgn
 I skionne Sandheder kun skued Løgn.
 Sandhed fra Skionhed, Mand blev skilt fra Liv,
 Og dog — dog skulde trives Jordens Liv!
 O, blinde Daarfab! drukne Sværmeri!
 Gud være takket, du est snart forbi.
 Thi Hvo ei føler Skionheds milde Bud,
 Den kan ei heller knæle fromt for Gud —
 Almægtige Kunstner — der, saa viis som stærk,
 Til egen Glæde skaber eget Værk,
 Men ei for Nyttens Skyld, der falmer hen.
 En evig Bælde trænger ei til den.

Det ældste Nord ei kiendte fligt et Fald.
 Dets Helt foragted ikke Smed og Skiald.
 Med Bragi sad Baulundur, Odun, Gir
 Hos Odin, Tyr, hos Asa-Thor og Freir.
 Nutid! vil du — ved Christendommen blid —
 Forene Heltetid med Kunstnertid?

Ja! Derfor hædrer du den Mand, som fik
 Paa Danmark loffet hen Europas Blik.
 At giøre godt igien han sig paatog,
 Hvad vore vilde Fædre sønderflog.
 See! derfor hented han ved gunstig Bind
 Med Jason atter Skionheds gyldne Skind.
 Ved Tryllemæisels Kraft igien paa Stol

Han satte Guderne paa Capitol.
 Han atter Gratierne sødt forbandt,
 Og Venus smilende sit Vble fandt,
 Mars fik sin stærke, herlige Natur,
 Sin Gledsfhed og sin Yndighed Mercur.
 En Alexander, som en Verden slog,
 Stolt i Triumph til Babylon inddrog,
 Og Ganymed paa Knæ med venligt Blik
 Gav atter Jovis Orn en Lædsfedrik.
 Alt, hvad Homer har nævnt ved Harpens Stræng,
 Fra Guder til den lille Hyrdedreng,
 Gienfakte denne Trolldmand, stærk og flog;
 Og hvad forgieves Lærdom i sin Bog
 Sig vilde stave til med sure Sved,
 Sig aabenbared hans Uskyldighed.
 Thi Dieblis og Oldtids Sympathie
 Forbinder et guddommeligt Genie.
 Hvad Mange læste, men kun vide saa,
 Stod klart for ham, før han et Bogstav saae;
 Og Videnskab — sang en beslægtet Ven —
 Har Ingenting ham lært, han lærte den.

Men, Thorvald! du i græske Verden saae
 Dog ei med brune — men med Dine blaae.
 Nordlænder blev du paa din fjerne Bei,
 Beemodig tidt, — Italiener ei.
 Med Sydens Sandskraft og Phantasie
 Dyb Følelse forbinder dit Genie;
 Og steds beundred du i Kunstens Land
 Ei blot hvad Manden, men hvad Siælen kan.
 Dit Hierte drog dig i det yngre Rom
 Fra Hedenskabt hen til Christendom,

Men ei — thi din Forstand blev klar og fri —
 Til Middelalderens Mythologie;
 Nei, Christus monne saligt for dig staae,
 Som ham ved Nadveren Disciple saae.
 Af ham, af hans Apostle sendte du
 Os Billeder; og Arelkirke nu
 I Sæller vorder for den glade Dan,
 Hvad hist for Romeren er Vatican.
 Fra stolte Syd — men ei til nordisk Dunst,
 Som før han skieldte det — til nordisk Kunst
 Han reise skal, og læse uden Tolk:
 „Bed Østresaltet, Ven! boer ogsaa Folk.“

Dog ei Nordlænder blot og Protestant
 Blev du i Syden; altid Dansten fandt
 I dig en Broder. Mindes du den Vaar
 I Rom, da Skialden dig for treti Aar
 For første Gang blandt dine Bærker saae?
 Da du med leerbestænkte Kiortel paa
 Dig nærmed ham, til Syden kommen nys,
 Og Broderskab drak med ham i et Kys?

Hver Landsmand, som Italien og Rom
 I Ungdom saae, naar han tilbagekom,
 Af alt det Sete meest husvaled sig
 Bed Mindet, Thorvald! om dit Bærk og dig.

Paa dobbelt Maade dine Skatte har
 Du skienket Danmark, Broder dyrebar!
 O, altid Hjertet drog til Drefund
 Din Tanke hen, til Siællands Bogelund.

Paa dette Sted vi saae for nitten Aar
 Dig, med lidt mindre Pudder i dit Haar,
 Som selv du kaldte det. Nu er at see
 Din Biergetop bedækt med hellig Snee.
 Men underneden, i det varme Bryst,
 Staaer Somren end i al sin Blomsterlyst,
 Som under Alpen, under Gletscherhang —
 Med Rosenduft og Rattergale-Sang.

Velkommen da til Danemark igien,
 Medborger! store Kunstner! Broder! Ven!
 Af, mangt et kærligt Hierte slaaer ei meer
 Dig tro i Møde; kun det Sted du seer,
 Hvor man nedlagde det. Men Danmark glad
 I senest Høst dig viser friske Blad.
 Saa herlig en Smaragd, saa grøn og stor,
 Du finder kun ved Bælt og Isefjord.

Ja, Høsten har sig smykket ret i Aar,
 Med allerbedste Bøgefrands i Haar,
 For dig at hilse, Thorvald! Første Nat
 Var høie Nordlys paa vor Himmel sat.
 De komme sjelden, men de gierne kom,
 Da du til Fædrelandet drog fra Rom;
 De hilste dig fra Island, hvor de saae
 Stamfaderen i Oldtid: Olaf Paa.

En herlig Regnbu' havde Himlen sat,
 Da du i Baaden steg, om din Fregat.
 Veed du, hvad den betyder, Thorvald? — D,
 Det Bisfost var, den skionne Gudebro.

Thi hver Gang Danmark glædes ved en stor
 Og fielden Mand — da kommer Asa=Thor
 Og Odin, Freia, Bragi, for i Sang
 At blande Glæderne med Gudetklang.

Til Thorvaldsen fra Studenter-Foreningen.

Den 13de October 1838.

Dig, hvem Fader Homer har viist de blomstrende Guder,
 Som dem Phidias saae, som dem Praxiteles saae;
 Du, som Grækernes Skionhed og Kraft med Ynde, med Genfold
 Kaldte tilbage, befriet fra den fordærvede Kunst:
 Dig med Jubel hilse, med Sang, høit Musernes Sønner,
 Laurbærkrandsen dig længst Guderne vandt om din Lof.

Du, som Romeren hist har lært med kraftige Meisel,
 Hvad af Grækeren før lærtes, men glemtes forlængst;
 Du, som øste saa reent og saa dybt af liflige Kilde,
 Stenen, som Moses, du slog, Kilden af Marmoret sprang:
 Dig med Jubel hilse, med Sang, høit Musernes Sønner,
 Laurbærkrandsen dig længst Heltene vandt om din Lof.

Du, som barnligt og fromt har skuet Christus, vor Frelser,
 Kiærligt strække sin Arm ned mod den troende Kredse;
 Der Apostlernes Ansigter os saa tydeligt viste,
 Som Michel Angelo dem, og som dem Rafael saae:
 Dig med Jubel hilser, med Sang, høit Unglingeskaren,
 Stiernekrandsen engang Englene skienke din Lof.

Du, som vender saa tro til gamle Danmark tilbage,
 Skiondt Europa dig rundt vinker til prægtige Fæst;
 Du, som skienkte vort Fædreneland din Kraft og dit Kunstværk,
 Dresundet er stolt, Liberen misted sin Skat:
 Dig med Jubel hilse, med Sang, høit Danemarks Søner,
 Fletter i Laurbærret dig Egens ærværdige Blad.

Thorvaldsens Skaal.

Den 31te October 1838.

Herr Thorvald stod ved Marmorlast,
 Men ei bag Dunst.
 Hans Børge hamrede saa fast,
 At Fliserne fra Blokken brast.
 Da reiste Guder sig i Hast
 Ved Thorvalds Kunst.
 „Fly!“ raabte Romeren. „Hvo kan
 Vel maale sig med denne Dan?
 Omsonst!“

Vor Helt gav Agt paa Nagets Brag —
 Nu er det Tid!
 Han slog paa Blokken Slag i Slag,
 Til Væge for det danske Flag.
 Da blev det atter Skionheds Dag
 Ved Thorvalds Id.
 Og Smagløsheden frøb i Skiul;
 Thi Thorvald kæmped, som Niels Juel
 I Strid.

O, Kunftnat! Glimt fra Jøland brød
Din tykke Sky.

Da iilte froe til Tempelø Skød
De Kæmper, fom Apollo lod;
Thi Heltens Mefterværker brød
Den tykke Sky.

„Fra Danmark lyner Thorvaldsen!“
Saa gientog henrykt Kunftens Ben
Paa ny.

Du Danfkes Bei til Roes og Magt:
Talent! Genie!

Dig har han tro tilbagelagt,
Du har ham Danmark atter bragt;
Dg Glæden, rundt i Landet vakt,
Dybt føle vi.

Dg froe med Larm og Sang og Spil
Vor Thorvaldsen vi hædre vil.
Skienk i!

Med Thorvaldsens Portrait.

See her Billed af ham, fom formed faa Mange! — Naturen
Formed dig, Thorvald! felv ædelt. Dit Anfigt er græft.
Blaatgermaniff dit Die forener Syden med Norden.
Hierte for Venfkap du har og for den hele Natur.
Skiondt snart fyvti Aar, du virker i kraftige Manddom;
Tiden har falmet din Lof, Ungdommen boer i dit Blif.

Sang

i Anledning af

Herr Adjunct Peter Koster Dorphs og Domsfru Frederikke
Aagaards Ægteforening.

Den 2den November 1838.

Kom jeg, Siælland! paa din D
Til et Sund, hvor saa blaat de Smaabølger henglide,
Hvor mig Klinten hist, som Mø,
Stolt i Luft viser Barmen, den hvide;
Gif jeg i den lave Dal
Til et Taarn, hvor en Helt var i Oldtiden hjemme,
Nær den skønne Bøgesal,
Hvor tidt Rattergal hæver sin Stemme —
Da mit Langspil lyder med Klang,
Da med Fynd jeg siunger min Sang,
Sætter mig ved Hyttens Dør
Strax paa Bænken, som Skialdene før.

Holder Gubben i sit Huus
Freias Fæst med sin Biv for den elskede Datter,
Lyder høit ved Horn og Kruus
Glade Frænders og Giesternes Latter;
Er den unge Brud saa ven,
Som din Ustkemø, Freia! fra lyse Sesvarne —
Da jeg siunger strax igien
For et Smil — ei for Krone, som Hiarne.
Freias Mø mig altid var kær,
Sær det Barn, som smiler os her;
Blomsten, som nu rødmer smukt,
Skienker Metten og Fremtiden Frugt.

Draf den unge, bolde Mand,
 Som af Frigga blev viet til huldsalige Pige,
 Mimer! af dit Kildevand;
 Er han Broder i Aandernes Rige —
 Sangen lyde med for ham!
 Seent i Høst blev ham Rosen i Hallen indbaaren;
 Freia i sin Fæderham
 Har den plukt, og selv bragt den fra Baaren.
 Fletter Aftrens brogede Krands,
 Hylde Festen med Spil og med Dands!
 Peter Koster og hans Biv
 Spaae vi alle det gladeste Liv.

Anders Sandøe Orstedes Fødselsdag.

Den 21de December 1838.

Ved gamle Leires Kilder fro
 Sit Hiem alt monne vælge,
 Sit Biisdomsæde, Konning Gro,
 Mens vildt omstormed Helge.
 Det lang Tid blot var Kongers Grav;
 Men Fredrik Liv det atter gav,
 Til Kundskabs Hiem, til Biisdoms Bo
 Han atter det mon vælge.

I gamle Roskilds Dale flød
 Gud Mimers egen Kilde.
 Der Gubbens Raad til Folket lod
 I Skoven tidligt, silde.

Den skønne Kilde gav Forstand.
 End sprudler Mimers Kildevand,
 Dets Bæk sig over Landet god,
 For ei sin Kraft at spille.

End lever Mimer og Kong Fro
 Paa disse hellige Steder,
 Og derfor Herthadalen fro
 Med Egeløv sig klæder.
 Til Mægler gav os Frederik
 En Mand, hvis Siæl staaer i hans Blik,
 Hvis Tanke steds til Hjertet gif.
 I Mimers Spor hans træder.

Det er i Dag hans Fødselsdag;
 Thi samles vi, du Blide!
 Gi for — som tidt i tvivlsom Sag —
 Om Meninger at stride;
 Nei, deri er vi enig hver:
 At Ørsted er os alle kjær,
 For Landet heelt, for Hver især.
 Og det skal Saga vide.

Hun vide skal, at vi engang,
 Hvor hendes Runer stande,
 Om Anders Sandøe glade sang,
 Og vandt omkring hans Pande
 Uvisneligt det ægte Løv,
 Som Tiden smuldner ei til Støv.
 Thi Folkets Røst og Skjaldefang
 Skal sig med Fremtid blande.

Til Jagtherren paa Frederiksborg Slot.

Januar 1839.

Bag mægtige Skove der stander en Borg
 Saa herlig og stolt i Naturen;
 Tidt lader det, som den med drømmende Sorg
 I Vandfladen speilede Muren.
 I Sommer og Vinter som oftest forladt
 Staaer Hallen ved Dag og ved Midienat.

Dog sidde de Konger, de Helte der end
 Med Sværd og med Kinderne røde;
 Og vidste man ei, det var Oldtidens Mænd,
 Saa troede man ei, de var døde.
 Saa muntre, som før ved et ridderligt Bord;
 Men Læben er stum, og den mægter ei Ord.

Og Qvinderne sidde saa venlige der,
 Ei mattes den liflige Flamme,
 Og Rosen beholder ungdommeligt Skær,
 Og Knoppen er altid den samme.
 Thi Maleren greb det forsvindende Liv,
 Forglemmelsen flygted ved Kunstnerens Bliv.

Men findes da her kun den malede Flok?
 Bevæger ei Livet sig længer?
 Jo, Brødre! thi alle jo vide vi nok,
 At Christians Billed her hænger.
 Men, elskede Christian! dit Billed ei blot
 Besøger dit eget ærværdige Slot.

Din Aand er i Himlen; dog, Fader! din Aand
 Har ikke forladt os paa Jorden,
 Og tidt til din Borg ved usynlige Vaand
 Den drages, til Glæde for Norden.
 Din Navne, din Ketting — indtræder han her,
 Da kommer du atter, da er du os nær.

Beslign ham, du Skytssaand for Danemarks Borg!
 Han ofte besøger dit Sæde.
 Bortjag med din Vinge hver truende Sorg,
 Og hidvist hver kongelig Glæde.
 Hvor ofte du sad efter Jagt med din Ven,
 Der lyder et Hurra for Christian igien.

Sang

i Anledning af

Kongens Fødselsfest.

Afsiungen i Skjdeselskabet den 7de Februar 1839.

Vort gamle danske Julegilde!
 Du feires end med Høitidsbrag,
 I Vintren kun lidt mere silde,
 Du er — vor Konges Fødselsdag.
 Da samle sig hans Mænd i Nord,
 Som hist hos Rolf ved Isesfjord.

I Vintren selv en Rose springer
 Af Hjertet i sin Skønhed ud;
 Og Engle gav den Rose Vinger,

Ihi Dufften ftiger op til Gud.
 Den frandsjer Drotten — fktion og bred —
 Ihi den er: Folkets Kierlighed.

Som Vintren karft, vor Konge smiler;
 Han ynder Kraft, foragter Bram,
 Og at faa hurtig Tiden iler,
 Det mærker Folket ei paa ham.
 Han ftander blid blandt os i Nar
 Saa kraftig, fom i Ungdomsbaar.

Skion Baaren er, men vilde Storme
 Nedstyrte tidt, hvad nys var smukt;
 I Somren mange Træets Orme
 Fortære Høstens Haab og Frugt.
 Hvad Vintrens er i Havn og Huus,
 Det rammer ikke Stormens Bruus.

O, skient os mange flige Dage,
 Vor Fredrik! i din skionne Sne.
 Forbi os mangen Vinter drage,
 Den stærk vor gode Konge see!
 Og Himlen blaa med Solens Blik
 Belfigne dig, vor Frederik!

Thorvaldsens anden Fødselsdag.

Den 8de Marts 1839.

Hvert Adams Barn har en Fødsel jo,
 Det er en Regel for alle Slægter;

Men at Geniet maa have to,
 Det sikkert heller ei Nogen negter.
 Den første Fødsel er den, som Livet
 Har Hver som Borger paa Jorden givet;
 Den har Enhver.

Den anden Fødsel — det er den Stund,
 Da den Udvalgte sin Styrke mærker,
 Der spirer ud ham af Aandens Grund,
 Som kraftig Skaber til skønne Værker.
 Den mærkte Thorvald — som man begriber —
 Da han fra Dresfund kom til Tiber,
 Til Kunstens Hiem.

Den Fordeel have deraf nu vi
 I gamle Rom og ved gamle Leire,
 At vi med broderlig Sympathie
 Kan Thorvalds Fødseler begge feire.
 I Danmark's Dal han først Livet sandsed,
 I Rom hans Tinding med Laurbær frandsed
 Du selv, Apol!

Og derfor driver et venligt Savn
 Ham hen til Begge med kiærlig Stemme;
 I Roma mindes han Kiøbenhavn,
 I Kiøbenhavn kan han Rom ei glemme.
 Her blomstred Baaren, og hist hans Sommer;
 Med rige Høst dog til os han kommer.
 Vor Thorvalds Skaal!

Sang til Maskeballet

den 11te Marts 1839.

Stormen sig svinger, vildt af Havet baaret;
 Boverne skylle der, hvor Lam og Faaret —
 Hyrdernes Rigdom — fordum nipped Græsset.
 Sand dækker Næsset.

Armod udstrækker bleg de tomme Hænder.
 O, men den Fader hist, som Hiertet fiender,
 Bender til Trøst, til Hielp for dem, som græde,
 Rigmandens Glæde.

Glæden i Staden, Festerne paa Borgen,
 Border en Engel mild, som lindrer Sorgen,
 Svinger sig snelt fra dem, der glade larme,
 Hen til den Arme.

Brødre med Søstre! hvis I kunde lytte
 Med dette Budskab ved den brustne Hytte —
 Høiere Fryd, end her blandt lyse Kerter,
 Fandt eders Hierter.

Et Basrelief af Thorvaldsen.

Den lille Dreng i Kurven figer
 Som efter Fugle paa sin muntre Bei.

Af hvad Smaaguderne med Binger siger,
 Forstaaer det Bitterste han ei.
 Den meer erfarne Elskerinde
 Har fanget Amor; Kys paa Kysse faaes,
 Til reent Forelskelsen maa svinde,
 Tilsidst hun bærer ham ved Bingen som en Gaas.
 Der sidder Husbond; og med sære Nykker
 Den Amor, han i henrykt Dieblif
 Ved Egteskab paa Halsen fik,
 Nu centnertung ham Nakken trykker;
 Og dog den truer med at flyve bort.
 Men Gubben der kom reent tilkort,
 Forgieves han sin matte Haand udstrækker
 Mod Elskovsguden, som i Flugt ham giekker.

Og er da Rieerlighed kun Tant?
 Og vilde Kunstneren med denne Steen os lære,
 At Mennesket den bør undvære?
 O, du Kortsynede! see mere grandt.
 Seer du ei Psyche søde Flammer vække,
 Og sin Beninde Guden række?
 Som Rosen springer ud i Baar,
 Udspringer Rieerlighed i Ungdomsaar
 I skionne, varme, dybe Siæle,
 Og der — saa lidt som Rosen — den er Dunst;
 Den sætter sig et evigt Estermæle
 I hellig Tro, i Poesie og Kunst.

Schillers Minde.

(Til Melodie af Weyse.)

Afsjunget ved Concerten i Frue Kirke for det Thorvaldsenske Museum, den 8de Mai 1839, i Anledning af, at den høitidelige Afdækning af Thorvaldsens Statue af Schiller fandt Sted i Stuttgart paa Concert-Dagen.

—

Samme Haand, som af den hvide Blod
Troens Kæmper her fremkaldte,
Der med Jesu Ord til Verden talte,
Da sig skilte deres Broderslof —
Samme Haand drog frem et andet Billed
Af en Skiald, nu i sin Frelser's Favn,
Hvor han føler intet Savn.
Dyden han fremstilled —
Schiller var hans Navn.

Christus! du har ei forsmaaet hans Ord.
Thi forskielligt kan de virke,
Dine Kæmper i usynlig Kirke,
Spredt af Tiden paa den vide Jord.
Af din Haand vel ei han blev indviet,
Hellig Fromhed dog ham siunge bød;
Andagt i hans Harpe lod.
Nu hans Liv, befriet,
Benter ingen Død.

Just i Dag med rørt, taknemlig Aand
Folkets Sværm til Festen mødte
Hist, hvor Friedrich Schillers Billedstotte
Reiste sig ved Thorvalds Mesterhaand. —
Schiller! Peders og Johannes' Broder!

Hiertenøglen fik du, Ornen's Flugt,
 Driftig var din Bingebugt.
 Jorden ei, vor Moder,
 Har dit Die luft.

Til Apostlene du saligt foer
 Did, hvor ei du Glæden savner.
 Kristus mødte dig — som her — Omfavner!
 End du skuer til din Fødsels Jord.
 Schiller! hør fra Gud de Danskes Stemme.
 Du har glædet os saa mangen Gang
 Med din høie Harpes Klang.
 Aldrig kan vi glemme,
 Store Skiald! din Sang.

Høstpsalme.

Bryd høit med Lovsang ud!
 Stem, Hierte! Mund og Tunge.
 Nu takker Alle Gud,
 De Gamle med de Unge!
 Paa Sletten i vort Land
 Staaer rige Staf ved Staf.
 Hvad Gud giengives kan,
 Er Lovsang kun og Tak.

Hvor Morgenlærken sang,
 Ei Leen længe tøver,
 Og under muntre Klang
 Faldt blomstersmykket Klover.

Mon en Smaragd saa grøn
 I Kongers Krone staaer?
 Bort Arbeids rige Løn
 Gav et velsignet Aar.

Frem spired Aa ved Aa,
 Ei brudt af Stormens Harme;
 De svulmed kraftigt strax
 I Middagsjølens Barme.
 Nigt dækte de vort Muld,
 Huldt smykte de vor Egn;
 De blev til Bondens Guld
 I herlig Foraarsregn.

Og see vor Abildgaard
 Med fine Edelstene!
 Rubin, Topasen staaer
 Bag Lovets tunge Grene.
 Da Markens Leer klang
 (Det var en nyttig Leg),
 Da topped sig ved Sang
 Utallig Neg ved Neg.

Men glemmer heller ei
 En bedre Høst at finde!
 I Hjertet var en Mai,
 Som aldrig gaaer af Minde.
 Der Himlens Sædemand
 Redkasted — stær og reen —
 Sin allerbedste Sæd,
 Og den faldt ei paa Steen.

Dens Sommer var ei kold;
 Bed Salighedens Kerte
 Tifold og hundredfold
 Den spirer i vort Hierte.
 Men Hiertet har kun: Af!
 Og Diet har kun Graad;
 Vi bringe dig vor Tak,
 O Fader! i vor Daad.

Smaapigerne paa Nysø.

Skialden sad i sin stille Ro
 Alt paa sin Sommersvale;
 Ind traadte de Smaapiger, en og to,
 Tre, fire, — med venlig Tale.

Han aned ei, hvad de vilde ham nu,
 Da monne den Ældste sig neie,
 Hun sagde: „Digter! os kjær er du,
 Vi Noget af dig vil eie.

Gaf ned i Haugen, og pluk os dog
 En Blomst! det ønske vi bare.
 Vi giemme den i vor Pjalmebog,
 Vi ville den længe bevare.

Hvergang vi see den i Fremtids-Mar,
 Den vorder om dig et Minde;
 Naar længer din Haand ei Harpen flaaer,
 Skal dog ei Blomsten forsvinde.“

Smaapiger! Blomsterne fik I alt,
 De visne, før Aften kommer;
 Her skienker jeg eder endnu en Knop
 Af mine Digterblommer.

Den varer lidt længer, den duster lidt meer.
 Naar Skialdene længst er døde,
 Man Rosenblade tidt fra dem seer,
 Som endnu er ganske røde.

S a n g

ved det Søsterlige Velgiørenheds-Selskabs høitidelige For-
 samling i Anledning af Dronningens Fødselsdag.

Den 28de October 1839.

Hæv dig fro, vor svage Røst!
 Folk, hvad Hjertet tænkte
 Paa den Dag, da rige Høst
 Os vor Dronning skienkte.
 Naar i Guld October staaer,
 Fugleklarer tie;
 Men naar trofast Hjertet slaaer,
 Synge vi Marie.

Vi er dine Fugle smaae;
 Blomst vi ei besynge,
 Men hvor aabne Lader staae,
 Samler sig vor Alynge.
 Som din Frelser yttred sig,
 Du — du vil ham ligne:

„Smaa børn! kommer kun til mig,
Jeg vil jer velsigne.“

Gi, vor Dronning! seer os du;
Godt vi dig dog kiende,
Dg for dig til Himlen nu
Vore Bønner sende.
Alt i Dag er Glædens Tolk.
Himlen dig bevare!
Lyt i Sangen fra dit Folk
Til vor lille Skare!

Du, som Rieerlighedens Bud
Dg dens Glæde fatter,
Paa din Fødselsdag dig Gud
Gav din egen Datter,
Bedste Løn for høie Dyd,
Fest i Danavange.
Derfor lyd' med dobbelt Fryd
Vore Barndoms-Sange!

Jægervise.

Nu Jagten er til Ende,
Dg lystigt Alle vende
Fra Eventyret hjem.
Saa gjorde vore Fædre,
Dg hvad kan man vel bedre,
End efterligne dem?

Chor.

Jagt var dem største Tidſfordriv,
Den kaldte Modet frem.

Den ſætter os tilbage
Til hine ældſte Dage;
Thi vel antages kan:
Da Adam løb forvovent
Fra Paradiis til Skoven,
Da blev en Jæger han.

Chor.

Da gnæſted han ei Væbler meer,
Da fik han meer Forſtand.

Som Robinſon vi vandre —
Dog ſkilt ei fra hverandre —
I Skovens grønne Hal;
Dg naar ſig Bildtet rører,
Da Echo Knaldet hører,
Dg ſender atter Knald.

Chor.

Det hjælper ei, at Hjorten flyer,
Den lyde maa vort Kald.

Dg Fuglen i det Høie
Ei flygter fra vort Die,
Som fiernt i Sky den ſeer.
Saasnart ſom Bøſſen knalder,
Den daler, og den falder,
Dg ſprætter ikke meer.

Chor.

Dg Solen giennem Skyens Rift
Til raſke Jæger leer.

Her Fiinhed ei behøvler,
 Vi gaae i plumpe Støvler
 Dybt i Morads og Band,
 Og spotte Kænestolen
 Og Skierm for Regn og Solen.
 Her Hver maa være Mand.

Chor.

Fra Jorden hente Byttet vi,
 Fra Luften og fra Band.

Dø dadler følsom Læbe,
 Fordi vi Dyret dræbe
 I en saa grusom Leg;
 Men følsom Tunge smager,
 Og aldrig følsom vrager
 Den lækkre Dyresteg.

Chor.

Hvor fik de den, hvis Hiorten ei
 Vi traf bag Skovens Geg?

Ei Dyret føler Nøden;
 Det frygter ei for Døden,
 Kun af Instinct det flyer.
 Det er Naturens Orden,
 At Alting her paa Jorden
 Sig viser — og fornyer.

Chor.

Selv Adams Børn afløjes jo,
 Som hine Driveskjer.

I vore Jægerstater
 Vi grønne Kammerater
 Forglemme Rang og Stand.

Ja, selv vor ædle Fyrste
 Er vel blandt os den Første,
 Men dog en Jægersmand.

Chor.

Dg uden Pragt og uden Glands
 Af Alle kiendes han.

Men — skal ei Bøssen klike,
 Saa maae vi ogsaa drikke,
 Det selv Naturen bød;
 Dg skal vi Styrken vise,
 Saa maae vi ogsaa spise
 Lidt af den Steg, vi skød.

Chor.

Men fremfor Alt: Jagtherrens Skaal!
 Ham tro i Liv og Død!

Jægernes Sang til Jagtherren og Jagstfruen.

Naar fordum til Jagten de Riddere drog,
 I Skoven var Damerne med,
 Hvor Falken paa Byttet med Driftighed slog,
 Paa blomstrende Sted.
 Dg gierne den iled igien til sit Baand,
 Sad rolig, som før; paa den Indiges Haand.
 Thi Alt i Natur laer sig binde
 Til Skionheds Gudinde;
 Selv Jagten ei lyder en Gud:
 Diana! dit Bud
 Bestemmer det træffende Skud.

Nu følger ei Damen os tiere paa Jagt,
 Vi har det ei længer saa godt;
 Dog viser Diana sin tryllende Magt -
 Paa rolige Slot.
 Naar Røgen forsvinder og Bøssernes Skrald,
 Da sidder end Damen med Ridder i Hal.
 Og Jagtens nu hvilende Sonner
 Med Smil hun belønner.
 Hun ynder den mandige Leg,
 Hvor Maanen saa bleg
 Redblinker til Dalenes Geg.

Vor Jagtherres Skaal! Som Apol har han fiar
 Først Buen — saa Strængene med.
 I Heltens Sysjel, i Kunstens — i hver
 Er han paa sit Sted.
 Og, huld som Diana, hans herlige Liv
 Forskionner vort Land, og forsøder hans Liv.
 Som Bægret ved „Bordet hiin runde“
 Man tomte til Bunde,
 Vi tomme vort Horn ligerviis --
 Som Hyldingsbeviis
 Til Christians, Amalias Priis.

Til August Bournonville.

Skionne Billeder bragte du os, som sig yndigt bevæged,
 Ja som i Lidenkab selv stormed med Skionhed endnu.
 Herlig din Baldemar er, en Tragødie digtet med Miner;

Men Peter var af Sligt ei Ben,
 Ham Hovmod lidet hover:
 Han lønnet Underviisningen
 Med Kugler fra Kartover.

Da nu paa denne Maade han
 Kom grundigt efter Sproget,
 Saa blev han halvt en Engelskmand,
 Da han buxeerte Skroget.
 Men da man ikke sloges meer,
 Han stak i Balg sit Bærge;
 Da blev en Færgemand vor Peer,
 Og tomred selv sin Færge —

En Færge, som til Manges Gavn
 Han havde selv opfundet;
 Den gik imellem Kiøbenhavn
 Og Regnar Lodbroks „Lunden“.
 Da Luxus der tog Overhaand,
 Og monne Briten matte,
 Da tog vor Peter Shakespeares Aand,
 Og hid den oversatte.

Og mangan Sang i Vennelag
 Han lod i Hallen runge;
 Derfor vi paa hans Fødselsdag
 Nu ogsaa glade siunge:
 Gid Peter Bulff iblandt os gaae,
 Bor gamle Broder, længe,
 Og skaffe Kammerater blaae
 Af Danmark's raske Drenge!

Til Kongen.

December 1839.

Mens rundtomkring fra hver en Kyst
 I Danmark's Land, fra hvert et Bryst
 En Hilsen sig vor Konge nærmer,
 Forstummer ikke Harpens Klang;
 Den Christian horte mangen Gang,
 Og han var Digterens Beskiermer.

Den blander sig i Folkets Raab.
 O Fredrik! store Fremtidshaab
 Formilde ved dit Tab vor Klage.
 Saa sæt dig kun, du danske Skjald!
 Med Harpen ved Skioldungens Hal,
 Og syng der, som i gamle Dage.

Nei! bi lidt først! Hvo kommer der?
 En Flok af Danmark's Kæmper her
 Ham sværge Trostabsed paa Sværdet.
 Og Geistlighedens fromme Stand,
 Og Lærd, og Borger, Embedsmand —
 Om Kongens Borg de danne Gierdet.

Lad dem gaae først! Det bør sig saa.
 De, som for Landets Frelse slaae,
 De, som i Freden Landet nytte,
 Skal komme først. Selv, Bonde! du
 Stat op og hils din Konge nu,
 Besøg hans Borg, forlad din Hytte.

Men — har I alle hilst jer Drot,
 Og talt med Christian paa hans Slot,

Saa lader ogsaa Skialden synge!
 Ham selv ei gielder blot hans Ord;
 Han taler for det hele Chor,
 Skiondt ei vi samles i en Alynge.

Det Digteren, som Fuglen hist
 I Skoven, gaaer: omkring paa Qvist
 De slagre; man kan alle høre.
 Hver quiddrer paa sin egen Sti,
 Men til en Broderharmonie
 Det vorder i den Bises Dre.

Tillad da, Drot! den Skiald, der staaer
 Nu i din Hal; hvem Livets Aar
 Paa Livets Bei gav Foretræde:
 At han i mangen Broders Navn
 Her aandeligt maa til sin Favn
 Dig trykke med en sønlig Glæde.

Du, som har med Tilfredshed lønt
 Alt Godt og Sandt! — hvad der er skiont,
 Ei trækker frygtsomt sig tilbage.
 Dit Hierte vender sig til Gud,
 Og Viisdom lyder i dit Bud,
 Og Kunsten franser dine Dage.

O, Christian! — før jeg fra dig gaaer —
 En Fader mig i treti Aar
 Bar du, jeg hørte med til Dine;
 Mangt Qvad, som fra min Harpeklang,
 Jeg for den ædle Christian sang
 Og for den hulde Caroline.

Mig Mod og Trøst gav dit Behag.
 Din Skionhedsjands, din rene Smag
 Vil Muserne til Glæde være.
 Ja, Konge! var du vorden blot,
 Som Kunstneren, en Underfaat —
 Din Dom dog gjorde Kunsten Ære.

Alt graane Skialdens mørke Haar;
 Snart vil en yngre Digtervaar
 Dig Blomster i din Krone flette;
 Men Hiertet, Christian! glemmer ei
 Sin første Sang, og du — o, nei! —
 Vil ei din gamle Skiald forgiette.

Til Dronningen.

December 1839.

Ædle Dronning! o, hvor ofte sang din Skiald i Ungdomsvaar,
 Hvergang Junis Roser vandt sig i dit fagre lyse Haar!
 Nu sig vinder gyldne Krone fring din Pande, høi og reen;
 Men den Siæl, som staaer i Diet, lyser meer end Ædelsteen.

Monster var du for en Qvinde fra din Ungdoms første Tid,
 Fromt, uskyldigt var dit Hierte, mens din Aand var klar
 og blid;

Stolt i dig var Qvindligheden af sin Adel, men ei koldt,
 Og din Ynde var beskeden, og din Skionhed var ei stolt.

Og dit Tempel var Naturen; den dig saae som Kongemø,
 Kiærlig Datter, kiærlig Søster var du hisset paa din D.

Da kom Christian — vandt dit Hierte; da udsprang paa
 Livets Bei
 Mellem alt det friske Grønne herlige Forgietsmigei.

Da udsprang dig Livets Roser; Venligheden smilte da.
 Da sang alle danske Skialde henrykt om Amalia.
 Og hvad Norden først beundred, blev beundret, hvor du kom,
 Fra de danske Sund og Bælter, over Alperne til Rom.

Gierne vendte du tilbage, frygted ikke Nordens Dunst;
 Gamle danske Sagn du ynded og den yngre danske Kunst.
 Fra en rig og prægtig Brimmel du til Armod's Hytte saae,
 Af! som Stierne fra sin Himmel skinner til Forladtes Braa.

Gierne fulgte du dit Hiertes vennefulde Kongebud.
 Og livsaligt for den Arme var det skønne Stiernefud,
 Da du sank til de Forladte ned, og lindred deres Nød,
 Og bespiste dem i Orken med dit sunde Mannabrod.

Nu du staaer som Danmark's Dronning i en stor og kraftig Flof.
 Medens Dagsmars gamle Krone straal'er fra din lyse Lof.
 Gud! beskyt vor Caroline. Længe lev, vor Dronning huld!
 Solverbryllup med din Christian feirer du i Kroningsguld.

Minde digt over Kong Frederik den Siette.

Januar 1840.

Kort før en festlig Klokkklang
 Indbyder os til Høitidsfang

Og Mindetalen om den Drot,
 Det altid meente Danmark godt —
 I nogle Billeder jeg her
 Fremstille vil den Konge fiær,
 Der var en Hæder for sit Land.
 I Roeskildkirke ligger han;
 Men frist for os hans Minde staaer,
 Det skal ei slettes ud af Aar.

Forsædre tidt en Kronik skrev
 I Riim, om hvad en Helt bedrev;
 Saadan i dette lidet Skrift
 Jeg skildre vil min Drots Bedrift.
 Ei vil jeg pynte Daaden ud;
 Nei! den skal staae, som unge Brud
 I egen Skionhed, uden Pragt;
 Thi Sandhed hader Flitterdragt,
 Og døde Konges bedste Pryd
 Er eget Bærk og egen Dyd.

Et Menneske var Frederik
 I bedst Betydning, klart hans Blik.
 Opmærksom han og rolig saae
 Paa den, som monne for ham staae.
 Let blev han rørt, og godt han leed
 Jævn Tillid og Fortrolighed.
 Hver ham sin Skiebne trygt betroer;
 Og hans Hukommelse var stor,
 Stor, som hans Lyst — det Alle veed —
 Til Bistand og Belgjorenhed.

Det Haar, som sig om Jøsen vandt,
 Af hvidest Hør ham Freia spandt;
 De Dine, som ham Baldur gav,
 Var store, blaae som Danmarks Hav.

Og som en Yngling let og rank
 Stod han, til han mod Graven sank.
 Saadan man skued Folkets Ben.
 Men først nu til hans Barndom hen!
 Seer hist ham som en lille Dreng:
 Han sover i steenhaarde Seng.
 I Skoe han gaaer med bare Been,
 Og leger med en Sommergreen.
 Et fattigt Barn, hans Kammerat,
 Udgiør vor Fredriks hele Stat.
 En Kavring blev fra Vindvet sendt:
 „Nu skynd dig, Frederik! den hent!“
 Paa lette Slæde, sammensat
 Af Lægter, til den sorte Nat
 Han fører i den hvide Snee.
 Saaledes vi ham hærdet see. —
 „For meget! man det overdrev.“
 En Tænker Brugen foreskrev.
 Det lyktes, det forvovne Værk,
 Det gjorde Fredrik sund og stærk.
 See her! af Barndomsdrømmen vakt,
 Fornyer han Daabens fromme Pagt,
 Og træder, moden alt i Aand,
 I Raadet ved sin Bernstorffs Haand.
 Den Eldre giør den Yngre kold;
 Han viser Kraft og Maadehold.
 Mangt Aar han elsked denne Ben,
 Og fulgte ham til Graven hen
 Med bitter Sorg — men Sorg er skion
 For Fader af taknemlig Søn.
 En flygtig Strid, et Tog til Sver'g
 Drev Fredrik over Norges Bierg.

Det var en Skiemt af Asa=Thor,
 At Fredrik skulde see sit Nord,
 Og øve sig, og vorde klog
 Paa Krigerstik og Krigertog.

Den korte Splid var snarlig endt. —
 Nu har sin Kerte Freia tændt,
 Berørt den ædle Skioldungs Barm,
 Den banker for Maria varm.
 Han beiled ei til et Portrait;
 Han saae en nærbeslægtet Met,
 Hun lignede ham i Sind, i Aand,
 Han rakte hende Fyrstehaand.
 Og som i Dag og som i Gaar
 Svandt dem et skiont Halvhundred=Ar.
 Guldbryllups=Festen — opsat blev
 Af ham, som Stovets Skiebne skrev;
 Men hist i Himlen feirer bedst
 Gud Hierternes Guldbryllups=Fest.

En reen, en øm, naturlig Siæl
 Maa finde Trældom grum og fæl.
 Det Danmark gif til Hiertets Grund,
 At see sin Bonde som en Hund
 Behandlet tidt af rige Mand,
 Der plettede sin Herrestand;
 Som Hunden bunden til et Huus,
 Forjaldent, usselt, fast i Gruus.

Den mildnedes, den grumme Skif;
 Men ikke nok for Frederik,
 Thi han var Bondens sande Ven
 Med Reventlow og Colbiørnjen.

See hist ham som en Murer staae,
 Imens de Andre Kalken slaae!

Nu lægger Stenen han i Jord.
 Er det en Steen? O, nei! jeg troer,
 Det er det allerbedste Frø,
 Som lagdes ned i Siællands D.
 Og Stotten, som sig reiser op,
 Er det en Steen? Nei, Egens Top
 Er ei saa kraftig og saa skøn,
 Og ei saa frisk og sommergrøn.
 Som Ygdrasil vil dette Træ
 Udbrede sig til Danstes Læ.

Hift har kun Negren flette Kaar.
 Af! Fredrik fandt hans Skiebne haard;
 Men Billigheds og Retfærd's Ben
 Formaaer knap at formilde den,
 Thi Egennyttens mere grum
 End Hovmod er — og lige dum.
 Men, sorte Brødre! naar engang
 Trældommen synger Svanesang,
 Og naar I see Forsynets Bei
 (Som eders Fædre aned ei),
 Der drev dem bort fra Nigerskov,
 Og gjorde dem til Blankes Rov,
 Blot for i rask og hurtig Fart
 At lære Blaamandslægten snart,
 Hvad Sekler ei den havde lært,
 Ei blind Uvidenhed begiært;
 Naar Himlen huldt har hørt din Bøn,
 O Africas dybt frænktes Søn!
 Naar du hos stolte Blanke staaer
 Som christen Mand, med christne Kaar:
 Da vil du mindes rørt den Drot,
 Som meente dig det tidlig godt,

Dg folde din fulsorte Haand,
Dg takke hist en salig Mand.

I Kongers som i Hyrderes Liv
Er Sorg og Glæde, Fred og Riv;
Men Skyggen, som et Billed har,
Gjør Farven mere skær og klar.
Hvis Alt var lyst — var Intet lyst;
Dg Kraften øve maa en Dyst.

Han, hvem en Hyttes Ly var nok,
Boer i en mægtig Qvaderblof,
Et Slot, som Bierget i sin Pragt.
„Det vorder aldrig ødelagt,“
Lod Ordet; det var fælles Tro.
Sligt hørte Løke dybt — og loe.
Han sendte sine Luer brat,
Dg Christiansborg blev i en Nat
Et Hekla, ved Afgrundens Bud,
Som strakte sine Tunger ud
Af aabne Svælg med vild Attraa,
Brandgule, grønne, røde, blaae,
Dg smyktes i affkyllig Spøg
Af milelange Støtte-Røg.

Men Fredrik — ei forfængelig —
Ved Tabet rolig viste sig.
Det var hans Hiertes største Sorg,
Han misted sine Fædres Borg,
Hvor mangt et Minde stod igien,
Fra gammel Tid en gammel Ven.

Da Løke saae, Sligt lyktes ei,
Da sneg han sig en anden Bei,
Dg Pilen traf. Nu tændte han
Vor gamle Arelstad i Brand.

Da Frederik sin Rede saae
 I Brand — da monne Taaren staae
 I Faderøiet. Frederik
 Marvaagen bød, hvor Pumpen gif;
 Og Egirs Bølger paa hans Bud
 Fik slukket Lokes Flammer ud.
 Til Heklas Field de monne flye;
 Sig atter reiste Borg og By.

Paa Qvintus siette Fredrik stod,
 Da danske Helte sank i Blod;
 Men som de sank, de steg kun meer.
 Han Usa=Thor i Skyen seer;
 Da tyktes det ham stolt og godt,
 At være raske Kæmpers Drot,
 Mens seirende fra brystne Skrog
 Som Orn hiemilte Danebrog,
 Hvor Helten med Europas Roes
 Fik Agt for Danemarks Matros.

Get Billed iler jeg forbi —
 Der er for meget Sort deri.
 Ei var det dengang Nelsons Navn,
 Der skulde skræmme Kiøbenhavn:
 Nei — Dødens Kiøgemestre kom,
 Og saae sig ubehindret om,
 Hvor Gryderne bedst kunde staae
 Bag lune Skierm i sikke Braa,
 Der skulde fuge Dødens Net
 Til Dansken, som ei skræktes let;
 Skiondt ei det gif nu, som tilforn,
 Mod Kæmper, men mod Kirfetaarn. —
 O bitter, bitter var den Drif,
 Som da dig ræktes, Frederik!

Nu kommer et mærkværdigt Træk,
 Der viser ham saa tro som fiæk;
 En Siæl, der, umisundelig,
 Kært ved det Store glædte sig.
 Skiondt selv af ældste Kongestand,
 Beundred han dog høit en Mand,
 Der fik paa Magt ei andet Krav,
 End det, som ham Naturen gav.

Vel Frederik med Dine saae,
 Ustyldige som Himlens Blaa,
 At Helten ei var rænkefri,
 Gi altid gif den lige Sti;
 Men han beundred Mandens Kraft,
 Dg Styrken i hans Landsestift,
 Hans Mand, hans Driftighed, Forstand,
 Dg ei han sveg den fieldne Mand,
 Da han ham havde raft sin Haand
 Til Forbund og til Venstabsbaand.

Da denne Løve faldt i Skov
 (Den alt for tidt gif ud paa Rov;
 Man Hiorten, Hinden sandt for god
 Til steds at mætte den med Blod) —
 Da Jægerne tilammen sad,
 Som høie Fyrster, Rad i Rad —
 Da indtreen ogsaa Frederik,
 Dg mødte mangt fortørnet Blik;
 Han havde været Lovens Ven.
 Men knap fik Drotten talt igien,
 Knap aabned Frederik sin Mund,
 Saa saae man ham i Hiertets Grund,
 Dg fandt ham ædel, fik ham fier.
 Dg Fredrik redded, uden Sværd,

Som Saga, som Europa veed,
Bort Fædrelands Selvstændighed.

Jeg saae hans Hiemkomst, Folkets Fryd,
Jeg hørte Danmarks Glædeslyd;
Som Bisværn suser, til hans Priis
Jeg Hatte saae i Tusindviis
Tilviste ham det Hurraraab,
Som toned fra en henrykt Hob.

En venlig Fylgie drev dig til,
Kort, Fredrik! før et Skiebnespil
Ds stulte fra det skionne Fjeld
Med Graner, stærke Kildevæld,
Som deelte fire hundred Aar
Med Danmarks Dale lige Aar —
At bygge der saa fast et Slot,
Som end dit Navn bevarer godt;
En Fredens Borg, hvis Hverv indtog
Hvert Normandsbryst, som ædelt slog.
Den bærer end i Fjeldets Favn
Bed Mimers Brønd dit kiære Navn.

J Billeder! jeg male skal,
J myldre for mig uden Tal.
Før at J ei skal flagre bort,
Vil jeg fuldende klart og kort,
J raske Træk, og digterfri,
Af elskte Drot mit Maleri.

Seer Frugtbarhed paa Mark og Bæng!
Dg læse kan hver Bondedreng.
Han for den stakkels Blinde seer;
Døvstum er ikke døvstum meer.
J Tvist og Riv han mægler Fred,
Han drager om fra Sted til Sted,

Selv vil han fiende Land og Folk,
 Hver i sin Sag er egen Tolk.
 Han taaler mangen Tale fri —
 En Hader af Spioneri;
 De Ord: „Han troede, han var hjemme,“
 Vil Danerfolket aldrig glemme.
 Dg skiondt ei Fredrik ofte kom
 I Musatemplets Helligdom
 (Ei denne Retning tog hans Aand),
 En rund, en gavmild Kongehaand
 For Digter, Kunstner ei blev luft.
 Det Skionne agted han — som Smukt.
 I Fredriks Tid var i en Braa
 Ei Ewald, Bessjel doet paa Straa.
 Med Danebrog ei pynted blot
 Han Hofmænd i sit Kongeslot:
 Nei, Hædersmænd i Fred, i Krig
 Af Wrens Banner fik en Flig.
 Dg nu hans sidste, bedste Bærf:
 En Mindesteen, som mere stærk
 Staaer ved hans Grav, end Roeskilds Muur;
 Den er af ewige Natur!
 Som Guldsmed danned du en Ring
 Af danske Mænd paa Kongething.
 Det var en Ring af ægte Guld,
 Som ikke ruster under Muld.
 Den pryder dig, som salig Aand
 I Himlen, end din Kongehaand;
 En Talisman til Danmarks Lærv.
 Din Høimod — ja! den gif i Arv
 Til Christian. Vor Grindring du,
 Dg Christian er os Haabet nu;

Hver Blomsten af sin egen Old,
 Og Hver en værdig Søn af Skiold.
 Nu, fromme Konge! sov i Fred,
 Betsignet i dit Hvilested.

Sørge-Cantate
over Kong Frederik den Siette.

Januar 1840.

Før Talem.

Chor.

Danmark sørger. Dybt i Vintren rakte
 Høsten end sit gyldengrønne Lov;
 Nattefrosten kom — og Stormen strakte
 Træets høie Bryd i Støv.
 Danerfolket sørger. Danebroge
 Sank, som Lovet, paa sin sunkne Stang.
 Fra Paladset, Urnen, Hyttens Kroge
 Svinder Julens Frydeflang.
 Glæde! siig, hvi du os brat forlader;
 Harpe! tolf, hvi Sørgetonen lod.
 Af, han er ei meer! vor Kongefader,
 Siette Frederik — er død.

Terzet.

Blid var hans Død, blid, som hans Liv;
 Og Gud, som ved sit Skaberliv
 Ham Kronen gav med Muldets Glands,
 Nu rækker Fredrik Salighedens Krands.

Den pryder Gubbens hvide Haar,
 Som alt han bar i Ungdoms Baar.
 Thi viis som Yngling, Dlding ung,
 Han kæmped mod hver Skiebne tung.
 Hans Daad var Flid, hans Navn var Fred,
 Hans Løn var — Folkets Kiærlighed.

Recitativ.

See! til hans Ungdoms ædle Lyst
 En Støtte reiser sig, dens Top mod Himlen vender.
 Er det en Mindesteen, som dem ved Nilens Kyst,
 For Fyrsten bygt af Slavehænder?
 Nei, nei! Da Christian Hiertets Stemme lod,
 Dg Bondens tunge Lænke brød,
 Med Kiærlighedens Baand blev Dansken til ham bunden,
 Dg Fredrik lagde Stenen selv i Grunden.
 Hvad standses Skibet hist? mon Stormens Brudd?
 Nei, Kongesønnens vise Bud.
 Det til hans Der tør ikke drage;
 Med Afsky viser Fredrik det tilbage.
 Han gav den stakkels Neger ogsaa Ret,
 Dg gjorde ham hans Lænke let.
 I Medgang og i Nød han prøver Danskes Daad,
 Dg Fredrik agter, elsker sine Sønner;
 Nu samler han dem i sit store Raad,
 Med Tillid og Opmærksomhed dem lønner.
 I Roeskild Stævnet han dem gav;
 Der samles de nu — nær den gode Konges Grav.

Quartet.

Stille! Hvo sig nærmer Kongens Baare?
 Det er intet prægtigt Sørgetog.
 Armod kommer fra sin kolde Krog;

Offeret — er en taknemlig Taare.
 Men den Taare, som fra Hjertet flyder,
 Hvor Bedrovelsen sin Vindring fandt,
 Straaler mere klar, end Diamant,
 I den Stjernekrands, som Englen pryder.

Dvintet.

Mere voldsomt Taaren rinder.
 Hist i Hallen, ædle Dvinder!
 Ak, Forladte! søger I.
 Ja, Maria! Caroline!
 Vilhelmine!
 I har mistet meer, end vi.
 Danstken har igien en Fader,
 Danmark har igien en Mand;
 Ak! men ham, som jer forlader,
 Ingen Tid erstatte kan.

Chor.

Europas gamle Drot af ældste Kongestamme!
 Vi see dig aldrig meer igien.
 I Fryd og Sorg dit Hierte var det samme,
 Du gjorde selv din Fiende dig til Ven.
 Bort Sørgeqvad har Gienklang fundet
 Ved Rhemsen, Seine, Donau, Rhin;
 Mens Greskrandsen om dit Afkeskrin
 Dig fletter Bæltet, Eidern, Dresundet.

Efter Talen.

Choral.

Nedbøiet græder Norden.
 Vor Fredrik svandt fra Jorden,

Vink af sin Skabers Haand.
Hans Legem gaaer til Hvile;
Men til sit Danmark smile
Vil Englen med forklaret Aand.

Den Kirke, Harald bygged,
I lang Tid overskygged
Alt danske Kongers Been,
Her ruste deres Sværde.
Nær Christian den Fierde
Vi reise dig din Mindesteen.

Fra stolte Marmorminde
Saaes mangt et Navn forsvinde,
Naar mangt et Saar var lægt;
Men dit skrev Kiærligheden
Med Guld for Egheden,
Til Glæde for den sidste Slægt.

Fra salig Morgenrøde
Seer Jesus dig i Møde;
Han kalder dig sin Søn.
Du vandret har hans Veie,
Dg du skal hisset eie
Den gode Konges bedste Løn.

Beskyt med dine Bønner
I Himlen Danmarks Sønner,
Dg fred om Land og Hav!
Da vil vi meer ei græde,
Men mindes dig med Glæde,
Dg enes kiærligt om din Grav.

Slutningschor.

Som fulsorten Sky forsvinder nu Sorgen,
 I Purpur os straalcr en haabefuld Morgen,
 Hvor Frederik stod, nu vor Christian staaer.
 Din Aand vil, o Fader! din Utling omsvæve,
 I Christians Bedrift vil end Frederik leve,
 Rig Sommeren følger paa herlige Vaar.

Din Grav nu, o Fader!

Dansolket forlader.

Taf, for du har nedlagt velsignede Frø!

Ja, Fredrik! du svæver

End om os, og lever.

Saalidt, som din Daad, kan vor Kierlighed døe.

Christian Wilster.

Januar 1840.

Du, som bevæged dig kiæk og stærk i homeriske Velklang,
 Følge med Grækernes Helt, tolkede for Dan hans Bedrift!
 Ramte dig ogsaa den Piil, som traf Stridskæmpen ved Troja?
 Nei! men Melpomene dig vied til tidlige Død.
 Hun Gudinde dig var; skiondt Thalia skienkte din Læbe
 Vittigheds yndige Blomst, Svada din Tunge sin Kraft.
 Af! mens Munterhed livned din Aand, sig nærmed alt Charon
 Lumst paa den begsorte Vaad, vinkte fra Stranden dig bort.
 Men „den aldrig aldeles døer, som har virkelig levet“,
 Sang alt en Hedning i Rom; Kristus har mere dig lært.
 Ham tilhørte dit Hierte, dit Haab. Din Salighed, Wilster!
 Aner den Ældre, som her sjunger, og frandses din Grav.

Uf! i min Laurbærkrands jeg fletter en venlig Kiærminde.
 Danmark har mistet en Skiald — Skialden har mistet en Ven.

Med J. P. Mynsters Portrait.

Svagt tegnes kun den fieldne Siæl, den Mand,
 Hvis fromme Ord til Himlen Hiertet svinger.
 Hans Træk vel efterligned Kunstens Haand —
 Usynlige blev hans Begeistrings Binger.
 Du, som har ei ham hørt, og ei ham saae!
 Læs ham — og du vil Billedet forstaae.

S a n g

ved Kongens og Dronningens Ankomst i Skuespilhuset

den 23de Mai 1840.

Til kongelig Solbryllups-Fest
 Er Folket Giest.
 Snart Kronen snøer sit Guld omkring
 De svundne Dages Sølvring.
 O, Kiærlighedens Kongering!
 Du straalet bedst.
 Hvad Mand er Hustru, Hustru Mand,
 Blier Drot og Dronning Fædreland.
 Thi glæder sig den danske Strand
 Til Skioldungfest.

O, elskte Par, hvem Kunst er Kiær!
 Velkommen her.

Vel Sang og Harpe svagt er Tolk
 For Danmark, for det hele Folk,
 Dog rækker Idun eder glad
 Et enkelt Blad —
 Et Blad kun fra den store Skov,
 Som toner Skioldungparrets Lov,
 Hvor hver en Kilde Harpen slaaer,
 Og Glæde spaaer.

Selv Danmark staaer, som Festens Brud,
 I bedste Skrud.
 Det fletter Blomster i sit Haar,
 Og Havet sine Perler slaaer,
 Og Sangersten i hver en Dal
 Er Rattergal.
 Rundt feires Folkefesten; glad
 I den deeltager Arelstad.
 Gud skienke Christian og hans Biv
 Lyksaligt Liv!

Cantate

til

Bogtrykkerkunstens Jubelfest.

Den 24de Juni 1840.

For Talen.

Chor.

Det lyser i Tidernes mørke Nat,
 Som Maanen fra Skyens Rifter;
 Det lyner i Dæmringen overbrat

Med Tanker og store Bedrifter.
 Men Tanken svinder, Bedriften er glemt,
 Og svundne de skønne Dage;
 For Estertiden har Harpen stemt,
 Er Daaden — en Fabelsage.

Sang.

Egypten tænkte vel tidligt paa
 At standse Mindet i Tiden;
 Ja, store monne dets Boger staae —
 Men dunkel var Pyramiden.

Paa Kampestenene, langt fra Syd,
 Hviis Bægge for Stormene luner,
 Skrev Odin med sit mægtige Spyd —
 Men det var Gaadoruner.

Med brogede Farver Munken flog
 Skiont monne Skrifterne smykke —
 Men eie sliig en kostbar Bog,
 Hvor fielden var den Lykke!

Recitativ.

Mandens aarle Glimt i Syd, i Nord
 Svagt kun Lyset kunde fremme.
 Videnskab og Sang gav Tanken Ord —
 Men end mangled Ordet Stemme.
 Hvo har bødet paa det lange Savn?
 Han, hvem ingen Tid kan glemme:
 Gutenberg var Heltens Navn.

Chor.

Som Baabensmeden Sværd og Skjold
 Til Heltens bold

Snildt paa sin Ambolt danner,
 Saa lod for Tænker, Værd og Skiald
 Dit Hammerstrald;
 Da reistes Oplysningens Banner.
 Nu ingen Omar øder brat
 Bor bedste Skat
 Med Mordbrand i en enkelt Nat;
 Nu trives Biisdoms Have.
 Thi Tankens Magt kan ei forgaae.
 Saa sang alt Luther, vaer derpaa:
 „Ordet — det skal de lade staae,
 Og Tak derfor ei have“.
 Men, Gutenberg! dig takke vi
 Med Høisang for din Gave.

Efter Talem.

(Luthers Melodie: Vor Gud han er saa fast en Borg.)

Psalme.

Ja, ædle Kunst! dit skionne Værk
 Blev Tolk for Siælens Tanker.
 I fire Sekler hialp du stærk
 At bryde Mørkets Stranker.
 Det Fyrtaarn, du har bygt,
 Gjør Skibet fikert og trygt.
 Ei Storm det slaaer i Dvæg;
 Med Fragt ved høilys Dag
 Det kaste skal sit Anker.

Og ærligt vorde skal det Ord,
 Som ved vor Kunst udbredes.
 Kun Sandhed være Skibets Nor,

Uf Retfærd's Haand det ledes.
Dg Hiertets Engle smaae
Skal med, som Ulfer, gaae.
De skienke Skibet Bør,
Ut over Hav og Søer
Trygt Veien det beredes.

Thi feire vi det ædle Hverv
Med Tak til kiære Døde.
Vel følger Høsten tidt Fordærv,
Dg mange Farer møde,
Tidt Sæden uden Skiul
Blev Rov for Klippens Fugl;
Men brudt er Stormens Bold,
Dg hundred=tusindfold
Gud skienker Fremtid Grøde.

Cantate

til

**Kong Christian den Ottendes og Dronning Caroline Amalias
Kroningsfest.**

Den 28de Juni 1840.

Chor.

Skion er den Fæst, som Utten fryder
Paa Faders, Moders Fødselsdag;
Skion er den Krands, som Wren byder
Uf Laurens, Egens Bladelag:
Men skionnere Dag, naar kronet Konning
Smiler til Folket faderhuld;

Naar Himlen ham og elskte Dronning
Skienker Krandsen af helligt Guld.

En Skiald ved Harpen.

Jeg seer, det flokker sig, det danske Folk.
I samlet Stimmel ikke meer de raabe.
De dele sig i flere Hobe;
Hver være vil sin egen Tolk.

Fiskerne.

Fra den Tid, Gesion ploied sin D
Til Ostresaltets Bove,
Stod Fiskerleiet ved søvblaa Sø
Strax under grønne Skove.
Den første Danske var Fiskermannd;
Derfor bør Fisker begynde
Bor nye Konning paa Danerstrand
Skion Fremtid at forkynde. —
Vi lære daglig paa salten Hav
At vorde skipperkloge
Og værdige Banneret, Gud gav
Dit Land i Dannebrog.
Gud signe dig, Konge, viis og blid!
Vi ham for dig paakalde;
Han lade stedse til rette Tid
Sit Banner fra Himlen falde!
En bedre Gave blier aldrig bragt,
End denne hellige Gave.
Den viser dig Vej til Roes og Magt
Paa de forladne Have.

Bønderne.

Paa Danerkongens Kroningsfest
Hør det, som vi bede,

O, skienk ham, Gud! din Gave bedst,
Bær os alle naadig med din Glæde.

Christian har Bonden kjær;
Bonden dyrker Landet,
Som med Marker og med Træer
Staaer saa grønt og lifligt over Vandet.

Dg Bonden finder Danmarks Guld,
Det for Lyset kommer;
Han aarlig pløier det af Muld,
Hvor det ligger sfiult kun nogle Tommer.

Men i Kamp og Heltesfærd
Skienker Modet Binger;
Plougen vorder til et Sværd,
Som den danske Mand for Kongen svinger.

Skienk ham, o Gud! lykfsaligt Liv.
Hør det, som vi bede:
Kong Christian og hans vene Biv —
Bær dem naadig med al Livets Glæde!

Skialden.

Jeg skued Kongens Mænd og Landets ædle Qvinder;
De vilde nærme sig med Sang,
Men standsed hist, thi Skioldeklang
I Luften lyder. Synet mig forblinder.
Jeg saae paa Sky en Gudefrands,
Den svæved langsomt ned mod Jorden,
Den dalede mod Isfiorden;
Dg hellig Glands —

Dg Storm — og Jordenskrald bebuder —
At det er Balhals Guder.

Chor af Guderne

langt fra, derpaa nærmere.

Bort Bæsen, vor Bedrift paa Jorden
Forsvandt, bortrulled som en Torden;
Men aldrig droge vi fra Norden
Vor Haand.
Paa Danmarks lykkelige Dage
Med Glæde vende vi tilbage.
I Baretægt du Danmark tage,
Vor Aand!

Odin.

Christian Konge! du skal finde
Steds en Ven i mig.
Mine Fugle Hu og Minde
Har fortalt om dig.

Du med Wiisdom Landet bygge,
Utlind af min Skiold!
Dæmpet var mit Lys af Skygge,
Laaget var min Old.

For at kiende Livet nøie,
Skille Drøm fra Sandt,
Satte jeg mit ene Die
Sværmerisk i Pant.

Deri vil du mig ei ligne;
Nei! med sølvgraat Haar,

Baagen end, med begge dine
Du til Kilden gaaer.

Tommer der du Biisdoms Bæger,
Danmarks første Mand!
Som en Foraarsregn det qvæger
Hele Danmarks Land.

Freia.

Amalia! kiender i Sky du mig atter?
Fra Folkvangur sank jeg til Danemarks Hav;
Jeg kaldte dig, Barn, alt min yndige Datter,
Min Siæl jeg dig gav, jeg min Skønhed dig gav,
Dig viste paa Himlen min funklende Stjerne,
Min prægtige Rok — som aldrig forsvandt.
Dit Die sig hæved, du saae det saa gierne,
Naar Hørrer jeg spandt.
Den fineste Traad, som Baandet frembringer,
Der knytter forenende Hierte til Mand,
Blev snoet af min Finger,
Gik ud fra min Haand.
Spind Traaden, Amalia! Haabfulde Tanker
Gjør Freia saa fro.
Lad Snoren i Louget til Christians Anker
Med Purpur sig snoe!

Thor.

Danmark! dine Dale
Dyrke Freden;
Lidet kun er Landet,
Loven hegner.
Frækne fandt dog Fiender

Frodes Sonner;
 Helte, som sig hentet
 Hammertegnet.
 Kraft er i den Kiærne,
 Thor har kastet.
 Længe kan den ligge,
 Længe blunde;
 Christian! men din christne
 Kæmpe seirer
 Stærk, som stærken Hedning
 For sin Skioldung.

Mimer, Bragi og Ydun.
 Wiisdoms Brønd i Dalen stander
 Klar, som før, i Skovens Læ;
 Mimer end med Kilden vander
 Yduns, Bragis Ubletræ.

Mimers Brønd er ikke sjunken,
 Stammens Frugt end lædsfer sødt;
 Den er ikke tør og runken,
 Yduns Træ er ikke dødt.

Wiisdoms Bæger, Kunstens Gave
 Nække vi ved Harpeklang.
 Christian dyrker selv sin Gave,
 Caroline ynder Sang.

Held det Land, hvor Fyrster nyde
 Denne friske Sundhedsjast!
 Mandeligt sit Liv at fryde —
 Det forøger Livets Kraft.

Baldur.

Forbilled af den Evioghøie,
I Oldtids Nat
Jeg luffed tidligt fromt mit Die;
Nord stod forladt.

Men skøndt den Blide maatte daane,
Bandt Isen ei, fra kolde Pol;
Ned gif min Maane,
Men mere skøn oprandt en Sol.

Seer Christen-Munken hisset komme
Til Folkets Fest!
Befigne Kongeparret vil den fromme,
Det gamle Nordens første Præst.

Balhallas User blegne, svinde
Uagtet Iduns Ublekar.
Nu om det Bærf Ansgar skal minde,
Hvis Anelse kun Baldur var.

Ansgar.

Mig Kierligheden
Drog fra mit Kloster, fra Freden
Til solvblaa Bælte,
Til danske Drotter og Helte.
Gi Herksesyge,
For kraftige Slægt at ydmyge,
Som mange Andre,
Bød mig til Norden at vandre.
Neen var min Stræben,
Guds Ord var ei blot mig paa Læben,

I Hjertets Kammer
 Det lyst med salige Flammer.
 I Dag tilbage
 Jeg fro fra Himlen mon drage,
 De To at signe,
 Som kjærligt mig efterligne.
 Jeg lyser Freden —
 Og svinder i Evigheden.

Absalon.

Jeg ogsaa var Biskop; i Fromhed dog vige
 Jeg maatte den Blide, som aned ei Svig.
 Jeg agter hver Klerk udi Danmarks Rige,
 Ansgarius liig.
 Han Hedning omvendte, jeg Hedning bekæmped,
 Som spotted hans Færd;
 Jeg Bøndernes Bold i mit Fædreland dæmped,
 Mit Kors var mit Sværd.
 Og hvergang en Drot til min Baldemars Sæde
 Opstiger igien,
 En Danemarks Ben,
 Til Danemarks Glæde, —
 Rødsvoever min Aand, ham en Hilsen at gæde,
 Betsignelsens Ord;
 Og Danfolket sjunger med Axl i Chor.
 Chor.
 Og Danfolket sjunger med Axl i Chor.

Olger Danske.

Skiondt Kronikegrandstæren vrager min Færd,
 Og troer ei ret paa min Sage,
 Jeg kommer dog tidt med mit Ræmpesværd

Fra hine Bedrifternes Dage.

Den danske Bonde troer paa mig vist;
Han seer min Brille paa Fælleden hist —
Ja, Livet med Kraft og med Snille
Jeg saae i en Ræmpebrille.

Jeg forestiller det Helterry,
Som bredte sig vidt om de Danske;
Den Seier, som lærte Fiender at flye:
De Franske, de Belske, de Spanske.
Jeg forestiller den Aand fra Nord,
Der bredte sig over Europas Jord.
Min Aand end ofte sig svinger
I Sky paa mægtige Vinger.

Dg hvergang en Drot her kronet blier,
Da fro tilbage jeg vender,
At signe det gamle Kongespiir.
Nu fremmede Folk mig sender,
At lykønske Fyrsten paa Danerstrand,
Som agtes høit i hvert fremmed Land.
Dg Lauren i Egen jeg fletter,
Som Idun i Kronen ham sætter.

Qvinder.

Amalia! seer du i Skyen hist
En deilig Engel svæve?
Af Navnet kiender du hende vist
Dg hendes Eftermæle.
Dagmar var denne Dronnings Navn,
Dagmorgen, frisk som Flora.
Hun tænkte kun paa Folkets Gavn,
Den Danemarks Aurora.

Chor af Qvinder.

Hun smiler til dig med kjærligt Blik,
 Din Fødselsdag hun signer;
 Paa den du hendes Krone fik,
 Du, som skion Dagmar ligner!
 Og Landets Qvinder for dig fremstaae,
 Vi ønske dig Livets Goder,
 Du Moder for de fattigste Smaae!
 Du Landets første Moder!

Mænd.

Kong Christian! Borger og Embedsmand
 Dig Hjertets Dnsker skyldte;
 Som Fisker og Bonde paa Danerstrand,
 Vi dig vor Konning hylde.
 Din Borg til Festen valgte du godt:
 Naar der er Fryd paa Færde,
 Da viser sig i sit gamle Slot
 Kong Christian den Fierde.

Chor af Mænd.

Seer du ham hisset i Hallen staae
 Stærk, som i Livets Dage?
 Sin Høitidskofte Drotten har paa,
 Sit Die fik han tilbage.
 Det Mørke, som indhylled ham, svandt
 Brat for Dplysningskerte.
 Han glædte sig, da han sin Navne fandt,
 Sin Aandskraft og sit Hierte.

Slutningschor.

Alfader! hør Danfolkets Bønner,
 Smil fra din Himmel til os ned,

See Landets Konge, Landets Sønner
 Forenet i din Kiærlighed.
 Gi Skygger mørke denne Glæde!
 Barmt Christians Bryst for Danmark slaer.
 Samdrægtighedens hellige Kiæde!
 Din Styrke voxer Aar for Aar;
 Dig hylder hver oprigtig Dane,
 Som lyder Hiertets Viisdomsbud,
 Du Dannebrogens ægte Fane,
 Som Fædrelandet fik fra Gud!
 Bist høit i Dag, o Dannebroke!
 Paa hver en Mast, ved hver en Kyst,
 Paa Stormands Tag, ved Hyttens Kroge,
 Til Kongeparrets Ære, Folkets Lyst.

Til Kongen.

Sang for Skydeselskabet.

Den 2den Juli 1840.

Vor Konge! nys du stod for Gud
 Til Kroningsfest;
 Nu treen du hid paa Hiertets Bud
 Som Folkets Giest.
 Den Første ved vort Broderbord
 Du oste sad;
 Nu Fyrste sidder du i Nord
 I Sonnerad,
 Og hædrer den jublende Alynge.

Saa jævn og venlig end, vor Drot!
 Gft du, som før.
 For Borgeren har Christians Slot
 Gi luft sin Dør;
 Mild atter ved vort Gildehuus
 Du skød til Maal,
 Og drikker af vort Borgerkruus
 En hellig Skaal,
 Mens festligt Kartoverne lyde.

Du drikker Danmarks Skaal, vi din,
 O Christian!
 Som Anden fra den ædle Biin
 Gi skilles kan,
 Saa skilles Danstes Kierlighed
 Fra Christian ei;
 Og Blomsten i det friske Bed
 I skionne Mai
 Os lover de herligste Frufter.

O Konge! tidt ved Bægerklang
 Med klaren Røst
 Du med os vore Viser sang,
 Og nød vor Lyst.
 Bedst feires Alvors Høitid stor
 I Kongesal;
 Men muntre Glæders Rose groer
 I lave Dal.
 Den slynger sig her i din Krone.

Sid viis med Fredens Palmegreen
 I Dagmars Favn!

Som Alfred, Hrolf og Adelssteen,
 Lyd, Christians Navn!
 Ja, Kongemaalet traf du nu,
 Du Mærket fandt —
 Thi Danerfolkets Hierter du,
 Bor Christian! vandt;
 Den herligste Løn for en Konge!

Sang ved Naturforskerens Fest

den 9de Juli 1840.

Natur og Sundhed hylder
 Med Fest den hele Jord;
 Natur og Sundhed skylder
 Sin Glæde dette Bord.
 Natur og Sundhed sammen
 I Kredsen os har kaldt,
 Og stærkt de nære Flammen
 Hos os — som overalt.

Thi ei blot for at læge
 Og for Natur forstaae
 Skal Manden sig bevæge,
 Skal Forskeren omgaae:
 Nei! Mandens klare Tanke
 Nedriver Jordoms Muur;
 Hvor ædle Hierter banke,
 Der er en stor Natur.

Hvorefter Mange ledte,
 Hvad ei man længe fandt:
 Det Baand, hvormed Margrete
 Saa løseligt os bandt,
 Det var ei reent forsvundet,
 Erstattet blev dets Tab;
 Thi det blev atter fundet
 Af Kunst og Videnskab.

Bort svandt de gamle Fagter,
 Enfoldigt Nabohad,
 Hver aandfuld Nordbo agter
 Nu gode Nabo glad.
 Og i vort Samfund finder
 Sig Ingen udenlandsk;
 Den lille Forskiel svinder
 Fra Svensk, fra Norsk, fra Dansk.

I Musafredens Haver
 Ei trives Tvedragts Tiorn;
 Her er vi Skandinaver
 Og Videnskabens Børn.
 Og vore Drotter tænke,
 Mildtsolende, som vi.
 Den svandt, den snevre Lænke,
 For Venstabs Harmonie.

Dog — alle Fædrestikke
 Ei reent forsvinde maae:
 I Benners Skaal at drikke,
 Vi slægte Fædre paa.

For Forskere, for Læger
 Er bedste Medicin
 Af fyldte Høitidsbæger
 Den broderlige Viin.

Til Dronningen.

Sang i Anledning af Kongens Fødselsfest,
 afslungen i Ekhydelselskabet den 24de September 1840.

Herlig i skønnest Høst
 Hæver sig Folkets Røst
 Høit i vort Land,
 Nærved og langt herfra.
 Christian, Amalia
 Giested forenet da
 Danemarks Strand.

Hvilken Triumph, hvor skøn!
 Skoven stod sommergrøn,
 Høsten var stor,
 Skienkte — det Danmark veed —
 Velstand og Kiærlighed.
 Gi kom fra Skyen ned
 Ivedragt med Thor.

Freier med Freia kom;
 Hertha! din Helligdom
 Aabned sig brat.
 Christians første Aar

Signed din Abildgaard;
 Rigt nu i Laden staaer,
 Danmark! din Skat.

Det var den første Høst.
 Glad lyder Folkets Røst:
 Mand og Natur,
 Begge har Frugter sendt.
 Manden har Lyset tændt,
 Lykken, tilbagevendt,
 Sprængt har sit Buur.

Folket har Drotten kjær;
 Høit lyder fiernt og nær
 Sang til hans Lov.
 Christian! din Arelstad
 Er ikke mindre glad,
 Sender et Egeblad
 Dig fra sin Skov.

Nylig vi drak din Skaal,
 Tømme nu festligt Maal
 Froe for din Biv.
 Længe, vor Dronning! du
 Glæde dit Folk, som nu:
 Engel for Christians Hu,
 Løn for hans Liv!

Til H. P. Holst.

Den 13de October 1840.

Det var i Nord en gammel Skif,
 At tidt man drog fra Hiemmet;
 Og naar da bort en Broder gif
 Til Fiernet og til Fremmed,
 Da trykte Brødrene hans Haand,
 Og fastere blev Venstabs Baand
 I helligt Afskedsøieblik,
 Og Sangen blev istemmet.

Af Bæring nu ei Reiser seer
 Til Miklagard i Blade,
 Og ingen Pilegrim man seer
 I Jordan sig at bade;
 Hos Luther og Melancton ei
 Den Fromme søger Sandheds Bei,
 Og Goethe, Schiller er ei meer —
 Dog vil du os forlade?

Vor elskte Holst! dog reiser du,
 Og langt du vil bortvandre?
 Du modne vil din Digterhu
 I syblich Sol, som Andre.
 Skiondt Haandværk ei er Poesie,
 Som Haandværksvende reise vi,
 Af Skionhed tvungne — dog saa frie.
 Det kan os ei forandre.

Det sliber kun den Diamant,
 Som Glinten indeluffer;

Dg Honningen, som Bien fandt
 I Sydens Blomsterkrukker,
 Den bringes hjem, saa frisk og sød,
 Dg deraf brygges nordisk Miød.
 I Norden ogsaa Sol oprandt,
 Dg Nattergalen flukker.

Reis lykkeligt, forglem os ei,
 Drag over Land og Bølger!
 Dig overalt paa fjerne Bei
 Bort Broderønske følger.
 Kom hjem med Laurbær i din Hat,
 Fortæl i Nordens Maanenat
 De Eventyr fra Sydens Mai,
 Som Idun ei fordølger!

Til H. C. Andersen.

Den 27de October 1840.

Den gamle Kleist har ofte sagt,
 Han gif paa „poetiske Billedjagt“.
 Paa sliq en Jagt du dig ogsaa begiver.
 Jeg haaber, at Byttet rigeligt bliver;
 Alt, naar du kommer til Grækenland,
 Af græske Himmel og Jord og Vand
 Du bringer en prægtig Ladning fuld.
 Men glem dog ei, du er dansk af Kuld!
 Du gierne, som Bæring, bort maa drage,
 Hvis du, som Bæring, kommer tilbage.

Du ei behøver, hvis Kampen blier haard,
 At slaae for Drotten i Myklegaard;
 En Digter Laurbær faaer om sin Tinding
 Uden legemlig Seierbinding.
 Han kæmper aandeligt for sin Sag:
 Den høie Følelse, skionne Smag.
 Saa viis din Kraft, og staa Livet bi
 Med vederqvægende Poesie!

Til H. C. Andersen.

Den 30te October 1840.

At reise, det stedse var Nordboens Skik.
 Først tusindeviis de bevæbnede gif,
 Som Cimbrer, Teutoner; og Qvinderne med,
 Der hængte sig, naar deres Mænd leed Fortræd.

Saa kom Longobarder med deilige Haar;
 Dg end Lombardiet saa blomstrende staaer.
 Normannerne siden uvidende kom,
 Dg opbrændte Luna i Stedet for Rom.

Bel var det for Rom og for Kunst, Poesie;
 At slet de forstod deres Geographie.
 Men Bæringen drog i en god Intention,
 Forsvared i Miklagard Drottens Person.

I vor Tid ei reises i stort Compagnie.
 Vi fremmede Folk vil ei tvinge, befrie;
 Befrie kun vi vil i det Store vor Land,
 Dg tvinge Geniet i Skionhedens Baand.

Ei første Gang du os forlader, o Skiald!
 Tilforn alt du drog fra din Fædrenehals.
 Det ligger nu eengang i Skialdens Natur:
 Som Fuglen han gierne vil ud af sit Buur.

Saa gif det vor Ewald. Han blev desperat
 Af Reiselyst, hverve sig lod til Soldat;
 Dog lod han ei Kalveskind, slog det med Magt,
 Og Preusserne gif i Dandigterens Tact.

Den Bellang, som siden blev hørt, naar han sang,
 Den øved maaskee han ved Trommernes Klang.
 Dog bedre var bedre. Vi Ewald har fiær;
 Men Ingen, som Ewald, vil reise dog her.

Saa reis da med al den Ulyksalighed, Ven!
 Som Muser kan stienke; kom lystig igien,
 Poetiske Svibler bring med fra din Bei.
 I Holland de bedste vel finder du ei.

Paa Grækenlands Klipper, ved Romernes Slot,
 Fra Oldtiden mange bevared sig godt.
 Dem put i din Badsæk, i Danemark plant
 De herlige Veg, du i Sydlandet fandt!

S a n g

ved Auditeur Linds og Frøken Louise Collins Ægteforening.

Den 25de November 1840.

At synge til en Glædesfest,
 Man altid gierne vilde;

Men Sangen klinger allerbedst
Dag til et Bryllupsgilde.
Alt Amor kvæder — det er sandt;
Men Hymen er Stadsmusicant,
Dag han besælger hver en Giest
Af Venstabs rene Kilde.

At gifte Datter, Søster bort,
Gjør Folk sædvanlig glade,
Maa Bruden end med Manden fort
Dag elskte Kreds forlade.
Men Glæden faaer langt større Liv,
Naar Manden bliver hos sin Biv,
Hvor hun i barnlig Tidsfordriv
Sad under Hyttens Blade.

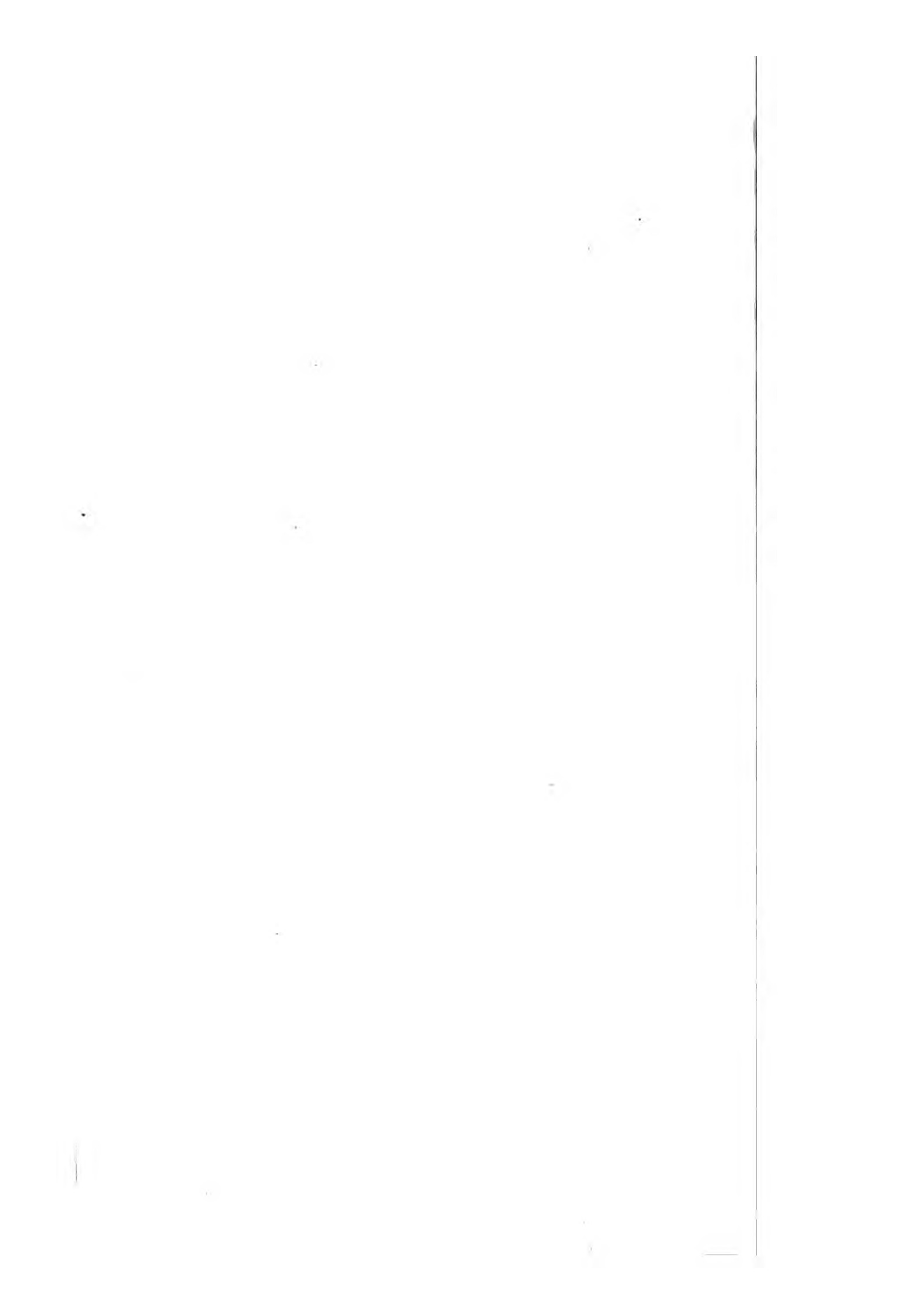
Der staaer et Huus i Kiøbenhavn,
Hvis Muur med Gaden strider;
Det fører en Ministers Navn
Fra Byens ældre Tider.
Som Bystædet det paa Landet laae,
Dag skøndt kun Hallerne var smaae,
Var vel paa Giester intet Savn;
Hvad jo den Store lider.

Da Bolden blev om Huset lagt,
Da vafte Næringsforger;
Da svandt den adelige Pragt,
Da boede der en Borger.
Men Manden fik en Søn, saa fiær,
Som blev vel en Minister værd:
Vor elskte Fader fødtes her,
Til Fryd for hver en Borger.

Dg hvor hans unge Liv forsvandt,
Hvor modnet blev den Bise —
Ham nær, i Byens samme Kant,
Der boer nu hans Louise.
Dg elskte Moders travle Gang
Alt Bop i sin Louise sang;
Thi vor Louise elskes her,
Som Digterens Louise.

Dg med et glad og henrykt Sind
Vi ønske hende Lykke.
Gid lang Tid hun sin ædle Lind
Trofast til Barmen trykke!
Dg Huset staae, et venligt Væ,
Som skyggefulde Lindetræ,
Dg dem med Børn paa Skjod og Ane
Husvale med sin Skygge!

ANMÆRKNINGER.

Side 1: **Til Schleiermacher**, osv.] (A) Særskilt Tryk: *Schleiermacher. Den 27 September 1833. Kbh. Trykt hos J.D. Qvist. Mel. „Vist stolt paa Codans Bølge“ etc.* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i *Kbhns. posten*, 1833, Nr. 191. (B) *Digterværker af Oehl.*, V, 1836, og (C) *Oehls Digterværker*, XVI, 1846: **Til Schleiermacher**, da han besøgte os. — Om Schleiermacher see *Oehls Erindr.*, II, Side 10, 29-31, 47; III, Side 206.

— —, Linie 10: **Snillet**] = C; A: **Kraften**

— 3: **Requiem**. **Oversat.**] (A) *Oehls Prometheus*, V, Februar 1834, hvor Digteren i tyvende Capitel af sin „*Aesthetik*“ (om Munkepoesien), Side 169, siger: Jeg vil meddele det Vigtigste af det bekiendte Requies, hvortil Mozart har sat den herligste Musik, i det jeg ledsager det med en Oversættelse i Originalens Tone, Tact og Vers, saa tro som Sproget og den Form, jeg skulde følge, gjorde mig det muligt. Om Originalen see det samme Binds Side 174—176, og *Prom.*, VI, Mai 1834, Side 60—61. (B) *Oehls Digterværker*, XVI, 1846, blandt Oversættelser af latinske Digte: **Requiem**.

— —, Linie 5: **Sibylle**] = B; A: **Sybilla**

— —, — 19: **Lasten skal af Farven**] = B; A: **Farven skal af Lasten**

— 5: **Kierulfs Solbryllup**.] *Digterværker af Oehl.*, V, 1836: **Kierulfs Solbryllup**.

— 7: **Sang i Anl. af Kongens Fødselsfest**.] **Sange i Anledning af Hans Majestæt Kongens Fødselsfest. Af-sjungne i det Kongelige Kjøbenhavnske Skyde-**

- selskab og Danske Broderskab den 6te Februar 1834. Kbh. Trykt hos Andr. Seidelin. 14 Blade 8vo, indeholdende syv Sange, af hvilke den første: Til Hans Majestæt Kongen (Mel. Vi Sømænd gjør ei mange Ord), er af Oehl. Tilh. Verd. Aftrykt i Kbh.n.sposten, 1834, Nr. 27.
- Side 8: Sang i Anl. af A. Thejlls og Jfr. E. D. Wilstrups Bryllup.] (A) Særskilt Tryk: *Sang i Anledning af Proprietair A. Thejll's og Jomfrue E. D. Wilstrup's Bryllup paa Dyrehovedgaard, den 15de Marts 1834. Kbh. Trykt i det Poppeske Officin. Mel. Naar jeg drikker, Amphion, etc.* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Lieutenant Th. Wilstrup. (M) Orig.mscpt., tilh. Samme.
- 9: Til Caroline Amalia. Den 28de Juni.] Nytaarsgave fra danske Digtere. Udg. af H. P. Holst. 1835: Til Caroline Amalia.
- 11: Fuglekonge-Skaal.] (A) Særskilt Tryk: *Den forrige Fuglekonges Skaal. Mel. „Wer niemals einen Rausch gehabt.“* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. (B) Oehls Prometheus, VI, August 1834: Fuglekongeskaal, (sungen paa Skjdebanen). (C) Digterværker af Oehl., V, 1836: Fuglekongeskaal. Mel.: *Wer niemals einen Rausch gehabt.*
- —, Linie 24: nu er Magten din] = C; A: Magten tit er din
- 13, — 7-8: Hvad ingen Jordens Konge kan: osv.] Smlg. Oehls Digte, III, 1860, Side 121, Linie 1—4.
- —, — 8: Glad] = C; A: Ut
- —: Ved P. E. Müllers Jordefærd.] (A) Særskilt Tryk: *Ved Peter Erasmus Müllers Jordefærd. Kbh. Trykt hos J. D. Qvist.* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i Kbh.n.sposten, 1834, Nr. 180; Dagen, 1834, Nr. 216. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836, og (C) Oehls Digterværker, XVI, 1846: Peter Erasmus Müller. — Om den Besungne see Oehls Erindr., IV, Side 36, 112.
- —, Linie 27: tyder] = B og C; A: tyder
- 14, — 1: fra] = C; A: til
- 15, — 5: de] = C; A: dog
- —, — 17: Smerten paa Jorden ei stække] = B; A: Smerten paa Jorden kan stække

- Side 16: **Til Christian Frederik. Den 18de Sept. 1834.]** (A) Nytaarsgave fra danske Digtere. Udg. af H. P. Holst. 1835: Til Christian Frederik. (M) Orig.mscpt, tilh. Hendes Majestæt Enkedronningen: Deres Kongelige Høihed Prinds Christian Frederiks Fødselsdag. Den 18de September 1834. Digtets Inddeling i otte Afsnit er optaget efter M; i A finder man kun nyt Afsnit ved: Nu hænge Tavler osv.
- —, Linie 10: **Freiers]** = M; A: **Freias**
- —, — 11-12: **Skialden i et Qvad dig har | kaldt Danmarks Freier,]** Det Digt, hvortil her sigtes, er Udg. ukendt.
- 17, — 12: **elske]** = M; A: **elsked**
- 18: **Til Kongehuset. Sang for Skydeselskabet]** Sange i Anledning af Hans Majestæt Kongens Fødselsfest. Afsjungne i det Kongelige Kjøbenhavnske Skydeselskab og Danske Broderskab den 5te Februar 1835. Kbh. Trykt hos Andr. Seidelin. 9 upag. Blade 8vo, indeholdende fire Sange, af hvilke den næstsidste: Til Kongehuset (**Mel. Jeg aldrig gamle Danmark glemmer**), er af Oehl. Tilh. Verd.
- 19: **Ved min Charlottes Grav.]** (A) Dagen, 1835, Nr. 71. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836. (C) Oehls Digterværker, XVI, 1846: Charlotte. I C er Digtet forkortet til det Halve. — Om Digterens ældste Datter, der døde den 12te Marts 1835, see de i Oehls Digte, III, 1860, Side 333, i Anm. til Side 188, anførte Steder af Erindr.
- 21, Linie 9: **De er saa [maae,]** I B findes hertil denne Anm.: Den Mindste fulgte hende.
- 24: **Ved Frederike Brun-Münters Grav.]** (A) Dagen, 1835, Nr. 81. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836, og (C) Oehls Digterværker, XVI, 1846: Frederike Brun-Münter. I C er Digtet forkortet fra 8 til 5 Stropher. — Om Fru Brun, som døde den 25de Marts 1835, see de i Oehls Digte, II, 1860, Side 318, Linie 8—10, anførte Steder af Erindr.
- 25, Linie 1: **tidligt]** = C; A: **tidlig**
- —, — 27: **Ufer deres Hiem gienfunde]** = C; A: **Ufer atter Østen funde**

- Side 26, Linie 4: jordiff] = B; A: jordiff
- 27: *Fyensreisen.*] *Fyensreisen.* Digtekrands af Dehlenschläger. Kbh. [Dec.] 1835. Ogsaa med Titelblad: *Fyensreisen.* Nytaarsgave af Dehlenschläger. Digtekrandsen, der var færdig før den 18de Sept., er tilegnet Prinds Christian Frederik med følgende Ord: Deres Kongelige Høihed Prinds Christian Frederik, Videnskabernes og Kunsternes Dyrker, Ven og Forfremmer, Digterens Velgiører og Velhynder, underdanigst og taknemmeligt helliget. Digteren besørgede ikke nogen nyere fuldstændig Udgave af denne Samling, men de fleste af dens enkelte Stykker optog han siden dels iblandt sine saakaldte „Reisedigte“, dels iblandt Romancerne, dels i *Erindr.*, og to iblandt „Hæders- og Vennedigte“, saaledes som nedenfor vil blive specificeret. — Om Reisen see *Erindr.*, IV, Side 115—138.
- —: *Digteren paa Kirkegaarden.*] (A) *Fyensreisen.* (B) *Halvhundrede Digte af Oehl.*, 1845.
- 28, Linie 12: Vergiß mein nicht, osv.] Anm. i A og B: *Melodien af Mozart.*
- —, — 15: Nicht unter die grüne Erd' hinab.] Anm. i A og B: *Af Umland og Weber.*
- 29, — 3: *Troens Anker*] = B; A: *Troens-Anker*
- —: *Den gode Fyrste.*] (A) *Fyensreisen.* (B) *Erindr.*, IV, Side 115—117: *Fyrsten og Digteren.*
- 30, — 9-10: Lad igien da Lyren klinge, | Som den klang for tretti Aar.] See *Langelands-Reisen i Oehls Digte*, I, 1860.
- 31: *Personsposten.* Side 32: *Over Bæltet.*] (A) *Fyensreisen* (B) *Erindr.*, IV, Side 119—124.
- 33, Linie 16: her] = B; A: hen
- —, — 19: *Skude*] = B; A: *Skubde*
- 34, — 13: *Jespers Best i Wesfels Sørgespil.*] See femte Optogs første Optrin i *Kiærlighed uden Strømper.*
- 35, — 8: sig] = B; A: sig
- 39: *Heden.*] (A) *Fyensreisen.* (B) *Halvhundrede Digte af Oehl.*, 1845. (C) *Oehls Digtværker*, XV, 1846.
- —, Linie 12-19: „*Spad vil du mig, osv.*] See *Oehls Digte*, I, 1860, Side 213.

- Side 41: **Ankomsten til Odense.**] (A) Fyensreisen. (B) Oehls Digterværker, XV, 1846: Slangen.
- 45: **Pindsefesten.**] (A) Fyensreisen. (B) Oehls Erindr., IV, Side 127—129, lidt forkortet.
- 48, Linie 7-8: „Stiernen er mig ei forsvundet, osv.] Anm. i A: En Sang [Nr. 9: „Komm, Hoffnung! lass den letzten Stern der Müden nicht erbleichen“] i Beethovens Fidelio.
- —: **Sauct Knuds Kirken.**] (A) Fyensreisen. (B) Halvhundrede Digte af Oehl., 1845. (C) Oehls Digterværker, XVII, 1846.
- 54: **Barndomsveninden.**] (A) Fyensreisen. (B) Oehls Digterværker, XVII, 1846. — See Erindr., I, Side 101, 104, 105, 106; IV, Side 126.
- 55, Linie 25: Som Ida Münster du Harpen slaaer,] I Dramet Hermann v. Unna.
- 59: **Borgeren.**] (A) Fyensreisen. (B) Oehls Digterværker, XV, 1846, hvor dog kun de fem første Stropher ere beholdte.
- 61: **Langesø.**] (A) Fyensreisen. (B) Oehls Digterværker, XV, 1846, forkortet til det Halve.
- 62, Linie 14: minde] A og B: minde
- 63: **Christiansdal.**] (A) Fyensreisen. (B) Oehls Digterværker, XV, 1846, stærkt forkortet.
- 65: **Aftenvandring.** Side 67: **Nattephantasie.**] (A) Fyensreisen. (B) Oehls Digterværker, XVII, 1846, hvor begge Digtene ere forenede til eet, under Navn af Aftenvandring i Thy.
- 66, Linie 21 og 23: Som blege Ihekla synger du, osv.] See Oehls Romant. Dram., I, Side 9, Linie 28 ff.
- 70, — 7: **Smedie**] A og B: **Smidie**
- 71: **De fattiges Hauger.**] (A) Fyensreisen. (B) Oehls Digterværker, XV, 1846: De Fattiges Hauger ved Odense.
- —, Linie 8: **Regnen**] = B; A: **Støvet**
- 72: **Ved det lille Bælt.**] (A) Fyensreisen. (B) Oehls Digterværker, XV, 1846.
- 73, Linie 3: **vildt**] = B; A: **vild**

- Side 74: **Eventyret paa Hindsgavl.]** (A) *Fyensreisen*. (B) *Oehls Digterværker*, XVII, 1846: *Eventyret paa Slottet*; med Udeladelse af anden Strophe.
- 76: **Caroline-Kilden.]** (A) *Fyensreisen*. (B) *Oehls Digterværker*, XV, 1846: *Caroline-Kilden ved Svendborg*; med Udeladelse af sidste Strophe.
- —, Linie 27: den] = B; A: der
- 78, — 21: vor Tro vi røbe] = B; A: vi Troen røbe
- 79: **Christian Frederik.]** (A) *Fyensreisen*. (B) *Oehls Digterværker*, XV, 1846.
- 80: **Overfarten til Langeland.]** (A) *Fyensreisen*. (B) *Oehls Erindr.*, IV, Side 129—130; med Udeladelse af de to sidste Verslinier.
- 81: **Sø-Trommeslageren.]** (A) *Fyensreisen*. (B) *Halvhundrede Digte af Oehl.*, 1845. (C) *Oehls Digterværker*, XVII, 1846.
- 82, — Linie 17: Havet, den] A, B og C: Havet den
- 83: **Apotheket i Rudkiøbing.]** (A) *Fyensreisen*. (B) *Oehls Digterværker*, XVI, 1846: *Ørstedernes Fader*; med Udeladelse af de tre første Stropher. (C) *Oehls Erindr.*, IV, Side 130—132.
- 84, Linie 3-4: Jeg, Dittersdorf! ei hører [Din Opers første Chor,] Dittersdorfs Opera o: hans Syngespil Apothekeren og Doctoren.
- 85: **Modtagelsen.]** (A) *Fyensreisen*. (B) *Oehls Erindr.*, IV, Side 132—134.
- 87: **Sangeren ved Æreporten.]** (A) *Fyensreisen*. (B) *Oehls Digterværker*, XVII, 1846.
- 89: **Tilbagefarten til Svendborg.]** (A) *Fyensreisen*. (B) *Oehls Erindr.*, IV, Side 134—135.
- 91: **Bondehjften i Fyen.]** (A) *Fyensreisen*. (B) *Oehls Digterværker* XV, 1846.
- 92, Linie 11: hjælpe] A og B: hjælper
- 95: **Caroline Amalias Fødselsdag.]** (A) *Hempels Fyens Stiftstidende*, 1835, Nr. 107 (derefter aftrykt i *Kbhns. posten*,

1835, Nr. 159). Digtet indledes i A med nogle Linier, hvoraf sees, at det var fremsagt af Oehl. den 28de Juni efter Taffet paa Augustenborg. (B) Fyensreisen. (C) Oehls Digterværker, XVI, 1846.

- Side 95, Linie 2-9, og Linie 18-21: „Du Blet af Jord, osv.] Disse tolv Linier ere laante fra Thaarups bekjendte Digt Fædrelandskiærlighed.
- 96, — 25-26: At du som Barn her først har leget, | Gi glemmer Als, du Lilievand!] = B; A:
- Gi nogen Fødselsdag er vejet,
Som Als ei mindte sig med Lyst;
- —, — 28: Strand] = B; A: Kyst
- 97, — 2: til dobbelt Fest] = B; A: paa denne Fest
- —, — 21: Der] Orig.: Den
- 100: Tilhørerinderne. Side 101: Gangeren. Side 103: Tobaksrøgningen.] (A) Fyensreisen. (B) Oehls Digterværker, XV, 1846.
- 104, Linie 8: Maadeholdets] = B; A: Mandeholdets
- 105: Billedhuggeren.] (A) Fyensreisen. (B) Oehls Digterværker, XVII, 1846.
- —, Linie 26: Kunstneren] = B; A: Kunstnerens
- 107, Linie 18: sig] A og B: mig
- 111: Sønderborg-Slot.] (A) Fyensreisen. (B) Oehls Digterværker, XVII, 1846.
- 113, Linie 24: Sig] = B; A: Dg
- 115, — 28: Hans Fingre] = B; A: Om Fingren
- 116, — 1: En Ring i Steen af dagligt] = B; A: I Steen, af et dagligt
- 117, — 1: med] Orig.: men
- —: Til Carsten Hauch.] Om C. Hauch see Oehls Prometheus, V, 1834, Side 97—155; Oehls Erindr., III, Side 80; IV, Side 9, 58—59, 143, 294.
- 119, — 1: Da badled dig Tilbederen af Klang.] Ved „Tilbederen af Klang“ menes J. L. Heiberg, der i Kbhns flyvende Post for 1830, Nr. 1, 29, 37—39, 41, 43, 47, 49—52, 62 og 66, havde polemiseret med Hauch.
- —, — 6: Til] Orig.: Tit
- —, — 13-14: den ængstes ikke fold | Af Spøgelses, som paa Parnasset spoged.] Her sigtes til H. Hertz's Gjenganger-

breve, 1830, af hvilke eet: „Den massive Poesie eller Paradisets Ars poetica“, var rettet mod Hauchs Den babyloniske Taarnbygning og Don Juan.

- Side 120: **Ved Hølbergs Grav.]** (A) Fyensreisen. (B) Oehls Digterværker, XV, 1846; med Udeladelse af sidste Strophe.
- 121: **Ved Absalons Grav.]** (A) Fyensreisen. (B) Oehls Digterværker, XVII, 1846: Absalons Grav.
- 122, Linie 8: føde] = B; A: fødte
- 123, — 17: det] = B; A: den
- 124: **Valdemar Atterdags Grav.]** (A) Fyensreisen. (B) Halvhundrede Digte af Oehl., 1845. (C) Oehls Digterværker, XVII, 1846: Valdemar Atterdag og Loveliden; med Udeladelse af de otte første Strofer.
- 125, Linie 24: 3 Redron, og der blev han en ægte Ridder] = C; A: 3 Redron, dine Bølger; der blev han Ridder
- 126, — 16: End] = C; A: Kun
- 127, — 9-10: Ring | Ved] A, B og C: Ring. | Ved
- —, — 10-11: Kongething. | Der] A, B og C: Kongething. | Der
- 128: **Det store Crucifix.]** (A) Fyensreisen. (B) Oehls Digterværker, XV, 1846: Det store Crucifix i Sore.
- —, Linie 23: levret] A og B: levnet
- 134: **Roeskilde Domkirke.]** (A) Fyensreisen. (B) Halvhundrede Digte af Oehl., 1845. (C) Oehls Digterværker, XV, 1846.
- 136, Linie 21: Med] A, B og C: Men
- 137, — 19: Ved] A, B og C: Med
- 141: **Gravhøiene.]** (A) Fyensreisen. (B) Oehls Digterværker, XV, 1846; med Udeladelse af de to sidste Afsnit.
- 143: **Gaven.]** (A) Fyensreisen. (B) Oehls Digterværker, XV, 1846. (M) Orig.msript., tilh. Hendes Majestæt Enkedronningen: Til min høie Belgjører og Belynder Deres Kongelige Hoighed Prinds Christian Frederik. Den 18de September 1835: Gaven. (Det sidste Digt i Fyens-Reisen.)
- 144, Linie 11-12: vorde | En] = M; A og B: vorde — | En
- —, — 14: Hallen] = M; A og B: Ramret

- Side 145, Linie 3: *Oldtids Steen*] = M; A og B: *Oldtidssteen*
- —: *Til Kongen. Sang for Skydeselskabet.*] Sange ved det Kongelige Kjøbenhavnske Skydeselskab og Danske Broderskabs Fugleskydning den 30te Juli 1835. Kbhn. Trykt hos Andr. Seidelin. 7 upag. Blade 8vo, indeholdende tre Sange, af hvilke den første: *Til Hans Majestæt Kongen*, er af Oehl. Tilh. Verd.
- 146, Linie 9: [sølvblaa] Orig.: [sølverbtaa]
- 147: *Den gamle Digter.*] Digterværker af Oehl., V, 1836.
- 148: *Ved Claus Schalls Jordefærd.*] *Ved Claus Schalls Jordefærd den 15. August 1835.* Kbhn. Trykt hos Bianco Luno & Schneider. 4 upag. Blade 8vo, indeholdende Psalmen: „Hvo veed, hvor nær mig er min Ende?“ og Oehl.s Digt. Tilh. Cantor N. Krossing. — Om Schall, der var død den 10de Aug., see Oehl.s Prometheus, III, 1833, Side 25—28, 37; Oehl.s Erindr., IV, Side 40—41, 152.
- 149: *Dansk Borgerfang til A. S. Ørsted.*] (A) Særskilt Tryk: *Dansk Borgersang til Anders Sandøe Ørsted paa hans Fødselsdag den 21. December 1835.* Kbhn. Trykt hos Bianco Luno & Schneider. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836: *Danske Borgeres Sang til A. S. Ørsted.* (C) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846: *Borgersang til A. S. Ørsted.* — Om A. S. Ørsted see de i Oehl.s Digte, III, 1860, Side 335, Linie 4-5, anførte Steder af Oehl.s Erindr.,
- 150, Linie 5-6: *Hoved fielden findes, | Himmelsk Hierte neppe*] = B; A: *Hoved — fielden findes, | Himmelsk Hierte — neppe*
- —: *Til den hellige Cæcilia. Efter Wackenroder.*] (A) A. P. Bergreens Musikalsk Tidende, 1836, Nr. 2, Side 25, hvor Digtet er indflettet i en Fortælling, og uden Overskrift. (M) Orig.mscrt., ligeledes uden Overskrift, tilh. A. P. Bergreen.
- 151, Linie 26: *mægtigt*] = M; A: *mægtig*
- 152: *Carl Heger.*] (A) *Johan Carl Hegers Minde. Aftrykt som Manuscript for hans Venner.* N. P. Jørgensens Bogtrykkeri.

18 pag. Sider 8vo, indeholdende *Mynsters Tale* ved Jordefærden og Oehl.s Digt. Tilh. Verd. (B) *Digterværker* af Oehl., V, 1836. (C) *Oehl.s Digterværker*, XVI, 1846. — Om Carl Heger, der døde den 20de Jan. 1836, see de i *Oehl.s Digte*, I, 1860, Side 338, i Anm. til Side 287, anførte Steder af Oehl.s Erindr.

Side 157, Linie 3: *Øg ret som blaae* = C; A: *Øg som to blaae*
— 159, — 25: *Ø]* = B; A: *Øhi*

— 160: *Til Dronningen.*] *Sange i Anledning af Hans Majestæt Kongens allerhøieste Fødselsfest. Afsjungne i det Kongelige Københavnske Skydeselskab og Danske Broderskab den 4de Februar 1836. Kbhn. Trykt hos Andr. Seidelin. 7 upag. Blade 8vo, indeholdende tre Sange, af hvilke den anden: Til Hendes Majestæt Dronningen (Mel. *God save the King*), er af Oehl. Tilh. Verd.*

— —, Linie 12: *Øvindlighed*] Orig.: *Øvindelighed*

— 161: *J. D. Herholdt.*] (A) Særskilt Tryk: *Johan Daniel Herholdt. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd.* (B) *Digterværker* af Oehl., V, 1836. (C) *Oehl.s Digterværker*, XVI, 1846, hvor første Strophe er udeladt, og de øvrige Stropher forkortede fra 10 til 8 Verslinier hver. — Om den Besungne, der døde den 18de Februar 1836, see *Oehl.s Erindr.*, IV, Side 36.

— 163: *Cantate til Efterslægtselskabets Jubelfest.*] (A) Særskilt Tryk: *Cantate til Efterslægtselskabets Jubelfest den 4de Marts 1836. Texten af Hr. Professor Dehlenschläger. Musiken af Hr. Secretair Hartmann. Udført under Anførsel af Hr. Concertmester Frölich. Kbhn. Trykt hos Dir. J. H. Schultz. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd.* Aftrykt i *Kbhns.posten*, 1836, Nr. 67. (B) *Text til Concerten for de maszmanske Søndagskoler i Trinitatis Kirke den 8de Mai 1836: Skole-Cantate af Hr. Professor Oehlenschläger, Musiken af Hr. Secretair Hartmann. Paaske-Cantate af sal. Biskop Hertz, Musiken af Hr. Professor Weyse. Kbhn. Trykt hos Dir. J. H. Schultz. 8 pag.*

Blade 8vo; tilh. Cantor N. Krossing. Oehl.s Text af dette Concertprogram findes optrykt særskilt: *Cantate til Efterslægtelskabets Jubelfest 1836. Texten af Etatsraad Ridder Oehlenschläger, Musikken af Secretair Ridder Hartmann. Kbh. 1841. Trykt i S. Triers Officin. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd.*

- Side 163, Linie 15-17: „Rnap grøer den næste Morgenstund, osv.] Citat af Romancen: „I Dalens Skiød en Hytte laae”, i Peters Bryllups anden Acts sjette Scene.
- 165, — 29-30: „i Hrelstad den Gaard, | Der strunker stolt udi Østerstræde“.] Allusion til Sneedorffs Vise om Dreiers Klub: „I Axels Stad der stander en Gaard, saa strunk udi Østere Stræde“.
- 166: **Carolines Sang i Kellstabs Nouvelle Julius. Oversat.] (A)** A. P. Berggreens Musikalsk Tidende, 1836, Nr. 14, Side 212. (M) Orig.mscrpt., tilh. A. P. Berggreen.
- 167: **Til Madame Rosing.]** Særskilt Tryk: *Den 2den Junii 1836. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd.* — Den første Strophe er en Omskrivning af Begyndelsen af Thaarups Romance „Nys fyldte skiøn Sired det attende Aar“ (Høstgildet, I, 1).
- 169: **Paa Prindsesse Caroline Amalias Fødselsdag.]** Særskilt Tryk: *Paa Deres Kongelige Høiheds Prindsesse Caroline Amalias Fødselsdag den 28de Juni 1836. Kbh. Trykt i Bianco Luno & Schneiders Officin. 2 upag. Blade 4to; tilh. Verd.*
- —, Linie 21-22: Da var det Hele uden dig | „En Blomsterkøst, hvor Rosen sfiulte sig“.] See Oehl.s Romant. Dram., I, 1857, Side 243, Linie 11-12.
- 171: **Hilsen til Dronningen.]** Særskilt Tryk: *Hilsen til Deres Majestæt Dronningen fra det Danske Broderskab. Kbh. 1836. Trykt hos Andr. Seidelin. Mel. Rolfs Skattekonige etc.*
- 172: **Sange ved Dimission til Universitetet.]** Særskilt Tryk: *Sange ved Dimissionen til Universitetet fra det v. Westenske Institut. Trykt hos Fabritius de Tengnagel. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd.* Oplysningen om Aarstallet skyldes Prof. A. P. Berggreen, der componerede Musiken til Sangene.
- 174: **Cantate ved Universitets-Bygningens Indvielse.]** Særskilt Tryk: *Cantate til Universitets-Bygningens Indvielsesfest den 13de October 1836. Ordene af Professor Oehlenschläger; Musikken af*

Organist P. Jensen. Kbh. Trykt hos Dir. J. H. Schultz. 4 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. To Rettelser (Side 176, Linie 25: indsnærpes for indstærpes, og Side 177, Linie 1: selv strenge for fan tunge) ere i nærv. Udg. hentede fra Nedenstaaende, hvilket Oehl. lod indrykke i Dagen, 1836, Nr. 249 og 250:

Om Critiken i Kiøbenhavnsposten over Univer-
sitets-Cantaten.

En Efterretning i Kiøbenhavnsposten Nr. 292 om min Cantate, opført til Universitetsfesten den 13de October, hvilken Efterretning bestaaer i at enkelte Ord rives aldeles ud af Digtets Sammenhæng, for at gjøre det latterligt, bevæger mig til disse Linier. Ikke som Digter for et kunstdannet Publicum skriver jeg dette; det vilde være overflødig, ja urimeligt, at tydeliggjøre, hvad Ingen kan misforstaae, som forstaaer Poesie. Men som Lærer ved Universitetet, hvor der blandt de Studerende ogsaa findes endeel ganske Unge; mindre Modne; som Borger i Staten, der naturligtviis ønsker at vedligeholde sin Agtelse blandt hæderlige Medborgere, hvis Sag det ikke er — eller endnu ikke er — at bedømme Digte, og som derfor muligen kunde vildledes af hiin Efterretning — vil en Forklaring ikke være overflødig.

Referenten siger: „Cantaten begynder med et versificeret Excerpt af Universitets-Programmet“. Hermed mener han en Sang, som vi strax skulle komme til; men med denne Sang begynder Cantaten ikke, den begynder med et Chor, og da Hans Majestæt Kongen hædrede Festen med sin Nærværelse, var det en naturlig Taknemmelighedsfølelse, at Sangen nævne ham, i det den nævne Anledningen til Festen:

Af Gruset steg vor Borg igien,
Det ædle Videnskabers Slot;
Thi glæder sig hver Wiisdoms Ven.
Dg Fredrik kom, vor elskte Drot;
Med Musers Børn i Flokkelal
Indvier han vor Høitidshal.

Serpaa kommer den Sang, som Ref. kalder Excerpt af Universitets-Programmet, skøndt den — naturlig- og nødvendigviis — blev givet Componisten flere Uger, før Programmet udkom, hvilket først skete et Par Dage før Festen. At man i et saadant Program maatte omtale Stiftelsens Belgiorere, forstaaer sig selv; men skulde Digteren aldeles have forbigaaet disse Mænd, hvis Mindefest var aldeles uadskillelig fra Indvielsesfesten, blot for ei at bekyldes for Plagiat, naar nogle af disse Navne baade nævntes i Programmet og Cantaten? Maatte han ikke med saa Træk søge at vække Taknemmelighedsfølelsen for disse Stiftere? Derfor nævnes de:

Tredie Christian Gaarden gav,
 Hvor med mægtig Hyrdestav
 Roeskilds-Bispen fordem sad.
 Det foræd led Arelstad.

Ikke „forædlet“, som Ref. skriver, og som gjør Sætningen meningsløs.

Maatte det ikke forædle Arelstad, da Videnskaber, Lærdom og Oplysning gik ud fra det Sted, hvor før en hovmodig Romerbisp havde ødslet, hersket, og underkøet Manden?

Men med Tiden forfaldt Bygningen, og andre Edle maatte sørge for den.

Dog, mens Viisdoms Tale led,
 Tiden Taget giennembrød.
 Fjerde Christian var ung,
 Men ham Kronen ei for tung.

Ref. spotter blot over, at jeg fortæller: „Fjerde Christian var ung“. I denne Tone, med denne Grundighed og Sandhedsfærlighed skeer det hele Angreb.

I Sangen nævnes flere Belgiorere:
 Raas og Walkendorf! jert Navn
 Signe vi for ædelt Gavn;
 Christian, Bygmester stor,
 Fulgte fine Vises Ord.

Derpaa reiste sig en Muur
 For dit Gjemmested, Natur!
 Dig, vor tredie Frederik!
 Signer et taknemligt Blik.

At Digteren kalder et Natur-Museum Naturens Gjemmested, bliver af Referenten forstaaet saaledes, som om hele Naturen blev giemt i Universitets-Bygningen!

Nu angribes Recitativet:

Du Aandens Lys, som mørke Nat fordrev!
 Hvi skulde dig den Skiebne ramme,
 At til en grusom jordisk Flamme
 Saa ofte du forvandlet blev?
 Ildhavet bryder voldsomt ind
 I dine gamle Hørefale;
 Fra Taget flygter fromme Svale,
 Som Judas kysker Flammen Biælkens Kind.
 Og Uglen, som dig sad i Hielmen for,
 Du natteflittige Pallas-Athene!
 Nu hylter paa de sorte Stene
 I Gruset ved den brændte Dør.

Ref. spotter Signelsen, at „Flammen som Judas kysker Biælkens Kind“, og spørger, om det er Professorernes Forelæsninger, der har sat Ild paa Universitets-Bygningen, om Kristus, som Judas kysjede, lignede en Biælke, etc. Endelig mener han, at Recitativet og det derpaa følgende Chor skal være en Allusion til „at Dødslysningen kan lede til Revolution“. Ingen, som læser disse Vers med Forstand, vil falde paa sliig Mening, saa lidet som vel nogentid Forfatteren i sine mange Aars mange Skrifter har viist sig som Obscurant eller den billige Friheds Hader. Men et sneverhiertet Despotie kan vise sig i mange Former, Tyranniet kan yttre sig i mange Skikkelser, til Undertrykkelse for den ædle Meningsfrihed, og jeg hader det lige meget, enten det findes hos en Tiberius, eller hos en Robespierre. Den sande Dødslysning er det Aandens Lys, som Fornuften og Hiertet maa tilbede; det varmer og vederqvæger, det brænder ikke. Men naar det forvandles til en ødelæggende Ildbrand,

der truer med at lægge alle aandelige Bygninger i Aske, maa man have dette Vaal. Naar Lidenskab og Ondskab give sig et Skin af Ret, hvorved det Sande, det Gode, det Skønne trues med at gaae til Grunde (hvilket fra Universitetets første Tider indtil vore Dage saa ofte, paa forskjellige Maader, har været Tilfældet i Europa), maa det vække Afstø. Og er det ikke naturligt, at saavel Udbredelsen af det aandelige Lys, paa dette Sted, som de fortærende Luer, der gientagne Gange lagde Bygningen i Aske, maatte give Digteren Anledning til sine Billeder?

Derfor synger Choret:

Herlig er Landens Magt,
Saligt fra Himlen bragt,
Land! i dit Hiem;
Men i din Helligdom
Flammen fra Dybet kom
Styrtende frem.

Himmel! hør Støvet's Suk:
Svovlede Fakkels fluk,
Tændt kun til Vold;
Som til Naturens Tab
Ondskab og Lidenskab
Fører i Skiold.

Salige Stjerne hulb,
Som med et luttret Guld
Medblinker hist!
Hellig og vennemild
Tænd os vor Alterild,
Skienk os din Gnist.

„Bed denne Leilighed“, siger Ref., „gør Choret den Bemærkning, at Universitetets-Bygningens Brand var til Naturens Tab, hvilket er meget rigtigt, da det jo var Naturens Hiemsted, saa at Naturen altsaa i Mellemtiden har været

Linie 32: altsaa] = Kbh.n.sposten; Dagen (ved en Trykfeil): ogsaa

huusvild og saa at sige ligget under aaben Himmel." Man seer, at denne Recension er ligesaa vittig, som sanddru, skarpsindig og smagfuld.

„Efter Talen“, hedder det videre, „lader Recitativet sig høre med et meget pænt Nummer. Paa god academisk Viis begynder det med et Citat af en ubekendt, men ædel Digter:

I snever Kreds indskærpes Aand og Sands.“

Her har en Trykfeil givet Anledning til megen Spot og Spas; der skal nemlig staae indsnærpes i Stedet for indskærpes, hvilket giver en modsat Mening, og altsaa behøver jeg vel ikke at forsvare mig mod Angrebet, for saavidt det vedkommer Trykfeilen.

Derksom ellers Referenten havde været noget mere bevan-dret i den skionne Litteratur, saa havde han maaskee dog opdaget Feilen; thi den ubekendte ædle Digter, han spotter over, er Schiller, som i den velbekendte skionne Prolog til Wallenstein (der opførtes ved det nybyggede Theaters Indvielse) siger:

Im engen Kreis verengert sich der Sinn.

Maatte vi ikke glæde os over, at værdige, rummelige Haller nu samle os igien, efterat vi saalænge ere gaaede adspredte, og i smaae uanseelige Rum maatte hielpe os, som vi kunde?

Recitativet lyder altsaa saaledes:

„I snever Kreds indsnærpes Aand og Sands.“

Saa sang ved Harpen for en ædel Digter.

Kan ei alvorlige, kan tunge Pligter *)

Sig smykke, Skionhed! med din Blomsterkrands?

I lang Tid gif Studenten spredt omkring

I mangt et Stræde til sin Lærers Kammer;

Nu sidder han, hvor Hoieloftet brammer,

Som Fredriks Mænd paa Kongething.

Minerva vinker ham til ædel Gal,

En trofast Dyrker vil hun aldrig slippe.

Den skjøre Qvist forvandles til et Knippe

— Samdrægtighed — som Intet brynde skal.

*) Her var det bedre, om der stod: „selv strenge Pligter“.

Her er naturligviis ikke Talen om Høitids hallen (Ref. spotter med, at Mange for Mængdens Skyld paa Indvielses-Dagen stode, ikke sadde, høit under Loftet); Talen er om Hørefalene til daglig Brug og for Nyttens Skyld.

Nu gaaer det ud over Studentervisen:

Fredrik! hør Studentens Svar:
 Du dit Corps os kaldet har,
 Det er os den største Ære;
 Ja, dit Corps det vil vi være,
 Mandens Kæmper. Himmel! giv
 Kraften til et ædelt Liv.

Kæser atter voldsom Kamp,
 Hæller Staden sig i Damp,
 Stormes atter i en Gade,
 Skal vi feigt dig ei forlade;
 Tappert vi, som Fædre, staae,
 Fienderne tilbage slaae.

Men en liden Haandsfuld Folk
 Er kun slet Bellonas Tolk.
 Selv du byder det, vor Koning!
 At Minerva blier vor Dronning,
 At i hendes Kæmpehal
 Vi for Wiisdom segte skal.

At der spottes over „Studentens Svar“, som om det var Svar paa det foregaaende Recitativ, i Stedet for paa den Linie, der følger efter; at Grindringen om Studenternes herlige Bedrift forud i Stormgaden kaldes „en Kieldermand, der gives til Bedste“ — fortæner intet Svar.

„Nu“, hedder det fremdeles i det sindrige Referat, „hører man med eet en Stemme, som man af den trykte Bog seer skal være fra Consistorium (NB. ikke Professor-samfundet, men Bygningen), og hvori der siges, at dette er en gammel Grav.“

Digtet lyder saaledes:

Stemme fra Consistorium:
 Alt blev nyt. I Ewigheden vandret
 Er det Gamle — jeg stod uforandret,
 Jeg holdt uforfærdet Stand,
 Bomber trodsed jeg og Ildbrand.

Som en gammel Grav, hvor Yngre træde,
 Gi for blødt at sukke kun og græde,
 For at gaae i store Fædres Fied, —
 Staaer mit høitidsfulde Sted.

Der, hvor, Nutid! nu din Lærer triner,
 Der sad Holberg, Gram og Bartholiner;
 Der udgyder jeg med useet Haand
 Over Kredsen Kraft og Mand.

Hvad er naturligere, end at Digteren netop troer at høre en
 Stemme fra dette Sted, som staaer uforandret fra Oldtiden, der
 har trodsset flere Udelæggelser, og paa en stille høitidelig Maade
 minder os om det gamle Forsvundne?

Der siges ikke, at det er en Grav — det er Ref.s egen
 sædvanlige Fordreielse — men at det staaer som en gammel
 Grav, et Gravmæle, i hvis Nærhed Nutiden begejstres ved at
 mindes de store Henfarne, hvis Navne Mindestenen bærer.

Endelig kaldes Slutningschoret, fordi det bevæger sig i en
 glad og munter Rhythmus, en Kehraus.

Indvier nu med Sang
 Og Høitidsklang
 Minervas Hal!
 Minerva! paa dit Slot
 Vor elskte Drot
 Lovprises skal.

Det nye Kiøbenhavn
 Det bær hans Navn.

Uf Ufken frem
 Han vinkte det igien;
 Saa Musers Hiem,
 Vor Folkeven!

I Muser og Apol!
 For eder aldrig fold
 Blier Danmarks Son.
 Leed os ved kærlig Haand,
 Skienk Lærdom Hand!
 Det er vor Bon.

Der staaer ikke, at det nye Kiøbenhavn bar (som Ref. fordreiet har affkrevet), men at det bær' Kongens Navn, eller hans Navneciffer, paa mange store offentlige Bygninger, hvilke under hans ædle faderlige Regiering fik Leilighed til at reise sig af Ufken igien; og dette kan vel Digteren kalde, at Kongen fremvinkte dem. Utsaa har den hele Spas om Citabellet Frederikshavn og Egnen om Amalienborg: Frederiksstad, lige saa lidet at betyde, som den hele øvrige Recension.

For Resten er jeg overbevist om, at ingen billig Læser vil kalde dette Selvforsvar Selvroes over et Digt, der — skiondt Anledningen dertil var ædel og høitidelig — dog kun er et Leilighedsdigt, som maatte underordne sig Musikens Fordringer, og i hvilket Digteren, deels herfor, deels for at det ikke skulde vare for længe med Indvielsen, blot fløgtigt kunde skizzere sine Ideer.

Dehlenschläger.

Side 179: **Cantate til Reformations-Jubelfesten ved Universitetet.]**
 Særskilt Tryk: *Cantate til Reformations-Jubelfesten ved Universitetet. Ordene af Professor Oehlenschläger. Musiken af Organist Jensen. Kbhn. Trykt hos Dir. J. H. Schultz. 1836.*
 4 upag. Blade 8vo; tilh. Verd.

— 184: **Til min Ven Peter Oluf Brøndsted. osv.]** (A) Nytaarsgave fra danske Digtere. Udg. af H. P. Holst. 1837. (M) Orig.msript., tilh. Lieutenant Th. Wilstrup. — Om Brøndsted see Oehl's Erindr., II, Side 72, 81-82, 85, 89, 90, 97, 100-101, 210; II, Side 132; IV, Side 146-147, 161-162, 171-172.

Side 185, Linie 15: Og] = M; A: Ja.

- 187: **Til Fru Johanna Heiberg.** osv.] (A) Nytaarsgave fra danske Digtere. Udg. af H. P. Holst. 1837. (M) Orig.msscript., tilh. Lieutenant Th. Wilstrup. — Om Fru Heiberg see Oehls Prometheus, I, 1832, Side 87, 90; Oehls Erindr., IV, Side 45, 172, 273.
- —, Linie 9-11: Vor Ewald sang for firti Aar osv.] See J. Ewalds samtlige Skrifter, II, 1850, Side 80 ff.
- 190: **Sang i Anl. af Kongens Fødselsfest.**] *Sange i Anledning af Hans Majestæt Kongens allerhøieste Fødselsfest. Afsjungne i det Kongelige Kjøbenhavnske Skydeselskab og Danske Broderskab den 2den Februar 1837. Kbh. Trykt hos Andr. Seidelin. 7 upag. Blade 8vo, indeholdende tre Sange, af hvilke den første: Til Hans Majestæt Kongen (Mel. Vi Sømand gjør ei mange Ord), er af Oehl. Tilh. Verd.*
- —, Linie 11: bredfuldt] Orig.: bredtfuldt
- 192: **Sophus Zahle.**] Særskilt Tryk: *Sophus Zahle. 2 upag. Blade 8vo; tilh. A. P. Berggreen.* — Den Besungne døde den 30te Marts 1837.
- —, Linie 11: Udbøeligheden] Orig.: Udbøeligheden.
- —, — 20: Skialdesang] Orig.: Skaldesang
- 193: **Til Beskow.**] Med Overskrift „Til Beskow“ og Underskrift „Din Dehlenschläger“ trykt foran Torkel Knutson. Sørgespil i fem Akter, med Prolog. Af Bernh. v. Beskow. Oversat fra det Svenske af Oehlenschläger, udkommet i August 1837. — Om Beskow see Oehls Erindr., IV, Side 86, 165, 274, 275, 278, 298.
- 194: **Sang til Kongen.**] *Sange ved det Kongelige Kjøbenhavnske Skydeselskab og Danske Broderskabs Fugleskydning den 3die August 1837. Kbh. Trykt hos Andr. Seidelin. 7 upag. Blade 8vo, indeholdende tre Sange, af hvilke den første: Til Deres Majestæt Kongen (Mel. Vist stolt paa Godans Bolge), er af Oehl. Tilh. Verd.*
- 196: **Hans Christian Ørsted.** osv.] (A) Oehls Digterværker, XVI, 1846: Hans Christian Ørsted. (M) Orig.msscript., tilh.

den Besungnes Efterladte: Til min Ven Hans Christian Ørsted fra A. Dehlenschläger: Hans Christian Ørsted. Den 14de August 1837. — Om H. C. Ørsted see Oehls Erindr., I, Side 134-137, 155, 168, 169, 211, 232; II, Side 12, 45-46, 140-141, 142-143; III, Side 16.

- Side 196, Linie 14: ei fan] = M; A: fan ei
 — —, — 25: See] = M; A: Og
 — 197, — 6-7: Stemme. | J vort] I A, men ikke i M, begynder her et nyt Afsnit.
 — —, — 7: J vort Venstabs] = M; A: Ja, i Venstabs
 — —, — 14-15: Somre?" | Rei.] I M, men ikke i A, begynder her et nyt Afsnit. Det Samme finder Sted Linie 16-17: tænkte. | „Alt; Linie 24-25: Frist. | „Saa; Side 198, Linie 2-3: Billie.“ | Ja,
 — —, — 22: er i Dag ei Tiden] = M; A: er ei heller Tiden.
 — 198, — 1-2: Som en Rose, som en Lilie | Duffer ham din gode] = M; A: Thi den allerbedste Lilie, Søn, er dog den gode
 — —, — 12: Ved din Daad og ved din Hæder] = M; A: Ved din Fødselsdag og Hæder
 — 199: Til Prinds Christian Frederik.] (A) Oehls Digterværker, XVI, 1846: Christian Frederiks Fødselsdag. (M) Orig.mscrpt., tilh. Hendes Majestæt Enkedronningen: Til Deres Kongelige Høihed Prinds Christian Frederik. Den 18de September 1837.
 — —, Linie 11-18: Han finder i sin Fugl Behag, osv.] Denne Strophe, som mangler i A, er her optaget efter M.
 — 200: Trost i et mismodigt Øieblik.] Trykt efter Digterens Død i Oehls Digterværker og prosaiske Skrifter, XVIII, 1852. Manuscriptet er ikke kommet nærvær. Udgiver tilhænde.
 — —, Linie 23: Odip] Kilden: Odyp
 — 201, — 9: Beaumont-Fletcher] Kilden: Beaumont Fletcher
 — 202: Den underlige Nattergal, osv.] (A) Nytaarsgave fra danske Digtere. Udg. af H. P. Holst og Christian Winther. 1838. (B) Oehls Digterværker, XVI, 1846: Den underlige Nattergal, (der en tidlang hver Aften slog i Alleen udenfor Vesterport). I B er Digtet forkortet fra 53 til 28 Verslinier. — Dette Digt er ved en Uagtsomhed blevet stillet

paa den Plads i Rækken, som det skulde have efter Tiden, da det kom i Trykken; uagtet Overskriften henviser det til Side 193, foran Digtet Til Beskow.

- Side 204: *Den spanske Pige. Efter Byron.*] (A) Nytaarsgave fra danske Digtere. Udg. af H. P. Holst og Christian Winther. 1838. (B) Oehls Digterværker, XVI, 1846.
- 206: *Til Kongehuset.*] Sange i Anledning af Hans Majestæt Kongens allerhøieste Fødselsfest. Af-sjungne i det Kongelige Kjøbenhavnske Skydeselskab og Danske Broderskab den 1ste Februar 1838. Kbh. Trykt hos Andr. Seidelin. 7 upag. Blade 8vo, indeholdende tre Sange, af hvilke den sidste: *Til Kongehuset (Mel. Vi Somænd gjør ei mange Ord)*, er af Oehl. Tilh. F. Fabricius.
- 208: *A. V. Hauchs Minde.*] (A) Særskilt Tryk: *Adam Vilhelm Hauchs Minde.* Kbh. Trykt i B. Lunos Bogtrykkeri. 4 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. (B) Maigave fra Danmarks Digterhave, for 1838. Udg. af J. H. Hansen. (C) Oehls Digterværker, XVI, 1846: *Adam Vilhelm Hauch.* I B er Digtet udvidet, i C forkortet. — Om den Besungne see Oehls Erindr., I, Side 107-108, 167; III, Side 90-91, 93; IV, Side 169.
- —, Linie 26: *han, Natur! [som din] = C; A: o Natur! han, din*
- 209, — 4-11: *Dg da du til dit Forsvat faldte osv.] Dette Afsnit, som mangler i A, er her optaget efter B.*
- 210, — 13-15: *Dit Fædersminde | Den arme Blinde | Tro giemmer] = C; A: Dit Fædersminde! | Den arme Blinde | Det giemmer*
- —, — 16: *[som daglig, Hauch! dig saae] = B; A: [som Hauch! Dig daglig saae*
- —, — 19: *i] = B; A: mod*
- —, — 29: *Med Melpomene græd] = B; A: Ved Heltens Eftæbne græd*
- —, — 30: *Thalia saae] = B; A: Den Muntre saae*
- 211, — 2: *Derfor dig alle] = B; A: Dg derfor alle*
- —, — 5: *Kunstens = B; A: deres*
- —: *Frue Menigheds Affkedsfang til Clausen.*] Særskilt Tryk: *Frue Menigheds Affkedsfang til sin mangeaarige Lærer, Stiftsprovst Clausen; paa Anden Søndag efter Paaske, den 29de April 1838.* Kbh. Trykt i B. D. Riøppings Bogtrykkeri. 2

upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i Søndagen, Følgeblad til „Dagen“, 1838, Nr. 19.

- Side 212: *Til Kongen.*] Sange ved det Kongelige Kjøbenhavnske Skydeselskab og Danske Broderskabs Fugleskydning den 2den August 1838. Kbh. Trykt hos Andr. Seidelin. 7 upag. Blade 8vo, indeholdende tre Sange, af hvilke den første: *Til Deres Majestæt Kongen* (Mel. *God save the King*), er af Oehl. Tilh. Verd.
- 213: *Til Thorvaldsen.*] (A) Festen for Thorvaldsen i Hotel d'Angleterre den 7de October 1838. Kbh. Paa Univ.bogh. C. A. Reitzels Forlag. Trykt i B. Lunos Bogtr. 8vo. Side 15-25: *Til Thorvaldsen.* (Fremfagt af Forfatteren). (B) Oehls Digterværker, XVI, 1846 (umiddelbart efter Digtet *Thorvaldsen. Ved hans første Besøg*): *Ved hans Hiemkomst.* — Om Thorvaldsen see de i Oehls Digte, II, 1860, Side 313, i Anm. til Side 65, Linie 19, anførte Steder af Oehls Erindr.
- 214, Linie 20: *Krig — den svandt i Gadets Nat.*] = B; A: *Krig*; — og den har os forladt.
- —, — 21: *en*] = B; A: *een*
- 215, — 17: *Bildmand*] = B; A: *Bildskab*
- 216, — 7: *flønne*] = B; A: *flare*
- —, — 16: *der*] = B; A: *den*
- —, — 22: *ved*] = B; A: *af*
- 217, — 11: *lille*] = B; A: *ringe*
- —, — 20-21: *Og Videnskab — sang en beslægtet Ven — | Har Ingenting ham lært, han lærte den.*] Hvem der menes med denne „beslægtede Ven“, har nærvær. Udgiver ikke kunnet udfinde.
- —, — 29: *Ei blot hvad Vanden, men hvad*] = B; A: *hvad Vanden kan, men og hvad*
- 220: *Til Thorvaldsen fra Studenter-Foreningen.*] (A) Særskilt Tryk: *Til Thorvaldsen fra Studenterforeningen.* Kbh. Trykt i B. Lunos Bogtr. *Melodie af H. Krøyer.* 2 upag. Blade 8vo; tilh. F. Fabricius. Aftrykt i Dagen, 1838, Nr. 248. (B) Oehls Digterværker, XVI, 1846 (iblandt flere Digte til Thorvaldsen): *Fra Studenterforeningen.*
- —, Linie 7: *hvem*] = B; A: *jom*
- 221: *Thorvaldsens Skaal.*] (A) Særskilt Tryk: *Thorvaldsens*

Skaal. Kbh. Trykt hos J. D. Qvist. 1838. Mel. Kong Christian stod ved høien Mast. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Etatsraad E. Collin. Aftrykt i Kbhns-Posten, 1838, Nr. 301 (og derfra i Dagen, 1838, Nr. 264): Thorvaldsens Skaal den 31te October 1838. Uffungen i et privat Selskab, hvor Thorvaldsen var tilstede. (B) Oehls Digterværker, XVI, 1846.

- Side 221, Linie 15-17: Romeren. „Hvo fan | Vel maale sig med denne Dan? | Omsonst!“] = B; A: Romeren — „hvo fan! | Alt maale sig med denne Dan — | Omsonst!“
- 222, — 8: henrøft] = B; A: altid
- —: *Med Thorvaldsens Portraitt.] Portefeullen for 1839. Udg. af G. Carstensen. I, 1.*
- 223: *Sang i Aul. af P. K. Dorphs og Jfr. Aagaards Ægteforening.] (A) Særskilt Tryk: Sang, i Anledning af Herr Adjunct Peter Koster Dorphs og Jomfru Frederikke Aagaards Ægteforening. Kbh. Trykt hos Dir. J. H. Schultz. 1838. Mel. Boer jeg paa det høie Field. 2 upag. Blade 8vo; tilh. de Besungne. (B) Brage og Idun, udg. af F. Barfod, I, 1, 1839, og (C) Oehls Digterværker, XVI, 1846: Bryllupsfang. — Brudens Forældre og hendes Hjemstavn, Iselingen ved Vordingborg, omtaler Oehl. i En Reise fortalt i Breve til mit Hiem, I, 1817, Side 4-6.*
- 224, Linie 5: *Sangen [hde] = C; A: Lyde Sagen*
- —: *A. S. Ørsteds Fødselsdag.] (A) Særskilt Tryk: Anders Sandøe Ørsteds Fødselsdag den 21de December 1838. Trykt i det Berlingske Bogtrykkeri. Mel. Vi Sømænd gjør ei mange Ord. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i Berlingske Tidende, 1838, Nr. 305. (B) Oehls Digterværker, XVI, 1846: Hans Christian Ørsted [!], med Udeladelse af to Stropher.*
- 226: *Til Jagtherren paa Frederiksborg Slot.] (A) Særskilt Tryk: Til Jagtherren paa Frederiksborg Slot 1839. Kbh. Trykt hos J. D. Qvist. Mel. Wohl auf Kameraden, aufs Pferd, aufs Pferd! 2 upag. Blade 8vo; tilh. Stud. Aarup. Af trykt i Søndagen, Følgeblad til „Dagen“, 1839, Nr. 3,*

den 20de Januar. (B) Oehls Digterværker, XVI, 1846: Frederiksborg Slot; med Udeladelse af den sidste Strophe.

Side 227: **Sang i Anl. af Kongens Fødselsfest.**] *Sange i Anledning af Hans Majestæt Kongens allerhøieste Fødselsfest. Afsjungen i det Kongelige Kjøbenhavnske Skydeselskab og Danske Broderskab. Den 7de Februar 1839. Kbh. Trykt hos Andr. Seidelin.* 7 upag. Blade 8vo, indeholdende tre Sange, af hvilke den første: Til Deres Majestæt Kongen (Mel. Bær du vort Selskabs Skjætsgubinde), er af Oehl. Tilh. Verd.

— 228: **Thorvaldsens anden Fødselsdag.**] (A) Særskilt Tryk: *Thorvaldsens anden Fødselsdag. Den 8. Marts 1839. Kbh. Trykt i B. Lunos Bogtr.* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i J. H. Hansens Maigave fra Danmarks Digterhave, for 1839. (B) Oehls Digterværker, XVI, 1846 (iblandt flere Digte til Thorvaldsen): **Hans anden Fødselsdag.** — Den 8de Marts, den Dag, paa hvilken Thorvaldsen (1797) første Gang kom til Rom, feiredes der i mange Aar som hans Fødselsdag, i Stedet for den virkelige, der længe var ham selv ubekjendt.

— 230: **Sang til Maskeballet osv.**] Særskilt Tryk: **Sang til Maskeballet den 11te Marts 1839.** *Mel. Integer vitæ etc.* Aftrykt i J. H. Hansens Maigave fra Danmarks Digterhave, for 1839. — Maskeballet blev givet til Fordeel for de i Begyndelsen af samme Aar vandlidte Jyder.

— —: **Et Basrelief af Thorvaldsen.**] (A) Gæa, æsthetisk Aarbog, udg. af P. L. Møller, 1847. (M) Orig.mscrpt., tilh. Prof. Abrahams. Dette Mscrpt., af Digteren foræret til Thorvaldsen, som lod det klæbe paa Pap, erindrer nærvær. Udgiver meget tydeligt at have læst som nyt hos Kunstneren omtrent i Foraaet 1839. Det er da ikke, som man ellers snarest kunde formode, blevet til i Anledning af den Retouche, Thorv. i Aaret 1843 begyndte ved det besungne Basrelief, Kjærlighedens Aldere.

— —, Linie 21, til Side 231, Linie 15: Som efter Fugle paa sin muntre Bei. osv.] = M; A:

Som efter Fugle; han dem Fugle troer;
 Af hvad den skælske Gud med Vinger siger,
 Forstaaer naturligviis han ei et Ord.

Den meer erfarne Elskerinde
 Sin Amor fanget har, nu Kys paa Kinden faaes,
 Til reent ham Sands og Samling maa forsvinde,
 Og hun ham bærer bort ved Vingen som en Gaas.

Der sidder Husbond! af, med sære Rykker,
 Den Amor, han i kælent Dieblif
 Ved Egteskab paa Halsen fik,
 Nu tung som Bly ham Nakken trykker.

Og dog vil Knægten flyde bort,
 Og Oldingen, som kom tilfört,
 Forgives ud de matte Hænder strækker,
 Mod Guden, som i Flugt ham giækker.

Og er da Kjærlighed kun Tant?

Side 231, Linie 19: Seer du ei Psyche] I A, men ikke i M, begynder hermed et nyt Afsnit.

— —, — 20: Og sin Veninde Guden ræffe?] = M; A: Gi let-
 find hendes Magt kan svække.

— —, — 22-26: i Ungdomsaar osv.] = M; A:

i Ungdoms Ufhyldsaaer

I Hierter, som den hylde gierne,
 Fordi dens Baand gjør Siælen fri;
 Fordi dens Blomst sig modner til en Kiærne
 For hellig Tro, for Kunst og Poesie.

— 232: Schillers Minde. osv.] Særskilt Tryk: *Schillers Minde. Af Oehlenschläger, til Melodie af Weyse. Afsiunget ved Concerten i Frue-Kirke, for det Thorvaldsenske Museum, den 8de Mai 1839; i Anledning af, at den høitidelige Afdækning af Thorvaldsens Statue af Schiller fandt Sted i Stuttgart paa Concert-Dagen.* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd.

— 233: Høstpsalme.] Brage og Idun, udg. af F. Barfod, II, 1, 1839.

— 235: Smaapigerne paa Ulfø.] Brage og Idun, udg. af F. Barfod, II, 1, 1839.

— 236: Sang i Anl. af Dronningens Fødselsdag.] Sange ved det Søsterlige Velgjørenheds Selskabs høitidelige

Forsamling i Anledning af Hendes Majestæt Dronning Maria Sophia Frederikas høie Fødselsdag den 28de October 1839. Kbh. Trykt hos Dir. J. H. Schultz. 2 upag. Blade 8vo, indeholdende en Sang af P. F. Friis og nærvær. Digt af Oehl. Tilh. F. Fabricius.

- Side 237: *Jægervise.*] (A) Særskilt Tryk: *Jægervise.* Kbh. Trykt hos J. D. Qvist. 1839. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Cantor N. Krossing. (B) Oehls Digterværker, XIV, 1846; forkortet.
- —, Linie 24: Dg hvad kan man vel bedre] = B; A: Dg kan man ønske bedre
- 238, — 12: fik han] = B; A: han fik
- 240: *Jægerens Sang til Jagtherren og Jagtfruen.*] (A) Særskilt Tryk: *Jægerens Sang til Jagtherren og Jagtfruen.* Kbh. Trykt hos J. D. Qvist. 1839. Mel. Herr Oberst en Skotte etc. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Hendes Majestæt Enkedronningen. Aftrykt i Dagen, 1839, Nr. 259, den 31te October: *Jægerens Sang i Anledning af Jagtpartiet paa Jægerspris.* (B) Oehls Digterværker, XVI, 1846: *Jægersang.*
- 241: *Til August Bournonville.*] Dagen, 1839, Nr. 260, den 1ste November. — Bournonvilles Ballet Festen i Albano opførtes første Gang den 28de October 1839. Om Bournonville see Oehls Prometheus, I, 1832, Side 70-72, 80-81, 89; II, 1833, Side 91-92; Oehls Erindr., IV, Side 157, 282-283.
- 242, Linie 1: knap] Orig.: knapt
- —, — 16: Bryllup] Orig.: Bryllups
- 243: *Peter Wulff.*] (A) Særskilt Tryk: En ny Vise, paa den tappre Sømands og gode Skjalds Peter Wulffs Fødselsdag den 26 November 1839. Siunges under den behagelige Melodie: „Vi Sømand gjør ei mange Ord.“ Trykt i dette Aar. — Underskrevet: N. Dehlenschläger, Frimester i Bersmageriet, samt for 38 Aar siden i Raade entlediget Janejunker, og Commandeerfergeant, ved de sorte Kammeraters første Bataillon. (B) Oehls Digterværker, XVI, 1846. — Om den Besungne see Oehls Erindr., III, Side 41; IV, Side 170-171.
- 244, Linie 7: *Engelsmand]* A og B: *Engelsmand*
- 245: *Til Kongen.* Side 247: *Til Dronningen.*] Dagen, 1839,

Nr. 303, den 21de December, med følgende Indledning: I disse Dage have Deres Majestæter Kongen og Dronningen med huld Bevaagenhed allernaadigst modtaget følgende, Dem af Adam Dehlenschläger allerunderdanigst overrakte Digte. — Et Inserat i Kbhn.sposten, hvori disse Digte omtaltes, bragte Oehl. til, i Dagen, 1839, Nr. 308, den 28de Dec., at yttre sig, som følger:

Det er mærkværdigt at see, hvorledes undertiden Folk, der give sig Mine af at være liberale, vise en Tænkemaade, der, hvis de havde Magten, snart vilde yttre sig i Tyrannie mod Enhver, som vovede at tænke og føle anderledes, end de. Efter en Mening, meddeelt i Kiøbenhavnsposten, Nr. 266 [s: 356], skulde det nu ikke længer være en Digter tilladt, at tolke Hengivenhed for sin Konge ved dennes Thronbestigelse, med varm Taknemlighed fordi Hs. Majestæt som Prinds i mange Aar var Digterens Belynder, uden at dette blev kaldet „sneverhietet Begrændsning af Tanken om sit eget Jeg“. Om ogsaa hin Sang blot var overrakt Hs. Majestæt fra Digteren i dennes eget Navn, saa kunde en slig Hylдинг vel kaldes passende; men Digteren taler udtrykkelig i alle Kunstbrødres Navn, til den Konge, der giver Staten store Fremtidshaab, medens Hs. Majestæt tillige er Poesiens og Kunstens indviede Ven. At disse Hølelser ikke komme fra noget snevert Hierte, at de ere grundede paa Sandhed, ville vist alle fornuftige og billige Folk indrømme, og gierne give Digteren den billige Frihed at yttre dem.

Dehlenschläger.

Side 248: *Mindedigt over Kong Frederik den Siette.*] (A) Særskilt Tryk: *Minde-Digt over Kong Frederik den Siette. Indbydelses-Skrift til Universitetets Sørgfest, den 28de Januar Kl. 7 i Sollennitets-Salen. Talen holdes af Universitetets Rector Dr. Oluf Lundt Bang, ordentlig Professor i Medicinen, Etatsraad, Ridder af Dannebrog. Minde-Digtet forfattet af A. Oehlenschläger, Etatsraad og Professor, Ridder af Dannebrog og Nordstjerne-Ordenen; Cantaten af Professor Heiberg, sat i Musik af Professor Weyse, Ridder af Dannebrog, udføres af det konge-*

lige Capel og Studerende ved Universitetet. Kbh. Trykt hos Dir. J. H. Schultz. 1840. 6 pag. Blade fol.; tilh. Verd. (B) Oehls Digterværker, XVI, 1846: Ved Kong Frederik den Siettes Død; lidt forkortet. — Mindediget er uidentivl skrevet i December 1839. I sine Erindr., IV, Side 157, siger Oehl.: I Slutningen af Aaret 1839 døde Kong Frederik den Siette. Jeg skrev et Digt over ham som Universitets-Program, og det blev overdraget mig at skrive Sørge-Cantaten, der blev opført ved hans Bisættelse i Roeskilde Domkirke. — Min Cantate, som Weyse havde sat Musik til, var jeg ikke selv ret fornøiet med. I Programmet havde jeg med Varme omtalt hele Frederik den Siettes roesværdige Liv i naive Annyttelses; men jeg kunde ikke komme i en høiere Begeistring i Anledning af hans Død. Den gamle Indretning af Solo, Duet, Recitativ og Chor ic. geneerte mig ogsaa. Siden skrev Heiberg en Cantate for Universitetet, som var bedre, end min; Weyses Musik var ogsaa bedre, især var der en Duet deri af uforlignelig Skønhed.

- Side 252, Linie 18: [singer] = B; A: sang sin
 — 253, — 27-28: igjen, | Fra gammel Tid en gammel] = B;
 A: igjen | Fra gammel Tid, som gammel
 — 256, — 15: der] = B; A: dig
 — —, — 16: bevarer] = B; A: forsvarer
 — 257, — 5: De Ord: „Han troede, han var hjemme.“]
 Da man engang forebragte Frederik den Sjette, at en navngiven reisende Dansk havde ved et fremmed Hof udtalt sig meget frit om Forholdene i Fædrelandet, skal Kongen have svaret: „Nu, han har ikke husket andet, end at han var hjemme“.
- 258: *Sørge-Cantate over Kong Frederik den Siette.*] Særskilt Tryk: *Sørge-Cantate over Høiselig Kong Frederik den Siette. Af Oehlenschläger. Sat i Musik af C. E. F. Weyse. Kbh. Trykt hos C. G. Schiellerup. 1840. 4 pag. Blade 8vo; tilh. Verd. Optrykt i Concertprogrammer af 30te Jan., 2den Febr. og 3die Dec. 1840. — Cantaten blev opført ved Bisættelsen i Roeskilde den 16de Jan.; men da Componisten maa have haft den i Hænde en Tidlang i Forveien, kan den med størst*

Sandsynlighed antages skrevet før den 1ste Jan. See ovenfor, Anm. til det foregaaende Digt.

- Side 259, Linie 22: Medgang] Saaledes Optrykkene; Orig.: Medgang
- 260, — 9: Af, Forladte! [serger 3.] Orig.s „Af! — Forladte — serger 3“ kunde maaskee ogsaa opfattes saaledes: Af, forladte serger 3.
- —, — 15: ham] Orig. (og Optrykkene): Han
- 262: Christian Wilster.] (A) Berlingske Tidende, 1840, Nr. 19. (B) Oehls Digterværker, XVI, 1846. — Om den Besungne, der døde den 11te Jan. 1840, see Oehls Erindr., IV, Side 139, 144, 263.
- —, Linie 24-25: „den aldrig aldeles døer, som har virkelig levet“, [Sang alt en Hedning i Rom;] Det synes at være Horat. Carm., III, 30, v. 1—6, som her har foresvævet Oehl.
- 263: Med J. P. Mynsters Portrait.] Portefeullen, udg. af G. Carstensen, 1840, II. — Om J. P. Mynster see Oehls Erindr., I, Side 170—171, 180, 181; II, Side 15—21, 25; IV, Side 8, 36.
- —: Sang ved Kongens og Dronningens Ankomst i Skuespilhuset.] Særskilt Tryk: *Sang ved Deres Majestæters Kongens og Dronningens Ankomst i Skuespilhuset den 23 Mai 1840. Kbh.* Trykt hos Dir. J. H. Schultz. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i Berlingske Tidendes Søndagsblad, 1840, Nr. 19—20.
- 264: Cantate til Bogtrykkerkunstens Jubelfest.] (A) Særskilt Tryk: *Cantate til Bogtrykkerkunstens Jubelfest den 24. Juni 1840. Texten af Oehlenschläger. Musiken af A. P. Berggreen. Kbh.* Trykt hos Dir. J. H. Schultz. 4 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Optryk (til en Concert i Frimurerlogen den 28de Febr. 1841): *Cantate til Bogtrykkerkunstens Jubelfest den 24de Juni 1840. Texten af Oehlenschläger. Musiken af A. P. Berggreen. Kbh.* Trykt i B. Lunos Bogtr. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. (B) Oehls Digterværker, XVI, 1846: *Bogtrykkerkunstens Jubelfest; med Udeladelse af sidste Strophe.* (M) Orig.mscrpt., tilh. A. P. Berggreen.

- Side 265, Linie 12: Vægge] = B; A: Væg
 — 266, — 4: Da reistes] = B; A: Du virked
 — —, — 25: hoihs] = B (samt M og Optrykket); A:
 hoi hs
 — 267: **Cantate til Kong Christian den Ottendes og Dronn. Caro-
 line Amalias Kroningsfest.**] (A) Særskilt Tryk: 1) *Cantate til
 Deres Majestæter Kong Christian den Ottendes og Dronning Ca-
 roline Amalias Kroningsfest. Texten af A. Oehlschläger, Mu-
 siken af J. F. Frölich. Kbh. Trykt hos C. G. Schiellerup. 1840.*
 7 pag. Blade 4to; tilh. Verd. 2) *Cantate til Deres Majestæter
 osv. Kbh. Trykt hos Jrgens Enke. 6 pag. Blade 8vo; tilh.
 Verd.* (B) Oehls Digterværker, XVI, 1846: *Cantate
 til Kong Christian den Ottendes og Dronning Caroline Amalias
 Kroningsfest.* — Oehl. siger i sine Erindr., IV, Side 159:
 Jeg havde efter hans [o: Kongens] Befaling digtet en Bord-
 Cantate til Kroningsfesten, der var componeret af Frölich, og
 blev opført ved Taffelet. Men den Mylr af Menneker, der kom
 og gif, for at see Majestæterne blive opvartede af Statsministrene,
 brød sig kun lidet om Musiken, Herkabet sad i den anden Ende
 af Ribbersalen, Tallerknerne raslede, Sværmen støiede, og jeg
 troer ikke, der var Nogen, som hørte Cantaten, uden de Spil-
 lende og Syngende. Jeg var i Salen, men hørte den ikke.
 — 268, Linie 24: Sit] = B; A: Dit
 — 271, — 20: Haabfulde] = B; A: Salige
 — 277: **Til Kongen.**] (A) *Sange ved det Kongelige Kjøbenhavnske
 Skydeselskab og Danske Broderskabs Fugleskydning den 2den
 Juli 1840. Kbh. Trykt hos Andr. Seidelin. 9 upag. Blade,*
 indeholdende 4 Sange, af hvilke den første: *Til Deres Ma-
 jestæt Kongen (Mel. Rolsø Skattefonge etc.),* er af Oehl. Tilh.
 Verd. (B) Oehls Digterværker, XVI, 1846: *Kongens
 Skaal ved Borgerbord; med Udeladelse af de to sidste
 Stropher.*
 — 279: **Sang ved Naturforskerues Fest.**] (A) Særskilt Tryk: *Sang
 ved Naturforskerues Fest den 9de Juli 1840. Mel. Vift høit
 paa Codans Bølge. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt
 i Berlingske Tidendes Søndagsblad, 1840, Nr. 26.*

- (B) Oehls Digterværker, XVI, 1846: De nordiske Naturforskeres Fæst. (M) Orig.mscpt., tilh. Boghandler Lyng.
- Side 281: **Til Dronningen.**] *Sange i Anledning af Hans Majestæt Kongens allerhøieste Fødselsfest. Afsjungne i det Kongelige Kjøbenhavnske Skydeselskab og Danske Broderskab den 24de September 1840. Kbh. Trykt hos Andr. Seidelin. 9 upag. Blade 8vo, indeholdende 4 Sange, af hvilke den anden: Til Deres Majestæt Dronningen, er af Oehl. Tilh. Verd.*
- 283: **Til H. P. Holst.**] (A) Særskilt Tryk: *Til H. P. Holst. Den 13de October 1840. Kbh. Trykt i B. Lunos Bogtr. 2 upag. Blade 8vo, tilh. F. Fabricius.* (B) Oehls Digterværker, XVI, 1846: H. P. Holst.
- 284: **Til H. C. Andersen. Den 27de Oct. 1840.**] Efter Orig.mscpt., tilh. H. C. Andersen. Digtet er aftrykt i Andersens Mit Livs Eventyr, 1855, Side 228, men med et Par smaae Trykfeil.
- 285: **Til H. C. Andersen. Den 30te Oct. 1840.**] (A) Særskilt Tryk: *Til H. C. Andersen. Kbh. Trykt i B. Lunos Bogtr. Mel. Nys fyldte skøn Sired sit attende Aar. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd.* (B) Oehls Digterværker, XVI, 1846: H. C. Andersen.
- —, Linie 20: forstod deres] = B; A: forstode der'
- 286: **Sang ved Auditent Linds og Frøken Collins Ægteforening.**] Særskilt Tryk: *Den 25de November 1840. Kbh. Trykt i B. Lunos Bogtr. Mel. Hvor saare lidet vil der til. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd.* — De Nygifte drog ind i den samme Bolig, hvor Brudens Fader, nuværende Geheimeraad Collin, var født, og havde boet, indtil han et Par Aar i Forveien var flyttet til et Sted i Nærheden. Om Collins gamle, for nogle Aar siden nedrevne Gaard kan eftersees Statistisk-topographisk Beskrivelse af Danmark ved J. P. Trap, I, 1860, Afhandlingen „Om Bygningsformerne i Danmark“, Side 37-38.

